

ХРОНИКИТЕ НА АМБЪР

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ЗНАКЪТ НА ЕДНОРОГА
РЪКАТА НА ОБЕРОН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Епичен фентъзи опус,
отдавна превърнал се в класика.

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ЗНАКЪТ НА ЕДНОРОГА. РЪКАТА НА ОБЕРОН

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

ЗНАКЪТ НА ЕДНОРОГА

Голямата битка е спечелена, но тя се оказва само предвестник на неизбежния сблъсък с враг, чиято единствена цел е да унищожи Амбър. Още първите дни на принц Коруин в двореца са помрачени от кърваво убийство. По време на отсъствието му са се кроили сложни интриги за завладяването на престола, като понякога за залог е служил и неговият живот. В борбата за власт активно участва цялото кралско семейство. Но един от претендентите за короната е готов да престъпи всички граници... а това не бива да се допусне. Амбър трябва да бъде спасен. Легендарният единрог се явява пред своите избраници, за да ги отведе до невероятно разкритие... и до може би единственото средство за постигане на благополучен изход, ако някой с кралска кръв намери достатъчно сили и готовност в себе си да се пожертва.

РЪКАТА НА ОБЕРОН

Принц Коруин отново е в центъра на мистерията около първичния свят Амбър. Открил нови съюзници и неочаквани врагове, той трябва да подреди пъзела от събития и да спаси родината си. На помощ идва неочаквана подкрепа, от човек, смятан за отдавна мъртъв. Ще успее ли Коруин да продължи успешно по пътя към разкриването на истината и ще даде ли още жертви кървавата борба за трона на Амбър?...

ЗНАКЪТ НА ЕДНОРОГА

I

Пренебрегнах въпросите в очите на коняря, докато свалях зловещия вързоп и предавах коня на неговите грижи. Плащът ми не успя действително да прикрие естеството на неговото съдържание, когато го метнах през рамо и се запътих през задния вход към двореца. Адът скоро щеше да се яви за заплата си.

Заобиколих тренировъчния полигон и тръгнах по пътеката, която водеше към южния край на дворцовите градини. По този маршрут имаше по-малко очи. Пак щяха да ме забележат, но щеше да е доста по-безопасно, отколкото да мина през предния вход, където винаги има навалица. Проклятие!

И отново, проклятие! Смятах, че съм достатъчно затрупан с проблеми. Но изглежда наистина проблеми при проблеми отиват. Някаква духовна форма на сложна лихва, предполагам.

Край фонтана в далечния край на градината се мотаеха няколко души. Освен това, двама стражи вървяха между храстите близо до пътеката. Те ме видяха да приближавам, обмениха набързо няколко реплики и се извърнаха. Разумна постъпка.

Аз, завърнал се преди по-малко от седмица. Повечето проблеми, все още неразрешени. Дворът на Амбър, пълен с подозрения и смут. Това сега: една смърт, която допълнително ще изложи на опасност краткото, нещастно предцаруване на Коруин I: аз.

Настъпи моментът да свърша нещо, което трябваше да направя веднага. Но имаше толкова много работа, още от самото начало. Не се бях размотавал, според мен. Степенувал бях задачите по важност и ги карах поред. Сега, обаче...

Прекоших градината, излязох от сенките и се озовах сред косата слънчева светлина. Заизкачвах се по широката вита стълба. Един страж застава мирно, когато влязох в двореца. Упътих се към задното стълбище, после тръгнах нагоре към втория етаж. Оттам към третия.

Отдясно, брат ми Рандъм излезе от своя апартамент и ме пресрещна в коридора.

— Коруин! — възкликна той, като изучаваше лицето ми. — Какво е станало? Видях те от балкона и...

— Вътре — спрях го аз и посочих с очи. — Ще трябва да проведем тайно обсъждане. Веднага.

Рандъм се поколеба, загледан в товара ми.

— Хайде да го направим две стаи по-нататък — предложи. — Става ли? Вайъли е тук.

— Добре.

Той мина пред мен, отвори вратата. Влязох в малка всекидневна, огледах се за подходящо място и стоварих трупа.

Рандъм гледаше към вързопа.

— Какво се очаква от мен? — попита той.

— Разопаковай лакомствата и хвърли един поглед.

Брат ми коленичи и разгърна плаща. После го уви отново.

— Мъртъв е, няма спор — отбеляза той. — Какъв е проблемът?

— Не погледна достатъчно внимателно — рекох. — Повдигни някой клепач. Отвори устата и огледай зъбите. Опирай шиповете точно преди китките. Преброй ставите на пръстите. След това ти ми кажи какъв е проблемът.

Рандъм започна да прави изброените неща. Веднага, щом погледна ръцете, престана и кимна.

— Хубаво. Спомням си.

— Спомни си на глас.

— Едно време в дома на Флора...

— Там беше мястото, където аз ги видях за първи път. Те, обаче, преследваха теб. Така и изобщо не разбрах защо.

— Прав си — съгласи се той. — Някак не се появи възможност да ти разкажа за тях. Не останахме заедно достатъчно дълго. Странно... откъде се взе този?

Поколебах се, разкъсван от желанията да го накарам той да ми разкаже историята си и аз да му предам моята. Моята победи, защото си беше моя и бе съвсем скорошна.

Въздъгнах и потънах в един фотьойл.

— Току-що загубихме още един брат. Кейн е мъртъв. Стигнах там прекалено късно. Това нещо — това същество — го е убило. Искан да го заловя живо, по очевидни причини. Но то се биеше много ожесточено. Нямах голям избор.

Рандъм тихичко подсвирна и се отпусна във фотьойла срещу мен.

— Разбирам — пророни съвсем тихо той.

Вгледах се в лицето му. Дали това в ъгълчетата на устата не беше една съвсем мъничка усмивка, готова да се появи в отговор на моята? Напълно възможно.

— Не — възразих спокойно аз. — Ако случаят беше друг, щях да се погрижа да има много по-малко съмнения в моята невинност. Казвам ти какво се случи в действителност.

— Добре — кимна той. — Къде е Кейн?

— В плитък гроб, близо до Горичката на еднорога.

— Това направо навява подозрения. Или поне така ще изглежда. За останалите.

Кимнах.

— Знам. Но трябваше да скрия тялото за известно време. Не можех просто да го донеса тук и да започна да отговарям на въпросите. При положение, че ме очакват важни факти, някъде в твоята глава.

— Добре — рече Рандъм. — Не знам колко важни са всъщност, но ще ги имаш. Само че довърши първо ти, а? Как стана всичко?

— Беше точно след обяд — започнах аз. — Бях хапнал долу на пристанището с Жерар. После Бенедикт ме върна в двореца с неговата Фигура. Като се прибрах в стаите си, намерих бележка, която очевидно беше пъхната под вратата. В нея имаше молба за тайна среща, покъсно следобеда, при Горичката на еднорога. Беше подписана: „Кейн“.

— В теб ли е още бележката?

— Да. — Изрових листчето от джоба си и му го подадох. — Ето я.

Той я разгледа и поклати глава.

— Не знам. Може и да е неговият почерк... ако е бързал... но на мен ми се струва, че е писано от друг.

Вдигнах рамене. Взех бележката, сгънах я и я прибрах.

— Както и да е, опитах се да вляза във връзка с него чрез Фигурата му, за да си спестя ездата дотам. Но той не приемаше. Предположих, че иска да запази в тайна местонахождението си, ако работата наистина беше важна. Затова изведох един кон и потеглих натам.

— Каза ли на някого къде отиваш?

— Не. Реших, обаче, да накарам коня да се понапъне и яздих доста бързо. Не видях как е станало, ала го намерих да лежи там, когато навлязох в горичката. Гърлото му беше прерязано, а на известно разстояние забелязах движение сред храсталаците. Настигнах нападателя, скочих върху него, сбихме се и се наложи да го убия. Не си казахме и дума, докато ставаше всичко това.

— Сигурен ли си, че си спипал, когото трябва?

— Колкото щеше да бъдеш и ти при подобни обстоятелства. Следите му водеха обратно до Кейн. По дрехите му имаше прясна кръв.

— Може да е била неговата.

— Погледни го пак. Няма никакви рани. Счупих му врата. И, естествено, си спомних къде съм виждал по-рано подобни на него, затова го донесох тук, право при теб. Преди да ми разкажеш всичко, обаче, има още нещо — като капак. — Измъкнах втората бележка и му я подадох. — Съществото носеше това в себе си. Предполагам, че го е взел от Кейн.

Рандъм прочете листчето, кимна и ми го върна.

— От теб, до Кейн, с молба за среща там. Да, ясно. Излишно е да казвам...

— Излишно е — завърших аз. — И почеркът наистина прилича малко на моя... поне на пръв поглед.

— Питам се какво ли щеше да стане, ако ти беше стигнал там първи.

— Вероятно нищо — предположих. — Изглежда искат да съм жив и заподозрян. Номерът е бил да ни закарат там в съответния ред и аз не бях достатъчно бърз, за да предотвратя онова, което е било предвидено да последва.

Той кимна.

— Като се има предвид точния разчет на времето, трябва да е бил някой от присъстващите тук, в двореца. Някакви идеи?

Подсмихнах се и бръкнах за цигара. Запалих и пак се подсмихнах.

— Аз току-що съм се върнал. Ти си бил тук през цялото време. Кой ме мрази най-много в момента?

— Труден въпрос, Коруин — заяви Рандъм. — Всеки ти има зъб за нещо. При друг случай бих се спрял на Джулиан. Но сега някак не

ми изглежда вероятно.

— Защо?

— Той и Кейн се разбираха много добре. Вече от години. Търсеха се един друг, вечно се размотаваха заедно. Бяха много близки. Джулиан си е все същия хладнокръвен мерзавец, какъвто го помниш. Но ако имаше човек, когото да харесва, то това беше Кейн. Не вярвам, че би постъпил така с него, дори за да се докопа до теб. В края на краищата сигурно би могъл да намери достатъчно други начини, ако това е било всичко, което е искал.

Въздъгнах.

— Кой е следващият?

— Не знам. Просто не знам.

— Добре. Как си представяш реакциите им?

— Влязъл си в капана, Коруин. Всички ще решат, че ти си го направил, каквото и да разправяш.

Кимнах по посока на трупа. Рандъм поклати отрицателно глава.

— Това лесно може да бъде просто някой нещастник, който си довялкъл от Сенките, само за да му прехвърлиш вината.

— Знам — съгласих се аз. — Странно, да се върна в Амбър и да се окаже, че съм пристигнал в най-удобния за мен момент.

— Моментът беше идеален — потвърди Рандъм. — Дори не ти се наложи да убиваш Ерик, за да получиш това, което искаше. Извади голям късмет.

— Да. И все пак за никого не е тайна, че точно това смятах да направя. Сега е въпрос само на време кога войниците ми — чужденци, специално въоръжени и разквартирувани тук — ще станат обект на някои много лоши чувства. Единствено наличието на външна заплаха ми спестяваше това досега. Като добавим и нещата, които ме подозират, че съм извършил преди завръщането си — например, убийството на хората на Бенедикт. И това днес...

— Да — въздъгна Рандъм. — Представих си картинката, веднага щом ми каза какво е станало. Когато преди години вие с Блийс нападнахте Амбър, Жерар разгърна част от флотата така, че да я махне от пътя ти. Кейн, от друга страна, те притисна със своите кораби и потопа твоите. Сега, като е мъртъв, предполагам ще направиш Жерар главнокомандващ на цялата флота.

— Кой друг? Единствено той става за тази длъжност.

— И въпреки това...

— Въпреки това. Признавам. Ако имах намерение да убивам някого, за да заздравя позициите си, Кейн щеше да бъде логичният избор. Такава е действителната, проклета истина.

— Как смяташ да се справиш с тази история.

— Ще кажа на всички какво е станало и ще се опитам да открия кой стои зад случилото се. Имаш ли някакви по-добри предложения?

— Мъчех се да измисля как бих могъл да ти осигуря алиби. Ала перспективата не звучи обещаващо.

Поклатих глава.

— Ти си ми прекалено близък. Колкото и убедителна история да измислим, вероятно ще постигнем обратен ефект.

— Минава ли ти през ума да признаеш, че ти си го направил?

— Да. Но изключвам варианта самозащита. При това прерязано гърло, може да се говори само за нападение от засада. А нямам никакво желание да се хващам за другата възможност: да му припиша доказателства, че е замислял нещо отвратително и да заявя, че съм го направил за благо на Амбър. Просто отказвам да поемам фалшива вина при подобни условия. И без това пак ще предизвикам подозрения.

— Но ще имаш и репутацията, че проявяваш твърдост.

— Не ми е необходим този вид твърдост за начина, по който смятам да управлявам. Не, този вариант е недопустим.

— В такъв случай изчерпахме възможностите... горе-долу.

— Какво искаш да кажеш с това „горе-долу“?

Рандъм се зае да изучава нокътя на левия си палец с присвити очи.

— Ами, струва ми се, че ако има някой друг, когото нямаш търпение да отстраниш от играта, сега е моментът да решиш дали да не промениш правилата.

Позамислих се над предложението му и си допуших цигарата.

— Идеята не е лоша — казах накрая, — но точно сега не мога да се лиша от повече братя. Дори и от Джулиан. Макар че той играе най-подло.

— Не е речено непременно да е някой от семейството — упорстваше Рандъм. — Доста от благородниците в Амбър имат нелоши мотиви. Вземи, например, сър Реджиналд...

— Зарежи това, Рандъм. И този вариант отпада.

— Хубаво. Малките ми сиви клетки вече се умориха.

— Ала не и тези, които съхраняват спомените ти, надявам се.

— Добре.

Той въздъхна. Протегна се. Стана, мина покрай другия присъстващ в стаята и се отправи към прозореца. Дръпна завесите и известно време постоя загледан навън.

— Добре — повтори Рандъм. — Има много за разказване...

После започна да си припомня на глас.

II

— Макар че за много хора най-важното в живота е секса, всички си имаме и някакви други любими занимания в останалите промеждутъци от време. За мен те са да свиря на барабани, да летя и да играя комар — без да спазвам някакъв конкретен ред. Е, може би най-много обичам да се нося из въздуха — в безмоторен самолет, балон и различни техни разновидности, — но все пак всичко зависи и от настроението ми, естествено. Искам да кажа, че ако ме попиташ за това друг път, може да предпочета някое от останалите забавления. Според най-силното ми желание в момента.

И така, преди няколко години аз бях тук, в Амбър. Без да правя кой знае какво. Просто се мотаех и се пречках наоколо. Татко все още не беше изчезнал и когато забелязах, че навлиза в един от лошите си периоди, реших, че е време да се поразходя. И то някъде по-далечко. Неведнъж бях установявал, че привързаността му към мен е правопрпорционална на разстоянието, на което са намирам. Той ми даде гиздав камшик за езда като прощален подарък — за да ускори процеса за затопляне на чувствата, предполагам. Все пак камшикът беше много хубав — украсен със сребро, красиво оформен — и аз добре го използвах. Бях решил да потърся място, подходящо за всичките ми дребни удоволствия, в ъгълчето на някоя Сянка.

Яздих дълго — няма да ти дотягам с подробностите — и се отдалечих доста от Амбър, както става обикновено в такива случаи. Този път не исках да бъда важна личност. Това съвсем скоро може да стане или досадно, или трудно, в зависимост от отговорността, което човек е склонен да поеме. Желаех само да бъда един безотговорен никой и просто да се забавлявам.

Тексорами е лишен от предубеждения пристанищен град, с жарки дни и дълги нощи, много хубава музика, денонощен хазарт, дуели всяка сутрин и побоища в останалото време за онези, които не могат да чакат. А въздушните течения са страхотни. Аз имах малък червен безмоторен самолет и през ден се носех из небето с него.

Животът беше хубав. По цяла вечер свирех на барабани в един подземен бар край реката, където стените се потяха почти колкото посетителите, а пушекът се виеше около лампите, подобен на струи мляко. Щом приключех със свиренето, отивах да си намеря някакво занимание, обикновено жени или карти. И така прекарвах остатъка от нощта. Ах, този проклет Ерик! Това пак ме подсети... Той веднъж ме обвини, че шмекерувам на карти, знаеш ли? А те са единственото, за което никога не бих излъгал. Приемам съвсем сериозно играта си на карти. Много съм добър и освен това имам късмет. При Ерик бе точно обратното. Проблемът с него беше, че го биваше в толкова много работи, че той не искаше дори пред себе си да признае възможността някой друг да умее нещо по-добре. Ако го побеждаваш на карти, значи шмекеруваш. Една вечер започна разгорещен спор по този въпрос — за малко работата щеше да стане сериозна, — но Жерар и Кейн ни разтърваха. Трябва да му призная това на Кейн. Тогава застана на моя страна. Горкият... Отвратителен начин да умреш. Гърлото му... Е, както и да е, живеех си аз в Тексорами, занимавах се с музика и жени, печелех на карти и се реех из небето. Палми и цъфтящ през нощта шибой. Изобилие от чудесни пристанищни миризми — подправки, кафе, смола, сол — знаеш как е. Богаташи, търговци, бедняци — същите, като навсякъде. Пристигащи и заминаващи моряци и какви ли не пътешественици. Хора, подобни на мен, които просто се забавляват. Прекарах малко повече от две години в Тексорами и бях щастлив. Наистина. Рядко влизах във връзка с останалите. От време на време си казвахме по едно „Здрасти!“ в стил пощенска картичка посредством Фигурите и толкова. Амбър не занимаваше мислите ми особено.

Всичко това се промени една нощ, когато седях с фул в ръце и човекът срещу мен се опитваше да реши дали блъфирам или не.

Валето каро ми заговори.

Да, точно така започна. Аз и без това се чувствах доста странно. Току-що бяхме завършили две разгорещени игри и още изпитвах въодушевление. Освен това бях физически изтощен от цял ден летене и съвсем малко сън предишната нощ. По-късно реших, че умствената ни нагласа да използваме по този начин Фигурите ме е накарала да възприема така валето, когато някой се опитваше да влезе във връзка с мен, а аз държах карти в ръка — все едно какви карти. Обикновено, разбира се, ние получаваме съобщенията без тяхна помощ, като се

изключи онзи, който се е заел с повикването. Вероятно моето подсъзнание — което тогава до известна степен се рееше свободно, — просто по навик се е уловило за наличната възможност. След време действително имах повод да се чудя. Истината е, че не знам защо стана така.

Валето каза:

— Рандъм. — После лицето му се замъгли и то продължи: — Помогни ми.

Вече бях започнал да долавям определено присъствие, но то беше много слабо. Цялото усещане бе много слабо. После лицето върху картата доби нови очертания и видях, че съм бил прав. Наистина беше Бранд. Изглеждаше ужасно и като че ли бе прикован или завързан за нещо.

— Помогни ми — повтори Бранд.

— Слушам те — откликнах аз. — Какво е станало?

— ... затворник — каза той след нещо друго, което не можах да разбера.

— Къде? — попитах.

На този въпрос Бранд поклати отчаяно глава.

— Не мога да те пренеса — рече той. — Нямам Фигури и съм прекалено слаб. Ще трябва да дойдеш по дългия заобиколен път...

Не го попитах как е успял да се свърже с мен без Фигурите. Най-важно ми се виждаше да установя къде се намира. Попитах го как да стигна при него.

— Огледай всичко много внимателно. Запомни всеки отличителен белег. Може да нямам възможност да ти го покажа повече от веднъж. Освен това, ела въоръжен...

После видях пейзажа — над рамото му, през един прозорец, над назъбена стена. Не можех да го определя със сигурност. Беше някъде далеч от Амбър, там, където Сенките стават неуправляеми. Прекалено далеч, за да ми се иска да отида. Голо, с променящи се цветове. Жарко. Ден, без слънце в небето. Скали, плъзгащи се като платноходки из местността. Бранд, в някакъв вид кула — една малка стабилна точка сред тази плуваща сцена. Запомних околността, добре. Запомних и съществуването, увито като змия около основата на онази кула. Блестящо. Съставено сякаш от призми. Нещо като пазач — прекалено ярко, за да определя очертанията му, да преценя истинските му размери. И в този

момент всичко изчезна. За секунда. Останах загледан във валето каро, а партньорът ми не знаеше дали да се сърди заради дългото ми разсейване, или да се тревожи да не би някоя зла сила да ме е омагьосала.

Приключих играта след това раздаване и си отидох вкъщи. Опънах се на леглото, запалих цигара и се отдадох на размисъл. Бранд все още се намираше в Амбър, когато потеглих оттам. По-късно, обаче, при запитванията ми за него, никой не знаеше къде може да е. След като изпаднал в едно от обичайните си меланхолични настроения, яхнал коня и отпътувал. И оттогава не го бяха виждали. Никакви вести, в никоя посока. Той не отговарял, като го търсели и сам не се обаждал на никого.

Опитах се да обмисля ситуацията от всички страни. Бранд е умен, много умен. Може би най-умният в семейството. Той се намираше в беда и бе потърсил мен. Ерик и Жерар бяха по-героично настроени и вероятно с радост щяха да се впуснат в това приключение. Кейн би отишъл от любопитство, предполагам. Джулиан — за да покаже, че го бива повече от всички нас и да се изтъкне пред татко. Или, най-просто щеше да бъде, ако Бранд бе повикал самия Оберон. Татко щеше да направи нещо по въпроса. Но Бранд се обади на мен. Защо?

Тогава ми хрумна, че може някой или неколцина от останалите да са отговорни за положението му. Ако, да речем, татко е започнал да показва предпочитание към него... Нали знаеш... Да се отстрани заплахата. В такъв случай Бранд би проявил слабост, ако се обади на татко.

Затова подтиснах желанието си да потърся подкрепления. Щом се обаждаше на мен, не бе изключено да му докарам сигурна смърт, ако позволя на някого в Амбър да разбере, че викът му за помощ е преодолял препятствията. Добре. А каква полза можех да извлека аз?

В случай, че наистина ставаше въпрос за трона и Бранд действително бе успял да влезе под кожата на татко, то нищо не пречеше да оставя в него добри впечатления. Ако ли не... Имаше всевъзможни други вероятности. Може да се е натъкнал на нещо, което се гласи там, у дома, нещо, което щеше да е полезно да знам. Интересно ми беше освен това и по какъв начин се бе свързал с мен, без помощта на Фигурите. Така че любопитството, бих казал, ме

накара да се реша да предприема това пътуване сам и да направя опит да го спася.

Избърсах праха от собствените си Фигури и пак се помъчих да се свържа с него. Както сигурно си се досетил, не получих отговор. Тогава легнах хубаво да се наспя и направих нов опит на сутринта. Отново нищо. Е, добре, нямаше смисъл да чакам повече.

Лъснах меча си, нахраних се добре и се облякох за път. Взех освен това и чифт тъмни, полароидни очила. Не знаех дали ще вършат работа там, но онова създание-пазач ми се бе видяло ужасно ярко... а и никога не е излишно човек да вземе нещо повече, за което се е сетил. Като става дума за това, снабдих се и с пистолет. Имах чувството, че ще се окаже безполезен и излязох прав. Но, както казах, никога не можеш да си сигурен, докато не опитаеш.

Единственият човек, с когото се сбогувах, беше друг барабанист, тъй като се отбих при него преди да тръгна, за да му оставя моя комплект барабани. Знаех, че добре ще се грижи за тях.

След това отидох до хангара, приготвих самолета, издигнах се и хванах подходящо въздушно течение. Смятах, че това е един елегантен начин за пътуване.

Не знам дали някога си летял през Сенките, но... Не си ли? Ами, насочих се първо към открито море, докато сушата се превърна само в мъглява ивичка на север. После накарах водата под мен да стане кобалтова, тя се набразди и по повърхността ѝ се загониха вълни с блестящи гребени. Вятърът се промени. Аз обърнах самолета. Втурнах се след вълните към брега сред притъмняващото небе. Когато се върнах при устието на реката, Тексорами беше изчезнал, заменен от километри тресавища. Понесох се по теченията навътре към сушата, като прелитах над нови и нови извивки на реката. Кейовете, мостовете и транспорта бяха изчезнали. Дърветата се издигаха нависоко.

На запад се трупаха облаци — розови, перлени, жълти. Слънцето преминаваше от оранжево в червено до жълто. Клатиш глава? Слънцето беше цената за градувете, разбираш ли? Когато бързам така, обезлюдявам всичко, движа се по пътя на стихииите. При подобна височина изкуствените творения ме разсейват. Сенките и структурите са най-важни за мен. Това имах предвид като ти казах, че летенето е доста различно.

И така, носех се на запад, докато дърветата отстъпиха място на ниска зеленина, която бързо избледня, разпръсна се, накъса се на кафяви, оранжеви и жълти петна. Светлината взе да примигва, стана зацапана. Цената за тези промени беше буря. Надбягвах се с нея колкото можах, докато около мен забляскаха светкавици и се уплаших да не би поривите на вятъра да му дойдат много на малкия самолет. Тогава бързо намалих скоростта и в резултат зеленото под мен се увеличи. Все пак се измъкнах от бурята, с ярко и стабилно жълто слънце зад гърба. След известно време отново успях да си върна пустинята, гола и вълниста.

После слънцето се сви и пред лика му се проточиха облачни ивици, които малко по малко започнаха да го скриват. Прекият път ме отведе на голямо разстояние от Амбър. Отдавна не се бях отдалечавал толкова.

Слънцето се скри, но светлината остана, все още ярка, ала някак призрачна, безпосочна. Тя мамеше очите ми, изкривяваше перспективата. Слязох по-ниско, стесних полезрението си. Скоро пред погледа ми изникнаха големи скали и аз усилено започнах да се стрема към формите, които си спомнях. Постепенно, те се появиха.

При тези обстоятелства беше по-лесно да постигна странния, плуващ ефект, но създаването му бе физически объркващо. Стана ми още по-трудно да преценявам как да управлявам самолета. Оказах се по-ниско, отколкото бях смятал, че съм и едва не се сблъсках с една от скалите. Най-последно, обаче, около мен се заиздига пушек и затанцуваха пламъци, точно както си ги спомнях — без да образуват някаква определена форма, просто изскачаха тук и там от пукнатини, дупки, входи на пещери. Цветовете съвсем полудяха, също като в набързо видяната картина. Тогава започна и действителното движение на скалите — те плуваха, носеха се безцелно като кораби без кормило сред местност, от която изтръгвах дъги.

Въздушните течения вече бяха обезумели. Едно след друго изригваха като фонтани. Борех се с всички сили с тях, но знаех, че при тези условия няма да издържа дълго на тази височина. Издигнах се доста нагоре, като за известно време забравих всичко друго, докато се опитвах да стабилизирам самолета. Когато отново погледнах надолу, видях нещо наподобяващо свободна регата на черни айсберги. Скалите препускаха наоколо, блъскаха се, отдалечаваха се, пак се срещаха,

въртяха се, завиваха из откритото пространство, задминаваха се една друга. После някакво течение ме пое, тласна ме надолу, изхвърли ме нагоре... и една от подпорите на двойното крило се счупи. За последен път разместих сенките и пак погледнах. Кулата се бе появила в далечината, а в основата ѝ блестеше нещо по-ярко от лед или алуминий.

Последният тласък бе довел до това. Осъзнах го точно когато почувствах, че ветровете започват да играят съвсем мръсно. После няколко възета се скъсаха и полетях надолу — като че ли се спусках по водопад. Успях да вдигна носа на самолета и той устремно се понесе над самата земя. Погледнах накъде сме се насочили и скочих в последния възможен момент. Горкият ми самолет стана на пух и прах при сблъсъка си с един от онези странстващи монолити. Тази гледка ме разстрои повече от дракотините, натъртванията и цицините, с които се сдобих.

После трябваше да се размърдам, защото към мен се носеше цял хълм. И двамата свърнахме, за щастие в различни посоки. Нямах ни най-малка представа за силата, която движеше всичко и отначало дори не виждах никаква система в траекториите. Земята под краката ми се менеше от топла до изключително гореща и освен пушека и хаотичните изригвания на пламъци, от безбройни дупки в почвата бълваха и зловонни газове. Забързах към кулата, като по необходимост се придържах към много объркан маршрут.

Отне ми доста време да преодоля разстоянието. Не бях сигурен точно колко, защото нямаше как да измервам времето. Но вече бях започнал да забелязвам някои интересни закономерности. Първо, по-големите канари се движеха по-бързо от малките. Второ, те сякаш се въртяха в орбити — кръгове в други кръгове, по-големите скали около по-малките, никоя не спираше дори за миг. Може би най-вътрешният кръг се описваше от прашина или от една-единствена молекула — някъде. Нямах нито време, нито желание да се впускам в опити за определяне на абсолютния център. Като взимах тези неща предвид, обаче, скоро бях способен да предвиждам мястото на сблъсъка.

И така, Чайлд Рандъм към замъка вървеше, пистолет в една ръка държеше и меч в другата крепеше. Очилата висяха на врата ми. При целия този пушек и объркано осветление, смятах да си ги сложа едва, когато станеше абсолютно необходимо.

Каквато и да беше причината, скалите избягваха кулата. Макар да изглеждаше застанала върху хълм, докато се приближавах осъзнах, че щеше да е по-вярно, ако кажех, че камъните бяха изрили пред нея огромен ров. Ала от моето място не можех да преценя, дали в резултат се е получил остров или полуостров.

Втурнах се през пушека и плаващите скали, като избягвах огнените езици, които изскачаха от пукнатините и дупките. Накрая се изкатерих по склона и се магнах от тяхната територия. Преди да се покаже над ръба, спрях за малко. Проверих си оръжията, успокоих дишането и сложих очилата. Щом всичко беше готово, се изкачих на върха и приклегнах.

Да, очилата вършеха работа. И да, зверът ме очакваше.

Той беше направо страховит, а на всичкото отгоре изглеждаше някак красив. Имаше тяло на змия, дебело като бъчва, а главата напомняше огромен раздвоен отзад чук, но леко изострен отпред в муцуна. Очите му бяха с много бледозелен цвят. И целият беше прозрачен като стъкло, покрит с много фини, едва забележими линии, загатващи люспите. Онова, което течеше във вените му, също изглеждаше доста бистро. Можех да гледам право вътре в тялото му и различавах органите — матови или сякаш замъглени, мътни. Човек започваше да се разсейва, ако се вгледаше как функционират. Чудовището имаше и гъста грива, наподобяваща четина от стъкло около главата, обгърнала като яка врата. Движенията му, когато ме видя, вдигна глава и се плъзна напред, го накараха да заприлича на оживяла вода, река без корито и брегове. Ала гледката, която едва не ме накара да замръзна на място, беше съдържанието на стомаха му. В него се намираше полусмлян човек.

Вдигнах пистолета, прицелих се в по-близкото око и натиснах спусъка.

Вече ти споменах, че той се оказа безполезен. Затова го захвърлих, скочих наляво и се метнах към дясната страна на звяра, като насочих меч си към окото му.

Знаеш колко трудно се убиват животни с устройство на влечуги. Веднага реших първо да се опитам да ослепя чудовището, а после да му отсека езика. След това, ако използвах добре бързината на краката си, щях да получа може би известна възможност да го ударя няколко пъти по врата, докато успея да го обезглавя. Накрая можех да го оставя

да се гърчи и извива, докато умре. Надявах се освен това да е мудро, защото все още смилаше храната в стомаха си.

Ако тогава този звяр е бил муден, то се радвам, че не го срещнах по-рано. Той си дръпна главата от обсега на меча ми и посегна да го захапне още преди да съм възстановил равновесието си. Ужасната му муцуна проблясна пред гърдите ми и усещането наистина беше, като че ли ме удари огромен чук. Полетях назад презглава.

Продължих да се търкалям, за да се отдалеча от него и се озовах почти на ръба на насипа. Там се изправих отново на крака, а чудовището се разви, изпълзя по-близо до мен и вдигна страховитата си глава на около пет метра от земята.

Знам дяволски добре, че Жерар би избрал точно този момент, за да го нападне. Огромният разбойник щеше да се хвърли напред с чудовищния си меч и да разсече звяра на две половини. После гадната твар щеше да се стовари върху него и да го омотае от горе до долу, а той да се измъкне само с няколко синини. Или може би разкървавен нос. Бенедикт пък нямаше да пропусне окото. До този момент щеше да си е прибрал по едно очище във всеки джоб и да си играе на футбол с главата, докато съчинява допълнение към трудовете на Клаузевиц. Но те двамата са от действително героичния тип. А аз просто стоях там, насочил меча си нагоре, стиснал с две ръце дръжката, прибрал лакти към кръста си, дръпнал назад глава, колкото ми позволяваха възможностите. Хиляди пъти бих предпочел да хукна и да сметна случая за приключен. Ала знаех, че ако го направя, онази глава щеше да се стовари върху мен и да ме размаже.

Откъм кулата се понесоха викове, което показваше, че са ме забелязали, но аз не възнамерявах да отмествам поглед, за да видя какво става. После започнах да проклинам чудовището. Искях то да нанесе удара си и всичко да свърши, по един или по друг начин.

Когато най-накрая нападна, извих се с цялото си тяло и насочих острието към целта.

Лявата ми страна стана почти безчувствена от удара, а общото усещане беше, като че ли бях забит на половин метър в земята. Успях по някакъв начин да се задържа на крака. Да, бях направил всичко без грешка. Маневрата ми бе постигнала точно онова, на което се бях надявал и планирал.

Като се изключеше само поведението на звяра. Той не желаше да ми сътрудничи и да се гърчи в агония.

Напротив, пак започваше да се издига над мен.

При това ми бе отнесъл и меча. Дръжката му стърчеше от лявото око на страшилището, а върхът се показваше сред гривата върху задната част на главата му. Имах чувството, че противниковият отбор взимаше надмощие.

В този момент от един отвор в долната част на кулата започнаха бавно и предпазливо да се измъкват някакви фигури. Те бяха въоръжени, грозни на вид и усещах, че няма да застанат на моя страна в спора.

Добре. Аз знам кога трябва да пасувам и да се надявам на подобри карти друг път.

— Бранд! — извиках. — Аз съм Рандъм! Не мога да стигна до теб! Съжалявам!

После се обърнах, побягнах и като прескочих ръба, полетях надолу към мястото, където скалите се занимаваха със своята неспокойна дейност. Питам се, дали съм избрал най-подходящия момент да се оттегля.

Както често се случва, отговорът беше и да, и не.

В много други случаи, различни от предшестващия, не бих направил подобен скок. Озовах се в ниското жив, но това май беше всичко, което можех да кажа. Чувствах се зашеметен и доста дълго време си мислех, че глезенът ми е счупен.

Онова, което ме накара да се размърдам отново, беше шумоленето над мен и дъждът от камъчета наоколо. Когато си наместих очилата и погледнах нагоре, видях, че чудовището е решило да слезе и да си довърши работата. То пълзеше като призрак надолу по склона, а участъкът около главата му, където го бях пронизал, бе станал по-тъмен и матов.

Изправих се до седнало положение. После застанах на колене. Опитах се да стъпя, но глезенът ми бе неизползваем. Нищо около мен не можеше да ми послужи за опора. Добре. Тогава щях да пълзя. Подалече от звяра. Какво друго ми оставаше? Освен да спечеля колкото мога повече преднина и да мисля усилено междувременно.

Спасението дойде във вид на скала — една от по-малките и по-бавните, само колкото каруца на големина. Когато я видях да се

приближава, реших да я използвам за превозно средство, ако успеех да се кача върху нея. Тя може би щеше да ми предложи и известна сигурност. Струваше ми се, че по-големите и бързи канари отнасяха най-многого удари.

Като имах това предвид, заех се да наблюдавам едрите скали, които се носеха край моята, преценявах техните скорости и траектории, опитвах се да разбера движението на цялата система, подготвих се за точния момент и за усилието. Освен това се ослушвах за приближаването на чудовището, чувах виковете на войниците от края на насипа, питах се дали някой от тях там, горе залага на мен и, ако залагаше — какви смяташе, че са ми шансовете.

Когато настъпи моментът, тръгнах. Без проблеми се промъкнах покрай първата голяма канара, но трябваше да изчакам минаването на следващата. Поех риска да пресека пред последната. Налагаше се, за да стигна навреме.

Успях да се озова на необходимото място точно когато трябваше, хванах се за издатините, които си бях набелязал и се влачих почти десет метра, докато се вдигна от земята. После допълзах до неудобния връх на скалата, проснах се там в цял ръст и погледнах назад.

Измъкнал се бях на косъм. И все още не се намирах в безопасност, тъй като звярът се движеше успоредно с мен, а здравото му око следеше въртенето на по-едрите канари.

От височината долетяха разочаровани виковете. След това войниците започнаха да се спускат по склона, като според мен поощряваха с крясъци съществуването. Взех да си масажирам глезена. Опитах да се отпусна. Чудовището се хвърли напред и премина зад първата голяма канара, докато тя завършваше поредната си орбита.

Дали щях да успея достатъчно да се отдалеча сред Сенките, преди да ме е достигнало? Съмнявах се. Наистина около мен всичко непрестанно се движеше, структурите се променяха...

Съществуването изчака втората скала, промъкна се зад нея, тръгна пак успоредно на мен, приближи се.

Сянка, Сянка, долети...

Мъжете вече почти бяха стигнали долния край на склона. Чудовището чакаше да се отвори пролука — при следващото завъртане — зад най-вътрешния сателит. Знаех, че е способно да се издигне достатъчно, за да ме свали от тази височина.

... Оживей и смачкай това чудо!

Докато се въртах и реех, аз се вкопчих в самата същност на Сенките, потопих се в нея, започнах да изменям структурата ѝ, от възможна през вероятна до реална, усетих как незабележимо настъпват промени, дадох им необходимия тласък в съответния момент...

Тя дойде откъм сляпата страна на чудовището, естествено. Огромна скала, която се носеше, сякаш бе загубила контрол...

По-изискано щеше да бъде, ако го бях смачкал между две канари. Нямах време, обаче, за прояви на финес. Просто го халосах и го оставих да лежи там, блъскано от гранитния поток.

Ала след малко, необяснимо как, смачканото и размазано тяло изведнъж се издигна над земята и полетя към небето с извиване. То продължи да се носи във въздуха, под ударите на вятъра и взе да се смалява, докато не изчезна.

Собствената ми скала бавно и неотменно ме отдалечаваше. Целият пейзаж се менеше. Тогава мъжете от кулата си зашушукаха нещо и решиха да ме преследват. Отделиха се от края на насипа и се запътиха към мен през равнината. Но аз бях сигурен, че няма да имам проблеми. Щях да отведа каменния си жребец в Сенките и да оставя техния свят зад гърба си. Това беше най-лесният начин на действие за мен. Несъмнено щеше да ми е по-трудно да ги сваря така неподготвени, както звяра. В края на краищата тази земя си беше тяхна; те бяха невредими и нащрек.

Свалих очилата и отново се опитах да стъпя на ранения крак. Задържах се прав за миг. Глезенът беше много подут, но издържа тежестта ми. Седнах и взех да обмислям случилото се. Бях останал без меч и определено не се намирах в най-добрата си форма. Вместо авантюристично да продължа при тези обстоятелства, аз постъпвах по най-безопасния и разумен начин, като се измитах оттам. Събрал бях достатъчно информация за този свят и следващия път щях да съм по-добре подготвен. Хубаво...

Небето над мен стана по-ярко, цветовете и сенките позагубиха част от желанието си да се менят своеволно. Пламъците наоколо започнаха да утихват. Добре. По небосвода взеха да се мяркат облаци. Чудесно. Скоро зад един от тях се появи стабилен блясък. Великолепно. Когато облакът се отместеше, над земята отново щеше да грее слънце.

Погледнах назад и с изненада установих, че все още съм преследван. Това, обаче, лесно можеше да се дължи на неправилния ми подход към аналога на преследвачите ми в тази Сянка. Няма смисъл човек да се заблуждава, че се е погрижил за всичко, когато изменя Сенките бързешком. Затова...

Промених ги отново. Скалата постепенно излезе от траекторията си, формата ѝ стана малко по-различна, съпътстващите я камъни изчезнаха, а тя се упъти по права линия в посоката, която трябваше да се превърне в запад. Облаците над главата ми се разпръснаха и над земята грейна бледо слънце. Скоростта ни се увеличи. Вече сигурно всичко беше наред. Без съмнение се бях озовал в друг свят.

Ала не се оказа така. Когато пак погледнах назад, те продължаваха да ме гонят. Вярно, бях спечелил известна преднина. Но групичката въоръжени мъже все още ме преследваше.

Е, добре. Случват се понякога такива неща.

Имаше, разбира се, две възможности. Тъй като мислите ми бяха доста объркани от доскорошните събития, сигурно не бях направил безупречно промяната и ги бях издърпал със себе си. Или бях съхранил цяла константа, когато е трябвало да ѝ наложа частична промяна — по-точно, бях сменил мястото, като несъзнателно съм изискал и елементът преследване да остане. Значи хората бяха други, но въпреки това ме гонеха.

Потърках отново глезена си. Слънцето стана по-ярко и почти оранжево. Порив на вятър от север вдигна стена от прах и пясък зад мен и скри групичката от погледа ми. Устремих се още по-бързо на запад, където сега се извисяваше планинска верига. Времето беше във фаза на изкривяване. Състоянието на глезена ми стана малко по-добро.

Починах си за минута. Скалата ми беше удобно превозно средство, доколкото бе по силите на парче камък. Нямаше смисъл да се втурвам напред презглава, когато всичко изглежда си вървеше гладко. Изтегнах се с ръце зад тила и загледах как планините постепенно се приближаваха. Замислих се за Бранд и онази кула. Мястото несъмнено беше същото. Всичко съвпадаше с картината, която той ми бе показал. С изключение на стражите, разбира се. Реших да кривна към една известна ми Сянка, да събера свой собствен отряд, после да се върна и да ги избия до крак. Да, тогава всичко щеше да бъде наред...

След известно време се изпънах, претърколих се по корем и погледнах назад. Проклятие, те още ме преследваха! Дори бяха станали повече.

Естествено, много се ядосах. Да върви по дяволите измъкването! Те си го просеха и беше време да си го получат.

Изправих се. Глезенът ми беше доста отекал и почти безчувствен. Вдигнах ръце и затърсих Сенките, които ми трябваха. Намерих ги.

Скалата бавно започна да променя правия си курс в дъга и се насочи надясно. Завоят стана по-остър. Описах парабола и като набирах скорост, полетях към тях. Нямах време да вдигам буря зад себе си, макар да си помислих, че щеше да е хубав детайл, ако го бях направил.

Врълетях върху им — вече бяха повече от двайсет души — и те благоразумно се разпръснаха. Неколцина, обаче, не успяха да се дръпнат, а аз описах още една крива и се върнах колкото можех по-бързо.

Порази ме гледката на няколко трупа, които се издигаха към небето, а от тях капеше кръв. Два бяха вече високо над мен.

Налетях върху стражите за втори път, но сега видях, че няколко души се бяха вкопчили в скалата, докато минавах. Първият, който успя да се покатери отгоре, измъкна меч си и ме нападна. Аз блокирах ръката му, избих оръжието и хвърлих мъжа обратно долу. Предполагам, че тогава съм забелязал онези шипове върху opakото на ръцете им. Той ме бе одрал с единия от неговите.

През това време бях станал мишена за някакви особено оформени, покрити с бодли обръчи, които идваха отдолу, още двама души се изкатериваха върху скалата, а няколко други изглежда вече се бяха озовали на нея.

Е, дори и Бенедикт понякога отстъпва. Поне щях да накарам оцелелите да ме запомнят задълго. Оставих на мира Сенките, откъснах закачилия се на гърдите ми бодлив обръч и другия от бедрото ми, отсякох ръката с меч на единия от стражите, ритнах го в корема, паднах на колене, за да избягна замаха на следващия и с моя меч го ударих през краката. Той също падна през ръба.

Още петима се катереха по края. Отново се носехме на запад, като оставяхме някъде към десетина от живите да се прегрупираат на

пясъка зад гърба ми, а небето над тях бе изпълнено с капещи трупове.

Имах предимство пред следващия страж, защото го хванах на половината път нагоре. Толкова за него, после ми останаха четирима.

Докато се оправях с него, обаче, трима от тях се бяха изкатерили едновременно на три различни места.

Втурнах се към първия и го съсякох, ала другите двама междуременно скочиха върху мен. Докато се отбранявах от нападението им, последният също се изкатери и се присъедини към тях.

Съвсем не ги биваше чак толкова, но започваше да става тесничко и прекалено много върхове и остриета се стрелкаха около мен. Не спирах да парирам и отскачам, като ги карах да си пречат един на друг, да си застават на пътя. Донякъде успявах и когато се добрах до най-добрата, според мен, възможна за момента позиция, втурнах се напред, като отнесох няколко одрасквания — наложи се да остана леко открит за миг, — но в замяна разцепих черепа на единия от тях. Той се преметна през ръба и повлече със себе си мъжа до него. Двамата полетяха надолу, размахали крайници.

За съжаление, невнимателният идиот отнесе и моя меч, останал в някоя от неразумно изпречилите се на пътя ми части от тялото му. Явно ми беше ден за губене на мечове и се запитах дали не съм можел да го прочета в хороскопа си, ако се бях сетил да го погледна, преди да тръгна.

Както и да е, трябваше бързо да отскоча, за да избягна удара на последния страж. В този момент се подхлъзнах в локвичка кръв и полетях към предния край на скалата. Ако паднех оттам, канарата щеше да мине точно върху мен и да остави на земята един много плосък Рандъм, подобен на екзотично килимче, на което да се дивят и радват бъдещите пътници.

Задрасках да се хвана за нещо, докато се плъзгах, а онзи тип направи две крачки към мен и вдигна меч си, за да ме довърши, както аз бях постъпил с другаря му.

Вкопчих се в глезена му, който ми послужи чудесно като спирачка... и проклет да съм, ако някой не избра точно този момент, за да потърси връзка с мен чрез Фигурата ми.

— Зает съм! — изкрещях. — Обади се по-късно!

Спрях да се движа напред за сметка на стража, който залитна, падна и полетя през ръба.

Опитах се да го хвана, преди да се е превърнал на килимче, ала не бях достатъчно бърз. Искях да го спася, за да го разпитам. Все едно, това не успя да ми развали настроението. Върнах се отново в средата, да се оглеждам и размишлявам.

Останалите живи продължаваха да ме преследват, но аз имах значителна преднина. В момента нямаше защо да се тревожа, че нова групичка ще се озове при мен. Това ми стигаше. Отново се насочих към планините. Слънцето, което си бях извоювал, започваше да пече безмилостно. Целият бях потънал в пот и кръв. Раните ме боляха. Бях жаден. Скоро, съвсем скоро, реших аз, трябваше да завали. Това щеше да бъде първата ми грижа.

Така че започнах да се подготвям за промяна в тази насока: струпах облаци, накарах ги да почернеят...

По някое време съм заспал. Сънувах несвързано как някой опитва да се свърже с мен, но не успява. Залива ме ласкав мрак.

Събудих се от дъжда — внезапен и силен. Не можех да преценя дали тъмнината около мен се дължеше на бурята, вечерта или и двете взети заедно. Беше по-хладно, обаче, и аз постлах плаща си, след което просто легнах на него с отворена уста. От време на време изстискавах водата от плаща. Постепенно утолих жаждата си и отново се почувствах чист. Скалата също бе добила толкова мокър и хлъзгав вид, че не смеех да направя крачка по нея. Планините изглеждаха много по-близо, а над върховете им проблясваха светкавици. В другата посока беше прекалено тъмно, за да разбере дали преследвачите ми още бяха зад мен. Никак нямаше да им е лесно да ме следват в тази обстановка, но не е разумно да се разчита на предположения, при пътуване през непознати сенки. Малко се ядосах на себе си, задето бях заспал, но тъй като не се бе случило нищо лошо, увих се в подгизналия плащ и реших да си простя. Опипах наоколо за цигарите, които си бях взел и открих, че почти половината от тях са оцелели. След осмия опит, поразбутах Сенките достатъчно, за да се сдобия с огънче. После просто останах да седя там и да пуша под дъжда. Усещането беше приятно и в продължение на часове не помръднах нищо повече.

Когато най-после бурята спря, небето се проясни и по него грейнаха странни съзвездия. Нощта беше прекрасна, каквито са

обикновено нощите в пустинята. Много по-късно забелязах, че теренът взе леко да се изкачва и скалата ми забави хода си. Започнаха някакви промени, които вероятно бяха свързани с действащите тук физически закони. Имам предвид, че самият склон не изглеждаше достатъчно стръмен, за да наложи такова рязко намаляване на скоростта. Но не исках да си играя със Сенките, за да не се отклоня от курса си. Стремях се колкото можех по-бързо да стигна до познати места, където преценката ми за природните явления да е по-сигурна.

Затова оставих скалата да спре окончателно, слязох от нея и продължих да се изкачвам по склона пеша. Докато вървах, играех със Сенките, както всички го правехме още като деца. Щом минех покрай нещо — хилаво дръвче, купчина камъни — карах небето да става различно от двете му страни. Постепенно възстанових познатите съзвездия. Знаех, че ще се спусна по друга планина, а не по тази, по която се изкачвах. В раните ми все още пулсираше тъпа болка, но глезенът бе престанал да ме безпокои, чувствах го само леко схванат. Усещах се отпочинал. Знаех, че мога дълго да вървя. Изглежда отново всичко беше наред.

Изкачването бе продължително и склонът ставаше все по-стръмен. Но по едно време попаднах на пътека и това улесни нещата. Без почивка се катерех нагоре под вече познатото небе, твърдо решен да не спирам и до сутринта да съм преодолял планината. Докато вървах, дрехите ми се промениха в съответствие със Сянката — вече бях с дънки и дънково яке, а мокрият ми плащ се бе превърнал в сухо вълнено мексиканско наметало. Чух наблизо да се обажда бухал, а ниско долу, от далечината, долетя вой, вероятно издаван от койот. Тези познати звуци ме накараха да се чувствам по-сигурен, изтриха всички следи от отчаянието, което ме бе обзело по време на бягството ми.

След около час не устоях на изкушението да си поиграя малко със Сенките. Защо пък по тези хълмове да не се разхожда някой безстопанствен кон? И аз, естествено, го намерих. След десетина минути сприятеляване, яхнах голия му гръб и се отправих с леко сърце към върха. Вятърът покри със скреж пътеката пред нас. Луната изгря и ледените кристалчета заблестяха на светлината ѝ.

С две думи, яздох цяла нощ. Прехвърлих билото и много преди зазоряване започнах спускането си. Планината зад гърба ми сякаш ставаше все по-огромна, но, разбира се, тогава беше най-подходящият

момент за това. Тази страна на хребета беше покрита със зеленина, през която минаваха хубави пътища, а тук-там се виждаше и по някоя къща. Значи всичко ставаше според моите желания.

Ранна утрин. Намирах се в полите на планината и дънките ми се бяха превърнали в панталон с цвят каки, а якето — в ярка риза. Пред мен върху коня беше метнато леко спортно яке. Високо в небето реактивен самолет оставяше диря от единия хоризонт до другия. Наоколо се носеха птичи песни и денят се очертаваше слънчев и топъл.

Горе-долу в този момент чух да се произнася името ми и отново усетих, че някой ме търси с моята Фигура. Спрях на място и отговорих:

— Да?

Беше Джулиан.

— Рандъм, къде си? — попита той.

— Доста далече от Амбър — отвърнах аз. — Защо?

— Чувал ли си се с някой от другите?

— Скоро, не. Всъщност, вчера някой се опитваше да ме намери. Но бях прекалено зает в момента и не можех да разговарям.

— Аз бях. Тук възникна ситуация, за която е по-добре да си информиран.

— Къде се намираш?

— В Амбър. Напоследък се случиха разни неща.

— Какви, например?

— Татко го няма вече от необичайно дълго време. Никой не знае къде е.

— Правил го е и преди.

— Но не без да остави инструкции и да упълномощи хора. Винаги се е осигурявал в миналото.

— Вярно е — съгласих се аз. — Какво разбираш под „необичайно дълго“?

— Ами, повече от година. Ти изобщо ли не знаеше за това?

— Чух, че го няма. Жерар спомена нещо преди известно време.

— Тогава прибави и времето досега.

— Разбирам. Предприехте ли някакви действия?

— Там е въпросът. Просто се оправяме с проблемите, както дойдат. Жерар и Кейн така и така ръководят флотата, по нареждане на

татко. Като го няма, те сами взимат всички решения. Аз отново предвождам патрулите в Ардън. Няма централна власт, обаче, за да отсъжда споровете, да преценява политиката, да говори от името на целия Амбър.

— Значи имаме нужда от регент. Предполагам, че можем да хвърлим жребий.

— Не е толкова просто. Ние смятаме, че татко е мъртъв.

— Мъртъв ли? Защо? Как ви хрумна?

— Опитвахме се да го намерим с неговата Фигура. Вече от половин година се мъчим всеки ден. Нищо. Ти какво мислиш?

Кимнах.

— Може и да е мъртъв. Иначе сигурно щеше да намери начин да даде някакъв знак. И все пак, не изключвам възможността да се намира в беда — например, да е затворен някъде.

— Килиите не са в състояние да спрат Фигурите. На тях нищо не може да им попречи. Той щеше да извика за помощ в мига, в който влезехме в контакт.

— Не споря, така е — подкрепих го аз, но си помислих за Бранд.
— И все пак, ако нарочно отказва да се свърже с нас?

— Защо?

— Нямам представа, но е възможно. Знаеш колко е потаен за някои неща.

— Не — отсече Джулиан. — Не се връзва. Все щеше да остави някакви напътствия.

— Е, каквито и да са причините, какво предлагате сега при това положение?

— Някой трябва да заеме трона.

По време на целия разговор бях усещал, че ще се стигне дотам, разбира се — възможността, която дълго ни се бе струвало, че никога няма да дочакаме.

— Кой? — попитах.

— Ерик изглежда най-подходящ — отговори Джулиан. — Всъщност, той вече от месеци изпълнява тези функции. Просто остава да се извършат някои формалности.

— Не само като регент?

— Не само като регент.

— Ясно... Да, наистина в мое отсъствие са се случили някои неща. А защо да не изберем Бенедикт?

— Той изглежда е щастлив там, където живее, някъде далече сред Сенките.

— А какво мисли за цялата идея?

— Не си пада особено по нея. Но не вярваме да окаже съпротива. Това прекалено би объркало всичко.

— Ясно — казах пак. — Ами Блийс?

— Дватамата с Ерик проведоха доста разгорещена дискусия по въпроса, но войските не получават заповедите си от Блийс. Той напусна Амбър преди около три месеца. По-късно може и да предизвика неприятности. Но така поне знаем да сме нащрек.

— Жерар? Кейн?

— Ще подкрепят Ерик. А аз се питах за теб.

— Ами момичетата?

Джулиан вдигна рамене.

— Те са склонни да приемат нещата, каквито са. Не са проблем.

— Предполагам, че Коруин не...

— Нищо ново. Мъртъв е. Всички сме сигурни. Гробницата му се покрива с прах и бръшлян вече от векове. И да е жив, явно преднамерено се е оттеглил от Амбър завинаги. Той отпада. Сега ме интересува ти на чия страна си.

Разсмях се.

— Аз съм в такова положение, че едва ли моето мнение има някакво значение.

— И все пак искаме да го знаем.

Кимнах.

— Винаги съм умеел да доловя откъде духа вятърът. Нямам навика да вървя срещу него.

Джулиан се усмихна и ми кимна в отговор.

— Чудесно — каза той.

— Кога ще бъде коронацията? Предполагам, че съм поканен.

— Разбира се, разбира се. Но датата още не е определена. Трябва да се дооправят някои дреболии. Веднага, щом се спрем на конкретен ден, някой от нас пак ще влезе във връзка с теб.

— Благодаря ти, Джулиан.

— Довиждане засега, Рандъм.

После дълго останах неподвижен, обзет от тревожни мисли, преди отново да тръгна надолу по склона. Откога ли Ерик гласеше всичко това? Кой знае. Голяма част от политическите интриги в Амбър сигурно се бяха разиграли доста бързо, но окончателното стигане до тази ситуация ми се струваше плод на дългосрочно обмисляне и планиране. Естествено, заподозрях, че Ерик е замесен в затрудненията на Бранд. А нямаше как да не си помисля, че има участие и в изчезването на татко. Сигурно не е било лесно, капанът трябва да е бил действително абсолютно надежден. Но колкото повече си мислех за това, толкова по-малко бях склонен да изключа тази възможност. Дори си спомних някои стари слухове за неговата роля в твоето изчезване, Коруин. Въпреки всичко, така изведнъж не можех да измисля никакъв начин да променя нещо. Ще плувам по течението, реших аз. Няма да си развалям отношенията с Ерик.

И все пак... Искаше ми се да чуя и други мнения за цялата тази история. Опитах се да преценя кой би могъл да ме информира най-добре. Докато обмислях този въпрос, с крайчеца на окото си забелязах някакво движение, когато хвърлих поглед назад и нагоре, за да се възхитя отново на планината, по която още не се бях спуснал.

Няколко ездачи току-що бяха превалили върха. Явно се движеха по същата пътека, която бях използвал и аз. Не можех съвсем точно да определя броя им, но бяха повече от десет души — подозрително голяма група, за да са излезли просто така на разходка, точно там и по това време. Забелязах, че се движат по същия път, по който бях минал и усетих да ме полазват мравки по гърба. Ами ако...? Ами ако бяха пак онези стражи? Защото имах чувството, че са те.

Поединично, никой от тях не можеше да ми се опре. Дори по двама не се бяха показали кой знае колко умели. Не там бе въпросът. Кръвта ми се смрази при мисълта, че ако наистина бяха те, значи не само ние бяхме способни да се движим сред Сенките. И някой друг владееше номера, който цял живот бях смятал за монопол на нашето семейство. Като се добавеше и фактът, че бяха пазачи на Бранд, вероятно отношението им към нас — или поне към част от нас — не беше особено добронамерено. Изведнъж ме обля пот, като си помислих за възможността да се сблъскаме с враг, който също притежава най-мощното ни оръжие.

Разбира, те все още бяха твърде далече, за да съм сигурен, че не греша. Но човек трябва да отчита всяка евентуалност, ако иска да печели в играта на оцеляване. Възможно ли бе Ерик да е открил, обучил или създал някакви специални същества, за да му служат точно с това си качество? Заедно с теб и Ерик, Бранд беше един от най-законните претенденти за трона... не че отричам твоето право, не, дявол да го вземе! Знаеш какво имам предвид. Казвам ти го само, за да ти обясня как разсъждавах тогава. Това е всичко. И така, Бранд можеше съвсем основателно да претендира за трона, ако се намираше в добри позиции да се наложи. Теб те нямаше никакъв и той беше главният съперник на Ерик, погледнато откъм законната страна на нещата. Като се добави това към неговото положение и способността на онези хора да пътуват през Сенките, Ерик взе да ми се вижда съвсем злокобен. Тази мисъл ме плашеше много повече от самите ездачи, макар да не бих казал, че и те ме изпълваха с възторг. Реших, че е най-добре бързо да предприема няколко действия: да говоря с още някого в Амбър и да го накарам да ме върне там посредством Фигурата.

Добре. Направих избора си бързо. Жерар изглеждаше най-безопасен. Той е приемливо открит и неутрален. Почти винаги е честен. И от всичко, което Джулиан ми бе казал, участието на Жерар в цялата история ми се виждаше съвсем пасивно. Имам предвид, че той изглежда нямаше намерение да се опълчва срещу Ерик по-активно. Нямаше да иска възникването на неприятности. Кое не означаваше, че одобрява действията му. Нашият Жерар вероятно щеше да държи само на сигурността и консерватизма си. Стигнал до тези изводи, посегнах към картите си и едва не изревах. Нямаше ги.

Претърсих всички джобове на всяка от дрехите върху мен. На тръгване от Тексорами ги бях взел. Можеше да съм ги загубил по което и да е време на вчерашните си прекеждия. Достатъчно бях блъскан и подхвърлян насам-натам. Пък и целият ден страхотно ми бе вървяло на губене. Съчиних една сложна литания от проклетия и забих пети в хълбоците на коня. Сега щеше да ми се наложи бързо да препускам и още по-бързо да мисля. Първото, което трябваше да направя, бе да се озова в някое мирно, гъсто населено, цивилизовано място, където на по-примитивните нападатели да им е трудно да се развихрят.

Докато се спусках по склона към единия от пътищата, заех се да размествам Сенките — този път съвсем съсредоточено, като използвах всяко умение, което можех да приложа. В онзи момент желях само две неща: за последен път да нападна преследвачите си и да намеря бърз път към някое убежище.

Светът проблясна и се размърда за последен път, превръщайки се в околностите на Калифорния, които бяха моята цел. До ушите ми достигна стържещ, усиливащ се грохот. Моят последен щрих. Погледнах назад и видях как от скалния откос се отделя огромна канара, почти със забавено движение, която се стовари право върху ездачите. Малко по-късно бях слязъл от коня и вървах към шосето, облечен в още по-нови и хубави дрехи. Не бях сигурен кой сезон е и се чудех какво ли ще е времето в Ню Йорк.

Не след дълго автобусът, който чаках, се приближи и аз му магнах да спре. Заех място до прозореца, запалих цигара и позяпах пейзажа. Малко по-късно, задряхах.

Събудих се чак рано следобед, когато спряхме на автогарата. Вече умирах от глад и реших първо да хапна нещо, преди да взема такси за летището. Поръчах си три сандвича и две бири, като платих с няколко от бившите тексорамски зелени банкноти. Докато ме обслужват и се нахраня, минаха към двацет минути. Излязох от снелбара и видях, че пред него чакат няколко таксита. Преди да взема някое от тях, обаче, реших да направя едно важно посещение в тоалетната.

Във възможно най-неподходящия момент, който можеш да си представиш, вратите на шестте клетки зад гърба ми се отвориха с трясък и шестимата им обитатели се нахвърлиха върху мен. Нямаше как да сбъркам шиповете на ръцете им, прекалено широките челюсти, горящите очи. Те не само ме бяха последвали, но и бяха облечени така, че по нищо не се различаваха от всички останали. Вече не изпитвах никакви съмнения относно властта им над Сенките.

За щастие, единият от тях се оказа по-бърз от останалите. Освен това, може би заради ръста ми, те изглежда още не бяха осъзнали напълно каква сила притежавам. Сграбчих първия високо за ръката, като избягнах остриите му като ножове шипове, дръпнах го пред себе си, вдигнах го и го хвърлих върху останалите. После просто се обърнах и побягнах. Изкъртих вратата по пътя си за навън. Не спрях дори да си

вдигна ципа, докато не се озовах в едно такси и не наредих на шофьора да кара така, че от гумите му да се вдига пушек.

Стигаше ми толкова. Вече не мислех само за обикновено убежище. Искях да се сдобия с колода Фигури и да кажа на още някой от семейството за тези юнаци. Ако те бяха творение на Ерик, другите трябваше да знаят за тях. Ако не бяха, беше редно и Ерик да бъде уведомен. Щом те можеха така да се движат сред Сенките, значи сигурно и други умееха същото. Каквото и да представляваха, един ден щяха да са заплаха за самия Амбър. Ами да предположим — само да предположим, — че никой в Амбър не беше замесен? Ами ако татко и Бранд бяха жертви на абсолютно неподозиран враг? Тогава излизаше, че някъде се заражда нещо огромно и опасно, а аз бях налетял право на него. Това идеално обясняваше настойчивото им преследване. Сигурно ужасно им се искаше да ме хванат. Въображението ми се развихри. Възможно бе дори да ме насочват към някакъв капан. Никъде не беше казано, че онези, които бях видял, са единствените наоколо.

Обуздах емоциите си. С тези неща трябва да се справяш едно по едно, като им дойде реда, рекох си аз. Това е всичко. Отдели чувствата от предположенията или поне се опитай да го направиш. Това е Сянката на сестра ни Флора. Тя живее в другия край на континента, в едно градче наречено Уестчестър. Добери се до някой телефон, намери нужната информация и ѝ се обади. Кажй ѝ, че случаят е спешен и я помоли за убежище. Тя не би могла да ти откаже, колкото и да те мрази. После хвани първия самолет и отлети веднага за там. По пътя си развивай теории, ако искаш, но сега запази хладнокръвие.

И така, обадох се от летището и попаднах на теб, Коруин. Ти беше величината, която разби на пух и прах всичките ми дотогавашни уравнения — твоята внезапна поява в този момент, на това място, при тези обстоятелства. Веднага приех предложението ти да ме защитиш, не само защото имах нужда от помощ. Вероятно щях да успея да се справя с онези шестимата и сам. Но въпросът вече не опираше в това. Аз помислих, че те са твои хора. Реших, че през цялото време си се спотайвал и си чакал удобния момент да се намесиш. Сега си се почувствал готов. Това обясняваше всичко. Ти беше отстранил Бранд и се канеше да използваш своите минаващи през Сенките зомбита, за да се върнеш и да хванеш Ерик по долни гащи. Искях да бъда на твоя страна, защото мразех Ерик и знаех, че ти винаги изграждаш

плановете си внимателно и обикновено получаваш онова, което искаш. Споменах, че ме преследват същества, излезли от Сенките, за да видя как ще реагираш. Фактът, че ти не реагира, всъщност не доказваше нищо. Реших, че или си предпазлив, или просто не знаеш къде съм бил. Мина ми през ума и възможността да се напъхвам право в капана, който си ми заложил, но вече и без това се намирах в опасност, а и не смятах, че съм толкова важен за равновесието на силите, та да искаш да се отървеш от мен. Особено, ако ти предложех подкрепата си, което искрено желяех да направя. Така че, взех самолет. И проклет да съм, ако онези шестимата не се появиха веднага след мен на борда. „Дали той ми праща ескорт? — запитах се аз. — По-добре да не почвам отново с предположенията.“ Щом се приземихме, отново се отскубнах от тях и се отпавих към жилището на Флора. После действах все едно не ми бе хрумвала никоя от предишните догадки, като изчаквах да видя ти какво ще предприемеш. Когато ми помогна да се отърва от онези мъже, се почувствах истински озадачен. Дали действително нищо не знаеше или бе решил да пожертваш няколко души, за да не заподозра аз нещо? Добре, реших тогава, прави се, че нищо не подозираш, остани на негова страна и виж какво си е наумил. Аз бях идеалният зрител за онова представление, което ти изнесе, за да прикриеш състоянието на паметта си. Когато научих истината, вече беше твърде късно. Ние бяхме на път за Ребма и цялата тази история нямаше да означава нищо за теб. По-късно, след коронацията, не сметнах за нужно да я разказвам и на Ерик. Тогава бях негов затворник и той определено не предизвикваше в мен най-топли чувства. Дори ми се струваше, че някой ден тази информация може да има известна стойност — например, да помогне за освобождаването ми, — ако заплахата станеше материална. Колкото до Бранд, съмнявах се, че някой би ми повярвал; а дори и да го направеше, аз бях единственият, който знаеше как да стигне до онази сянка. Мислиш ли, че Ерик щеше да приеме това като основание, за да ме освободи? Той по-скоро щеше да се изсмее и да ми каже да съчиня някоя по-убедителна история. Оттогава не съм чувал нищо повече за Бранд. Изглежда, че и никой от другите няма вести от него. По всяка вероятност той вече е мъртъв... предполагам.

Ето, това е историята, която все не успях да ти разкажа. Ти сам прецени какво означава всичко.

III

Изучавах лицето на Рандъм, като не забравях колко добър играч на карти е той. Като го гледах, не можех да бъда по-сигурен дали лъже или скрива част от истината, отколкото ако се вирах в чертите, да речем, на вале каро. Историята звучеше убедително. В нея имаше достатъчно детайли, които я правеха правдоподобна.

— Както казват Едип, Хамлет, крал Лир и подобните им — обадох се аз: — „Жалко, че не знаех тези неща по-рано“.

— За първи път действително разполагам с възможност да ти ги кажа — оправда се Рандъм.

— Така е — съгласих се. — За съжаление, положението не само, че не се изясни, ами сякаш стана още по-объркано. Просто не мислех, че е възможно. Изправени сме пред този черен път, който стига до подножието на Колвир. Той минава през Сенките и чрез него разни същества нахлуват и безчинстват в Амбър. Ние не познаваме точната природа на силите, които стоят зад него, но те очевидно са зли и мощта им нараства. От известно време се чувствам виновен за тяхната поява, защото я свързвам с моето проклятие. Да, аз проклех семейството ни. Но проклятие или не, всичко в края на краищата се свежда до една реалност, с която можем да се борим. И точно това възнамеряваме да направим. Ала от цяла седмица се мъча да проумея каква е ролята на Дара в цялата история. Коя е тя всъщност? Какво е тя? Защо така изгаряше от нетърпение да мине през Лабиринта? Как успя да го направи? И онази нейна последна заплаха... „Амбър ще бъде унищожен!“ Едва ли е съвпадение, че това стана едновременно с нападението откъм черния път. Аз не разглеждам тези събития като отделни неща, а ги смятам по-скоро за части от едно цяло. Всичко това ми се вижда свързано и с факта, че някъде тук, в Амбър има предател — смъртта на Кейн, бележките... Някой тук или помага на външния враг, или сам стои зад целия заговор. Ако прибавиш и изчезването на Бранд, в комбинация с появата на този човек — побутнах леко с крак трупа, — излиза, че и смъртта или отсъствието на татко също са част

от всичко това. В такъв случай си имаме работа с мащабно съзаклятие... чиито детайли са били внимателно натъкмявани в продължение на години.

Рандъм надникна в един шкаф в ъгъла и измъкна бутилка и два бокала. Напълни ги и ми донесе единия, после се върна в стола си. Вдигнахме мълчалив тост за безсилието.

— Заговорниченето е любимо занимание тук — рече той, — а, както знаеш, всички са разполагали с време в изобилие. Ние двамата сме твърде млади, за да помним братята си Озрик и Финдо, които са дали живота си за Амбър. Но от разговорите си с Бенедикт останах с впечатление...

— Да — намесих се аз, — че те са предприели нещо повече от това да мислят с копнеж за трона и се е наложило да умрат храбро за Амбър. И аз съм чувал тези приказки. Може и така да е било. Никога няма да разберем със сигурност. И все пак... Да, примерът беше подходящ, макар и почти ненужен. Не се съмнявам, че по-рано са правени такива опити. Почти всеки от нас е способен на подобно нещо. В случая, обаче, кой е? Трябва да действаме много внимателно, докато не открием. Всеки предприет открито удар, вероятно ще бъде насочен само към една от главите на звяра. Имаш ли някакви идеи?

— Коруин — въздъхна той, — честно казано, би могъл да бъде който и да е от нас — дори аз, при все че бях затворник и всичко останало. Всъщност, това дори би ми послужило за прикритие. Действително бих изпитал огромно удоволствие да изглеждам безпомощен, докато на практика дърпам конците, които карат всички останали да танцуват. Ала всеки би го направил. На никой от нас не му липсват нито мотиви, нито амбиции. И през годините всички сме имали времето и възможността да положим основите на какво ли не. Няма смисъл по този начин да търсим виновника. Всеки от нас попада в тази категория. По-добре нека решим с какво би могъл да се отличава този човек, като оставим настрана мотивите и възможностите. Предлагам ти да разгледаме използваните методи.

— Добре. Започни ти тогава.

— Някой от нас знае повече от останалите за функциите на Сенките — за влизането и излизането от тях, защо там става нещо и как. Освен това той има съюзници, спечелени някъде много далеч оттук. Комбинацията от тези неща той използва като заплаха за Амбър.

Е, няма как да погледнем някого и да решим дали притежава тези особени знания и умения. Но хайде да си помислим, откъде би могъл да ги придобие. Възможно е просто да е открил сам нещо някъде из Сенките. Или през цялото време да е учил тези работи тук, докато Дуоркин още беше жив и имаше желание да дава уроци.

Загледах се в дъното на чашата си. Дуоркин още можеше да е жив. Той ми бе осигурил средство за бягство от тъмниците на Амбър — преди колко време беше това? На никого не бях казал за него и нямах намерение да го правя и в бъдеще. От една страна Дуоркин беше напълно луд — заради което очевидно татко го бе затворил. От друга страна бе демонстрирал неразбираеми за мен умения, което ме бе убедило, че може да бъде много опасен. И все пак, той показва благосклонно отношение към мен, след съвсем малко ласкателства и припомняне. Ако все още беше наоколо, допусках, че с известно търпение бих могъл да се оправям с него. Така че пазех цялата история заключена единствено в моето съзнание, като възможно тайно оръжие. Не виждах никакъв повод да променям решението си на този етап.

— Бранд действително много се въртеше около него — признах накрая аз, като разбрах накъде бие Рандъм. — Той се интересуваше от подобни неща.

— Точно така — откликна Рандъм. — И явно знае повече от всички ни, щом успя да ми изпрати онова съобщение, без да разполага с Фигури.

— Смяташ, че е сключил сделка с външни сили, открил им е пътя, а после, когато вече не им е трябвал, те са се избавили от него?

— Не е задължително. Въпреки, че не изключвам и тази възможност. Според мен е станало по-скоро така — като не отричам, че съм пристрастен, защото го харесвам: смятам, че е научил достатъчно, за да разбира кога някой друг върши нещо, в което са замесени Фигурите, Лабиринта или онзи участък от Сенките, намиращ се в непосредствена близост до Амбър. И тогава е допуснал грешка. Може би е подценил злосторника и открито се е изправил срещу него, вместо да се обърне към татко или към Дуоркин. Какво се е случило? Виновникът се е оказал по-силен и го е затворил в онази кула. Като или е бил достатъчно загрижен за него, за да не иска да го убие, или не му се е налагало, или е имал наум да го използва по някакъв начин по-късно.

— И тази версия звучи правдоподобно — съгласих се аз и ми се прииска да добавя: „При това идеално пасва с твоята история“, докато отново се вирах в лицето му на покерджия, но една мисъл ме спря. Когато бях с Блийс, преди нападението ни над Амбър, разглеждайки Фигурите се бях свързал за миг с Бранд. Той беше измъчен и в плен, а след това връзката бе прекъснала. Историята на Рандъм действително отговаряше на истината, поне дотам. Затова казах само: — Ако той е в състояние да посочи виновника, трябва да го върнем и да му дадем възможност да го направи.

— Надявах се да кажеш това — отговори Рандъм. — Никак не обичам да оставям подобни неща несвършени.

Отидох да взема бутилката и напълних отново бокалите. Отпих. Запалих си нова цигара.

— Преди да се заемем с това, обаче — рекох, — трябва да реша кой е най-добрият начин да съобщя за смъртта на Кейн. Къде е Флора, между другото?

— Мисля, че слезе в града. Сутринта беше тук. Мога да я намеря, ако искаш. Сигурен съм.

— Направи го тогава. Тя е единственият друг човек, за когото знам, че е виждал онези хора, когато нахлуха в дома ѝ в Уестчестър. Може да ни потърбва, за да потвърди що за мерзавци са те. А освен това искам да я питам и някои други неща.

Рандъм си допи чашата и стана.

— Добре. Отивам. Къде да я доведа?

— В моя апартамент. Ако ме няма там, почакайте ме.

Той кимна.

Изправих се и го придружих до коридора.

— Имаш ли ключ за тази стая? — попитах.

— Виси на една кукичка вътре.

— Най-добре го вземи и заключи. Не бихме искали някой да попадне на това преждевременно.

Рандъм ме послуша и ми подаде ключа. Повървах с него до първото стълбище и го изгледах как се отдалечава. После се запътих към своя апартамент.

Извадих от сейфа си Рубина на справедливостта, медальонът, който бе давал възможност на татко и Ерик да контролират времето в околността на Амбър. Преди да умре, Ерик ми бе казал каква е

процедурата, за да го настроя така, че да мога и аз да го използвам. Досега не бях намерил време да го направя, а не разполагах с нужното време и в момента. Но докато разговарях с Рандъм бях решил, че ще трябва да отделя време за това. Бях открил записките на Дуоркин под един камък близо до камината на Ерик. При последния ни разговор, той ми бе съобщил и за тях. Искаше ми се да знам, обаче, къде Ерик бе намерил записките първоначално, защото не бяха пълни. Измъкнах ги от дълбините на сейфа и отново ги прегледах. Те потвърждаваха обясненията на Ерик за начина, по който да бъде извършена настройката.

Но освен това споменавах, че камъкът може да бъде използван и за други цели, че контролирането на метеорологичните явления е едва ли не случайна — макар и зрелищна — демонстрация на цял комплекс принципи, заложили и в Лабиринта, Фигурите и физическата същност на самия Амбър, да не говорим за Сенките. За съжаление, детайлите липсваха. И все пак, колкото повече претърсвах паметта си, толкова повече потвърждения за това намирах. Татко съвсем рядко изваждаше камъка; и макар да казваше, че той служи за промяна на времето, то невинаги бе ставало особено различно, когато носеше медальона. Освен това често го взимаше със себе си по време на своите малки пътувания. Затова бях готов да повярвам, че в него се съдържа нещо повече. Ерик сигурно бе разсъждавал по същия начин, но и той не бе успял да открие другите му свойства. Просто се бе възползвал от предимствата на очевидната му сила, когато ние с Блийс атакувахме Амбър; както го бе използвал и миналата седмица, при нападението на съществата от черния път. И в двата случая камъкът му бе свършил добра работа, макар че не успя да му спаси живота. Така че най-добре и аз да овладее силите му. При това, реших, още сега. Всяко допълнително преимущество беше от значение. А не беше зле и да видят, че го нося. Особено сега.

Прибрах записките обратно в сейфа, а медальона пяхнах в джоба си. После излязох и тръгнах надолу по стълбите. Минавах през залите на двореца и отново, както винаги, се чувствах, като че ли никога не съм ги напуснал. Тук беше моят дом, тук бе всичко, което исках. Сега аз бях защитникът на Амбър. Дори не носех короната, но проблемите му бяха станали мои. Каква ирония. Върнал се бях да предявя претенциите си към престола, да го отнема с бой от Ерик, да се покрия

със слава и да властвам. А сега, изведнъж, всичко се разпадаше. Не ми бе отнело много време да осъзная, че Ерик бе постъпил непочтено. Ако действително той се бе разправил с татко, значи нямаше никакво право над короната. Ако ли не, излизаше че е действал прибързано. И в двата случая коронацията бе послужила само, за да раздуха и без това неимоверното му самочувствие. Колкото до мен, аз исках короната и знаех, че мога да я взема. Но това щеше да бъде не по-малко безотговорно, при струпаните ми в Амбър войски, предстоящите подозрения за убийството на Кейн, разкриването на първите признаци за замисления фантастичен заговор и неотпадналата вероятност татко да е още жив. Няколко пъти ми се бе струвало, че за кратко съм се свързал с него — и в единия от тези случаи, преди години, той ме бе одобрил за престолонаследник. Но в момента бяха пуснати в ход толкова лъжи и коварства, че вече не знаех на какво да вярвам. Той не бе абдикирал. Знаех, че съм преживял сериозно нараняване на главата и добре осъзнавах собствените си копнежи. Съзнанието е особено нещо. Напоследък не се доверявах на моето. Възможно ли бе всичко да е плод на въображението ми? Много работи се бяха случили през последните години. Предполагам, че цената да бъдеш амбърит, включва и недоверие към самия себе си. Питях се какво ли би казал Фройд. Макар и да не бе успял да излекува амнезията ми, той бе направил няколко страшно добри предположения за характера на баща ми и нашите взаимоотношения, въпреки че тогава не бях съзнавал това. Искаше ми се да можем отново да се срещна с него.

Минах през мраморната трапезария и тръгнах по тъмния, тесен коридор. Кимнах на стража и продължих към вратата. Излязох на платформата, пресякох я и започнах да се спускам надолу по безкрайната спирална стълба, която водеше към недрата на Колвир. Стъпала. Тук-там светят лампи. Зад тях — мрак.

Някъде по пътя сякаш всичко се промени: вече не действах по своя воля, а някой ме управляваше, принуждаваше ме да се движа, да се подчинявам. Насочваше ме. Всеки ход водеше към следващия. Кога бе започнало всичко това? Може би продължаваше от години, а аз едва сега го бях осъзнал? Дали до един не бяхме жертви, по начин и до степен, които никой от нас не бе проумял? Пълноценна храна за болен разум. Зигмунд, къде си? Аз копнеех да стана крал — и още го желая — повече от всичко друго. И все пак, колкото повече научавах и

колкото повече разсъждавах върху онова, което бях научил, толкова повече ми се струваше, че съм само една пешка в шахматната партия Амбър. Осъзнах, че това чувство е било в мен от известно време, укрепвало е, и тази мисъл никак не ми хареса. Но на никой от живите не му се е разминавало без да допуска грешки, утеших се аз. Ако усещанията ми отразяваха действителността, то значи личният ми Павлов се доближаваше все повече до зъбите ми, с всяко прозвучаване на звънеца. Скоро, съвсем скоро — чувствах, че ще бъде скоро — щях да се погрижа той да се приближи съвсем. И тогава щях да се постарая да не успее нито да се измъкне, нито някога да се върне отново.

Завой след завой, в кръг и надолу, лампа тук, лампа там, тези мои мисли като нишки на вретено, навиват се или се развиват, не знаех със сигурност. Някъде под мен еква звън на ударил се в камък метал. Ножница на страж, стражът се изправя. Бликва светлина от вдигнат фенер.

— Принц Коруин...

— Джейми.

Стъпвам на пода, взимам един фенер от полицата. Запалвам го, обръщам се и тръгвам към тунела, разпръсвам мрака пред себе си, по малко с всяка стъпка.

Стигам тунела, влизам в него, броя разклоненията. Трябва ми седмото. Ехо и сенки. Плесен и прах.

Най-после съм там. Завивам. Съвсем малко остана.

В дъното виждам огромната, черна, обкована с метал врата. Отключвам и силно я бутам. Тя изскърцва, съпротивлява се, накрая потъва навътре.

Оставям фенера на пода, леко вдясно, от вътрешната страна. Той вече не ми е необходим, тъй като самият Лабиринт излъчва достатъчно светлина за онова, което трябва да направя.

За миг съзерцавам Лабиринта — блестяща плетеница от криволичещи линии, които подлъгват погледа, ако се опита да ги проследи, — вдълбан върху лъскавата чернота на пода, огромен. Той ми бе дал власт над Сенките и бе възстановил по-голямата част от паметта ми. Но той може и за миг да ме унищожи, ако не мина през него както трябва. Затова изпитвах към Лабиринта благодарност, примесена с известна доза страх. Той беше древна и тайнствена семейна реликва, чието място беше точно тук, в подземие.

Запътих се към ъгъла, в който започваше плетеницата. Там съсредоточих мислите си, отпуснах тялото си и положих левия си крак върху Лабиринта. После без да спирам тръгнах напред и усетих как започват теченията. Сини искри очертаха ботушите ми. Още една стъпка. Този път долових осезаемо изпукване и почувствах съпротивлението. Изминах първата крива, като се стараех да бързам, исках да стигна колкото може по-скоро до Първия воал. Когато се озовах там, косата ми бе настръхнала, а искрите бяха по-ярки и по-големи.

Съпротивлението нарасна. Всяка крачка изискваше повече усилия от предишната. Пукането стана по-силно, теченията — по-плътни. Косата ми се изправи и от нея изскачаха искри. Не изпусках от поглед огнената линия и продължавах да се стремя напред.

Изведнъж натискът върху мен изчезна. Олюлях се, но продължих да вървя. Минал бях през Първия воал и усетих прилив на облекчение. Спомних си последното ми минаване по този път, в Ребма, градът на морското дъно. Маневрата, която току-що бях завършил, тогава бе отприщила притока на спомените ми. Да. Продължавах напред и искрите отново станаха по-ярки, теченията — по-силни, а по цялото си тяло започнах да усещам иглички.

Вторият воал... Завоите... Тук изглежда винаги се налагаше човек да напегне силите си докрай, да почувства, че цялото му същество се е превърнало в чиста Воля. Усещането беше разтърсващо, безмилостно. В момента преодоляването на Лабиринта беше единственото нещо в света, което имаше значение за мен. Аз винаги се бях намирал там, устремен напред, никога не го бях напуснал, винаги щях да бъда там, във вечен двубой — моята воля срещу силата на Лабиринта. Времето бе изчезнало. Съществуваше само напрежението.

Искрите стигаха до кръста ми. Навлязох в Голямата крива и поведох борба по нея. На всяка стъпка бях унищожаван и отново се раждах, изпепеляван от огъня на сътворението, смразяван от студа на завършващата ентропия.

Навън и напред по дъгата. Още три криви, права линия, няколко арки. Световъртеж, усещане, че изчезвам и отново се появявам, вибрирам между небитието и реалността. Завой след завой, завой след завой... Ниска, островърха арка... Правата, която води до Последния воал... Сигурно вече се задъхвам, плувам в пот. После никога не си

спомням със сигурност. С мъка премествам краката си. Искрите стигат до раменете ми. Започват да ми влизат в очите и между мигванията не виждам дори самия Лабиринт. Крачка, още една... ето го. Протягам десния си крак напред, като разбирам как трябва да се е чувствал Бенедикт, впримчен сред черната трева. Точно преди да го ударя по врата. И аз се чувствах, като че ли по цялото тяло ме биеха с тояги. Левия крак, напред... Толкова бавно, че не съм сигурен дали изобщо го мърдам. Ръцете ми са сини пламъци, краката ми — колони от огън. Нова крачка. Още една. И още една.

Чуствам се като бавно съживявана статуя, топящ се снежен човек, измятаща се греда... Още две... три... Движа се като покрит с лед, но аз съм този, който контролира тялото ми. Разполагам с цяла вечност, волята ми е несломима.

Минах през Воала. Следва ниска арка. Три стъпки и съм отвъд, сред мрак и спокойствие. Те бяха най-трудните.

Почивка за Сизиф! Това беше първата ми мисъл, щом напуснах Лабиринта. *И този път успях!* беше втората. *И Никога вече!* беше третата.

Позволих си лукса няколко пъти да въздъхна дълбоко и да потръпна. После измъкнах от джоба си скъпоценния камък и го вдигнах за верижката. Задържах го пред очите си.

Отвътре е червен, разбира се — дълбоко вишнево червено, тъмно, искрящо. Струваше ми се, че е придобил допълнителен блясък и светлина по време на минаването ми през Лабиринта. Продължих да се вирам, като си повтарях наум инструкциите и ги сравнявах с нещата, които вече знаех.

Щом минеш през Лабиринта и стигнеш дотук, можеш да се прехвърлиш на всяко място, което успееш да си представиш. Необходими са само желание и усилие на волята. И след като случаят беше такъв, не отричам, че изпитах моментен страх. Ако този ефект се проявеше както обикновено, имаше опасност да се напъхам в особен вид капан. Но Ерик бе успял. Той не се бе оказал затворен в сърцето на скъпоценен камък някъде из Сенките. Дуоркин, който бе написал онези записки, беше велик човек и аз му вярвах.

Настроих се мислено и съсредоточих вниманието си върху вътрешността на камъка.

В него имаше изкривено отражение на Лабиринта, обградено с премигващи точки светлина, мънички пламъчета и проблясвания, различни криви и пътечки. Взех решение, фокусирах волята си...

Червенина и бавно движение. Като потъване в океан от гъста течност. Съвсем бавно отначало. Носене сред тъмнината, всички красиви светлини плуват далече напред. Постепенно скоростта ми видимо се увеличи. Късчета светлина, малки, хаотични. Нося се като че ли още по-бързо. Нямам база за сравнение. Станал съм точка съзнание с неизвестни размери. Знаем, че се движа, известна ми е фигурата, към която напредвам, сега направо бързо. Червенината почти е изчезнала, както и усещането за всякакво обкръжение. Няма съпротивление. Набирам скорост. Всичко сякаш става само в един миг и този миг още продължава. Усещането е странно, безвременно. Нося се към това, което изглежда е моята цел, с огромна скорост. Мъничкият, изкривен лабиринт нараства, превръща се в триизмерен вариант на истинския. Изпъстрен с искрици цветна светлина, той расте пред мен, подобен на фантастична галактика, полуразпростряла се сред вечната нощ, с ореол от бледо осветен прах и протуберанси от безброй блестящи точки. И този лабиринт се разширява или свива, приближава към мен или аз се приближавам, и ние идваме близо един до друг, той вече запълва цялото пространство, от горе до долу, от тук до там, а скоростта ми сякаш продължава да нараства. Сиянието ме залива, почти ме зашеметява и виждам ярък протуберанс, за който знам, че е входа. Вече съм прекалено близо — всъщност, загубвам се, — за да възприема общата му форма, но изкривяванията, проблясванията, полюляването на всичко онова, което виждам навсякъде около мен, ме кара да се питам дали трите измерения са достатъчни за объркващата сетивата сложност, изправила се пред мен. Вместо към галактичната ми аналогия, нещо в ума ми се насочи към другата крайност и предложи сравнение с Хилбертовите пространства, с техните безбройни измерения. Но това беше метафора, предизвикана от отчаянието. Аз чисто и просто нищо не разбирах. Изпитвах само усилие да се чувства — под влияние на Лабиринта? Инстинктивно? — че трябва да мина и през тази плетеница, за да се сдобия със силата, която исках.

Не грешах. Без да намаля ни най-малко скоростта си, влетях вътре. Минах като вихрушка през блестящите пътеки, като се гмурвах

сред безплатни облаци от сияние. Никъде не усещах съпротивление, както в истинския Лабиринт — изглежда първоначалният ми импулс беше достатъчен, за да ме преведе. Шеметна разходка из Млечния път? Давещ се, понесен сред каньони от корали? Страдащо от безсъние врабче, полетяло над увеселителен парк вечерта на 4 юли? Такива мисли ми се въртят из главата, когато си припомням това минаване през видоизменената форма.

... И ето, излизам, преминал съм, край, приключвам, облян от тъмночервена светлина и наблюдавам самия себе си, вдигнал медальона в края на Лабиринта, после се вглеждам в рубина, Лабиринта в него, и аз, всичко е в мен и аз съм в него, червеното избледнява, помръква, изчезва. Оставаме само аз, медальона, Лабиринта. Връзките между обект и субект са възстановени... просто с една октава по-високо — това ми се вижда най-добрият начин да го изразя. Тъй като сега определено съществуваше някаква хармония. Сякаш бях придобил допълнително сетиво, нов изразен способ. Усещането беше особено и ми носеше удовлетворение.

Нетърпелив да го изпробвам, отново се съсредоточих и наредих на Лабиринта да ме пренесе другаде.

Озовах се в кръглата зала на върха в най-високата кула на Амбър. Пресякох я и излязох на съвсем малкото балконче. Контрастът с току-що завършилото свръхсетивно пътешествие беше разтърсващ. Няколко дълги мига просто останах там, загледан пред себе си.

Морето преливаше в различни отенъци, небето частично бе покрито с облаци и постепенно се смрачаваше. Самите облаци бяха изпъстрени с нежна светлина и груби сенки. Вятърът си проправяше път към морето и временно соления аромат ми бе отнет. Въздухът беше на точки от черни птици, които кръжаха и се стрелкаха над водата в далечината. Под мен градините на двореца и терасите на града се простираха с вечното си изящество до самите поли на Колвир. По улиците шаваха мънички хора, действията им бяха неразличими. Почувствах се ужасно самотен.

Тогава докоснах медальона и призовах бурята.

IV

Рандъм и Флора чакаха в апартамента ми, когато се върнах. Погледът на Рандъм се спря първо на медальона, после потърси очите ми. Кимнах.

С лек поклон се обърнах към Флора.

— Сестрице, доста вода изтече, откакто не сме се виждали.

Тя изглеждаше леко уплашена, което за мен бе добре дошло. Все пак се усмихна и пое ръката ми.

— Братко — рече, — виждам, че си удържал думата си.

Косата ѝ беше с цвят на светло злато. Флора я бе подстригала, но си бе оставила бретона. Не можех да реша дали ми харесва така или не. Тя имаше прекрасна коса. И красиви сини очи, плюс тонове суета, която я караше да вижда всичко в любимата си перспектива. Понякога Флора се държеше като пълна глупачка, но друг път ме караше да се замислям.

— Извинявай, че така те зяпам — казах аз, — но при последната ни среща нямах възможност да те погледам.

— Много се радвам, че обстоятелствата се промениха. Тогава аз... Нищо не можех да направя, както знаеш.

— Знам — съгласих се и си спомних звъна на смеха ѝ от другия край на мрака при честването на годишнините от коронацията на Ерик. — Знам.

Приближих се до прозореца и го отворих, с пълното съзнание, че дъждът няма да навали вътре. Харесвах мириса на бурята.

— Рандъм, научи ли нещо интересно във връзка с евентуалния пощальон? — попитах.

— На практика, нищо — отвърна той. — Поразпитах насамнатам. Изглежда никой не е видян на нужното място в съответния момент.

— Ясно. Благодаря ти. Сигурно ще те потърся пак по-късно.

— Добре. Тогава няма да мърдам от апартамента си цяла вечер.

Кимнах, обърнах се, облегнах гръб на прозоречната рамка и загледах Флора. Рандъм тихо затвори вратата зад себе си. Около половин минута мълчаливо слушах как вали дъжда.

— Какво смяташ да правиш с мен? — най-после не издържа тя.

— Да правя ли?

— Сега разполагаш с възможност да поискаш разплата за старите дългове. Предполагам, че си решил да започнеш.

— Може би. Но почти всяко нещо зависи от друго. И в случая е така.

— Какво имаш предвид?

— Дай ми това, което искам и ще видим. Понякога се е случвало да бъде дори и добър.

— А ти какво искаш?

— Да ми разкажеш всичко, Флора. Нека така сложим началото. Опиши ми как стана моя пастирка на онази сянка, Земята. Със съответните детайли. Каква беше сделката? За какво се бяхте разбрали? Не пропускай нищо.

Флора въздъхна.

— Откъде да започна... Да... Бях в Париж, на един прием, у някой си мосю Фокол. Около три години преди Ужаса...

— Момент — прекъснах я аз. — Какво правеше там?

— Намирах се в тази област на Сенките от около пет местни години. Пътувах и се оглеждах за нещо ново, което да ми е по вкуса. Попаднах там по онова време, както всеки от нас се озовава някъде. Оставях желанията да ме водят и се доверявах на инстинктите си.

— Странно съвпадение.

— Не чак толкова, в светлината на цялото това време... и като се вземе предвид колко много пътуваме. Там беше, ако предпочиташ, моят Авалон, моят заместител на Амбър, моят дом далеч от дома. Както искаш го наречи, но аз бях там, на онзи прием, в онази октомврийска вечер, когато ти влезе, заедно с дребничкото червенокосо момиче... мисля, че се казваше Жаклин.

И тогава, от дълбините на паметта ми изплува един спомен, забравен толкова отдавна. Много по-ясно изникна образът на Жаклин, отколкото събитията от онзи прием, но действително бе имало такъв случай.

— Продължавай.

— Както вече ти казах, аз бях там. Ти пристигна по-късно. Естествено, веднага привлече вниманието ми. И все пак, когато човек живее така дълго и пътува толкова много, не е изключено да срещне хора, които силно да приличат на близките или познатите му. Тази беше първата ми мисъл, след като първоначалното вълнение премина. Реших, че сигурно виждам твой двойник. Толкова време бе минало без вест от теб. Но всеки от нас си има тайни, както и основателни причини да ги пази добре. Реших, че това може да е една от твоите тайни. Затова се погрижих да ни представят един на друг, след което дяволски се измъчих, докато те откъсна от онова червенокосо миньонче за повече от няколко минути. Ти продължи да настояваш, че името ти е Феневал, Кордел Феневал. Обзе ме несигурност. Не можех да реша дали говоря с твой двойник или ти си играеш с мен. Мина ми през ума и трета възможност — че се намираш в някоя съседна Сянка от достатъчно дълго време, за да си хвърлил свои сенки наоколо. Сигурно щях да си тръгна все още в недоумение, ако по-късно Жаклин не се бе похвалила пред мен с твоята сила. Обикновено жените не си разправят подобни неща, но по изражението ѝ разбрах, че трябва силно да си я впечатлил с подвизите си. Предразположих я към откровеност и ми стана ясно, че си направил неща, на които само ти си способен. Версията за двойника отпадна. Това можеше да бъдеш само ти или твоя сянка. Което означаваше, че дори Кордел да не беше Коруин, то съществуването му поне доказваше твоето местопребиваване наоколо — първата истинска следа за това къде се намираш. Длъжна бях да не те изпусна. Оттогава започнах да те следя и да ровя в миналото ти. Колкото повече хора разпитвах, толкова позагадъчно изглеждаше всичко. Всъщност, след няколко месеца още не бях готова да реша. Имаше достатъчно бели петна в биографията ти, за да е възможно да си ти. Нещата се изясниха едва през следващото лято, когато се върнах за малко в Амбър. Споменах за тази странна среща пред Ерик...

— Да?

— И той... беше някак... подготвен.

Флора замълча и взе да попишва ръкавиците си, оставени до нея.

— Аха — обадох се аз. — И какво точно ти каза?

— Че може наистина да си ти. Заяви, че е станал... нещастен случай.

— Така ли?

— Е, не съвсем — призна тя. — Не точно нещастен случай. Спомена, че сте се сбили и той те е ранил. Помислил, че ще умреш и не искал да бъде обвинен за смъртта ти. Затова те отнесъл в онази Сянка и те оставил там. След доста време, решил, че трябва да си умрял и това слагало край на всичко между вас. Естествено, моята новина го разтревожи. Той ме накара да се закълна, че ще мълча и ме прати обратно там да те държа под око. Връщането ми не предизвика никакви подозрения, защото вече бях казала на всички колко много ми харесва при тях.

— Ти не си обещала да пазиш тайна даром, Флора. Какво ти даде той?

— Даде ми думата си, че ако някога вземе властта в Амбър, няма да ме забрави.

— Малко рисковано — заключих аз. — В края на краищата ти пак оставаш с коз в ръката — информацията къде се намира негов съперник в борбата за трона и за участието на Ерик в изпращането му там.

— Така е. Но от друга страна, ако започнех да приказвам, щеше да ми се наложи да призная и своето съучастие.

Кимнах.

— Не особено убедително, ала приемам, че е възможно. А ти смяташе ли, че той ще ме остави жив, в случай, че се добере до трона?

— Това не сме го обсъждали никога. Никога.

— И все пак трябва да ти е минавало през ума.

— Да, след време — призна тя — и реших, че по всяка вероятност няма да предприеме нищо. В края на краищата вече не изпитвахме никакви съмнения, че си загубил паметта си. Нямахме основания да ти правим нещо, след като не представляваше заплаха.

— И затова ти остана да ме наглеждаш. За да сте сигурни, че продължавам да съм безопасен?

— Да.

— Какво щеше да направиш, ако бях дал признаци, че започвам да си възвръщам паметта?

Тя вдигна очи към мен, после извърна поглед.

— Щях да съобщя за това на Ерик.

— И той какво щеше да направи тогава?

— Не знам.

Изсмях се презрително и тя се изчерви. Не можех да си спомня кога за последен път съм виждал Флора да се изчервява.

— Няма да задълбаваме в очевидното — рекох. — Добре, ти си останала там и си се заела да ме наблюдаваш. А после? Какво стана после?

— Нищо особено. Ти просто продължи да живееш своя живот, а аз продължих да те следя.

— Всички останали ли знаеха къде си?

— Да. Не съм крила местонахождението си. Всъщност, всеки от тях ми е идвал на гости по едно или друго време.

— Включително и Рандъм?

Тя сви подигравателно устни.

— Да, няколко пъти.

— Защо се подсмиваш?

— Късно е да започвам да се преструвам, че го харесвам — отвърна Флора. — Знаеш какво ми е отношението. Просто не обичам хората, с които общува — какви ли не престъпници и джаз музиканти... Налагаше се да проявявам гостоприемство, като към член на семейството, когато посещаваше сянката ми, но той страхотно ми лазеше по нервите с постоянното влачене на всички тези хора по всяко време — ту импровизирани концерти, ту покер по цяла нощ. После по цяла седмица къщата не можеше да се измирише. Винаги се радвах, щом си тръгнеш. Извинявай, знам, че го обичаш, но нали сам поиска да ти кажа истината.

— Той е засегнал деликатната ти чувствителност. Добре. Да се спрем сега на краткия период, в който ти гостувах аз. Рандъм се присъедини към нас съвсем изневиделица, преследван от шестима мерзавци, които ние изпратихме на оня свят в твоята всекидневна.

— Спомням си случката много живо.

— А помниш ли онези юначаги — съществата, с които трябваше да се справим?

— Да.

— Достатъчно добре, за да познаеш някое от техния вид, ако се случи да го срещнеш?

— Така мисля.

— Чудесно. Преди това беше ли виждала някога такива?

— Не.

— А оттогава?

— Не.

— А да си чувала някъде да се говори за тях?

— Не, доколкото си спомням. Защо?

Поклатих глава.

— Още е рано за въпроси. Сега ги задавам аз, недей забравя. От теб искам да си припомниш нещо, станало малко преди онази вечер. Да си припомниш събитието, изпратило ме в „Гринуд“. И предшествания го период от време. Какво се случи и как ти узна за катастрофата? При какви обстоятелства е станала? Какво беше твоето участие?

— Да — въздъхна тя. — Знаех, че рано или късно ще ме попиташ. Аз разбрах за случилото се, когато на следващия ден Ерик ми се обади от Амбър, посредством моята Фигура. — Флора отново вдигна поглед към мен, очевидно за да проследи как възприемам думите ѝ, да проучи реакциите ми. Изразът ми остана непроменен. — Той ми съобщи, че предишната вечер си претърпял тежка катастрофа и си бил откаран в болница. Поръча ми да те прехвърля в частна клиника, където аз да диктувам начина ти на лечение.

— С други думи, искал е да бъда превърнат в растение.

— Желанието му беше да те държат постоянно упоен.

— Ерик спомена ли нещо в смисъл, че той е отговорен за катастрофата?

— Не каза, че е пратил човек да ти простреля гумата, но знаеше, че точно това е станало. Откъде иначе би могъл го научи? Когато по-късно разбрах за плановете му да заеме престола, просто приех, че най-после е решил да се отърве окончателно от теб. Щом опитът му не бе успял, виждаше ми се логично да предприеме следващата най-ефикасна стъпка: да те държи настрана, докато мине коронацията.

— Не знаех, че гумата ми е била простреляна — подхвърлих аз.

По лицето на Флора пробяга сянка, но тя бързо се овладя.

— Ти сам каза, че не е било катастрофа... че някой се е опитал да те убие. Мислех, че си запознат и с подробностите.

За първи път от дълго време насам усетих, че отново съм на хлъзгава почва. Все още имах съвсем слаба амнезия и предполагах, че с нея ще си остана. Спомените ми от дните преди катастрофата бяха

много неясни. Лабиринтът бе възстановил изгубените спомени от целия ми живот до онзи момент, но изглежда травмата бе предизвикала пълна забрава на някои от събитията непосредствено преди него. В това нямаше нищо необичайно. Вероятно имах повредени тъкани, а не само функционално объркване. Стигаше ми, че си бях възвърнал останалите спомени и не се бях загрижил особено за тези. Колкото до самата катастрофа и предположенията ми, че е била нещо повече, аз действително си спомнях изстрелите. Бяха два. Може дори да съм зърнал и фигурата с пушката — с периферното си зрение и при това твърде късно. Възможно бе и да си фантазирах. Струваше ми се, обаче, че съм видял някого. Нещо такова ми се бе въртяло в главата и когато се бях запътил към Уестчестър. Ала дори сега, когато властта в Амбър беше моя, не ми се искаше да призная този свой пропуск. Преди бях успял да заблудя Флора с много по-малко информация. Реших да се придържам към тази доказано успешна тактика.

— Не бях в състояние да изляза и да видя какво е било улучено — поясних аз. — Чух изстрелите. Загубих контрол над управлението. Допусках, че е гума, но досега не го знаех със сигурност. Повдигнах въпроса само защото ми беше интересно, откъде ти знаеш, че е било гума.

— Вече ти казах, че Ерик го спомена пред мен.

— Смути ме начинът, по който го каза. Прозвуча, сякаш си знаела всички подробности още преди неговото обаждане.

Тя поклати отрицателно глава.

— Извини ме тогава, че съм се изразила неправилно. Това се случва понякога, когато човек се връща към вече отминали събития. Налага ми се да отрека нещата, за които намекваш. Аз нямам нищо общо с покушението и не разполагах с никаква предварителна информация за него.

— След като Ерик вече не е тук, за да потвърди или отхвърли каквото и да било, ще трябва просто да оставим всичко така... засега.

— Казах го, за да я накарам да се съсредоточи още повече върху своята защита и да отклоня вниманието ѝ от всяко евентуално изпускане, независимо дали с дума или с изражение, от което би могла да заподозре за мъничката празнина, намираща се все още в моите спомени. — А по-късно успя ли да научиш кой е бил човекът с пушката?

— Не — отвърна Флора. — Сигурно някой наемен убиец. Не знам.

— Имаш ли някаква представа колко дълго съм бил в безсъзнание, преди да ме открият и да ме откарат в болница?

Тя отново поклати отрицателно глава.

Нещо ме безпокоеше и не можех точно да установя какво.

— Ерик каза ли ти кога са ме закарали в болницата?

— Не.

— Когато дойдох при теб, защо се опита да стигнеш пеша до Амбър, а не използва Фигурата на Ерик?

— Не можах да установя контакт.

— Защо не помоли някой друг да те прехвърли в Амбър? — настоях аз. — Флора, имам чувството, че ме лъжеш.

Всъщност, просто си правех експеримент, за да видя как ще реагира. Защо не?

— За кое? — попита тя. — Не успях да вляза във връзка с никого. Всички бяха заети с други неща. Това ли имаш предвид?

Флора внимателно изучаваше лицето ми.

Вдигнах ръка и насочих пръст към нея, а зад гърба ми блясна светкавица, сякаш зад самото стъкло на прозореца. Усетих леко погъделичкване, слабо наелектризиране. Гръмотевицата също беше впечатляваща.

— Вината ти е, че премълчаваш нещо — пробвах аз.

Тя покри лицето си с ръце и захлипа.

— Не разбирам какво искаш от мен! Отговорих на всичките ти въпроси! Какво още да направя? Не знам къде си отивал, кой е стрелял по теб и кога е станало това! Известни са ми единствено фактите, които вече ти описах, дявол да го вземе!

Реших, че или е искрена, или не може да бъде пречупена по този начин. Каквото и да беше случаят, само си губех времето. Така нямаше да измъкна нищо повече. Освен това, най-добре беше да отклоня разговора от темата за катастрофата, преди да е решила, че тя е твърде важна за мен. Ако имаше нещо, което бях пропуснал, исках аз да го открия първи.

— Ела с мен — казах.

— Къде отиваме?

— Искам да видиш нещо. После ще ти обясня защо.

Флора стана и ме последва. Отведох я горе, където лежеше тялото, след което ѝ разказах за Кейн. Тя огледа съвсем безстрастно трупа и кимна.

— Да. — После добави: — Дори да не знаех за тях, с радост бих потвърдила, че съм ги виждала, заради теб.

Измърморих нещо неопределено. Лоялността в семейството винаги ме бе трогвала. Не можех да преценя дали ми бе повярвала за Кейн. Но при дадените обстоятелства това изглежда нямаше значение. Не ѝ казах нищо за Бранд и тя като че ли не разполагаше с никаква нова информация за него. Единственият ѝ друг коментар, когато всичко, което имах да кажа беше казано, бе:

— Рубинът ти отива. А какво става с короната?

— Много е рано да се говори за тези неща — смърчих я аз.

— Колкото и малко да струва подкрепата ми...

— Знам — казах, — знам.

Моята гробница е тихо място. Тя се издига самотна върху скалистия склон на около три километра от върха на Колвир, защитена от три страни срещу стихииите. На докараната за целта почва растат две ниски дръвчета, какви ли не храсти и треволяци, а огромните пипала на планинския бръшлян са се проточили чак от билото. Сградата е дълга и ниска, с две пейки отпред, и е покрита почти изцяло от бръшляна, който милостиво скрива повечето от надутите изявления, издълбани под моето име върху фасадата. Гробницата, съвсем разбираемо, през по-голямата част от времето е празна.

Тази вечер, обаче, Ганелон и аз сме дошли тук, добре запасени с вино, хляб и студено месо.

— Значи не е било майтап! — възкликна той, след като бе слязъл от коня, разтворил бръшляна и прочел на лунната светлина думите, написани отдолу.

— Разбира се, че не — скочих от седлото и поведох конете. — Наистина е моята.

Привързах юздите към близкия храст, свалих торбите с провизиите и ги отнесох до едната пейка. Ганелон се присъедини към мен, докато отварях първата бутилка и наливах щедро на двама ни от тъмната течност.

— И все пак, не мога да разбера — поклати глава той и взе своята чаша.

— Какво толкова има за разбиране? Аз съм мъртъв и съм погребан тук. Това е моят кенотаф — гробница, която се изгражда, когато тялото не е в наличност. И аз самият научих неотдавна за нея. Издигната била преди няколко века, когато решили, че няма да се върна.

— Тогава какво има вътре?

— Нищо. Макар че предвидливо са оставили ниша и място за ковчег, в случай че останките ми се появят отнякъде. Така са се осигурили срещу всякакви изненади.

Ганелон си направи сандвич.

— Чия е била идеята? — попита той.

— Рандъм смята, че е била предложена от Бранд или Ерик. Никой не си спомня със сигурност. Изглежда по онова време на всички им се е виждала съвсем уместна.

Той се изсмя — една зловеща усмивка, която идеално подходеше на покритото му с бръчки, белези и червена брада лице.

— А какво ще стане с гробницата сега?

Вдигнах рамене.

— Предполагам, че някои от тях си мислят какъв срам е да стои така неизползвана и биха искали да ме видят вътре. Преди това да е станало, обаче, мястото е приятно да дойде човек и да се напие. Аз все още не съм му засвидетелствал уважението си.

Приготвих си два сандвича и ги изядох и двата. Това беше първото ми истинско отпускане, откакто се бях върнал и може би щеше да ми е последното, за доста време напред. Невъзможно бе да се предвиди. Но през изминалата седмица не бях имал възможност да си поговоря на спокойствие с Ганелон, а той беше един от малцината, на които вярвах. Искях да му разкажа всичко. Трябваше да го направя. Налагаше се да поговоря с някой, който да не е част от цялата история така, както бяхме ние. Затова, заразказвах.

Луната измина дълъг път по небето, а гробницата ми се сдоби и с парченца счупено стъкло.

— Другите как възприеха новината? — попита накрая той.

— Както можеше да се очаква — отвърнах. — Убеден съм, че Джулиан не повярва и на една моя дума, макар да заяви обратното. Той

знае какви чувства изпитвам към него и в момента няма желание да ме предизвиква. Мисля, че и Бенедикт не ми повярва, но при него е много по-трудно да се прецени. Той изчаква и се надявам, че като няма доказателства за вината ми, е склонен и да се съмнява в нея. Колкото до Жерар, имам чувството, че това беше решаващата капка и той загуби последните остатъци от вярата си в мен. Все пак, утре рано сутринта ще се върне в Амбър, за да ме придружи до горичката, откъдето ще вземем тялото на Кейн. Нямам намерение да обръщам тази работа на екскурзия, но действително ми се иска някой от членовете на семейството да присъства. Дирдри — тя изглеждаше направо щастлива. Изобщо не ми повярва, сигурен съм. Но това няма значение. Винаги е била на моя страна и никога не е обичала Кейн. Струва ми се, че е доволна от това укрепване на позициите ми. Не мога да кажа дали Луела ми повярва или не. Според мен, тя пет пари не дава какви номера си въртим един на друг. Колкото до Файона, цялата история изглежда просто я забавлява. Но пък тя от край време си го има този маниер, да гледа на всичко отвисоко. Човек не може да бъде сигурен, какво мисли всъщност.

— Разказа ли им вече какво знаеш за Бранд?

— Не. Само им съобщих за Кейн и поръчах утре вечер всички да се съберат в Амбър. Тогава ще повдигна и въпроса за Бранд. Имам една идея, която искам да изпробвам.

— Посредством Фигурите ли се свърза с всички?

— Да.

— Мислех да те питам нещо в тази връзка. На онази сянка Земята, където ходихме да вземем оръжията, има телефони...

— Да?

— Докато бяхме там, научих, че имало начини да се подслушват. Допускаш ли, че същото нещо е възможно и с Фигурите?

Избухнах в смях, после смисълът на казаното проникна по-дълбоко и отново станах сериозен.

— Всъщност, не знам — признах накрая. — Много от функциите на дуоркиновите творения продължават да са загадка за нас. Просто това никога не ми е хрумвало. Аз самият не съм се опитвал. Кой знае, все пак...

— Известно ли ти е колко са комплектите?

— Ами, всеки от семейството разполага с една, две колоди, а в библиотеката се намират десетина резервни. На практика не знам дали няма и други.

— Струва ми се, че много неща могат да се научат, само с подслушване.

— Прав си. Колодата на татко, на Бранд, моята първа колода, онази, която Рандъм е загубил... Дявол да го вземе! Май се събраха доста в пълна неизвестност. Изглежда трябва да предприема нещо. Да започна разследване или да направя някои опити, предполагам. Благодаря ти, че ми обърна внимание.

Ганелон кимна и известно време двамата отпихахме от чашите в мълчание. После той попита:

— Какво смяташ да правиш, Коруин?

— С кое?

— С всичко. Кого ще нападнем сега и в какъв ред?

— Първоначалните ми намерения бяха веднага щом обстановката тук, в Амбър се успокои, да проследя черния път до самия му край. Ала сега други неща ще получат предимство. Искам да върнем Бранд колкото е възможно по-скоро, в случай, че още е жив. Ако не, трябва да разберем какво е станало с него.

— Но дали врагът ще ти даде време да си поемеш въздух? Може точно в този миг вече да се подготвя нова офанзива.

— Да, разбира се. Взел съм предвид и това. Все пак имам чувството, че разполагаме с известно време, след като толкова скоро сме ги надвили. Те ще трябва отново да стъпят на крака, да съберат нова армия, да преразгледат положението в светлината на новите ни оръжия. Мисля, че за момента ще е достатъчно да поставим няколко наблюдателни поста покрай пътя, които да ни предупреждават предварително за всякакви нови придвижвания от тяхна страна. Бенедикт вече се съгласи да поеме под свое ръководство операцията.

— Чудя се с колко ли време разполагаме? — Напълних му отново чашата, сякаш това беше единственият отговор, който можех да измисля в момента. — Обстановката никога не е била чак толкова сложна в Авалон... имам предвид нашия Авалон.

— Така е — съгласих се аз. — Ти не си единственият, който си спомня с носталгия за онези времена. Най-малкото, всичко изглеждаше много по-просто.

Той кимна. Предложих му цигара, но ми отказа в полза на лулата си. В светлината на нейното огънче, Ганелон се зае да изучава Рубина на справедливостта, който продължаваше да виси на врата ми.

— И викаш, че наистина можеш да управляваш времето с помощта на това чудо? — попита той.

— Да — потвърдих аз.

— Откъде знаеш?

— Проверих. Действа.

— Какво направи?

— Онази буря днес следобед. Аз я предизвиках.

— Питам се...

— Какво?

— Питам се, какво бих направил аз с подобна сила. За какво бих я използвал.

— Първото, което ми мина през ума — обадих се аз, като потупах стената на моята гробница — беше да унищожа това тук с гръмотевици. Да го удриям, докато стане на малки парченца. Така че никой да не изпитва съмнения по отношение на чувствата ми и на силата, която притежавам.

— Защо не го направи?

— После се позамислих и реших... Дявол да го вземе! Та не е изключено съвсем скоро гробницата да потрябва, ако не се окажа достатъчно умен, достатъчно твърд или късметът ми изневери. В такъв случай се замислих къде бих искал да положат костите ми. И тогава осъзнах, че тук наистина мястото е чудесно — високо, чисто, сред дивата природа. Обградено само от скали и небе. Звезди, облаци, слънце, луна, вятър, дъжд... много по-добра компания, отколкото цяла тумба покойници. Не виждам защо да лягам след смъртта до хора, с които сега не желая да имам нищо общо, а такива се намират доста.

— Взе да ставаш много мрачен, Коруин. Или да се напиваш. Или и двете. Започваш и да злобееш. Не ти отива.

— Кой си ти пък, дявол да го вземе, че ще ми разправяш какво не ми отива?

Усетих го как се стегна, после се успокои.

— Не знам — рече накрая. — Просто ти казвам какво виждам.

— Как се оправят войниците?

— Мисля, че са съвсем объркани, Коруин. Дойдоха да се бият в една свещена война в полите на рая. Смятат, че цялата тази стрелба миналата седмица беше точно затова. И се радват, че ние победихме. Но това чакане сега, в самия град... Нещо не им се връзва. Някои от онези, които смятаха за врагове, сега са им приятели. Много са объркани. Знаят, че трябва да поддържат бойна готовност, но си нямат понятие срещу кого и кога ще се бият. Все още ги държат в казармите и не ги пускат навън, така че засега не съзнават до каква степен ги мразят редовните войски и мирното население. Ала сигурно съвсем скоро ще научат. Очаквах удобен момент, за да повдигна този въпрос, но ти беше толкова зает напоследък...

Поседях известно време и пуших мълчаливо.

— Предполагам, че ще е най-добре да поговоря с тях — заключих накрая. — Само че утре няма да имам възможност, а явно скоро трябва нещо да се направи. Май ще се наложи да ги преместим — ще ги разположим на лагер в Гората на Ардън. Да, още утре. Щом се приберем, ще ти покажа мястото на картата. Кажи им, че ги разполагаме по-близо до черния път, тъй като всеки момент отново можем да бъдем нападнати оттам... което си е самата истина. Карай ги да се упражняват, поддържай бойния им дух. При първа възможност ще дойда и аз, за да им поговоря.

— Така ще останеш без своя войска в Амбър.

— Вярно е. Рискът, обаче, може да си струва — от една страна като демонстрация на самоувереност, а от друга — като жест на внимание. Да, мисля, че това ще се окаже добър ход. Ако ли не... — вдигнах рамене.

Долях си чашата и хвърлих още една празна бутилка в моята гробница.

— Между другото — добавих небрежно, — извинявай.

— За какво?

— Току-що забелязах, че наистина съм много мрачен, пиян и злобен. Това не ми отива.

Ганелон се усмихна и чукна чаша в моята.

— Знам — измърмори той, — знам.

Останахме там, докато залезе луната и последната бутилка беше погребана сред приятелките си. Поговорихме и за отминалите дни. Накрая се умълчахме и погледът ми се зарея сред звездите над Амбър.

Хубаво бе, че се качихме тук, горе, но градът вече ме викаше обратно. Досетил се за мислите ми, Ганелон стана и се протегна, след което се запъти към конете. Аз се облекчих до гробницата си и го последвах.

V

Горичката на еднорога се намира в Ардън, на югозапад от Колвир, близо до онази издатина, от която започва финалното спускане на гората към долината, наречена Гарнат. И макар че Гарнат беше прокълната, изгорена, прегазена от нашественици и опустошена в битки през последните години, ограждащите я хълмове стояха непокътнати. Горичката, в която татко твърдеше, че преди векове е видял еднорога и е преживял странните събития, довели дотам да приеме животното за покровител на Амбър и да го впише в своя герб, беше едно леко замъглено от голямото разстояние петънце на около, доколкото можехме да преценим, двайсет, трийсет крачки от скалистия хребет: с несиметрична полянка, на която от купчина скали извираше малко поточе, оформяше бистро езерце и с лъкатушене си проправяше път през долината Гарнат до самото море.

Към тази горичка се бяхме запътили с Жерар на следващия ден, като бяхме тръгнали толкова рано, че се намирахме на половината път от Колвир, още преди слънцето да посипе светлинните си снежинки над океана и после да хвърли със замах целия си бляскав запас върху небето. Точно в този момент Жерар дръпна юздите. Той слезе от коня и ми показва с жест да направя същото. Послушах го, като оставих Звездин и коня с багажа, който водех, при неговия огромен петнист жребец. След това последвах Жерар на десетина крачки по-нататък до котловинка, наполовина пълна с чакъл. Той спря и аз отидох при него.

— Какво има? — попитах.

Той се обърна и ме изгледа с присвити очи и стиснати зъби. Разкопча плаща си, сгъна го и го остави на земята. Свали и портупея си и го пусна върху плаща.

— Махни си и ти плаща и портупея — рече той. — Само ще ни се пречат.

Започвах да се досещам какво следва и реших, че е по-добре не се дърпам. Сгънах си плаща, сложих отгоре Рубина на

справедливостта и Грейсуондир и се обърнах отново към него. Произнесох само една дума:

— Защо?

— Много време мина и може да си забравил.

Жерар бавно се приближи към мен, а аз вдигнах ръце пред себе си и отстъпих. Той не направи опит да ме удари: обикновено бях по-бърз от него. И двамата се бяхме привели, Жерар замахваше пробно с лявата си ръка, притиснал дясната към тялото си.

Ако трябваше да избирам къде да се бия с Жерар, нямаше да се спра на това място. Той, разбира се, много добре го знаеше. В случай, че изобщо се налагаше да се бия с Жерар, нямаше да избира и ръкопашния бой. Аз съм по-добър от него в бой с мечове или тояги. Всичко, което изискваше бързина и предвидливост, щеше да ми даде възможност да го удрям от време на време, като го държа на разстояние, докато го изтощя и си осигуря пролуки в защитата му за все по-успешни пробиви. Естествено, и той съзнаваше тези неща. Точно затова ме бе набутал сега в капан. Аз го разбирах, обаче, и знаех, че трябва да играя по неговите правила.

Отблъснах на няколко пъти ръката му, когато замахваше по-отблизо към мен. Той ме притискаше с всяка нова крачка. Накрая рискувах, хвърлих се напред и го ударих. Бързо и силно забих левия си юмрук малко над кръста му. Удар, способен да счупи дебела дъска или да разкъса вътрешностите на някой нормален смъртен. За съжаление, годините не бяха отнели от силите на Жерар. Той изпъшка, но блокира дясната ми ръка, пъкна своята под лявата ми мишница и сграбчи рамото ми откъм гърба.

Веднага се вкопчих в него и успях да предотвратя раменния ключ, от който нямаше измъкване. После се извъртях и пак се хвърлих напред, добрах се до неговото ляво рамо по подобен начин, мушнах десния си крак зад коляното му и успях да го хвърля по гръб на земята.

Той също не ме пусна, обаче, и аз се озовах върху него. Освободих ръката си и падайки, забих десния си лакът в лявата страна на корема му. Тъгълът не беше особено подходящ и лявата му ръка се стрелна зад главата ми, където се срещна с дясната. Отново успях да се измъкна от хватката му, но той продължаваше да държи ръката ми. За миг ми се откри възможност безпрепятствено да го ударя в чатала, но се въздържах. И то не защото имах някакви скрупули по отношение на

ударите под пояса. Просто знаех, че ако го направя, вероятно Жерар по рефлекс щеше да ми счупи рамото. Затова, като си издрах лявата ръка в чакъла, се изхитрих да я подпъхна под главата му, а в същото време мушнах дясната между краката му и го сграбчих за лявото бедро. Преобърнах се назад, докато правех това, опитвайки се да стъпя на крака, веднага щом намерех опора. Исках да го вдигна от земята и веднага да го тръшна отново долу, като за по-сигурно си забия рамото в стомаха му.

Но Жерар размаха крака и се обърна наляво, като ме принуди да се прехвърля над тялото му. Пуснах главата му и освободих лявата си ръка, докато се премяхах. Мигновено се извъртях и потърсих стъпалото му, за да го извия.

Ала на Жерар тези номера не му минаваха. Той вече се бе подпрям на една ръка. Със силно изтласкване се освободи от мен и стъпи на крака. Аз също се изправих и отскочих назад. Жерар веднага започна да настъпва и ми стана ясно, че ако продължавам да влизам в клинч, той направо ще гледа да ме размаже. Налагаше се да поема риска.

Взех да следя краката му и когато реших, че моментът е най-подходящ, шмугнах се под протегнатите му ръце точно в мига, в който прехвърляше тежестта си от десния крак на левия. Успях да сграбча десния му глезен и да го извия назад на около метър от земята. Жерар залитна и падна напред, върху лявата си страна.

Надигна се с усилие, но аз го улучих в челюстта с едни ляв, който го накара отново да се просне. Той разтръска глава и, като се бранеше с ръце, пак се изправи. Опитах да го ритна в стомаха, ала тялото му се извъртя и не улучих. Жерар възстанови равновесието си и отново тръгна към мен.

Кръжах около него, като се целех в лицето. Още два пъти успях да го блъсна в корема и да отскоча. Той се усмихваше. Знаеше, че ме е страх да се приближа. С бърз ритник го улучих в стомаха. Юмруците му се отпуснаха достатъчно, за да успея с ръба на дланта си да го ударя отстрани по врата, точно над ключицата. Точно в този момент, обаче, ръцете му се стрелнаха напред и се заключиха около кръста ми. Уцелих го по челюстта, но той само стегна още по-здраво хватката си и ме вдигна във въздуха. Вече беше твърде късно да го удриям отново.

Огромните му ръчища мачкаха бърбреците ми. Намерих с палци сънните му артерии и натиснах.

Но Жерар продължи да ме издига, назад и високо над главата си. Пръстите ми го изпуснаха, отделиха се от него. Тогава той ме хвърли по гръб върху чакъла, както селянките блъскат прането си в камъните.

В главата ми избухнаха звезди и светът стана потреперващ и нереален, когато Жерар отново ме вдигна на крака. Видях как юмрукът му...

Изгревът беше прекрасен, само че го гледах под грешен ъгъл... Сбъркан с около деветдесет градуса.

Изведнъж ми се зави свят. Това усещане забави за миг осъзнаването на подробната пътна карта от болки, която се простираше по целия ми гръб и завършваше при столицата, някъде в околността на брадичката ми.

Висях високо във въздуха. С леко завъртане на главата си можех да виждам на много голямо разстояние надолу.

Почувствах, че в тялото ми са вкопчени чифт мощни щипци. Като се поизвърнах да ги погледна, разбрах, че са ръце. Щом завъртях врата си още малко, установих и че са ръцете на Жерар. Той ме държеше със съвсем изпънати ръце над главата си. Бе застанал в самия край на пътеката и ниско долу можех да видя Гарнат и завършека на черния път. Ако ме пуснеше, част от мен щеше да се присъедини към птичите курешки, с които бе обсипан скалният откос, а остатъкът щеше да прилича на добре познатите ми от едно време изхвърлени върху брега медузи.

— Да. Погледни надолу, Коруин — обади се Жерар, като усети, че се размърдвам и вдигна очи, за да срещне моите. — Всичко, което трябва да направя, е да отворя ръцете си.

— Слушам те — промълвих тихо аз, докато се опитвах да измисля как да го повлека със себе си, ако му хрумнеше да ме хвърли.

— Аз не съм умен — продължи той, — но ме споходи една мисъл... една ужасна мисъл. И това е единственият начин, който знам, за да направя нещо в тази връзка. Помислих си, че ти беше далеч от Амбър страшно дълго време. Няма как да знам дали историята, че си загубил паметта си, е съвсем вярна. Ти се върна и взе всичко под свой

контрол, но все още не си станал на практика владетелят тук. Смъртта на слугите на Бенедикт ме обезпокои, а сега съм смутен от смъртта на Кейн. Ерик също умря наскоро, Бенедикт е осакатен. Не е много лесно да те обвиня за тези неща, но все пак ми хрумна, че е възможно... че не е изключено да си сключил таен съюз с нашите врагове от черния път.

— Не съм — отсякох аз.

— Това е без значение за онова, което искам да кажа — заяви Жерар. — Просто ме изслушай. Каквото има да става, ще стане. Ако по време на дългото си отсъствие, ти си подготвил този развой на събитията — като може би в плана ти влиза дори и премахването на татко и Бранд, — тогава според мен ти си готов да унищожис всеки от семейството, който се опита да ти попречи в узурпирането на трона.

— Ако случаят беше такъв, щях ли сам да се предам в ръцете на Ерик, за да бъда ослепен и затворен?

— Изслушай ме! — повтори Жерар. — Като нищо може да си допуснал някоя грешка, която да е довела дотам. Сега това няма значение. Възможно е да си така невинен, както твърдиш, или да носиш цялата вина. Само погледни надолу, Коруин. Това е всичко. Погледни надолу към черния път. Ако той е твое творение, смъртта те очаква в края му. Още веднъж ти показах каква ми е силата, в случай, че си забравил. Мога да те убия, Коруин. Не бъди толкова сигурен, че мечът ще ти помогне. Стига ми само да се добера до теб и ще те убия с голи ръце. Ще го направя, за да удържа обещанието си. А обещанието ми е, че ако си виновен, ще те убия в мига, в който се убедя в това. Освен това знай, че животът ми е застрахован, Коруин, защото сега е свързан с твоя собствен.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички останали са с нас в този момент, посредством моята Фигура — гледат и слушат. Не би могъл сега да уредиш отстраняването ми, без да разкриеш намеренията си пред цялото семейство. По този начин, ако аз умра преждевременно, обещанието ми пак може да бъде спазено.

— Ясно — казах аз. — А ако някой друг те убие? Тогава ще премахнат и мен. По барикадите ще останат само Джулиан, Бенедикт, Рандъм и момичетата. Просто прекрасно... за него, който и да е той. Чия идея беше това, всъщност?

— Моя! Изцяло моя! — извика Жерар и почувствах как пръстите му стиснаха по-силно, ръцете му се напрегнаха и леко се сгънаха. — Само се опитваш да объркаш нещата! Както винаги! Всичко си вървеше чудесно, преди да се върнеш ти! Дявол да го вземе, Коруин! Смятам, че ти си виновен!

И той ме подхвърли нагоре.

— Невинен съм, Жерар! — беше единственото, което успях да изкрещя.

После той ме хвана, като едва не ми счупи рамото и ме отнесе в страни от ръба на пропастта. Там ме пусна и ме остави да стъпя на крака. След което веднага се отдалечи и отиде в пълната с чакъл котловинка, в която се бяхме били. Последвах го и започнахме да си събираме нещата.

Докато си закопчаваше огромния портупей, Жерар вдигна поглед към мен и пак отмести очи.

— Повече няма да говорим за това — рече той.

— Добре.

Обърнах се и тръгнах към конете. Яхнахме ги и продължихме надолу по пътеката.

Сред горичката се носеше тихата музика на поточето. Вече по-високо, слънцето сипеше потоците си от светлина върху дърветата. По тревата все още имаше остатъци от роса и пръстта, с която бях покрил гроба на Кейн, беше влажна.

Извадих лопатата от багажа и отворих гроба. Без да пророни дума, Жерар ми помогна да преместим тялото върху парчето плат, което бяхме донесли за тази цел. Увихме го около него и го зашихме с едри, свободни бодове.

— Коруин! Виж! — изведнъж развълнувано прошепна Жерар и ме стисна за лакътя.

Проследих посоката на погледа му и замръзнах. Никой от нас не помръдваше, докато гледахме видението. Еднорогът бе обгърнат от нежно, сияещо бяло, сякаш беше покрит с пух, а не с козина и грива; мъничките му, раздвоени копитца бяха златни, както и деликатният вит рог, който се издигаше върху тясната му глава. Той стоеше на една от по-ниските скали и пощипваше от лишеите, които растяха там. Очите

му, когато ги вдигна и погледна в нашата посока, бяха ярко, изумрудено зелени. Той сподели за няколко мига пълната ни неподвижност. После направи бързо, нервно движение с предния си крак, замахна във въздуха и три пъти тропна по камъка. След което стана неясен и безшумно изчезна като снежинка, може би в гората от дясната ни страна.

Изправих се и отидох до камъка. Жерар ме последва. Там, сред мъха, намерих следите от мъничките му копита.

— Значи наистина сме го видели — възкликна Жерар.

Кимнах.

— Видяхме нещо. Някога преди виждал ли си го?

— Не. А ти?

Поклатих отрицателно глава.

— Джулиан твърди, че го е зървал веднъж в далечината — каза Жерар. — Разправя, че хрътките му отказали да го подгонят.

— Прекрасен беше. Тази дълга, копринена опашка, тези блестящи копита...

— Да. Татко винаги е приемал появата му за добра поличба.

— И аз съм склонен да я приема така.

— Странен момент е избрал... След всичките тези години...

Пак кимнах.

— Има ли някакъв специален обичай? — попита Жерар. — След като ни е покровител и изобщо... не трябва ли да направим нещо?

— И да има, татко никога не го е споменавал пред мен — отвърнах аз. Потупах скалата, върху която бе стоял еднорога. — Ако предвещаващ някакъв обрат в съдбите ни, ако с появата си изразяваш своята благосклонност към нас... благодаря ти, еднорог. А дори и да не е така, пак ти благодаря за светлината, която твоето присъствие донесе в тези мрачни времена.

После отидохме при изворчето и пихме. Прикрепихме зловещия си товар върху гърба на третия кон. Поведохме жребците за юздите, докато не се отдалечихме от мястото, където, като се изключеше ромоленето на водата, всичко бе съвсем притихнало.

VI

Вечните ритуали на живота карат хората непрестанно да подхранват надеждата, че съществуването им ще е безкрайно. Така, в пристъп на вдъхновение, изложих накратко онова, което бях научил през дългия си живот, а Рандъм кимна в отговор и дружелюбно изруга.

Намирахме се в библиотеката и аз седях върху ръба на голямото бюро. Рандъм заемаше стола вдясно от мен. Жерар стоеше прав в другия край на помещението и разглеждаше някакви оръжия, които висяха на стената. А може да разглеждаше и гравюрата на Рейн, изобразяваща еднорога. Все едно, и той като всички ни не обръщаше внимание на Джулиан, който се бе изпънал в един фотьойл близо до витринките в самия център на стаята, протегнал крака, кръстосани при глезените, скръстил ръце и вперил любуваш се поглед в люспестите си ботуши. Файона — на ръст вероятно не повече от един и петдесет и пет, — не сваляше зелените си очи от сините на Флора, докато разговаряха, застанали край камината, а косата ѝ грееше по-ярко от гаснещия огън в нея. Файона, както винаги, ми напомняше за картина, от която художникът току-що се е отдръпнал, оставяйки четката, а зад усмивката му вече бавно се оформят въпроси. Ямката в основата на шията ѝ, където палецът на художника бе маркирал началото на ключицата, винаги привличаше погледа ми като белег, показващ майсторството му, особено когато тя вдигнеше глава, въпросително или повелително, да се обърне към нас, по-високите. Точно в този момент Файона леко се усмихна, несъмнено усетила, че я гледам. Понякога си мислех, че е почти ясновидка и макар добре да съзнавах тези нейни дарби, всеки път се чувствах объркан. Луела, заела отдалечена позиция в ъгъла, с гръб към всички ни, се преструваше, че чете книга. Зелените ѝ къдри не достигаха с пет сантиметра до тъмната яка. Не бях сигурен, дали отдръпването ѝ се дължеше на враждебност, самовглъбеност или просто на предпазливост. Вероятно от всичко по-малко. Нейното присъствие в Амбър не беше нещо обичайно.

... А фактът, че представлявахме по-скоро събрани на едно място индивидуалности, а не група, семейство, в един момент, когато исках да постигна известно приобщаване, желание за взаимопомощ, бе предизвикал първоначалната ми забележка и потвърждението на Рандъм.

Почувствах познато присъствие, чух едно: „Здравей, Коруин“ и ето я и Дирдри, протегнала ми ръка. Подадох ѝ моята, стиснах нейната и леко я повдигнах. Дирдри направи крачка напред, като първа стъпка от някакъв сложен танц и се приближи съвсем, обърната с лице към мен. За миг главата и раменете ѝ бяха като обхванати в рамка от прозорчето с решетки зад нея, а стената от лявата ѝ страна беше покрита с великолепен гоблен. Разбира се, всичко бе планирано и предварително репетирано. И въпреки това беше ефектно. В лявата си ръка държеше моята Фигура. Дирдри се усмихна. При появяването ѝ, другите се обърнаха към нас и тя с бавно завъртане покоси всички с усмивката си, като някоя Мона Лиза с картеница.

— Коруин — целуна ме леко и се отдръпна, — опасявам се, че съм подранила.

— Това е изключено — отговорих ѝ аз и се обърнах към Рандъм, който тъкмо бе станал и успя да ме изпревари със секунди.

— Може ли да ти приготвя едно питие, сестричке? — попита той, като пое ръката ѝ и кимна към барчето.

— О, да. Благодаря — и той я отведе да ѝ налее чаша вино, като по този начин избягна или поне отложи обичайната ѝ, според мен, свада с Флора. Ако не друго, то изглежда, че поне повечето от старите разногласия си бяха все същите, каквито ги помнех. Така че, макар да се лишавах от нейната компания, то бе в името на запазения мир в семейството, което в момента бе много важно за мен. Рандъм умееше добре да се справя с подобни ситуации, стига да пожелаеше.

Нервно барабанях с пръсти по бюрото, потърквах наболяващото ме рамо, кръстосвах и разкръстосвах крака, обмислях дали да не запаля цигара...

Изведнъж той се появи. В отсрещния край на стаята Жерар се обърна наляво, каза нещо и протегна ръка. Миг по-късно държеше в нея лявата и единствена ръка на Бенедикт, последния, когото очаквахме.

Добре. Фактът, че Бенедикт бе предпочел да използва Фигурата на Жерар, а не моята, беше неговия начин да изрази чувствата си към мен. А дали това не показваше и наличието на някакъв съюз против мен? Идеята му беше най-малкото да се замисля. Възможно ли бе точно Бенедикт да е подтикнал Жерар към упражненията ни от тази сутрин? Нищо чудно.

В този момент Джулиан се изправи, прекоси стаята, каза нещо на Бенедикт и му стисна ръката. Това раздвижване привлече вниманието на Луела. Тя се обърна, затвори книгата и я остави. После се усмихна, приближи се и поздрави Бенедикт, кимна на Джулиан, каза нещо на Жерар. Импровизираната конференция взе да става все по-оживена. Така, добре.

Четирима на трима. И двама в средата.

Изчаках, загледан в групичката отсреща. Всички бяхме на лице и можех да помоля за тяхното внимание, след което да се заема с онова, което имах наум. Обаче...

Изкушението беше твърде голямо. Знаех, че всички усещат напрежението. Сякаш в помещението изведнъж се бяха включили два магнитни полюса. Интересно как щяха да се подредят металните стружки.

Флора ми хвърли един бърз поглед. Не вярвах да си е променила мнението през нощта — освен, разбира се, ако не се бе случило нещо. Не, сигурен бях, че мога да предвидя следващия ѝ ход.

Оказах се прав. Чух я да споменава нещо за жажда и чаша вино. Обърна се и направи крачка към мен, като изглежда изчакваше Файона да я придружи. После се поколеба за момент, когато това не стана, превърнала се изведнъж в център на всеобщото внимание. Тя осъзна този факт, бързо взе решение, усмихна се и продължи към мен.

— Коруин — рече Флора, — струва ми се, че бих пийнала чаша вино.

Без да се обръщам и без да откъсвам поглед от разиграващия се пред мен театър, аз подхвърлих през рамо:

— Рандъм, ще бъдеш ли така добър да налееш чаша вино на Флора?

— Да, разбира се — отвърна той и чух необходимите звуци. Флора кимна, вече без да се усмихва, и мина вдясно от мен.

Четирима на четирима, а скъпата Файона остана да гори като факел в средата на стаята. Тя напълно съзнаваше ролята си и ѝ се наслаждаваше. Веднага се обърна към овалното огледало с тъмна, покрита с великолепно резби рамка, закачено в пространството между двете най-близки лавици с книги и се зае да приглася немирна кичур коса над лявото си слепоочие.

При движението на ръката ѝ, сред червените и златни шарки на килима, близо до левия ѝ крак, проблясна нещо в зелено и сребърно.

Прииска ми се едновременно да изругая и да се засмея. Пустата му хитруша пак си играеше с нас. И, както винаги, беше блестяща. Нищо не се бе изменило. Без нито да ругая, нито да се усмихвам, направих крачка напред, както ѝ беше ясно, че ще постъпя.

Но Джулиан също се приближи и то малко по-бързо от мен. Той се намираще по-близо и може би я бе забелязал частица от секундата по-рано.

Наведе се, вдигна я и леко я залюля.

— Гривната ти, сестричке — любезно произнесе Джулиан. — Изглежда е решила да изостави китката ти, глупачката. Ще ми позволиш ли...

Файона протегна ръка, като го дари с една от нейните усмивки с премрежени очи, докато той закопчаваше изумрудената ѝ гривна. Щом приключи с това занимание, Джулиан обхвана ръката ѝ в дланите си и започна отново да се обръща към неговия ъгъл, където останалите им хвърляха коси погледи, докато се опитваха да изглеждат заети със своя разговор.

— Сигурен съм, че ще ти хареса анекдота, който сега ще си разправяме — подхвана той.

Усмивката ѝ стана дори още по-очарователна, когато тя измъкна ръката си.

— Благодаря ти, Джулиан. Убедена съм, че щом го чуя, ще се разсмея. Последна, както обикновено, опасявам се. — Файона се обърна и ме хвана подръка. — Сега предпочитам да се подкрепя с чаша вино.

И така, аз я отведох с мен и се погрижих да получи чаша. Петима на четирима.

Джулиан, който не обича да издава чувствата си, мигове покъсно взе решение и ни последва. Той си напълни една чаша, отпи от

нея, вгледа се в мен за десетина, петнайсет секунди и каза:

— Мисля, че вече всички сме тук. Кога смяташ да ни съобщиш какво си си наумил?

— Не виждам причини да отлагам повече, след като всички се събрахме. — Повиших глас и го насочих към отсрещния край на стаята. — Моментът настъпи. Да се настаним удобно.

Групичката се приближи към нас. Запреместваха се столове и постепенно се заемаха. Наливаше се още вино. След минута, аудиторията беше готова.

— Благодаря ви — започнах аз, когато и последните шумове заглъхнаха. — Бих искал да споделя с вас няколко неща и с една част може и наистина да го направя. Зависи как ще посрещнете първите от тях, които ще чуете веднага. Рандъм, разкажи им онова, което ми разправи вчера.

— Добре.

Оттеглих се в стола зад бюрото, а Рандъм зае мястото ми върху ръба му. Облегнах се назад и изслушах отново историята за контакта му с Бранд и опита му да го спаси. Този път версията беше съкратена, без предположенията, които не ми излизаха от ума, откакто Рандъм ги бе насадил там. И въпреки пропуските в разказа, знаех, че и другите мислено ги допълват. Именно по тази причина исках Рандъм да говори първи. Ако просто бях започнал с опит да им обясня своите подозрения, почти със сигурност щяха да решат, че използвам широко разпространената практика да отвличам вниманието от себе си — факт, който моментално щеше да бъде последван от отделните, резки, металически щраквания на мозъците им, затварящи се за всяка моя дума. А така, независимо от подозренията си, че Рандъм говори онова, което аз съм поръчал, те все пак щяха да го изслушат и донякъде да се позамислят. Щяха да си поиграят с възникналите идеи, опитвайки се да проумеят защо изобщо съм организирал това събиране. Щяха да ми дадат времето, необходимо за да пуснат корени в съзнанията им фактите от историята и да ги подготвят за възприемчивост към потвърждаването им. После щяха да се зачудят, дали Рандъм би могъл да представи доказателства. Аз самият се питах същото.

Докато се питах и чаках, наблюдавах останалите — безплодно, но неизбежно занимание. По-скоро от любопитство, отколкото заради евентуални подозрения, се захех да следя за реакции, улики, някакви

знаци по лицата на присъстващите — лицата, които познавах най-добре на света, доколкото изобщо разбирах от подобни неща. И, разбира се, от тях не можах да науча нищо. Може би е вярно, че човек истински поглежда другите, само когато ги вижда за първи път, след което просто извиква в съзнанието си запечатания тогава образ и по него ги разпознава. Моят мозък е достатъчно ленив, за да повярва в тази история. Винаги, получи ли възможност, той се възползва от способността си да мисли абстрактно и се измъква от вършенето на работа. Този път се насилвах да видя нещо, но пак не се получаваше. Джулиан беше нахлузил своята леко отегчена, леко развеселена маска. По лицето на Жерар се редуваха изненада, гняв и замисленост. Бенедикт изглеждаше мрачен и подозрителен. Луела беше тъжна и непроницаема, както винаги. Дирдри имаше разсеян вид, Флора изразяваше съгласие, а Файона изучаваше всички останали, включително и мен, като си съставяше свой собствен каталог на реакциите.

Единственото, в което след известно време бях сигурен, бе, че разказът на Рандъм определено ги впечатляваше. Макар никой да не се издаваше, видях как отегчението изчезва, старите подозрения отслабват, а на тяхно място се раждат нови. Родствениците ми бяха заинтригувани, почти заплениени. И всеки имаше въпроси. Първо бяха малко, после заваляха един през друг.

— Почакайте — прекъснах ги накрая. — Оставете го да довърши разказа си. Така на някои от въпросите ви ще бъде отговорено. А другите ги задайте след това.

Последваха кимания и изръмжавания и Рандъм продължи до самия край. По-точно, до нашата схватка с хората-зверове в апартамента на Флора, като обясни, че те бяха от същия вид като онзи, който е убил Кейн. Флора потвърди тази част.

Щом започнаха да задават въпроси, аз се заех внимателно да ги наблюдавам. Засега се ограничавах с материала от историята на Рандъм и бяха мили и любезни. Ала ми се искаше да избягна преминаването от предположения към увереността, че зад всичко това стои някой от нас. Изплуваше ли тази идея, несъмнено щяха да заговорят за мен и да възникнат конфликти. Което можеше да доведе до грозни думи и създаването на настроение, каквото няхах желание да предизвикам. Най-добре беше първо да потърсим доказателствата

и, избягвайки взаимните упреци и обвинения, да притиснем, ако е възможно, виновника в ъгъла и едва тогава да укрепя позициите си.

Затова само наблюдавах и изчаках. Когато почувствах, че часът на фаталния момент почти е ударил, спрях часовника.

— Всички тези спорове и предположения щяха да са излишни, ако в този момент разполагахме с пълните факти. А може би има начин да се сдобием с тях... и то веднага. Затова и съм ви събрал тук.

Това свърши работа. Накарах ги да ме слушат. Готови да действат. Вероятно дори с желание.

— Предлагам да направим опит да се свържем с Бранд и да го върнем у дома — обявих аз. — Сега.

— Как? — попита Бенедикт.

— С Фигурите.

— Опитвали сме — възрази Джулиан. — Не може да бъде достигнат по този начин. Не отговаря.

— Нямах предвид обичайния метод — казах. — Помолих всеки от вас да носи пълен комплект Фигури със себе си. Вярвам, че са тук?

Кимания в знак на потвърждение.

— Чудесно — продължих. — Хайде сега да извадим всички Фигури на Бранд. Предлагам да опитаме деветимата едновременно да осъществим контакт с него.

— Интересна мисъл — промърмори Бенедикт.

— Да — съгласи се Джулиан, извади своята колода и взе да рови из нея. — Струва си поне да се пробва. Може да генерираме сборна енергия. Кой знае.

Намерих Фигурата на Бранд. Изчаках и другите да направят същото.

— Нека да съгласуваме действията си — наредих. — Всички ли сте готови?

Получих осем потвърждения.

— Да започваме тогава. Опитайте. Сега.

Взрях се в моята карта. Чертите на Бранд напомняха моите, но той беше по-нисък и по-слаб. Косата му беше като на Файона. Облечен бе в зелен костюм за езда. Яздеше бял кон. Преди колко време? Преди колко време беше това? Замислих се. Мечтател, мистик и поет, Бранд вечно беше или въодушевен, или обезверен, изпълнен или с цинизъм, или с безгранично доверие. Чувствата му сякаш не знаеха средно

положение. Понятието маниакално депресивен не би могло да обхване сложния му характер, но все пак описваше донякъде накъде клоняха нещата. В този ред на мисли трябваше да признае, че понякога го намирах за много по-забавен, внимателен и предан от всичките ми останали роднини. Друг път, обаче, той умееше да излъчва толкова злоба, сарказъм и жестокост, че умишлено го избягвах от страх да не го нараня. Бранд се бе намирал във второто си състояние при последната ни среща, точно преди сбиването ни с Ерик, довело до моето изгнаничество от Амбър.

... С такива мисли и чувства се вглеждах във Фигурата му, опитвах да го достигна със съзнанието си, с волята си, отваряйки празно пространство, което той да запълни. Около мен, останалите ровеха в своите собствени спомени и правеха същото.

Картата бавно взе да добива замъглен вид и се появи илюзия за дълбочина. После долових познатото потрепване и усещане за раздвижване, което показваше, че е установен контакт. Фигурата изстина под пръстите ми и постепенно образът се фокусира и избистри, като стана някак жив и изпълнен с драматизъм.

Бранд се намираше в някаква килия. Зад него се виждаше каменна стена. Върху пода имаше слама. Той бе окован и веригата му минаваше през огромен пръстен, забит в стената над него. Веригата беше доста дълга и му осигуряваше немалко пространство за движение. В момента той се бе възползвал от този факт и лежеше проснат върху купчина от слама и парцали в ъгъла. Косата и брадата му бяха дълги, а лицето — по-слабо от всякога. Дрехите му бяха окъсани и мръсни. Изглежда спеше. Мислите ми се върнаха към моето собствено затворничество — миризмите, студа, отвратителната храна, влагата, самотата, лудостта, която идва и си отива. Той поне разполагаше все още с очите си, защото премига и ги отвори, когато няколко души от нас произнесохме името му. Те бяха зелени и гледаха със стъклен и празен поглед.

Дали не беше упоен? Или мислеше, че има халюцинации?

Но изведнъж духът му се завърна. Бранд се надигна и протегна ръка.

— Братя! — възкликна той. — Сестри мои...

— Идвам при теб! — екна вик, който разтърси стаята.

Жерар скочи на крака, прекатури стола си, втурна се през помещението и грабна една огромна бойна секира от стената. Той я притисна като за близък бой до китката на ръката си, в която държеше Фигурата. Замръзна за миг и се вгледа в картата. После протегна свободната си ръка и изведнъж се озова там, прегърнал Бранд, който избра този момент, за да припадне отново. Образът се поколеба. Връзката прекъсна.

Изругах и взех да търся из колодата Фигурата на Жерар. Някои от останалите изглежда правеха същото. Намерих я и се втрених в нея. Постепенно замъгляването, дълбочината, проясняването. Готово!

Жерар бе притиснал веригата плътно към стената и я сечеше със секирата. Тя, обаче, беше дебела и продължаваше да оказва съпротива на мощните му удари. Най-после успя да смачка няколко от брънките, но това му бе отнело почти две минути и звънтящите, силни звуци бяха предупредили стражите.

Защото отляво се понесоха шумове — дрънчене, плъзване на резета, скърцане на панти. Макар тази част на килията да бе скрита от погледа ми, явно беше, че вратата ѝ се отваря. Бранд отново се надигна. Жерар продължаваше да блъска по веригата.

— Жерар! Вратата! — извиках аз.

— Знам! — изрева той, нави веригата около ръката си и я дръпна. Тя не се скъса.

Тогавя Жерар пусна веригата и размаха секирата, защото един от воините с шипове на ръцете го бе нападнал с вдигнат меч. Нападателят падна и веднага беше сменен от друг. После третия и четвъртия ги сполетя същото. Около тях се трупаха още воини.

В този момент се мярна някакво замъглено движение и в живата картина се появи коленичилиия Рандъм, стиснал в дясната си ръка пръстите на Бранд, а с лявата изправил стола пред себе си като щит, насочил навън краката му. Рандъм пъргаво се изправи и се хвърли върху нападателите, връзвайки стола между тях като истински таран. Стражите отстъпиха. Той вдигна стола и го развъртя. Един от воините лежеше мъртъв на пода, паднал под секирата на Жерар. Друг бе изпъзлял встрани, вкопчил се в отрязания остатък от дясната си ръка. Рандъм измъкна кинжала си и го остави в намиращ се наблизо корем, разби главите на още двама души със стола и притисна до стената последния страж. Докато ставаше това, мъртвецът зловещо се вдигна

над пода и бавно се понесе нагоре, като междуременно от него обилно капеше кръв. Промушеният с кинжала бе паднал на колене и стискаше с две ръце дръжката.

През това време Жерар хвана здраво веригата, запъна крак в стената и започна усилено да дърпа. Раменете му се разшириха, когато огромните мускули по тях се издуха. Веригата не помръдваше. Може би десет секунди. Петнайсет...

Тогава, с рязко издрънчаване, тя се скъса. Жерар политна назад и се задържа с бърз замах на ръката. Той хвърли поглед назад, явно към Рандъм, който в момента се намираше извън полезрението ми. Очевидно остана доволен, обърна се и вдигна отново изпадналия в безсъзнание Бранд. Както го държеше в ръце, Жерар ни махна изпод отпуснатия си товар. Тогава и Рандъм скочи до тях, с все стола, и също ни направи знак.

Всички се съсредоточихме над Фигурите им и след миг те вече стояха между нас, а ние се скупчихме наоколо.

Надигна се почти общ възторжен възглас, когато се втурнахме да го докоснем, да го видим, нашият брат, който се бе намирал в неизвестност през всичките тези години и току-що го бяхме измъкнали от тайнствените му похитители. И най-после, слава Богу, на някои въпроси щеше да бъде отговорено. Само че той изглеждаше толкова слаб, толкова блед, толкова...

— Отдръпнете се! — изкрещя Жерар. — Ще го отнеса на дивана! Тогава ще можете да го гледате колкото си искате...

Мъртвешка тишина. Защото всички се отдръпнаха, след което се вкамениха. Бранд беше покрит с кръв и тя още бликаше. От левия му хълбок стърчеше забит до дръжката нож. Преди миг той не беше там. Някой от нас току-що се бе опитал да прониже бъбрека му и по всяка вероятност беше успял. Не се зарадвах на факта, че „Предположението Рандъм-Коруин“, което гласеше „някой от нас стои зад всичко това“ намери убедително потвърждение. Разполагах със секунда, за да съсредоточа всичките си способности в опит мислено да фотографирам положението на всеки. После магията се развали. Жерар отнесе Бранд до дивана, а ние се отдръпнахме. И всеки от нас знаеше, че всички осъзнаваме не само какво се бе случило, но и до какви изводи водеше то.

Жерар положи Бранд легнал по очи и разкъса мръсната му риза.

— Донесете чиста вода да го измия — нареди той. — И кърпи. Дайте физиологичен разтвор, глюкоза и нещо, на което да ги окачим. Намерете цял медицински комплект.

Дирдри и Флора се запътиха към вратата.

— Моят апартамент е най-близо — обади се Рандъм. — В него ще намерите медицински комплект. Но единствената система е в лабораторията на третия етаж. Най-добре и аз да помогна.

Тримата излязоха заедно.

Всеки от нас е получил медицинско образование по някое време, при това и тук, и зад граница. Онова, което научавахме сред Сенките обаче, трябваше да се пригажда за Амбър. Повечето антибиотици от световите сенки, например, тук не действаха. От друга страна и личната ни имунна защита изглежда е по-различна от всички други, които сме изследвали, така че ние много по-трудно се разболяваме... а ако това стане, много по-бързо се справяме с болестта. Освен това притежаваме и силни регенеративни способности.

Всичко това е съвсем разбираемо — оригиналът трябва да е по-добър от своите сенки. И ние, амбъритите знаем тези факти от малки и гледаме да преминем медицинско обучение още в относително ранните фази на живота си. И в общи линии, въпреки приказките за хората, които сами се лекуват, при нас основният проблем е пълното, нелишено от основания недоверие към всекиго, особено към онези, в чиито ръце може да се е оказал животът ни. Всичко това донякъде обяснява защо не се втурнах да избутам Жерар и да поема сам грижите за Бранд, макар да бях завършил медицински колеж на сянката Земя само преди две техни поколения. Останалата част от обяснението идваше от факта, че Жерар не допускаше никой да се приближи до Бранд. И Джулиан, и Файона бяха направили по крачка напред, явно със същите намерения, само за да се сблъскат с лявата ръка на Жерар, изпречена като бариера на железопътен прелез.

— Не — бе казал той. — Знам, че не съм го направил аз и това като че ли е всичко, което знам. Няма да дам втора възможност на никого.

Ако здрав член на нашето семейство получи такава рана, щях да заявя, че издържеше ли първия половин час, щеше да оживее. Бранд, обаче... при състоянието, в което се намираще... Нищо не можеше да се каже.

Когато излезлите се върнаха с медицинския комплект и системата, Жерар почисти Бранд, заши раната и я превърза. После закрепил системата, счупи оковите с чука и длетото, които Рандъм бе донесъл, покри Бранд с чаршаф и одеало и отново му премери пулса.

— Как е? — попитах аз.

— Слаб — отвърна Жерар, придърпа си един стол и седна край дивана. — Някой да ми донесе меча... и чаша вино. Имам нужда и от двете. Освен това, ако е останала някаква храна, дайте ми, че съм гладен.

Луела се запъти към скрина, а Рандъм отиде да вземе меча му от закачалката зад вратата.

— Да не смяташ просто да се устроиш на лагер тук? — попита Рандъм, докато му подаваше оръжието.

— Точно така.

— Защо не пренесем Бранд на по-удобно легло?

— И там, където е в момента, си му е добре. Аз ще реша кога може да бъде преместен. Междувременно, някой да разпали огъня. После изгасете част от свещите.

Рандъм кимна.

— Аз ще се заема — заяви той. След това вдигна ножа, който Жерар бе измъкнал от хълбока на Бранд — тънка кама, с около осемнайсет сантиметрово острие. Рандъм я постави върху дланта си.

— Някой да познава това?

— Аз, не — обади се Бенедикт.

— Както и аз — рече Джулиан.

— Не — отрекох също.

Момичетата отрицателно поклатиха глави.

Рандъм започна да разглежда камата.

— Лесна е за скриване... в ръкав, ботуш или корсет. Изисквала се е истинска смелост, за да бъде използвана по този начин...

— Или отчаяние — подхвърлих аз.

— ... И много точно предвиждане на състоялата се групова сцена. Едва ли не вдъхновение.

— Възможно ли е да го е направил някой от стражите? — попита Джулиан. — Още там, в килията.

— Не — отсече Жерар. — Никой от тях не успя да се приближи достатъчно.

— Камата ми изглежда добре балансирана за хвърляне — каза Дирдри.

— Така е — потвърди Рандъм и я завъртя между пръстите си. — Само че никой от тях не разполагаше с подходяща възможност. Сигурен съм в това.

Луела се върна и донесе поднос с нарязано месо, половин хляб, бутилка вино и бокал. Разчистих една малка масичка и я поставих до стола на Жерар. Докато слагаше върху нея подноса, Луела запита:

— Но защо? Излиза, че е някой от нас. Защо някой от нас ще иска да го направи?

Въздъгнах.

— Чий затворник мислиш, че е бил? — попитах.

— На някой от нас ли?

— Ако е знаел нещо, което е принудило някого да стигне до такива мерки, как смяташ? По същите причини, които са го накарали да го затвори на мястото, където беше и да го държи там.

Тя смръщи вежди.

— Пак не виждам никакъв смисъл. Защо просто не са го убили и да приключат?

Вдигнах рамене.

— Сигурно са искали да го използват по някакъв начин. Но на този въпрос само един човек може да ти отговори достоверно. Когато го откриеш, попитай него.

— Или нея — вметна Джулиан. — Сестричке, теб сякаш изведнъж те обзе свръхнаивност.

Очите на Луела гневно се впериха в тези на Джулиан, два айсберга, в които се отразяваше леден безкрай.

— Доколкото си спомням — започна тя, — когато те се върнаха тук, ти стана от мястото си, обърна се наляво, заобиколи бюрото и се изправи от дясната страна Жерар. Като при това доста се беше привел напред. А ръцете ти бяха извън полезрението ни, отдолу.

— А пък доколкото си спомням аз — не й остана дължен Джулиан, — ти самата се намираще на достатъчно за нанасяне на удар разстояние, от лявата страна Жерар... и също се бе привела напред.

— Тогава трябва да съм го направила с лявата ръка, а аз не съм левак.

— Може би точно на този факт Бранд дължи колкото живот му е останал.

— Изглежда, Джулиан, страшно много ти се иска да изкараш някой друг виновен.

— Хайде, стига! — намесих се аз. — Достатъчно. Знаете, че това е самозащита. Само един от нас го е направил и не така ще го накараме да се издаде.

— Него или нея — добави Джулиан.

Жерар се надигна, изправи рамене и ни загледа яростно.

— Няма да търпя да пречите на пациента ми — заяви той. — А ти, Рандъм, обеща да се погрижиш за огъня.

— Ей сега — каза Рандъм и се запъти към камината.

— Да се преместим във всекидневната до централната зала на долния етаж — предложих аз. — Жерар, ще поставя двама стражи да пазят тази врата отвън.

— Недей — възрази Жерар. — Бих предпочел, ако някой желае да направи опит, да стигне дотук. А на сутринта ще ви връча главата му.

Кимнах в знак на съгласие.

— Добре, ако имаш нужда от нещо, можеш да позвъниш... или да повикаш някой от нас с Фигурите. Утре сутрин ще те осведомим за всичко, което евентуално сме научили.

Жерар отново седна, изсумтя и започна да се храни. Рандъм разпали огъня и изгаси няколко свещи. Одеалото върху Бранд леко се надигаше и спадаше — бавно, но равномерно. Всички тихичко се изнизахме от стаята и тръгнахме към стълбите, като ги оставихме сами с искрите и пукането на огъня, със системата и бутилките.

VII

Много пъти съм се събуждал — понякога треперещ, винаги изплашен, — от кошмара, че отново се намирам в моята стара килия, отново сляп, в тъмниците под двореца на Амбър. Не, че и преди не ми се бе случвало да попадам в затвор. Няколко пъти съм бил затварян, за различни периоди от време. Но самотата и слепотата, при почти липсващата надежда да си възстановя зрението и свободата, бяха оставили дълбоки следи в съзнанието ми. През деня обикновено успявам да държа тези спомени по-далече от мислите си, ала нощем, понякога, те излизат на свобода и танцуват необуздано из мозъка ми. Видът на Бранд в неговата килия отново ги бе събудил и аз потръпвах, макар че нощта беше топла. А това последно разтърсване сякаш допринесе за окончателното им настаняване в главата ми. Сега, сред братята и сестрите ми в обкичената с щитове всекидневна, не можех да се отърва от мисълта, че някой от тях бе постъпил с Бранд така, както Ерик бе постъпил с мен. Независимо, че самата възможност едва ли можеше да се нарече изненадващо откритие, фактът, че се намирах в едно помещение с виновника, а нямах представа кой е, ужасно ме тормозеше. Единствената ми утеха беше, че всички останали, според наблюденията ми, също изглеждаха разтревожени. Включително и виновникът, сега, след като теорията ми за съществуването му бе доказала правотата си. Разбрах, че през цялото време съм се надявал за всичко да са отговорни чужди хора. Ала, уви... От една страна трябваше да внимавам повече от всякога какво говоря. От друга — моментът изглеждаше подходящ за изстискване на информация, при положение, че всички бяха все още в необичайно състояние на духа. Желанието да си сътрудничат пред надвисналата заплаха можеше да се окаже полезно. Дори виновникът ще гледа да се държи като всички останали. А кой знае какво би могъл да изпусне, докато полага усилия да го прави?

— Е, има ли още някой дребен, интересен експеримент, който ти се ще да проведеш? — поинтересува се Джулиан, като склочи ръце зад

тила си и се облегна в любимия ми фотьойл.

— За момента, няма — отвърнах му аз.

— Жалко — въздъхна той. — Надявах се да предложиш издирване и на татко по същия начин. Тогава, ако ни провърви, бихме могли да го намерим и някой да го отстрани от пътя с по-голяма сигурност. След това защо пък останалите да не поиграем на руска рулетка с тези твои чудесни оръжия, дето ги сътвори? Победителят получава всичко.

— Говориш необмислено — отбелязах аз.

— Не е вярно. Обмислил съм всяка дума. Толкова много време хабим да се лъжем един друг, че ми се стори забавно да изразя онова, което наистина чувствам. Само за да видя дали някой ще забележи.

— Както виждаш, забелязахме. Освен това забелязахме и, че сегашният Джулиан с нищо не е по-добър от предишния.

— Избери си който искаш, но ние и двамата се интересуваме дали имаш някаква идея какво смяташ да правиш по-нататък?

— Имам — отговорих. — Възнамерявам да се сдобия с отговорите на няколко въпроса, свързани с всичко онова, което ни тормози. Спокойно можем да започнем с Бранд и неговите проблеми. — Обърнах се към Бенедикт, който седеше до камината и гледаше пламъците: — Докато бяхме в Авалон, ти ми каза, Бенедикт, че Бранд е бил един от онези, които са ме търсили след моето изчезване.

— Точно така — потвърди Бенедикт.

— Всички те търсихме — подхвърли Джулиан.

— Ала не в самото начало. Първо сте били само Бранд, Жерар и ти, Бенедикт. Нали така ми каза?

— Да — рече той. — Но и другите действително тръгнаха да те търсят, само че по-късно. Тогава ти споменах и за това.

Съгласих се с кимване.

— По онова време Бранд попадна ли на нещо необичайно?

— Необичайно ли? В какъв смисъл?

— Не знам. Опитвам се да намеря някаква връзка между онова, което му се е случило на него, с това, което се случи на мен.

— Тогава не търсиш, където трябва — заяви Бенедикт. — Той се върна и обясни, че не е постигнал никакъв успех. А след това вися тук цяла вечност, необезпокояван.

— Знам тези неща — отвърнах. — Ала от онова, което ми каза Рандъм, разбирам, че последното му изчезване е станало приблизително месец преди моето възстановяване и завръщане. В това има нещо странно. Ако не е споменал нищо по-особено, когато се е върнал след издирването, не го ли е направил малко преди изчезването си? Или междувременно? Каквото и да е. Разкажете, ако знаете нещо!

Последва всеобща размяна на погледи. Но всички изглеждаха по-скоро любопитни, отколкото нервни или подозрителни.

— Ами — започна накрая Луела, — не съм сигурна... Може би това е без значение.

Погледите се събраха върху нея. Тя започна бавно да завързва и развързва колана си, докато говореше.

— Беше някъде между връщането и изчезването на Бранд — продължи Луела. — Вероятно нищо не означава. Просто ми се видя странно. Преди много време Бранд пристигна в Ребма...

— Преди колко време? — попитах аз.

Тя се намръщи замислено.

— Петдесет, шейсет, седемдесет години... не помня със сигурност.

Опитах се да приложа грубия коефициент на преобразуване, който бях изчислил по време на дългото си затворничество. Един ден в Амбър се равняваше на малко повече от два дни и половина на сянката Земя, където бях прекарал изгнанието си. Исках да подреждам събитията в Амбър по моята собствена скала на времето, когато бе възможно, просто за да не би да изникнеше някоя неочаквана връзка. Значи Бранд бе ходил в Ребма някъде през деветнайсети век.

— Каквато и да беше датата — пак подхвана Луела, — той се отби на гости при мен. Остана няколко седмици. — Тя погледна към Рандъм. — Интересуваше се от Мартин.

Рандъм присви очи и наклони глава.

— Обясни ли защо?

— Не съвсем. Намекна, че е срещнал Мартин някъде при пътуванията си и даваше да се разбере, че би желал отново да се свърже с него. Едва след като си замина осъзнах, че единствената причина за посещението му е била да научи всичко възможно за Мартин. Знаете колко хитро умее Бранд да подпитва, като уж това не го интересува изобщо. Чак, когато говорих и с неколцина други, при

които бе ходил, започнах да проумявам какво е постигнал. Така и не разбрах защо, обаче.

— Много странно — отбеляза Рандъм. — Това ме подсеща за нещо, на което досега не придавах особено значение. Веднъж той ме разпитва надълго и нашироко за сина ми... и то трябва да е било точно по това време. Но тогава не спомена нищо за тяхна минала среща... или че иска да се види с него в бъдеще. Всичко започна от някакъв спор по въпроса за извънбрачните деца. Когато показах, че се чувствам обиден, той се извини и ме обсипа с учтиви въпроси за момчето, което тогава приех като обикновена проява на любезност — просто желание да замаже положението. Но ти си права, че Бранд умееше да измъква информация от хората. Защо досега не си ми казвала нищо за този случай?

Луела мило се усмихна.

— Защо пък да го правя?

Рандъм бавно кимна. Лицето му остана безизразно.

— Е, и какво му разправи за Мартин? Какво успя да научи от теб? Какво знаеш ти, а аз не знам?

Тя поклати глава и усмивката ѝ се стопи.

— Всъщност — нищо. Доколкото ми е известно, в Ребма никой не е чувал нищо за Мартин, откакто е минал през Лабиринта и е изчезнал. Не вярвам на тръгване Бранд да е знаел повече, отколкото на идване.

— Странно... — промърморих аз. — Да е разпитвал и някой друг за тези неща?

— Аз не си спомням — каза Джулиан.

— Нито пък аз — добави Бенедикт.

Останалите поклатиха отрицателно глави.

— Да спрем засега дотук, но да отбележим факта — предложих аз. — Трябва да съм наясно и с още някои работи. Както разбрах, Джулиан, преди известно време ти и Жерар сте правили опит да проследите черния път и тогава Жерар е бил ранен. След това двамата се отседнали при Бенедикт, докато Жерар се пооправи. Бих искал да получа информация за тази експедиция.

— Изглежда вече разполагаш с нея — отговори Джулиан. — Току-що описа точно какво се е случило.

— Къде научи всичко това, Коруин? — интересува се Бенедикт.

— В Авалон.

— От кого?

— От Дара.

Той се изправи, приближи се, застана насреща ми и ядосано ме загледа отвисоко.

— Ти продължаваш да ми пробутваш абсурдната си история за това момиче!

Въздъгнах.

— Вече безброй пъти говорихме за това. Обясних ти всичко, което знам. Ала независимо дали ми вярваш или не, точно тя ми разказа случая.

— Значи явно е имало неща, които си пропуснал да споменеш. Досега не беше ставало дума за това.

— Вярно ли е? За Джулиан и Жерар?

— Да — отвърна той.

— Тогава забрави за момент източника на информацията и ми разкажи какво се случи.

— Добре — съгласи се Бенедикт. — Сега, когато причината за цялата тази тайнственост вече не съществува, мога да говоря открито. Имам предвид Ерик, разбира се. Той не знаеше къде се намирам, както и мнозина от останалите. Новините за Амбър ги научавах главно от Жерар. Ерик ставал все по-неспокоен заради черния път и накрая решил да изпрати съгледвачи, които да го проследят през Сенките до самия му източник. Джулиан и Жерар били избраниците. Недалеч от Авалон, те били нападнати от голям отряд странни същества. Жерар използва Фигурите, за да ме повика на помощ и аз веднага отидох. Заедно разгромихме врага. Тъй като кракът на Жерар беше счупен по време на битката, а и самият Джулиан бе доста натъртен, отведох ги и двамата с мен у дома. Тогава наруших мълчанието си и се свързах с Ерик, за да му съобщя къде са те и какво е станало. Той им нареди да прекъснат пътуването и веднага, щом се възстановят, да се върнат в Амбър. Така останаха при мен, докато им заздравеят раните, след което потеглиха обратно.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко.

Но не беше така. Дара ми бе разказала и друго. Тя говореше за още един посетител. Спомнях си това съвсем ясно. В онзи ден край

потока, когато в мъглата над водопада се извиваше крехка дъга, а воденичното колело се въртеше ли въртеше, като извикваше видения и ги прогонваше отново, денят, в който се фехтувахме с Дара и говорихме, и пътувахме през Сенките, когато минахме през първобитната гора и излязохме при бурен поток, който въртеше колело, достойно за зърното на боговете, денят, в който си направихме пикник, флиртувахме и клюкарствахме, тя ми бе казала много неща, голяма част от които без съмнение не бяха верни. Ала Дара не бе излъгала за пътуването на Джулиан и Жерар, и бях склонен да вярвам, че и за посещенията на Бранд ми е говорила истината. А тя бе използвала думата „често“.

Бенедикт не криеше недоверието си към мен. И само то беше достатъчна причина да не споделя информация, която преценяваше като твърде деликатна, за да бъде моя работа. Дявол да го вземе, на негово място и аз щях да постъпя по същия начин. Но трябваше да съм идиот, за да му кажа сега какво знам. Защото съществуваха и други възможности.

Нищо чудно да имаше намерение по-късно да ми разкаже обстоятелствата около посещенията на Бранд. Не беше изключено те да засягаха нещо, което той не желаше да обсъжда пред семейството, особено пред човека, опитал се да го убие.

А бе възможно, разбира се, и самият Бенедикт да стоеше зад всичко това. В такъв случай не ми се искаше дори да мисля за последствията. Служил съм под командването на Наполеон, Ли и Макартър и съм се научил да ценя и тактиците, и стратегите. Бенедикт беше и двете, и то най-добрият, когото съм срещал. Неотдавнашната загуба на дясната му ръка по никакъв начин не бе повлияла на тези му качества, нито пък го бе лишила от уменията да се бие. Ако не бях извадил късмет, при последното ни недоразумение той като нищо щеше да ме направи на парченца. Не, никак не ми се искаше на дъното да е Бенедикт и нямах намерение насила да измъквам от него онова, което той бе сметнал за нужно да не споделя в момента. Надявах се само, че го пази за после.

Така че се задоволих с неговото „Това е всичко“ и минах на други въпроси.

— Флора — обърнах се към нея аз, — когато за първи път дойдох при теб, след катастрофата, ти каза нещо, което още не мога

напълно да разбере. По-късно разполагах с много време за спомени и като се сетих за твоята загадъчна фраза, се замислих. Но още не мога да я проумея. Затова, моля те, кажи ми какво имаше предвид, когато каза, че из сенките бродят повече ужаси, отколкото някой можел да си представи?

— Хм, не си спомням да съм го казала — започна Флора, — но предполагам, че съм го направила, щом си останал толкова впечатлен. Знаеш ефекта, за който съм говорела: Амбър изглежда действа като магнит на всички съседни сенки, привлича нещата, които се намират в тях. Колкото си по-близо до Амбър, толкова по-лесен става пътят, дори за съществата от сенките. И макар между всеки две сенки да има някакъв процес на размяна на материя, ефектът при Амбър е много посилен и действа само в едната посока. Винаги сме били нащрек за появата на разни по-особени неща. Е, няколко години преди възстановяването ти, в околността на Амбър тези неща изглежда взеха да се появяват по-често от обикновено. Опасни неща, почти без изключение. Повечето ни бяха познати от околните сенки. След време, обаче, започнаха да прииждат същества от все по-далече. Накрая се появиха и такива, за които не знаехме нищо. Не можехме да намерим никаква причина за това внезапно нахлуване, макар че търсихме някакви заплахи, които можеха да ги изтласкват към нас. С други думи, ставаше някакво невероятно проникване на Сенките в нашия свят.

— Татко беше ли още тук, когато всичко това започна?

— О, да. Няколко години преди възстановяването ти... както вече казах.

— Разбирам. Някой помислял ли е за възможността да има връзка между това състояние на нещата и заминаването на татко?

— Естествено — обади се Бенедикт. — Все още смятам, че това беше причината. Той тръгна да провери какво става и да оправи нещата.

— Но това е чисто предположение — намеси се Джулиан. — Знаете го какъв беше. За нищо не даваше обяснения.

Бенедикт вдигна рамене.

— За предположението ми има основания, обаче — каза той. — Както разбирам, татко е споделял загрижеността си за... миграциите на чудовища, да ги наречем, на няколко пъти.

Извадих картите си от кутията им. Напоследък си бях изработил навика постоянно да нося в себе си една колода. Намерих Фигурата на Жерар и се вгледах в нея. Останалите замълчаха и взеха да ме наблюдават. След няколко секунди, установих връзка.

Жерар продължаваше да седи във фотьойла, с оставен върху коленете меч. Все още се хранеше. Преглътна, като усети присъствието ми и изръмжа:

— Да, Коруин? Какво искаш?

— Как е Бранд?

— Спи — отвърна той. — Пулсът му е малко по-силен. Дишането му е същото... равномерно. Още е твърде рано да се каже...

— Зная — казах. — Най-вече исках да те питам дали си спомняш нещо. Малко преди заминаването на татко, случайно някоя негова дума или постъпка да те е оставяла с впечатлението, че може да е бил подтикнат от нашествието на съществата от Сенките в Амбър?

— Ей на това, според мен, му се вика насочващ въпрос — обади се Джулиан.

Жерар избърса уста.

— Възможно е да е имало връзка, прав си. Той изглеждаше разтревожен и ужасно зает с нещо. И действително говореше за съществата. Но никога на практика не е казал, че те са главната му грижа... нито пък, че тя е нещо съвсем друго.

— Какво например?

Той поклати глава.

— Каквото и да е. А... да. Има нещо, което по всяка вероятност е хубаво да знаете, дори да не е важно. Малко след неговото изчезване, аз наистина се опитах да проверя нещо. И то бе дали на практика съм последният човек, който го е виждал. Почти сигурен съм, че е така. Цялата вечер бях в двореца и се приготвих да се връщам на флагманския кораб. Татко се бе оттеглил преди около час, но аз останах в караулното да поиграя на дама с капитан Тобен. Тъй като на другата сутрин отплавахме, реших да си взема някоя книга. Затова се качих тук горе, в библиотеката. Татко седеше зад бюрото. — Жерар посочи с глава. — Беше се заровил в някакви стари книги и все още не се бе преоблякъл. Кимна ми, когато влязох и аз подхвърлих, че идвам само да си взема книга. Той отвърна: „Дошъл си точно, където трябва“ и продължи да чете. Докато разглеждах лавиците, татко спомена нещо

в смисъл, че не можел да заспи. Намерих си книга, казах му лека нощ, той ми пожела „Приятно плаване“ и излязох. — Жерар отново сведе поглед. — Сега съм сигурен, че носеше Рубина на справедливостта през онази нощ и аз го видях така ясно, както сега го виждам на теб. Също така сигурен съм и че не беше с него преди това същата вечер. Задълго след това останах с впечатлението, че го е отнесъл със себе си, където и да бе отишъл. В покоите му нямаше признаци да е сменял покъсно дрехите си. Повече не видях камъка, чак докато ти и Блийс нападнахте Амбър. Тогава той се появи на врата на Ерик. Когато го попитах откъде го е взел, заяви, че го е намерил в покоите на татко. Тъй като няха доказателства, че ме лъже, трябваше да приема неговата версия. Но този въпрос все още ме измъчва. Когато ме попита — а и като видях, че си го сложил — съмненията ми се върнаха. Затова си помислих, че е по-добре и ти да знаеш за това.

— Благодаря ти — казах и в съзнанието ми изникна още един въпрос, но реших засега да не го задавам. Заради другите, приключих разговора с думите: — Смяташ ли, че има нужда от още одеала? Или от нещо друго? — Жерар вдигна бокала си в моята посока и отпи от него. — Хубаво. Продължавай доброто си дело — поръчах и прекарах длан над картата. — Изглежда, че брат Бранд се крепи засега — обърнах се към останалите, — а Жерар не си спомня татко да е казал нещо, което да говори за пряка връзка между проникването на Сенките и неговото заминаване. Интересно какво ще ни разкаже Бранд, като дойде в съзнание.

— Ако дойде в съзнание — подхвърли Джулиан.

— Смятам, че ще се оправи — заявих аз. — Всички сме получавали много сериозни рани. Едно от малкото неща, на които съм се научил да вярвам, е нашата жизненост. Предполагам, че до сутринта ще е в състояние да говори.

— Как предлагаш да постъпим с виновника — попита той, — в случай, че Бранд го назове?

— Да го разпитаме — отвърнах.

— В такъв случай бих искал аз да го разпитам. Започва да ми се струва, че този път може и да си прав, Коруин, и човекът, който го е пронизал, наистина да е отговорен и за нашето положение на обсада, и за изчезването на татко, и за убийството на Кейн. Затова бих се радвал

да го поразпитам, преди да му прережем гърлото, а за последното искам доброволно да си предложи кандидатурата.

— Ще го имаме предвид — обещах му аз.

— Ти не си изключен от сметката, Коруин.

— Съзнавам го много добре.

— Трябва да ви кажа нещо — обади се Бенедикт, като заглуши отговора на Джулиан. — Безпокои ме както силата, така и очевидната цел на нашите противници. Вече няколко пъти съм се сблъсквал с тях и те действително искат кръвта ни. Като приемам за момента твоята история, Коруин, за онова момиче Дара, последните й думи изглеждат обобщават техните намерения: „Амбър ще бъде унищожен“. Няма да го завладяват, покоряват или да му дават урок. Ще го унищожат. Джулиан, ти не би имал нищо против да си владетел тук, нали?

Джулиан се усмихна.

— Може би догодина по същото време. Не и днес, благодаря.

— Това, което искам да кажа е, че мога да си представя как ти — или който и да е от нас — събира наемници или търси съюзници, за да направи преврат. Но не вярвам да наеме сила, която да е толкова мощна, че самата тя да представлява неразрешим проблем след това. Сила, чиято цел е да разруши, а не да завладее. Не мога да си представя, че ти, Коруин, аз или останалите, наистина можем да се опитаме да разрушим Амбър или да пожелаем да влезем в съюз със сили, които биха го направили. Заради тези неща не ми харесва внушението на Коруин, че зад всичко това стои някой от нас.

Трябваше да се съглася с кимване. Съзнавах слабостта на тази брънка от моята верига предположения. И все пак, имаше толкова много неизвестни... Можех да предложи алтернативи, както направи преди Рандъм, но догадките не доказват нищо.

— Възможно е — каза Рандъм — някой от нас да е сключил сделката, като е подценил съюзниците си. Нищо чудно сега виновникът да е не по-малко притеснен, ала да не е в състояние да спре хода на събитията, дори и да му се иска.

— Можем да му предложим възможността да ни предаде своите съюзници — обади се Файона. — Ако успеем да убедим Джулиан да не му прерязва гърлото и останалите се съгласят на същото, не е изключено той да си признае... в случай, че предположението на Рандъм е правилно. Вече няма да претендира за трона, но очевидно не

се е очертавало да го получи и преди. Така ще остане жив и ще спести на Амбър много неприятности. Желает ли някой друг да се присъедини към подобно решение?

— Аз — отвърнах. — Готов съм да му подаря живота, ако си признае, при условие да го прекара в изгнание.

— Подкрепям това предложение — заяви Бенедикт.

— И аз — добави Рандъм.

— Имам още едно условие — намеси се Джулиан. — Ако не е лично отговорен за смъртта на Кейн. В противен случай, държа на своето. А трябва да има и доказателства.

— Живот в изгнание — каза Дирдри. — Добре. Съгласна съм.

— И аз — обади се Флора.

— Аз също — последва я Луела.

— Вероятно и Жерар ще се съгласи — рекох. — Но си мисля, дали Бранд ще разсъждава като нас. Имам чувството, че идеята може да не му допадне.

— Да попитаме Жерар — предложи Бенедикт. — Ако Бранд се оправи и се окаже единственият, който е против, виновникът ще знае, че трябва да се пази само от един враг... а двамата винаги биха могли да се споразумеят за някакви условия помежду им.

— Добре — казах аз, като заглуших в себе си лошите предчувствия и отново влязох във връзка с Жерар, който също се съгласи.

Така че всички станавме на крака и се заклехме в Еднорога на Амбър — клетвата на Джулиан имаше и допълнителна клауза, — като добавихме и, че ще наложим изгнание на всеки, който я престъпи. Честно казано, изобщо не вярвах, че така ще постигнем нещо, ала винаги е приятно да се види семейството обединено.

След това един по един заявихме, че ще останем в двореца тази нощ — най-вече като знак, че не се боим от онова, което Бранд може да каже на сутринта... и особено, за да покажем, че никой от нас няма желание да напуска града, нещо, което нямаше да бъде забравено, дори Бранд да предадеше Богу дух през нощта. Нямах повече въпроси към групата, а никой не се хвърли да поема греховете върху себе си, така че се облегнах назад и заслушах другите. Разговорът се разпадна на серия от диалози, като една от основните теми бяха опитите да се възстанови живата картина и да се уточни кой къде се е намирал. Неизменно се

установяваше, че ударът е можел да бъде нанесен от всеки друг, освен от говорещия. Аз пуших и си мълчах. Дирдри изказа интересното предположение, че самият Жерар може да е пробол Бранд, докато всички бяхме скупчени наоколо и героичните му усилия да са продиктувани не от желание да му спаси кожата, а по-скоро от интереса му да се сдобие с позиция, от която би могъл да му запуши устата... и в такъв случай Бранд нямаше никакви шансове да преживее нощта. Находчиво, но просто не можех да повярвам. Другите също отказаха да го приемат. Или поне, никой не пожела да се качи горе и да изхвърли Жерар навън.

След малко се приближи Файона и седна до мен.

— Надявам се да излезе нещо от моето предложение — каза тя.
— Нищо друго не успях да измисля.

— Може и да излезе — рекох аз.

— Виждам, че си прибавил интересно украшение към гардероба си — отбеляза Файона, вдигна Рубина на справедливостта с палец и показалец и го заразглежда. После погледна към мен. — Умееш ли да го караш да прави разни номера за теб?

— Донякъде.

— Значи си успял да го настроиш. С помощта на Лабиринта, нали?

— Да. Ерик ми обясни как, малко преди да умре.

— Разбирам.

Тя пусна камъка, облегна се назад в стола си и загледа пламъците.

— А предупреди ли те за някои неща свързани с него? — попита Файона.

— Не — отвърнах.

— Питам се дали го е направил нарочно или е станало случайно?

— Ами, беше доста зает с умирането си в този момент. Това чувствително ограничи нашия разговор.

— Зная. Чудех се дали омразата му към теб се е оказала по-силна от надеждите му за кралството или просто и той не е знаел за някои от заложените принципи.

— А ти какво знаеш за тях?

— Спомни си смъртта на Ерик, Коруин. Аз не бях тук тогава, но дойдох навреме за погребението. Присъствах, когато миха и обличаха

тялото му... и внимателно разгледах раните. Убедена съм, че никоя от тях не беше фатална, сама по себе си. Имаше три рани на гърдите, но само за една изглеждаше вероятно да стига до сърцето...

— Една е достатъчна, ако...

— Почакай — спря ме тя. — Не беше лесно, но се опитах да проверя ъгъла на пробождането с тънка стъклена пръчица. Искях да го разрежа, но Кейн не ми позволи. И все пак, не вярвам сърцето или артериите да бяха засегнати. Още не е прекалено късно да се направи аутопсия, ако пожелаеш да продължа проучванията си в тази насока. Сигурна съм, че раните и общото натоварване са допринесли за смъртта му, но съм уверена, че тя е настъпила най-вече заради Рубина.

— Защо смяташ така?

— Защото помня някои от нещата, които казваше Дуоркин, когато учех при него... и нещата, които съм забелязвала и сама по-късно, благодарение на това. Той твърдеше, че макар и да дарява притежателя си с необикновени възможности, камъкът в същото време смуче от неговата жизненост. Колкото по-дълго го носиш, толкова повече взима той от теб. След това съм обръщала внимание и забелязах, че татко си го слагаше съвсем рядко и никога не го оставяше на врата си задълго.

Мислите ми се върнаха към Ерик и онзи ден, когато той лежеше и умираше върху склона на Колвир, а битката вършеше около него. Припомних си първия миг, в който го видях — бледото лице, затрудненото дишане, кръвта по гърдите му... А Рубина на справедливостта, увиснал на верижката си, пулсираше като сърце сред влажните гънки на дрехата му. Никога — нито преди, нито после — не го бях виждал да прави това. Постепенно пулсирането взе да отслабва, а когато Ерик умря и скръстих ръцете му върху камъка, феноменът се прекрати.

— Какво ти е известно за начина му на действие? — попитах Файона.

Тя поклати глава.

— Дуоркин смяташе това за държавна тайна. Знам за очевидното — контрола над природните стихии — и от някои забележки на татко съм останала с впечатление, че Рубина изостря или усилва възприятията. Дуоркин го споменаваше предимно като убедителен пример за това, как Лабиринта присъства във всичко, което ни дава

сила — дори Фигурите съдържат Лабиринта, ако се вгледаш по-внимателно и достатъчно дълго — и го сочеше като илюстрация на принципа за съхранение: всяко наше необикновено умение си има цена. Колкото по-големи възможности дава то, толкова повече трябва да се вложи в него. Картите са направо дреболия, но дори и след тяхното ползване, човек усеща лека умора. Пътуването през Сенките, при което упражняваме заложения в нас образ на Лабиринта, е още по-изтощително. Минаването през самия Лабиринт е огромно изстискване на енергия. А в Рубина, казваше той, същият принцип е заложен в дори още по-силна степен и онзи, който го използва, плаща за това най-скъпо.

Ако тези неща бяха верни, те разкриваха нова черта в характера на моя покоен и най-малко обичан брат. В случай, че той е знаел за този феномен и въпреки това е носил и използвал Рубина така дълго, за да защити Амбър, то Ерик трябва да е бил направо герой. Ала, погледнато в тази светлина, фактът, че ми го бе дал без никакви предупреждения, се превръщаше в негов опит за сетен път да ми отмъсти, дори на смъртното си легло. Но той ми каза, че ме изключва от проклятието си, за да се стовари то с пълна сила върху нашите врагове. Разбира се, това означаваше само, че ги мрази малко повече, отколкото мен и гледа стратегически да използва последния остатък от енергията си за доброто на Амбър. Тогава се сетих, че бележките на Дуоркин, които бях намерил в посоченото ми от Ерик скривалище, бяха непълни. Възможно ли бе той сам да ги е разделил и умишлено да е унищожил онази част, в която се предупреждава за опасността, с цел да навреди на приемника си? Не ми звучеше много правдоподобно, тъй като Ерик нямаше откъде да знае, че точно тогава ще се появи, нито че изходът от битката ще бъде точно такъв, нито че точно аз ще бъда неговият приемник. Това спокойно можеше да е някой от неговите любимци, които през цялото време му помагала и той естествено не е искал да му оставя скрити капани. Не. Както аз виждах нещата, или Ерик не е подозирал за тези свойства на камъка, тъй като е разполагал само с частичните инструкции за употребата му, или някой се е добрал до бележките на Дуоркин преди мен и е унищожил част от материала, за да постави живота ми в опасност. И това пак можеше да е ръката на истинския враг.

— А не знаеш ли някакво средство за защита? — попитах.

— Не — отвърна Файона. — Мога да ти дам само две насоки, дано са ти от полза. Първото е, че не си спомням татко някога да е носил Рубина за по-дълго време. Второто, което съм извлякла от някои неща, казани от него, като се започне с един коментар в смисъл, че „когато хората се превърнат в статуи, значи или си, където не трябва, или си в беда“. Дълго време го тормозих да ми обясни какво е имал предвид с това и накрая останах с впечатлението, че първият признак за прекалено дългото носене на камъка е някакъв вид изопачаване на усещането ти за време. Явно Рубина ускорява метаболизма — всичко — и в резултат започва да ти се струва, че светът около теб се движи по-бавно. Което може да се окаже много опасно. Горедолу това е цялата ми информация и признавам, че голяма част от нея е просто догадки. Преди колко време си сложи Рубина?

— Преди доста — отвърнах аз, като мислено отбелязах пулса си и се огледах да видя дали нещо ми изглежда забавено.

Не можех да реша със сигурност, макар че, разбира се, не бях в най-добрата си форма. Ала досега приемах това изцяло за дело на Жерар. Нямах намерение да сваля камъка, обаче, само защото някой от семейството е предложил да го направя, дори това да беше умната Файона в един от моментите, когато изглеждаше по-приятелски настроена. Дали се дължеше на опак нрав, на инат... Не, беше израз на независимост. И на дълбоко вътрешно недоверие. Така и така го носех само от няколко часа. Щях да изчакам.

— Е, ти показва, че знаеш как да го използваш — завърши тя. — Исках само да те посъветвам да не се излагаш прекалено дълго на действието му, докато не си го опознал достатъчно.

— Благодаря ти, Фай. Скоро ще го сваля и оценявам предупреждението ти. Между другото, какво стана с Дуоркин?

Тя се почука по челото.

— Накрая разумът му не издържа, горкият човек. Надявам се, че татко му е намерил някое надеждно и спокойно местенце сред Сенките.

— Разбирам какво имаш предвид. Дано да е така. Бедният.

Джулиан се изправи и приключи разговора си с Луела. Той се протегна, кимна ѝ и тръгна към нас.

— Коруин, имаш ли още някакви въпроси към нас?

— Засега, не.

Той се усмихна.

— А да искаш нещо да ни кажеш?

— В момента, не.

— Още някакви експерименти, гатанки, главоблъсканици?

— Не.

— Добре. Тогава си лягам. Лека нощ.

— Лека.

Той се поклони пред Файона, махна на Бенедикт и Рандъм, кимна към Флора и Дирдри, докато минаваше покрай тях на път към вратата. Прекрачи прага, обърна се, каза:

— А сега всички можете да говорите за мен — и излезе.

— Добре — възкликна Файона. — Хайде. Аз мисля, че е той.

— Защо? — попитах аз.

— Ще изброя всички. Може да не съм обективна, но се доверявам на интуицията си. Бенедикт, според мен, е извън всяко подозрение. Ако той желаше трона, досега щеше да го има — с преки, военни действия. При цялото време, с което е разполагал, той можеше да проведе успешна атака дори срещу татко. Бенедикт е способен да победи и всички знаем това. Ти, от друга страна, направи няколко такива гафа, каквито не би допуснал, ако беше в пълно владение на способностите си. Затова вярвам в твоята история за амнезията и всичко останало. Никой не включва в своята стратегия собственото си ослепяване. Жерар е на път да докаже невинността си. Склонна съм да мисля, че той е там, горе най-вече по тази причина, а не толкова от желание да защити Бранд. Във всеки случай, скоро ще знаем със сигурност... или ще възникнат някои нови подозрения. Рандъм е бил под много строго наблюдение през последните години и просто не е имал възможност да сътвори всичко случило се. Така че той отпада. От нас, по-деликатните, Флора не е достатъчно умна, на Дирдри ѝ липсва смелост, Луела няма мотиви, тъй като навсякъде другаде е пощастлива, отколкото тук, а аз, разбира се, нямам друга вина, освен злонамереност. Значи, остава Джулиан. Способен ли е да го направи? Да. Иска ли трона? Естествено. Разполагал ли е с времето и възможностите? Пак, да. Той е твоят човек.

— А дали би убил Кейн? — попитах аз. — Двамата бяха приятели.

Тя изви презрително устни.

— Джулиан няма приятели. Леденото му сърце се стопля само, когато мисли за себе си. О, през последните години той изглеждаше по-близък с Кейн, отколкото с който и да е друг. Но дори това... дори това може да е било част от плана. Да е имитирал приятелски отношения достатъчно дълго, за да изглеждат достоверни, така че сега да не бъде заподозрян. Смятам, че е способен на това, защото не мога да повярвам, че е способен на силна емоционална привързаност.

Поклатих глава.

— Не знам. Сприятеляването му с Кейн е станало в мое отсъствие и всичко, което ми е известно, е от втора ръка. И все пак, ако Джулиан е търсел приятелство с човек, когото да чувства близък, мога да си ги представя. Те двамата много си приличаха. Склонен съм да вярвам, че Джулиан е бил искрен, защото е трудно с години да заблуждаваш някого, че си му приятел. Освен, ако той е невероятно глупав, а Кейн определено не беше. Ти твърдиш, че мнението ти е субективно и интуитивно. Моето също е такова, като става въпрос за подобни неща. Просто не ми се иска да повярвам, че някой може да бъде толкова подъл, та да използва единствения си приятел по въпросния начин. Затова мисля, че в твоя списък има някаква грешка.

Файона въздъхна.

— За човек, който от толкова отдавна е на този свят, Коруин, понякога направо говориш глупости. Да не би престоят ти на онова смешно местенце да те е променил? Преди време и ти щеше да виждаш очевидното така, както го виждам аз.

— Възможно е да съм се променил, защото подобни неща вече не ми изглеждат очевидни. А може би и ти си се променила, Файона? Станала си малко по-цинична от малкото момиченце, което познавах. Преди време вероятно на теб това нямаше да ти се струва чак толкова очевидно.

Тя мило ми се усмихна.

— Никога не казвай на някоя жена, че се е променила, Коруин. Освен към по-добро. Някога знаеше и това. Възможно ли е да си някоя от сенките на Коруин, изпратена тук да страда и да ни заблуждава? А истинският Коруин да ни наблюдава отнякъде и да ни се смее?

— Аз съм тук и не ми е до смях — отговорих.

Файона се разсмя.

— Да, това трябва да е! Току-що реших, че ти не си ти. Внимание, всички! — извика тя и скочи на крака. — Току-що забелязах, че това всъщност не е Коруин! Трябва да е някоя от неговите сенки! Той току-що заяви, че вярва в приятелството, достойнството, благородството на духа и всички подобни глупости, за които пише в романите! Явно е, че съм права.

Останалите мълчаливо я зяпаха. Тя отново се разсмя, след което рязко седна.

Чух Флора да измърморва „Пияна е“ и да подновява разговора си с Дирдри. Рандъм каза „Нека е сянка тогава“ и продължи спора си с Бенедикт и Луела.

— Е, убеди ли се? — попита Файона.

— В какво?

— Че си нереален — обясни тя и ме потупа по коляното. — Каквато съм и аз, сега като се замисля. Днес беше лош ден, Коруин.

— Зная. И аз се чувствам ужасно. Мислех, че ми е дошла толкова добра идея как да измъкнем Бранд. И тя наистина свърши работа. Само че каква му беше ползата?

— Не пренебрегвай зрънцата добродетел, които си придобил — каза тя. — Ти не си виновен, че така се обърнаха нещата.

— Благодаря.

— Май идеята на Джулиан беше добра. Мисля, че няма да остана будна още дълго.

Изправих се заедно с нея и я изпратих до вратата.

— Добре съм — спря ме Файона. — Наистина.

— Сигурна ли си? — Тя рязко кимна. — Ще се видим тогава на сутринта.

— Надявам се. А сега можете да говорите за мен.

Файона намигна и излезе.

Обърнах се и видях да приближават Бенедикт и Луела.

— Лягате ли си?

Бенедикт кимна.

— Няма да е зле — каза Луела и ме целуна по бузата.

— Това пък защо?

— Заради няколко неща — отвърна тя. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Рандъм се бе навел пред камината и разравяше огъня. Дирдри се обърна към него:

— Недей слага повече дърва само заради нас. И двете с Флора си лягаме.

— Добре. — Той остави ръжена и се изправи. — Приятни сънища — извика след тях.

Дирдри ми се усмихна сънливо, а Флора — нервно. Добавих моето „лека нощ“ и ги изпратих до вратата.

— Научи ли нещо ново и полезно? — попита Рандъм.

Вдигнах рамене.

— А ти?

— Мнения, предположения. Никакви нови факти — отвърна той. — Опитвахме се да решим кой е следващият в списъка.

— И...?

— Бенедикт смята, че е въпрос на ези или тура. Ти или той. При положение, че ти не стоиш зад всичко, разбира се. Той мисли, че и приятелят ти Ганелон трябва да внимава.

— Ганелон... да, вярно. Трябваше аз да се сетя. Може да е прав и за равните ни шансове. При това не е изключено везните да натезжат към него, защото е известно, че аз съм нащрек след провала на фалшификацията им.

— По-скоро сега на всички ни е ясно, че самият Бенедикт е нащрек. Той съвсем ясно даде да се разбере какво е неговото мнение. Струва ми се, че би посрещнал с радост подобен опит.

Засмях се.

— Така шансовете ни отново стават равни. Изглежда наистина въпросът е ези или тура.

— И Бенедикт заяви същото. Естествено, той знаеше, че ще ти кажа.

— Естествено, аз бих искал да започне сам да говори с мен. Е... — въздъгнах, — не мога да направя кой знае какво сега. Да върви всичко по дяволите! Отивам да се пъхна в леглото.

Рандъм кимна.

— Първо погледни отдолу.

Излязохме от стаята и се запътихме към стълбището.

— Коруин, жалко, че заедно с оръжията не се сети да донесеш от онази Сянка и малко кафе — обади се той. — Сега щеше да ми дойде

добре.

— Не ти ли действа разсънващо?

— Не. Обичам да изпивам по една, две чаши вечерно време.

— На мен пък ми липсва сутрин. Ще трябва да внесем, като се оправи цялата тази каша.

— Много утешително, няма що. Но идеята си я бива. Какво ѝ стана на Фай, между другото?

— Убедена е, че виновникът е Джулиан.

— Може и да е права.

— Ами Кейн?

— Да предположим, че това не е дело на един-единствен човек — тръгна нагоре по стълбата Рандъм. — Да кажем, че са двама, например Джулиан и Кейн. Накрая те се скарват, Кейн се оказва по-слабия, Джулиан се отървава от него и използва смъртта му, за да разклати твоето положение. От бивши приятели излизат най-големи врагове.

— Няма смисъл — казах аз. — Вече ми се завива свят, като почна да мисля над възможностите. Ще трябва или да изчакаме да се случи още нещо, или сами да го накараме да се случи. Вероятно — второто. Ала не тази вечер...

— Ей, почакай!

— Извинявай — спрях на площадката. — Не знам какво ме прихваща. Сигурно е от финалния спринт.

— Нервна енергия — отбеляза Рандъм и отново се изравни с мен. Продължихме заедно нагоре и аз се постарях да поддържам неговото темпо, като подтиснах желанието си да бързам.

— Е, приятни сънища — пожела ми накрая той.

— Лека нощ, Рандъм.

Той заизкачва следващото рамо на стълбата, а аз тръгнах по коридора към своя апартамент. Чувствах се вече съвсем изнервен и вероятно затова изпуснах ключа.

Посегнах и го хванах във въздуха, още преди да е паднал и наполовина. В същия момент бях изненадан от впечатлението, че движението му е някак по-бавно, отколкото би трябвало да бъде. Пъхнах го в ключалката и го завъртях.

Стаята беше тъмна, но реших да не паля свещ или газена лампа. Отдавна бях свикнал с мрака. Заключих и пуснах резето. Очите ми

донякъде се бяха приспособили към тъмнината от слабото осветление в коридора. Обърнах се. През завесите също проникваше слабото сияние на звездите. Прекосих помещението, като в същото време разкопчавах колана си.

Той ме причакваше в спалнята, вляво от вратата. Позицията му беше идеална и той не се издаде с нищо. Налетях право на него. Стойката му бе съвършена, кинжалът му беше готов, на негова страна бе предимството на пълната изненада. По всички правила трябваше да умра — не в леглото си, а там, в краката му.

Зърнах с крайчеца на окото си движението, осъзнах присъствието му и неговото значение, още докато прекрчвах прага.

Разбрах, че е прекалено късно, за да избягна удара, в мига, в който вдигах ръка да се предпазя. Но нещо странно ме поразих, преди самото острие: нападателят ми изглежда се движеше твърде бавно. Той би трябвало да действа мълниеносно, с цялото напрежение, натрупано по време на чакането му. Аз не би трябвало и да разбера какво става, преди да ме е пронизал. Не би трябвало да имам толкова време, че да се извърна и да вдигна ръката си чак дотам. Очите ми се премрежиха от червена мъгла и усетих как дланта ми блъсва замахналата ръка в момента, в който стоманата се забива в корема ми. Сред червенината сякаш мярнах слабите очертания на онази космична версия на Лабиринта, която бях следвал по-рано същия ден. Докато се превивах и падах, неспособен да мисля и все пак още миг в съзнание, този образ ставаше все по-ясен и близък. Искях да избягам, но конят ми се препъна. И ме хвърли.

VIII

В живота на всеки човек настъпва момент, когато трябва да се пролее малко кръв. За нещастие, отново бе мой ред и изглежда кръвта съвсем не беше малко. Лежах върху дясната си страна, превит надве и притисках с ръце корема си. Бях подгизнал и от време на време по нещо се процеждаше от гънките му — отпред, ниско долу вляво, точно под пояса. Чувствах се просто като разрязан плик за писмо. Това бяха първите ми усещания, когато отново дойдох в съзнание. А първата ми мисъл бе: „Какво чака той?“ Явно се бе отказал от нанасянето на решителния удар. Но защо?

Отворих очи — бяха се възползвали, от колкото там време бе изтекло, за да се приспособят към тъмнината. Извърнах глава. Не видях никой друг освен мен в стаята. Но нещо странно се бе случило и аз все още не можех да го осъзная. Затворих очи и пак отпуснах глава върху дюшека.

Нещо не беше в ред, въпреки че всъщност и беше...

Дюшекът... Да, лежах върху моето легло. Едва ли бих могъл да се озова тук без чужда помощ. Но би било напълно абсурдно първо да ме наръга, а след това да ме отнесе до леглото.

Моето легло... Това си беше моето легло, въпреки че и не беше.

Затворих здраво очи. Стиснах зъби. Нищо не разбирах. Съзнавах, че е невъзможно да разсъждавам нормално сега, когато всеки момент можех да изгубя съзнание, поради кръвта, която се събираше в стомаха ми и после се процеждаше навън. Опитах да събера мислите си. Никак не беше лесно.

Моето легло. Преди изцяло да осъзнаеш каквото и да е друго, ти първо съзнаваш дали си се събудил в собственото си легло. А аз се бях събудил, но...

Подтиснах с усилие обзелото ме внезапно желание да кихна, защото почувствах, че това направо би ме разкъсало на парчета. Присвих ноздри и си поех дълбоко въздух, след което издишах на

пресекулки през устата. Навсякъде около мен витаеше вкусът, мирисът и усещането за прах.

Атаката срещу носа ми отмина и пак отворих очи. Вече знаех къде съм. Не разбирах защо и как съм се озовал тук, но се бях върнал отново на едно място, което никога не бях очаквал, че ще видя отново.

Отпуснах надолу дясната си ръка, използвах я, за да се изправя.

Това беше моята спалня, в моята къща. Старата ми къща. Местенцето, било мое много отдавна, когато още бях Карл Кори. Бях върнат сред Сенките, в онзи свят, където прекарах годините на моето изгнаничество. Стаята бе потънала в прах. Леглото — неоправено от последния път, когато бях спал в него — повече от половин десетилетие. Знаех много добре в какво състояние се намира къщата, тъй като бях надзъртал тук само преди няколко седмици.

Напрегнах всичките си сили, успях да плъзна краката си над ръба на леглото и да ги поставя на земята. Свих се отново на две и седнах. Положението не беше никак розово.

Докато временно се чувствах в безопасност от по-нататъшни нападения, все пак съзнавах, че точно в този момент имам нужда от нещо повече от безопасност. Трябваше ми помощ, не бях в състояние да си помогна сам. Не бях сигурен колко дълго бих могъл да остана в съзнание. Следователно, трябваше да слеза долу и да се измъкна навън. Телефонът нямаше да има сигнал, а най-близката къща беше на доста голямо разстояние. Трябваше поне да успея да се смъкна долу до пътя. Спомних си със сарказъм, че една от причините да се установя тук, бе фактът, че шосето не е оживено. Обичам уединението, е, поне в определени моменти.

С дясната ръка придърпах към себе си най-близката възглавница и я измъкнах от калъфката ѝ. Обърнах калъфката наопаки, опитах да я сгъна, отказах се, смачках я на топка, пъхнах я под ризата си и я притиснах към раната. Останах да си седя така, като просто притисках калъфката към мястото. Всичко това ми бе коствало върховно усилие и открих, че е твърде болезнено да си поемам прекалено дълбоко въздух.

След известно време придърпах и втората възглавница към себе си, сложих я върху коленете си и я оставих да се изхлузи от калъфката. Тази калъфка ми трябваше, за да махам на преминаващите шофьори, тъй като дрехите ми, както обикновено, бяха тъмни. Ала още преди да успея да я издърпам през колана си, ме поразих поведението на самата

възглавница. Тя все още не беше паднала на пода. Бях я освободил от калъфката ѝ, нищо не я придържаше и тя наистина падаше. Но падаше доста бавно, спускаше се надолу с призрачна плавност.

Спомних си за падането на ключа, когато го изпуснах пред стаята си. Спомних си за неочакваната бързина, с която се изкачихме по стълбите заедно с Рандъм. Спомних си и за думите на Файона, и за Рубина на справедливостта, който все още висеше на врата ми и сега туптеше в такт с пулсирането на раната ми. Вероятно той бе спасил живота ми, поне засега. Да, сигурно точно така бе станало, в случай че теориите на Файона бяха верни. Той по всяка вероятност ми бе дал няколко мига повече, отколкото иначе биха ми се полагали, когато нападателят е нанесъл удара си, позволявайки ми да се извърна и да извъртя ръка. Може би дори по някакъв начин, той бе и причината за внезапното ми прехвърляне тук. Но друг път щях да мисля върху тези неща, ако разбира се успеех да продължа пълноценните си взаимоотношения с бъдещето. Сега трябваше да се освободя от Рубина — в случай че страховете на Файона по отношение на него също се окажеха верни — и да се пораздвижа.

Напъхах навътре втората калъфка и опитах да се изправа, като се придържах за таблата на леглото. Не се получи! Световъртеж и прекалено силна болка. Приведох се към пода, защото се страхувах да не изгубя съзнание, докато слизам надолу. Успях. Починах си. След това започнах да се придвижвам. Пълзях съвсем бавно.

Предната врата, доколкото си спомнях, сега беше закована с пирони. Добре. Тогава ще изляза през задната.

Успях да се добера до вратата на спалнята, спрях и се облегнах на рамката. Докато си почивах, свалих Рубина на справедливостта от врата си и увих верижката му около китката си. Налагаше се да го скрия някъде, но за сейфа в кабинета ми трябваше да се отклоня прекалено много. Освен това бях сигурен, че оставям след себе си кървава диря. Всеки, който я откриеше и проследеше, можеше да прояви достатъчно любопитство, за да провери и щеше да намери мъничката вещ. А освен това нямаше да ми стигнат нито времето, нито силите...

Излязох от спалнята, завих и пролазих през къщата. Трябваше да се изправа и да напрегна всичките си сили, за да отворя задната врата. Допуснах грешка, като не си починах преди това.

Когато отново дойдох в съзнание, лежах върху прага. Нощта беше сурова и облаци изпълваха по-голямата част от небето. Силен вятър олюляваше клоните, надвиснали над задния двор. Почувствах няколко капчици върху opakата страна на проснатата ми през прага ръка.

Понадигнах се и пропълзях навън. Имаше около пет сантиметра сняг. Леденостуденият въздух ми помогна да се свестя. Почти обзет от паника, проумях колко замъглено е било съзнанието ми през по-голяма част на придвижването ми от спалнята до тук. Можех да изпадна в несвяст по всяко време.

Насочих се незабавно към най-отдалечения край на къщата. Отклоних се само, за да се добера до купчината с тор, поразрових я, пуснах Рубина и отново поставих отгоре туфата изсъхнала трева, която бях отскубнал. Позагладих снега и продължих.

Когато най-накрая успях да завия зад ъгъла, озовах се на завет и се отправих надолу по лекия наклон. Стигнах до фасадата на къщата и отново си починах. Една кола току-що бе отминала и аз се взрях в стоповете, които постепенно се смаляха. Единственото видимо наоколо превозно средство.

Когато пак се раздвижих, ледените кристалчета пронизаха лицето ми. Коленете ми бяха мокри, премръзнали и парещи. Предният двор първоначално преминаваше в леко нанадолнище, след което се спускаше рязко към шосето. Вдясно, на около стотина метра имаше рязък наклон, при който шофьорите обикновено удряха спирачки. По всяка вероятност това щеше да ми осигури няколко мига повече в светлината на фаровете на всеки, който идваше от тази посока — едно от онези малки успокоения, които съзнанието винаги си намира, когато нещата станат прекалено сериозни, нещо като аспирин за успокояване на нервите. След като на три пъти спирах да си почивам, най-накрая успях да се смъкна до шосето, а оттам и до големия камък, върху който бе сложен номера на моята къща. Седнах на него и се облегнах на ледената мантинела. Издърпах втората калъфка и я провесих върху коленете си.

Зачаках. Разбирах, че съзнанието ми е замъглено. Смятам, че изпадах в несвяст на няколко пъти. Когато се улавях, че съм в съзнание, опитвах се да въведа някакъв ред в мислите си, да преценя онова, което се бе случило в светлината на всичко останало, което

току-що ме бе сполетяло, да потърся и други мерки за безопасност. Но някак си последното усилие се оказа прекалено голямо. Просто беше изключително трудно да се мисли, извън рамките на непосредствената реакция към конкретните обстоятелства. В миг на сковано просветление, обаче, ми хрумна, че все още притежавам Фигурите си. Бих могъл да се свържа с някого в Амбър и да го накарам да ме пренесе обратно.

Но с кого? Не бях чак толкова зашеметен, за да не осъзнавам, че има риск да попадна на виновника за сегашното си състояние. Щеше ли да бъде по-добре да рискувам по този начин или трябваше да се възползвам от шансовете си тук? Все пак Рандъм или Жерар...

Стори ми се, че чух кола. Слабо, някъде в далечината... Въпреки, че вятърът и ударите на сърцето заглушаваха възприятията ми. Извърнах глава. Напрегнах се.

Ето... Отново. Да. Беше двигател. Приготвих се да размахам калъфката.

Дори и в този момент съзнанието ми продължаваше да блуждае. И единствената мисъл, която пробяга през него беше, че може вече да не съм способен да се концентрирам достатъчно, за да боравя с Фигурите.

Шумът се усили. Вдигнах калъфката. Миг по-късно най-отдалечената точка по пътя от дясната ми страна бе озарена от светлина. Веднага след това видях колата върху възвишението. Докато се спускаше надолу по хълма, отново я изгубих от поглед. След което тя пак се изкачи и наближи, а в светлината на фаровете ѝ се стрелкаха снежинки.

Започнах да махам, когато доближи наклона. Фаровете ме осветиха и бе изключено шофьорът да не ме е видял. Но въпреки това ме подминаха — мъж в лимузина последен модел и жена на седалката до него. Жената се извърна и ме погледна, но шофьорът дори и не намали.

Няколко минути по-късно се зададе друга кола, малко по-стара, караше я жена, не се виждаха други пътници. В интерес на истината тя намали, но само за секунда. Сигурно не ѝ бе харесало как изглеждам. Натисна здраво газта и само след миг вече бе изчезнала.

Облегнах се назад и се отпуснах. Не вървеше един принц на Амбър да разчита на братското отношение на хората и да осъжда

чуждия морал. Или поне не насериозно, а ме болеше прекалено много, за да се смея точно сега.

Бях безсилен, без възможност да се концентрирам и неспособен да се движа — властта ми над Сенките бе напълно безполезна. Иначе, реших аз, първо бих я използвал, за да се озова някъде на топло... Зачудих се, дали бих могъл да се върна обратно горе на хълма, до купа с тор. Не ми бе хрумвало да се опитам да използвам Рубина, за да променя времето. Но, по всяка вероятност, за това също бях прекалено слаб. Може би подобно усилие направо щеше да ме убило. Въпреки че...

Разтърсих глава. Бях започнал да се унасям, почти бях заспал. Трябваше да остана буден. Това друга кола ли беше? Може би. Опитах се да вдигна калъфката, но я изпуснах. Когато се наведох напред, за да я взема, наложи се да остана известно време, подпрял глава върху коленете си. Дирдри... Бих могъл да извикам моята скъпа сестра. Ако някой бе готов да ми помогне, то това беше Дирдри. Ще извадя нейната Фигура и ще я повикам. Само след миг. Ех, да не ми беше сестра... Трябваше да се отпусна. Може и да съм негодник, но не съм глупак. Може би понякога, когато се отпусна, дори съжалявам. За някои неща. Само ако бе малко по-топло... Но не беше чак толкова зле, превит така... Това кола ли беше? Исках да вдигна глава, но открих, че не мога да го направя. Реших, че това не е от кой знае какво значение, така и така щяха да ме видят.

Почувствах как светлина озари клепачите ми и чух двигателя. Нито се приближаваше, нито се отдалечаваше. Просто равномерно буботеше. След което чух вик. После щрак — пауза — тряс от отварянето и затварянето на врата. Усещах, че бих могъл да отворя очите си, но просто не исках да го направя. Страхувах се, че ще видя единствено тъмния и празен път, че шумът ще се сведе до ударите на сърцето ми и воя на вятъра. Беше по-добре да се задоволя с това, което имах, отколкото да рискувам.

— Хей! Какво се е случило? Ранен ли сте?

Шум от стъпки... Истина бе.

Отворих очи. Положих усилие да се изправя отново.

— Кори! Господи! Та това наистина си ти!

Насилих се да се усмихна, но не посмях да кимна, от страх да не се строполя.

— Аз съм, Бил. Как я караш?

— Какво се е случило?

— Ранен съм. По всяка вероятност, зле. Имам нужда от лекар.

— Ако те придържам ще можеш ли да вървиш? Или трябва да те пренеса?

— Да опитаме с вървенето.

Той ме изправи на крака и аз се облегнах на него. Отправихме се към колата му. Спомням си единствено първите няколко крачки.

Когато едва поклащащата се прелестна колесница рязко зави и, като за последно, здравата се олюля, аз се опитах да вдигна ръка, осъзнах, че е завързана, за да не откачи прикрепената към нея система и реших, че ще оживея. Подуших мириса на болница и се допитах до вътрешния си часовник. След като бях стигнал толкова далече, смятах, че дължа на собственото си аз правото да продължи. Бях стоплен и настанен удобно... доколкото позволяваха неотдавнашните събития. Това ми стигаше. Затворих очи, отпуснах глава и отново заспах.

По-късно, когато отново се събудих, се чувствах доста по-добре. Бях забелязан от една сестра и тя ми каза, че са изминали седем часа, откакто са ме докарали в болницата и че лекарят ще мине да поговори малко с мен. Донесе ми чаша вода и ме уведоми, че снегът е спрял. Беше любопитна да разбере какво ми се бе случило.

Реших, че е крайно време да скалъпя някаква история. Колкото по-простичка, толкова по-добре. И така, значи, връщал съм се у дома след продължителен престой зад граница. Пристигнал съм на стоп, влязъл съм в къщата и съм бил нападнат от някакъв вандал или скитник, когото съм изненадал. Пропълзял съм обратно навън, за да потърся помощ. Точка.

Когато я разказах на лекаря, първоначално не можах да разбера, дали ми повярва или напротив. Той беше възпълен човек, чието лице сякаш бе провиснало и застинало в определено изражение още преди много, много години. Казваше се Бейли, Морис Бейли. Кимаше непрекъснато, докато говорех, а после попита:

— Успяхте ли да видите човека?

Поклатих глава.

— Беше тъмно.

— А откраднал ли ви е нещо?

— Не знам.

— Имахте ли портфейл?

Реших, че е по-добре да кажа „да“ на този въпрос.

— Е, нямахте портфейл, когато постъпихте тук, така че сигурно той го е взел.

— Сигурно — съгласих се.

— Помните ли ме изобщо?

— Не бих казал. Трябва ли?

— Когато ви докараха, ми се сторихте смътно познат отнякъде. Първоначално това беше всичко...

— И...? — попитах аз.

— Какви са тези дрехи, с които бяхте облечен? Приличаха на нещо като униформа.

— Последен вик на модата там тия дни. Казахте, че ме познавате отнякъде?

— Да — отговори ми той. — Къде се намира това „там“, между другото? Откъде идвате? Къде сте били?

— Пътувам много — отвърнах. — Канехте се да ми кажете нещо преди малко.

— Да. Ние сме малка клиника и преди известно време един бързорек търговски представител убеди шефовете да инвестират в компютъризирането на медицинската картотечна система. Ако областта се бе разраснала и ние бяхме разширили много практиката си, можеше и да си струва парите. Обаче нито едното, нито другото се случи, а това е доста скъпа техника. Така дори се поощриха проявите на известна доза мързел от страна на административното обслужване. Старите архиви не се прочистват така, както се правеше преди, дори и за бърза помощ. Има място за много непотребна информация. Така че, когато господин Рот ми каза името ви, аз направих рутинната проверка, открих нещо и тогава осъзнах, защо ми изглеждате толкова познат. Онази нощ също бях на работа в залата за спешна помощ — беше преди около седем години, а вие бяхте претърпели автомобилна злополука. Спомних си, че се потрудох доста върху вас — мислех, че няма да оживеете. Тогава, обаче, ме изненадахте и още продължавате да го правите. Не мога да открия дори белезите, които поне би трябвало да са останали. Много добре сте се възстановили.

— Благодаря. Бих казал, че заслугата е изцяло на лекаря.

— Ще ми кажете ли на колко години сте, за да го отбележа в картоната?

— Трийсет и шест — отвърнах. Безопасна възраст.

Той я драсна набързо някъде в картоната, който държеше върху коленете си.

— Знаете ли, бих се заклеял — след като се заех да ви преглеждам и си спомних, — че изглеждахте по същия начин и предишния път, когато ви видях.

— Здравословен начин на живот.

— Знаете ли за кръвната си група?

— Особена е, но можете да я третирате като АБ положителна за всички практически нужди. Понасям да ми се прелива всякаква кръв, но от моята не бива да се прелива на никой друг.

Той кимна.

— Характерът на вашата злополука, както знаете, изисква полицейско донесение.

— Така и предполагам.

— Просто реших, че може да искате да пообмислите нещата.

— Благодаря — отвърнах аз. — Значи вие сте били дежурен онази нощ и вие сте ме закърпили? Интересно. Какво още си спомняте от тогава?

— Какво имате предвид?

— Обстоятелствата, при които съм бил докаран. Паметта ми се губи от момента преди катастрофата до известно време след това, когато бях преместен на някакво друго място — „Гринуд“. Спомняте ли си как съм пристигнал тук?

Той се намръщи, точно когато вече бях решил, че има една-единствена физиономия за всички възможни ситуации.

— Изпратихме линейка.

— В отговор на какво? Кой е докладвал за злополуката? Как?

— Разбирам какво имате предвид. Областният патрул се обади за линейка. Доколкото си спомням, някой видял инцидента и позвънил в участъка. Тогава те се свързали по радиостанцията с кола, която се намирала в района. Тя отишла до езерото, потвърдила обаждането, оказали ви първа помощ и повикали линейка. Това е всичко.

— Някъде да е отбелязано кой е съобщил пръв за инцидента?

Лекарят сви рамене.

— Не спада към нещата, които отбелязваме. Вашата застрахователна компания не е ли разследвала случая? Не е ли бил предявен иск? Те по всяка вероятност биха могли...

— Трябваше да напусна страната, веднага щом се възстанових — прекъснах го аз. — Не съм разнищвал нещата. Но предполагам, че е редно да има полицейски доклад.

— Естествено. Само че нямам представа колко дълго ги съхраняват — после се разкикоти и продължи: — Освен, разбира се, ако същият търговски представител не е ходил и при тях... Все пак, не е ли доста късно да се говори за това, а? Струва ми се, че има някаква давност за подобни неща. Приятелят ви Рот ще ви каже със сигурност...

— Нямах предвид предявяването на иск — отвърнах аз. — Просто исках да зная какво всъщност е станало. Връщах се към случилото се от време на време в продължение на доста години. Разбирате ли, паметта ми е засегната от частична амнезия по отношение на миналото.

— Говорили ли сте за това с психиатър? — попита ме той. Нещо в начина, по който го каза, не ми хареса. Тогава ме осени един от онези мънички проблясъци на прозрение. Възможно ли е Флора да бе успяла да ме освидетелства като луд, преди преместването ми в „Гринуд“? Дали това го имаше в картоната ми тук? И дали все още ме водеха като избягал оттам? Бе изминало доста време и не знаех нищо за правната страна на въпроса. Ако все пак случаят наистина беше такъв, те не биха могли да знаят, дали след това под нечия друга компетенция не съм бил освидетелстван отново като нормален. Благоразумието, предполагам, бе онова, което ме накара да се наведе напред и да хвърля един поглед към китката на лекаря. Изглежда подсъзнателно си бях спомнил, че той бе гледал към часовник с календар, когато ми измерваше пулса. Да, точно така беше. Присвих очи. Добре. Дата и месец: 28 ноември. Набързо пресметнах с моята две и половина към едно система за превръщане и получих годината. Наистина годините бяха седем, точно както той бе отбелязал.

— Не, не съм — отвърнах, — просто заключих, че причината е по-скоро органична, отколкото функционална и отписах липсващото ми време просто като безвъзвратно загубено.

— Разбирам, използвате доста свободно подобни изрази. Понякога това правят и хора, които са били подложени на лечение.

— Знам, чел съм доста по тези въпроси.

Въздъхна. Стана.

— Вижте — каза, — ще повикам г-н Рот и ще му кажа, че сте се събудили. Така май е най-добре.

— Какво искате да кажете с това?

— Искам да кажа, че тъй като приятелят ви е адвокат, може би има неща, които ще пожелаете да обсъдите с него, преди да разговаряте с полицията.

Той разтвори картоната, в който някъде си бе записал възрастта ми, вдигна химикалката, навъси вежди и попита:

— Все пак, коя дата сме днес?

Исках си Фигурите. Реших, че принадлежностите ми би трябвало да са в чекмеджето на нощното шкафче, отстрани на леглото. Но за да го достигна, трябваше прекалено много да се извия, а не ми се щеше излишно да напрегам шевовете на раната си. Всъщност, не беше чак толкова спешно. Осем часа съм в Амбър се равняват на двайсет тука, така че у дома всички все още би трябвало да са порядъчно заспали. Исках да се свържа с Рандъм, за да ми измисли някакво прикритие за това, че не съм бил там сутринта. По-късно.

Не желяех да изглеждам подозрителен в момент като този. А исках и незабавно да разбера всичко, което евентуално Бранд бе казал. Исках да съм в състояние да реагирам. Набързо зажонглирах с мислите си. Ако можех да прекарам най-тежкия етап от възстановяването си тук, в Сенките, това би означавало по-малко изгубено време, когато се върна обратно в Амбър. Трябваше да разпределя времето си много внимателно и да избягна усложнения откъм тази страна. Надявах се, че Бил ще дойде скоро. Изгарях от нетърпение да разбера какво е положението тук.

Бил беше местен човек; завършил училище в Бъфало, върнал се обратно, оженил се, присъединил се към семейната фирма и това бе всичко. Той ме познаваше като пенсиониран офицер от армията, който понякога тръгва на загадъчни делови пътувания. И двамата бяхме членове на местния клуб и именно там се бяхме срещнали. Познавал

го бях в продължение на повече от година, но не бяхме разменили и десетина думи. След което една вечер се случи така, че бях седнал до него на бара и някак си стана ясно, че и двамата сме ужасно запалени по военната история и, по-точно, по Наполеоновите войни. Следващото, което разбрахме, беше, че затварят заведението. Оттогава станахме близки приятели и останахме такива чак до момента, в който възникнаха моите проблеми. След това, от време на време се бях питал какво ли става с него. Всъщност, единственото, което ме бе възпряло да се видя с Бил при последното ми идване, беше фактът, че той без съмнение щеше да започне да ми задава всевъзможни въпроси от рода на какво е станало с мен, а главата ми бе претърпкана с прекалено много неща, за да успея да се справя елегантно с тях и в същото време да се позабавлявам. Веднъж, два пъти дори ми бе хрумвало — след като всичко най-накрая се уредеше в Амбър — ако мога, да се върна и да го видя. Въпреки, че не се бе получило точно така, съжалявах, че вече нямам възможност да се срещам с него в салона на клуба.

Той пристигна след по-малко от час, нисък, възпълен, червендалест, побелял малко повече по слепоочията, усмихващ се и кимащ с глава. Вече бях успял да се изправя, облегат в леглото, бях опитал да си поема на няколко пъти дълбоко въздух и бях решил, че опитите ми са преждевременни. Той сграбчи ръката ми и седна на стола отстрани. Беше донесъл и куфарчето си.

— Изкара ми ангелите снощи, Карл. Помислих си, че виждам призрак.

Кимнах.

— Малко ако беше закъснял и наистина можеше да е призрак — отвърнах аз. — Благодаря ти. Как я караш?

Бил въздъхна.

— Работа. Нали знаеш. Същите стари истории, само че сега са много повече.

— А Алис?

— Добре е. Имаме още два внука, на Бил Младши, близнаци. Почакай за секунда. — Той измъкна портфейла си и намери една снимка. — Ето.

Разгледах я внимателно, забелязах, че приличат на рода.

— Просто да не повярва човек — казах аз.

— Не изглеждаш никак зле, като се има предвид колко години минаха.

Разсмях се и се потупах по корема.

— Искам да кажа, като изключим това — отвърна ми той. — Къде беше?

— Господи! Къде ли не бях! На толкова много места ходих, че накрая престанах да ги броя.

Лицето му остана безизразно, но Бил улови погледа ми и се втренчи в мен.

— Карл, в какво си се забъркал?

Усмихнах се.

— Ако имаш предвид, дали съм загазил пред закона, отговорът е не. Проблемите ми фактически са свързани с друга страна и ще трябва да се върна обратно там в най-скоро време.

Лицето му отново се отпусна, очите му леко пробляснаха зад бифокалните очила.

— Нещо като военен съветник ли си на онова място?

Кимнах.

— Можеш ли да ми кажеш къде е то?

Поклатих глава.

— Съжалявам.

— Е, тогава донякъде започвам да разбирам — заяви той. — Доктор Бейли ме уведоми какво си му казал, че се е случило снощи. Между нас да си остане, това има ли нещо общо с каквото там се занимаваш?

Кимнах отново.

— Е, така нещата се поизясняват. Не кой знае колко, но достатъчно. Няма да те питам към кое разузнаване си, нито дали изобщо съществува такова. Винаги съм те смятал за джентълмен, при това разумен. Точно поради тази причина изчезването ти събуди любопитството ми и аз проучих някои неща. Усещах, че си бъркам носа там, където не ми е работата и това ме караше да се чувствам неловко. Но твоя граждански статус беше доста озадачаващ и аз държах да разбера какво точно се е случило. Главно, защото бях ужасно загрижен за теб. Надявам се, това да не те ядоса.

— Да ме ядоса? Не са чак толкова много хората, които ги е грижа какво става с мен. Благодарен съм ти за това. А също така и доста

любопитен какво точно си открил. Така и не ми остана време да се поразровя в някои работи, нали разбираш, и да си ги изясня. Какво ще кажеш да ми разправиш за онова, което си научил?

Той отвори куфарчето си и извади папка с ксерокопия. Разстла я върху коленете си, измъкна няколко жълтеникави листа хартия, изписани със спретнат почерк. Повдигна най-горния, взря се в него за миг и започна:

— След като си избягал от болницата в Олбъни и си претърпял онази катастрофа, Брандън явно напуска сцената и...

— Спри! — прекъснах го, като вдигнах ръка и се опитах да седна изправено.

— Какво?

— Объркал си реда на събитията, както и мястото — отвърнах му аз. — Първо идва катастрофата и „Гринуд“ не е в Олбъни.

— Знам. Имах предвид санаториума в Портър, където си прекарал два дни и после си избягал. Претърпял си автомобилната злополука същия този ден и в резултат на това са те докарали тук. След което на сцената се появява сестра ти Ивлин. Тя настоява да те преместят в „Гринуд“, където прекарваш няколко седмици, преди отново да се измъкнеш по собствена инициатива. Прав ли съм?

— Отчасти. Поне за последното. Както казах и на лекаря, от паметта ми са изтрити няколкото дни преди катастрофата. Тази работа със санаториума в Олбъни ми навява някакви много смътни спомени. Можеш ли да ми кажеш още нещо за там?

— О, да. Това може дори да е свързано със състоянието на паметта ти. Бил си въдворен в психиатрията на базата на незаконно разпореждане.

— От кого?

Той разрови листовете и надникна.

— „Брат, Брандън Кори, лекуващ лекар, Хилари Б. Ренд — психиатър“ — прочете той. — Още спомени?

— Твърде възможно е. Продължавай.

— И така, разпореждането е било подписано на тази основа. Бил си съответно освидетелстван, задържан и изпратен на лечение. А що се отнася до паметта ти...

— Да?

— Не знам кой знае колко за самата процедура и въздействието, което впоследствие оказва върху паметта, но, докато си се намирал в Портър, си бил подложен на електрошокова терапия. След което, както вече споменах, в архива е отбелязано, че си избягал на втория ден. Явно си получил обратно колата си, мястото не е уточнено и насочвайки се насам си претърпял онази автомобилна катастрофа.

— Изглежда достоверно. Наистина.

Съвсем в началото, когато Бил бе започнал да говори, за миг изпитах безумното усещане, че съм бил върнат на някаква друга, погрешна Сянка — всичко беше подобно на истинското, но не съответстваше напълно. Но вече не ми изглеждаше така. По някакъв начин нещо в мен откликваше на цялата тази история.

— А сега по въпроса за съдебното разпореждане — продължи той. — Основавало се е на фалшиви доказателства, но тогава просто е нямало как съдът да разбере за това. Истинският доктор Ренд се е намирал в Англия по време на събитията и, когато по-късно се свързах с него, той изобщо не беше чувал за теб. Обаче кабинетът му е бил разбит по време на неговото отсъствие. Другото странно нещо е, че вторият инициал от името му не е Б. Също така никога не бе чувал нищо и за Брандън Кори.

— Какво е станало с Брандън?

— Просто изчезнал. След бягството ти от Портър, направили няколко опита да се свържат с него, но не могли да го открият. След това ти си претърпял автомобилната катастрофа, бил си докаран тук и подложен на лечение. По същото време една жена на име Ивлин Фломел, която се представила за твоя сестра, се свързала с клиниката тук и им съобщила, че си поставен под попечителство и семейството желае да бъдеш преместен в „Гринуд“. При отсъствието на Брандън, който бил посочен като твой попечител, нейните инструкции били изпълнени, тъй като била единственият достатъчно близък член от семейството на разположение. Няколко седмици по-късно си избягал отново. С това приключва и моята хронология на събитията.

— В крайна сметка тогава какво е юридическото ми положение в момента? — попитах го аз.

— О, напълно си реабилитиран. След като говорих с доктор Ренд, той дойде дотук и даде пред съда писмени показания, изброяващи конкретните факти. Разпореждането бе анулирано.

— Тогава защо лекарят се държа така, сякаш съм психично болен?

— О, Господи! Изобщо не се притеснявай. Трябваше да се сетя. Всичко, записано в картотеката им тук, по всяка вероятност показва, че явно тогава си бил. На излизане ще е най-добре да се видя с него. Тук имам копие и от съдебните протоколи. Мога да му го покажа.

— Колко време, след като съм напуснал „Гринуд“, нещата със съда са се оправили?

— На следващия месец — отвърна той. — Трябваша ми няколко седмици преди да реша да си навра носа в цялата тази работа.

— Не можеш дори да си представиш колко съм щастлив, че си го направил. А освен това ми каза и някои неща, които смятам ще се окажат от изключителна важност.

— Хубаво е, когато понякога можеш да помогнеш на приятеля си — отвърна ми той, като затвори папката и я постави обратно в куфарчето си. — Още нещо... Когато всичко свърши — там, с каквото се занимаваш — ако ти е разрешено да говориш за това, бих искал да чуя цялата история.

— Не мога да ти обещаая — отвърнах му аз.

— Знам. Просто го споменах между другото. Освен това, какво смяташ да правиш с твоята къща?

— Моята къща? Още ли имам права над нея?

— Да, но по всяка вероятност тази година ще бъде продадена заради неплатени стари данъци, в случай, че ти не направиш нищо по въпроса.

— Изненадан съм, че това още не се е случило.

— Упълномощил си банката да ти плаща сметките.

— Въобще не бях помислил за това. Направих го за удобство и заради текущите сметки. Нещо такова.

— Е, разплащателният ти влог вече е почти празен. Онзи ден разговарях с Макнейли по въпроса. Това означава, че ако не направиш нищо, къщата ти ще бъде продадена догодина.

— Вече не ми трябва. Могат да правят с нея каквото искат.

— В такъв случай ти самият би могъл да я продадеш и да получиш част от парите.

— Няма да се задържа толкова дълго тук.

— Мога да го свърша вместо теб и да ти пратя парите, където искаш.

— Добре. Ще подпиша всичко необходимо. Плати с тях болничната ми сметка, а останалото го задръж за себе си.

— Не мога да направя това.

Свих рамене.

— Тогава направи онова, което смяташ за най-добре, но непременно си удръж добър хонорар.

— Каквото остане, ще го вложа в банката на твое име.

— Добре. Благодаря ти. Между другото, преди да съм забравил, би ли погледнал дали в чекмеджето на масичката няма една колода карти? Все още не мога да се протегна чак дотам, а по-късно ще имам нужда от тях.

— Разбира се.

Той се протегна и го отвори.

— Един голям кафяв плик. Доста издут. Вероятно в него са поставили всичко, което е било по джобовете ти.

— Отвори го.

— Да, има едно тесте — отвърна той, като бръкна вътре. — О, Господи! Каква прекрасна кутийка! Може ли?

— Аз... — какво можех да му отговоря.

Бил изтърси картите от кутийката.

— Чудесни са... — промърмори. — Нещо като карти за предсказване на бъдещето... Старинни ли са?

— Да.

— Студени като лед... Никога не съм виждал подобно нещо. Та това си ти! Облечен като някакъв рицар! За какво служат?

— Това е една много сложна игра — отговорих му аз.

— След като са старинни, как е възможно това да си ти?

— Не съм твърдял, че съм аз. Ти го каза.

— Добре де, аз го казах. Прапрадядо?

— Нещо такава.

— А, ето и едно доста хубаво момиче! Но то ужасно прилича на червенокосата...

— Мисля, че...

Събра картите, постави ги обратно в кутийката и ми ги подаде.

— И еднорогът е чудесен — добави той. — Не биваше да ги разглеждам, нали?

— Няма нищо.

Бил въздъхна и се облегна назад, като склучи ръце зад главата си.

— Не можах да се въздържа — каза той. — Просто в теб има нещо много странно, Карл, освен тази тайнствена работа, с която може би се занимаваш, а тайнствените неща винаги са възбуждали любопитството ми. Никога по-рано не съм бил толкова близко до истински загадъчен случай.

— И всичко това само защото разгледа с очите си една колода студени карти за таро?

— Не, те само допринасят за атмосферата. И докато онова, с което се занимаваш през всичките тези години, естествено не ми влиза в работата, съществува един съвсем скорошен инцидент, който наистина не съм в състояние да разбера.

— За какво говориш?

— След като те докарах дотук и отведох Алис у дома, се върнах обратно в къщата ти, с надеждата да получа някаква бегла представа какво се е случило. Снегът бе поспрял, въпреки че по-късно отново започна да вали, и следите ти все още личаха съвсем ясно — вървяха около къщата и надолу по предния двор.

Кимнах.

— Но нямаше никакви следи, които да водят към къщата — нищо, което да показва пристигането ти. А освен това, нямаше и никакви други следи, които да се отдалечават от къщата — нищо, което да сочи бягството на твоя нападател.

Разсмях се.

— Смяташ, че съм се самонаранил ли?

— Не, естествено. Дори не се виждаше и никакво оръжие. Проследих кървавите петна, които водеха обратно към спалнята, до леглото ти. Разбира се, разполагах единствено с фенерчето си, но онова, което видях, извика у мен усещането за нещо свръхестествено. Изглеждаше така, сякаш ти просто внезапно си се появил кървящ, там на леглото, след което си се изправил и си тръгнал да излизаш.

— Невъзможно, разбира се.

— Липсата на всякакви следи ме озадачава.

— Вятърът е навял сняг върху тях.

— Само върху тях? Ами останалите? — Той поклати глава. — Не, не смятам. Просто ми се иска да продължа с полицейския доклад, тъй като ми е интересно какво пък би казал за него, ако изобщо някога ти се прииска да ми разкажеш за всичко това.

— Ще запомня.

— Да, но чудя се... Имам странното усещане, че повече никога няма да те видя. Сякаш съм един от онези второстепенни герои в евтина мелодрама, които свалят от сцената, без дори да са научили развързката.

— Мога да разбера точно как се чувстваш — отвърнах аз. — Моята собствена роля понякога ме кара да искам да удуша автора. Но погледни на нещата и от другата страна: отвътре историите рядко се развиват според очакванията ни. Обикновено това са червясали дребнави фарсове и когато накрая всичко се разкрие, нещата се свеждат до най-първични подбуди. Често пъти е много по-добре просто да задържим догадките и илюзиите си.

Той се усмихна.

— Говориш си както винаги, въпреки че знам и случаи, когато си бил изкушаван от добродетелта. Няколко случая...

— Как стигнахме от следите до мен самия? — попитах го аз. — Исках да ти кажа, че внезапно си спомних, че се приближих към къщата точно по същия път, по който я й напуснах. Връщането явно е заличило следите от пристигането ми.

— Не е лошо. И нападателят ти е следвал същия маршрут, а?

— Сигурно.

— Доста добре — призна той. — Знаеш как да разсееш едно основателно съмнение. Но на мен все още ми се струва, че в по-голямата си част доказателствата свидетелстват за нещо свръхестествено.

— Свръхестествено ли? Не. Странно, може би. Въпрос на интерпретация.

— Или семантика. Чел ли си полицейския доклад върху твоя случай?

— Не, а ти?

— Да. Какво ще кажеш, ако се окаже повече от просто странен? Тогава ще приемеш ли моята дума за случилото се, така както я

използвах: „свръхестествено“?

— Добре.

— ... И ще ми отговориш на един въпрос?

— Не знам...

— Просто с да или не. Нищо повече.

— Добре, дадено. И какво се казва в доклада?

— Казва се, че са получили обаждане за катастрофата и една патрулна кола се насочила към местопроизшествието. Там се натъкнали на мъж в странно облекло, който точно ти е оказвал първа помощ. Твърдял, че те е изтеглил от катастрофиралата в езерото кола. Това изглеждало достоверно, защото той също бил мокър до кости. Среден на ръст, слабоват, червенокос. Бил облечен в някакви зеленикави дрехи, които според един от полицаите, изглеждали като костюм, изваден направо от филм за Робин Худ. Отказал да разкрие самоличността си, да ги придружи до участъка или въобще да даде някакви показания. Когато настояли да го направи, той изсвирил и от храстите с препускане изскочил един бял кон. Мъжът се метнал на гърба му и се понесъл в галоп. Никой повече не го видял.

Разсмях се. Заболя ме, но просто не можех да се въздържа.

— Проклет да съм! — казах. — Нещата започват да се изясняват.

За миг Бил просто ме изгледа втренчено, след което каза:

— Така ли?

— Да, така смятам. Може би все пак си струваше да бъда наръган и да се върна обратно, след всичко, което научих днес.

— Логиката ти на подреждане на двете неща е доста странна — отвърна той и си разтри брадичката си.

— Да, вярно е. Но започвам да съзирам някаква логика там, където преди не виждах изобщо нищо. Може би си заслужава да се допусне подобно предположение, макар и неволно.

— Само заради мъжа на белия кон?

— Отчасти, отчасти... Бил, съвсем скоро ще си тръгна оттук.

— Няма да ходиш никъде, поне за известно време.

— Все едно — онези документи, които спомена... Смятам, че е по-добре да ги подпиша още днес.

— Добре. Ще ги подготвя след обяд. Но не ми се иска да правиш глупости.

— Вече съм много по-предпазлив, повярвай ми.

— Надявам се — отвърна той, като затвори с трясък куфарчето си и стана от стола. — Е, оставям те да си починеш. Ще изясня нещата с доктора и ще ти изпратя още днес документите.

— Още веднъж много ти благодаря.

Стиснах му ръката.

— Между другото, нали се съгласи да ми отговориш на един въпрос?

— Да, съгласих се. И какъв е въпросът?

— Ти човешко същество ли си? — попита ме Бил, като продължаваше да стиска ръката ми, а лицето му не изразяваше нищо особено.

Първоначално се разсмях, но след това станах сериозен.

— Не знам. Иска ми се... иска ми се да вярвам. Но всъщност... Разбира се, че съм! Това е нелепо... О, по дяволите! Но ти наистина имаш предвид точно това, нали? И аз обещах да бъда искрен... — прехапах горната си устна и се замислих за миг, след което отвърнах: — Не, мисля, че не съм.

— И аз така смятам — отвърна той и ми се усмихна. — Това всъщност няма никакво значение за мен, но си помислих, че за теб може би е важно — просто да знаеш, че някой друг знае, че си различен и това не му пречи.

— Никога няма да го забравя — отвърнах му аз.

— Е... до скоро.

— До скоро.

IX

Полицаят от щатската полиция току-що си бе тръгнал... Късен следобед. Лежах си там, чувствах се по-добре и се чувствах по-добре, защото се чувствам по-добре. Лежах и разсъждавах върху рисковете, свързани с живота в Амбър. И двамата с Бранд бяхме приковани на легло, посредством предпочитаното от семейството оръжие. Запитах се, кой от двамата го бе отнесъл по-лошо. По всяка вероятност, той. Може да бе засегнат бъбрека му, а и по начало той беше в доста незавидно положение.

С олюляване прекосих на два пъти стаята, преди служителят на Бил да се появи с документите, които трябваше да подпиша. Необходимо бе да съм наясно с възможностите си. Винаги е необходимо. Тъй като бях в състояние да се възстановявам няколко пъти по-бързо, от хората около мен тук, в тази Сянка, почувствах, че би трябвало да мога да се изправа и да се пораздвижи малко; би трябвало да съм в състояние да направя онова, което другите щяха да могат след, да кажем, ден и половина или два. Установих, че мога. Наистина болеше, първия път се почувствах замаян, втория — не чак толкова. Това все пак беше нещо. Така че си легнах, чувствайки се по-добре.

Бях разстинал Фигурите десетина пъти, като подреждах лични пасианси и разчитах неясните съдби сред добре познатите лица. И всеки път с мъка се бях въздържал, бях подтискал желанието да се свържа с Рандъм, да му разкажа какво се беше случило, да се осведомя за евентуални нови разкрития. По-късно, непрекъснато си повтарях. Всеки допълнителен час от съня им се равнява на два и половина часа за теб тук. Всеки два и половина часа за теб тук са равнозначни на седем или осем за някой простосмъртен. Изчакай. Размисли. Възстанови се.

Така се случи, че малко след вечеря, точно когато отново се стъмваше, изгубих спечелената преднина. Вече бях разказал на стегнатия в колосаната си униформа млад представител на Щатската

полиция всичко, което възнамерявах да му кажа. Нямах ни най-малка представа дали ми повярва, но беше любезен и не стоя дълго. Всъщност, нещата започнаха да се случват само няколко секунди, след като той си тръгна.

Лежах си, чувствах се по-добре и чаках доктор Бейли да намине и провери, дали продължавам да се възстановявам все така благополучно. Лежах си, претеглях разказаните ми от Бил неща и се опитвах да ги сглобя към останалото, което знаех или за което се досещах...

Контакт! Бяха ме изпреварили. Някой в Амбър беше доста ранобуден.

— Коруин!

Беше Рандъм, звучеше доста развълнувано.

— Коруин! Събуди се! Отвори! Бранд дойде в съзнание и иска да те види.

— По вратата ли блъскаш и се опитваш да ме събудиш?

— Да.

— Сам ли си?

— Да.

— Добре. Не съм в стаята си. Свързал си се с мен в Сенките.

— Нищо не разбирам.

— Нито пък аз. Ранен съм, но ще оживея. Ще ти разкажа цялата история по-късно. Кажи ми за Бранд.

— Събудил се преди малко. Казал на Жерар, че иска незабавно да говори с теб. Жерар позвънил за слугата, изпратил го до стаята ти. Та той, след като не успял да те събуди, дойде при мен. Току-що го отпратих обратно да каже на Жерар, че ще те заведе веднага.

— Разбирам — отговорих му аз, протегнах се бавно и седнах на леглото. — Премести се някъде, където не могат да те видят и аз ще премина. Ще имам нужда от мантия или нещо подобно. Липсва ми туй-онуй от дрехите.

— В такъв случай, може би ще е по-добре, ако се върна обратно в покоите си.

— Добре. Давай.

— Минутка, тогава.

Тишина.

Размърдах бавно крака. Седнах на ръба на леглото. Събрах Фигурите си и ги поставих обратно в кутийката им. Чувствах, че е много важно да замаскирам добре раната си, когато се озова обратно в Амбър. Дори и в по-нормални времена, човек никога не трябва да излага на показ уязвимостта си.

Поех дълбоко въздух и се изправих, стиснал здраво рамката на леглото. Двамата по-раншни опита дадох добър резултат. Дишах нормално. Отпуснах пръстите си. Не беше зле, ако се движех бавно и не се напругах повече от необходимото, за да изглеждам нормално... Може би щях да съм в състояние да ги заблудя, докато силите ми наистина се възвърнат.

Точно в този момент чух стъпки и в рамката на вратата се появи една приятелски настроена сестра. Свежа, съразмерна, различаваща се от снежинките главно по това, че те всичките си приличат.

— Връщайте се обратно в леглото, г-н Кори! Не ви е позволено да ставате!

— Мадам — отвърнах ѝ аз, — доста наложително е да стана. Трябва да тръгна.

— Можете да позвъните за подлога — каза тя, влезе в стаята и се приближи към мен.

Когато отново усетих присъствието на Рандъм, аз уморено поклатих глава към нея. Чудех се, как ли щеше да докладва за това — и дали щеше да спомене за призматичния ми послеобраз, когато изчезнех чрез Фигурата. Още една история, предполагам, за нарастващата поредица от легенди, които по всяка вероятност щях да оставя след себе си.

— Погледни на нещата от тази страна, скъпа моя — казах ѝ аз, — нашите отношения бяха изцяло на физическа основа. Ще има и други... много други. Сбогом!

Поклоних се и ѝ изпратих въздушна целувка, докато прекрочвах към Амбър, оставяйки я с празни ръце, докато аз самият сграбчих рамото на Рандъм и се олюлях.

— Коруин! Какво, по дяволите...

— Ако, както се казва, за адмиралство се плаща с пролятата кръв, току-що си купих военноморски чин — прекъснах го аз. — Дай ми нещо да облека.

Той разстла върху раменете ми едно дълго и тежко наметало и аз опипом се опитах да го закопчая на врата си.

— Готово — казах. — Отведи ме при него.

Преведе ме през вратата, по коридора, към стълбите. Облягах се доста здраво на него, докато вървахме.

— Много ли е зле?

— Нож — отвърнах и поставих ръка на мястото. — Някой ме нападна в стаята ми снощи.

— Кой?

— Ами, не може да си бил ти, защото тъкмо се бяхме разделили, Жерар пък беше в библиотеката с Бранд. Извадих трима ви от останалите и започнах да гадая. Това е най-добрият начин...

— Джулиан — предложи Рандъм.

— Той определено е съмнителен. Снощи Файона се държа доста грубо с него заради мен и, разбира се, за никого не е тайна, че не го обичам кой знае колко.

— Коруин, него го няма. Тръгнал си е през нощта. Слугата, който дойде да ме събуди, каза, че Джулиан си е отишъл. Как ти се струва това?

Стигнахме до стълбите. Едната ми ръка остана върху Рандъм, а с другата се придържах към перилата. Поисках да спрем на първата площадка и си починах малко.

— Не знам — казах му. — Понякога може да се окаже също толкова лошо да надцениш ползата от съмнението, колкото и да не му обърнеш внимание изобщо. Но ми хрумна, че ако той е сметнал, че се е отървал от мен, щеше да изглежда много по-добре, ако бе останал тук и се бе направил на ужасно изненадан, научавайки новината, отколкото да се разкара така набързо. Това наистина изглежда подозрително. Склонен съм да мисля, че може да си е тръгнал, защото го е било страх от онова, което евентуално ще разкаже Бранд, когато дойде в съзнание.

— Да, но ти оцеля, Коруин. Изплъзнал си се от който там те е нападнал и той не е имало как да бъде сигурен, че те е очистил. Ако аз бях на неговото място, досега щях да съм през девет земи в десета.

— Така е — признах аз и отново заслизахме надолу по стълбите. — Да, може и да си прав. Нека засега да оставим нещата само на теория. И никой не трябва да разбере, че съм ранен.

— Да бъде волята ти. Мълчанието струва повече от едно нощно гърне в Амбър.

— Какво значи това?

— Ами, позлатява те, все едно имаш флош роял.

— Остроумието ти причинява болка както на ранените, така и на здравите части от тялото ми, Рандъм. Помисли за това как нападателят е проникнал в стаята ми.

— Прозореца?

— Зарезан е отвътре. Вече така го държа. А и ключалката на вратата е нова. Доста хитроумно изобретение.

— Добре, сетих се. Отговорът ми гласи, че и той е член на семейството.

— Говори.

— Някой те мрази толкова много, че се е решил отново да мине през Лабиринта, за да може да ти нанесе удара. Слязъл е долу, преминал е, проектирал се е в стаята ти и те е нападнал.

— Това би пасвало идеално, с изключение на едно-единствено нещо. Всички си тръгнахме горе-долу по едно и също време. Нападението не стана по-късно вечерта. Случи се в момента, в който влязох в стаята си. Не вярвам, че е имало достатъчно време някой от нас дори да слезе до залата, а какво остава и да преодолее Лабиринта. Нападателят вече е бил в стаята и е чакал. Така че, ако е бил някой от нас, проникнал е по друг начин.

— В такъв случай може да се е справил с ключалката, с хитроумните ти изобретения и всичко останало.

— Възможно е — отвърнах му аз, когато стигнахме до площадката и продължихме нататък. — Ще си починем на ъгъла, така че да мога да вляза в библиотеката без чужда помощ.

— Разбира се.

Така и направихме. Поуспокоих дишането си, придърпах наметалото плътно около себе си, изправих рамене, приближих се и почуках на вратата.

— Един момент — беше гласът на Жерар.

Стъпки, приближаващи се към вратата...

— Кой е?

— Коруин — отвърнах. — Рандъм е с мен.

Чух го, как се провикна навътре:

— И Рандъм ли искаш?

Чух и тихото „не“, изречено в отговор.

Вратата се отвори.

— Само ти, Коруин — каза Жерар.

Кимнах и се извърнах към Рандъм.

— Ще се видим по-късно.

Той отвърна на кимването ми с кимване и се запъти обратно в посоката, от която бяхме дошли. Влязох в библиотеката.

— Разтвори наметалото си, Коруин — заповяда ми Жерар.

— Не е необходимо — каза Бранд.

Погледнах през рамото на Жерар и го видях да лежи, подпрян на множеството възглавници, разкривайки в усмивка жълтеникавите си зъби.

— Съжалявам, но не съм толкова доверчив, колкото Бранд — настоя Жерар — и не ще позволя усилията ми да отидат на вятъра. Нека да видя.

— Казах, че не е необходимо — повтори отново Бранд. — Не е той човекът, който ме промуши.

Жерар се извърна рязко.

— Откъде знаеш, че не е? — попита го той.

— Защото знам кой го направи, естествено. Не ставай глупав, Жерар. Не бих изпратил да го доведат, ако имах причини да се страхувам от него.

— Беше в безсъзнание, когато ти спасих живота. Не би могъл да знаеш, кой го е направил.

— Сигурен ли си в това?

— Е... Тогава защо не ми каза?

— Имам си причини и то доста сериозни. А сега искам да разговарям с Коруин насаме.

Жерар сведе глава.

— Гледай да не се вълнуваш много — каза той. Пристъпи към вратата и я отвори отново. — Ще бъда наблизко, така че да мога да те чуя, ако извикаш — добави Жерар и затвори вратата след себе си.

Приблжих се. Бранд се протегна и аз стиснах ръката му.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза той.

— Аз също — отвърнах му и седнах на стола на Жерар, като се опитвах да не припадна върху него. — Как се чувстваш?

— От една страна ужасно, но от друга много по-добре, отколкото съм се чувствал от години. Всичко е относително.

— Повечето неща, да.

— Но не и Амбър.

Въздъгнах.

— Добре. Да не навлизаме в празнословия. Какво, по дяволите, се случи?

Гледаше ме втренчено. Изучаваше ме, търсеше нещо. Какво? Какво знаех, предполагам. Или казано по-точно, какво не знаех. Негативната страна на нещата се преценява по-трудно, мозъкът му трябва да е работил бързо, още от момента, в който е дошъл в съзнание. Тъй като добре го познавах, бях наясно, че го интересуваше много повече какво не знаех, отколкото какво знаех. Нямах да каже нищо излишно, ако можеше да си го спести. Искаше да разбере минимума просветление, което трябва да хвърли, за да получи онова, което желае. Не би изразходвал доброволно нито ват повече. Това бе начинът му на действие и явно, искаше нещо. Освен... В последните години много по-силно, отколкото когато и да е било преди, се бях опитвал да се самоубедея, че хората наистина се променят, че ходят на времето не служи само за подсилване на онова, което вече съществува, че понякога в хората стават и качествени промени, породени от нещата, които правят, виждат, мислят или чувстват. Подобно убеждение би ми донесло някаква малка утеха във времена като тези, когато всичко сякаш се обръщаше с краката нагоре, без да споменавам, че това безкрайно подсилваше житейската ми философия. По всяка вероятност Бранд бе отговорен за спасяването на живота и паметта ми, независимо какви са били подбудите му. Много добре. Реших да го смятам за невинен до доказване на противното, но да не оставям гърба си незащитен. Една малка отстъпка, моят ход срещу простата психология на нравите, която обикновено определяше началото на нашите игрички.

— Нещата никога не са такива, каквито изглеждат, Коруин — започна той. — Приятелят ти днес ще бъде твой враг утре и...

— Стига увъртания! — прекъснах го. — Време е да играем с открити карти. Наистина оценявам онова, което Брандън Кори е направил за мен, но пък идеята да опитаме номера, който използвахме, за да те открием и върнем обратно, беше моя.

Бранд кимна.

— Смятам, че след толкова много време, сега наистина съществуват добри основания за нова проява на братски чувства.

— Бих могъл да предположа, обаче, че си имал и допълнителни основания, за да ми помогнеш.

Той отново се усмихна, вдигна дясната си ръка, след което я отпусна надолу.

— Тогава или сме квит, или всеки дължи по нещо на другия, зависи от гледната точка. Както изглежда, в момента имаме нужда един от друг и би било хубаво да се виждаме във възможно най-ласкава светлина.

— Усукуваш го, Бранд. Опитваш се да предугадиш действията ми. А също така проваляш опитите ми за идеализъм. Измъкна ме от леглото, за да ми кажеш нещо. Хайде, започвай.

— Същият стар Коруин — отвърна ми той и се разкикоти. След това отмести поглед. — Или може би не? Питам се... дали това те промени, как мислиш? Да живееш толкова дълго в Сенките? Без да знаеш кой всъщност си? Да си част от нещо друго?

— Може би — отвърнах. — Не знам. Да, предполагам, че се промених. Знам, че във всеки случай, търпението ми лесно се изчерпва, когато се опре до семейни въпроси.

— Говориш без двусмислици и действаш открито, а? По този начин губиш част от удоволствието. Но все пак и подобно нововъведение си струва. Ще обърка всички... обрат, когато те най-малко го очакват. Да, това може и да се окаже ценно. А също и освежаващо. Добре. Без паника! Приключих с встъпителното си слово. Разменихме си вече всички любезности. Ще оголя фактите, ще обуздая звяра наречен Двусмисленост и ще изтръгна от мрака на неизвестното перлата на сладкото чисто познание. Но само още миг преди това, ако не възразяваш. Имаш ли нещо за пушене в теб? Изминаха толкова години и копнея за някой мръсен плевел или нещо подобно, с което да отпразнувам завръщането си у дома.

Готвех се да кажа не, но бях сигурен, че има няколко цигари в бюрото, оставени там от мен. Всъщност, не исках допълнително да се натоварвам, но: „Секунда само“ просто ми се изплъзна от устата.

Докато се изправях и прекосях стаята, постарях се движенията ми да изглеждат нормални, а не вдървени. Щом зарових в чекмеджето,

направих всичко възможно ръката ми да изглежда така, сякаш е поставена съвсем нормално отгоре на плота, а не да излезе, че съм се облегнал здраво, както всъщност си беше. Прикривах колкото можех движенията си с тяло и наметало.

Намерих пакета и се върнах по същия начин, по който бях и отишъл, като спрях само, за да запаля две цигари от камината. Бранд не бързаше да поеме своята от мен.

— Ръката ти доста трепери — забеляза той. — Какво се е случило?

— Снощи попрекавих със забавленията — отговорих и отново седнах на стола си.

— Бях забравил. Предполагам, че се е налагало да отпразнувате, нали? Разбира се. Всички заедно в една стая... Неочакваният успех да ме откриете и върнете обратно... Отчаян ход от страна на много нервен, много виновен човек... Но успехът е половинчат. Аз съм ранен и няма, но докога? Тогава...

— Каза, че знаеш кой го е направил? Шегуваше ли се?

— Не, не се шегувах.

— Тогава кой?

— Всяко нещо по реда си, скъпи ми братко. Всяко нещо по реда си. Последователността и реда, хронологията и важността на събитията — това е най-главното в случая. Позволи ми да предам драматичните събития в съответната им строга последователност. Виждам се прободен и всички вие скупчени наоколо. Ах! Какво ли не бих дал да бъда свидетел на тази картина! Вероятно ще можеш да ми опишеш изражението, изписало се на всяко отделно лице?

— Страхувам се, че лицата им бяха последната ми грижа в този момент?

Бранд въздъхна и издуха дима.

— Е, добре — примири се той. — Няма значение, мога да видя лицата им. Имам живо въображение, както знаеш. Стъписване, страдание, смут, оцветени от подозрение и страх. След което всички вие сте си тръгнали, така ми казаха, а милият Жерар е останал да се грижи за мен тук. — Той млъкна, взря се в дима и за миг нотките на ирония изчезнаха от гласа му. — Да знаеш, че той е единственият почтен човек сред нас.

— Записал съм го най-отгоре в ранглистата си — отвърнах му аз.

— Добре се погрижи за мен. И винаги е бдял над всички ни — внезапно се разсмя. — Казано честно, не мога да разбера, защо изобщо го е грижа. Като се поразмислих, обаче — подбуден от твоето възстановяващо се аз, — сигурно сте се оттеглили, за да обсъдите нещата. Още едно празненство, което съжалявам, че пропуснах. Всички тези емоции, подозрения и лъжи, рикоширащи една в друга — и на никой не му се е искало пръв да пожелае лека нощ. След известно време сигурно се е стигнало и до свада. Всички са се стараели да докажат, че са невинни, нащрек за всяка предоставена възможност да очернят останалите. Опити да се сплаши виновника. Може би няколко камъка, запратени по изкупителните жертви. Но в крайна сметка, на практика почти нищо не е било постигнато. Прав ли съм?

Кимнах, оцених по достойнство начина, по който мозъкът му работеше и се примирих, разрешавайки му да изрази нещата по собствения си начин.

— Знаеш, че си прав — отвърнах.

При което той ме погледна изкосо, после продължи:

— Но накрая все пак всички са се разотишли, за да лежат будни и да се тревожат или пък са се събрали с някой съучастник, за да планират нещата. Имало е скрити вълнения през нощта. Ласкае ме мисълта, че моето благосъстояние е било в съзнанието на всички. Някои, разбира се, са били за, други против. И в разгара на всичко това аз се окопитих... Не, даже нещо повече — възстановявам се успешно. Не искам да разочаровам поддръжниците си. Жерар отдели доста от времето си, за да ме осведоми надлежно за отминалите събития. Когато получих достатъчно информация, пратих да те повикат.

— В случай, че още не си забелязал, тук съм. Какво искаше да ми кажеш?

— Търпение, братко! Търпение! Помисли за всичките години, които си прекарал в Сенките, без дори да си спомняш... това. — Той направи широк жест с цигарата си. — Припомни си цялото време, през което си чакал, без да знаеш нищо, докато успях да те открия и се опитах да пооправя окаяното ти положение. Сигурно сега някои моменти не биха изглеждали толкова забавни, за разлика от тогава.

— Беше ми казано, че си ме търсил — отговорих му аз. — Това доста ме учуди, защото последния път, когато бяхме заедно, не се разделихме в особено приятелски отношения.

Кимна.

— Не мога да го отрека — призна той, — но в края на краищата винаги успявам да превъзмогна подобни неща.

Изсумтях.

— Опитвам се да реша какво точно да ти кажа и на какво би повярвал — продължи той. — Не вярвам да приемеш, ако просто ти заявя, че с изключение на няколко малки подробности, настоящите ми подбуди са почти изцяло подчинени на общото благо.

Отново изсумтях.

— Но това е истината — заяви Бранд, — и за да уталожа подозренията ти, ще добавя, че е така, просто защото нямам кой знае какъв избор. Всяко начало е трудно. Откъдето и да започна, все ще има нещо, което да предхожда. Нямахте те толкова дълго. Ако трябва да назова едно-единствено нещо, тогава нека то да бъде тронът. Ето. Казах го. Както разбираш, обмисляхме по какъв начин да го завладеем. Това беше точно след твоето изчезване и по някакъв начин, предполагам, подтикнато от него. Татко подозираше Ерик в убийството ти. Но нямаше никакви доказателства. Подклаждахме това чувство — по някоя дума тук-там, отвреме-навреме. Годиците си минаваха, не можехме да се свържем по никакъв начин с теб и изглеждаше все вероятно наистина да си мъртъв. Татко гледеше на Ерик с явно неодобрение. Тогава, една вечер, във връзка с разговор, който бях започнал на някаква абсолютно безопасна тема — почти всички бяхме на масата — той заяви, че никога никой братоубиец няма да се възкачи на трона. Докато го казваше, беше се втренчил в Ерик. Знаеш какви можеха да стават очите му. Ерик пламна, подобно на залез, и задълго не бе в състояние да преглъща. И тогава татко доведе нещата до много по-далече, отколкото някой от нас бе желал или очаквал. За да бъде напълно откровен с теб, трябва да кажа, че не знам дали говореше, просто за да даде израз на чувствата си или наистина мислеше онова, което каза. Той ни заяви, че почти е бил решил да избере теб за свой наследник, затова приема каквото там нещастие те е сполетяло като посегателство върху неговата собствена личност. Нямало да заговори за това, ако не бил убеден в смъртта ти. В следващите месеци ти издигнахме гробница, за да придадем по-солидна форма на заключенията му, като едновременно с това се постаряхме никой да не забрави чувствата, които татко хранеше към Ерик. Тъй като ние

усещахме, че след теб, Ерик щеше да бъде онзи, който ще се опита да се домогне до трона.

— Ние! Кои бяха другите?

— Търпение, Коруин. Последователност и ред, точна хронология и нареждане по важност! Съответни акценти и ударения... Слушай. — Той си взе друга цигара, запали я от фасата и изпълни въздуха с мирис на изгорял филтър. — Следващата ни стъпка се състоеше в това да разкараме татко от Амбър. Това беше най-критичната и опасна част от плана ни и именно тук възникнаха разногласия. Не ми харесваше идеята за съюз със сила, която не разбирах напълно, особено с такава, която им даваше известна власт върху нас. Да използваш Сенките е едно, но да им позволиш те да те използват е твърде безразсъдно, независимо от обстоятелствата. Противопоставих се, но болшинството реши друго. — Той се усмихна. — Двама срещу един. Да, бяхме трима. И така, продължихме. Капанът беше поставен и татко се хвана на въдицата...

— Жив ли е още? — попитах го.

— Не знам — отвърна ми Бранд. — След това нещата съвсем се объркаха и аз си имах собствени проблеми, за да се занимавам и с това. След заминаването на татко, първият ни ход бе да укрепим позициите си, докато изчакахме да мине достатъчно дълъг период от време, за да може предположението за вероятната му смърт да изглежда оправдано. В идеалния случай всичко, от което имахме нужда, беше сътрудничеството на още един-единствен човек. Кейн или Джулиан — нямаше значение кой от двамата. Блийс вече бе заминал в Сенките и в този момент събираше огромна военна сила...

— Блийс! Той е бил един от вас?

— Дори нещо повече. Гласяхме го за трона — разбира се, с възможност за оказване на подходящо влияние върху него, така че нещата щяха де факто да прераснат в триумвират. И така, както вече ти казах, той замина, за да събира легиони. Надявахме се на безкръвен преврат, но трябваше да сме подготвени в случай, че думите се окажеха недостатъчни за победата на нашата кауза. Ако Джулиан ни подсигуреше влизането по суша или пък Кейн откъм морето, можехме бързо да превозим легионите и да извоюваме победата си със силата на оръжието, ако това се окажеше необходимо. За съжаление, избрах неподходящия човек. По моя преценка Кейн превъзхождаше Джулиан,

що се отнася до продажност. И така, с добре премерена деликатност, го посветих в делата ни. Първоначално той изглеждаше съгласен да се заеме с нещата. Но впоследствие или е размислил, или пък е успял да ме заблуди доста ловко от самото начало. Естествено, иска ми се да вярвам, че е било първото. Както и да е, в един определен момент той стигна до заключението, че ще извлече по-голяма изгода, ако подкрепи претендента на съперническия лагер, а именно Ерик. До този момент надеждите на Ерик бяха до известна степен охлаждани от отношението на татко към него — но татко вече го нямаше и разкритието на замисъла ни му даде възможност да действа като защитник на трона. За наше най-голямо нещастие, подобна позиция го отделяше само на крачка от трона сам по себе си. За да утежни още повече нещата, Джулиан се присъедини към Кейн в тържествения обет за вярност на легионите му към Ерик, като защитник на трона. По този начин се сформира другото трио. И така, Ерик публично се закле да защитава трона — ролите вече бяха разпределени. Естествено, в този момент аз се намирах в доста неудобно положение. Тъй като те не знаеха, кои бяха моите съратници, върху мен се стовари основният удар на тяхната ненавист. При все това не можеха да ме хвърлят в тъмница или да ме измъчват, защото посредством Фигурите аз незабавно щях да се изплъзна от ръцете им. Съзнавах, че ако ме убият, може да последва реакция от останалите в тайна мои съучастници. И така, за известно време се налагаше нещата да се задържат в патова ситуация. Те много добре виждаха, че повече не мога да действам открито срещу тях. Държаха ме под строг надзор. Затова бе предложен един по-заобиколен път. Отново се противопоставих и отново загубих — двама срещу един. Щяхме да използваме същите сили, които бяхме извикали, за да се справят с татко — този път с цел да очерним Ерик. Ако толкова самоуверено обсебената отговорност за защитата на Амбър, се оказеше прекалено голяма за него и тогава Блийс се появеше на сцената и овладееше ситуацията със замах, после — когато сам решише да възприеме ролята на защитник — Блийс щеше да разполага дори и с подкрепата на народа и след известен период от време щеше да поеме извънредния товар на доверието и да приеме върховната власт за доброто на Амбър.

— Въпрос — прекъснах го аз. — Ами Бенедикт? Знам, че се е отказал и се е оттеглил недоволен в своя Авалон, но ако нещо наистина

заплаши Амбър...

— Да — поклати глава Бранд. — И именно поради тази причина част от плана ни включваше да въвлечем Бенедикт в поредица от собствени неприятности.

Помислих си за постоянните нападения върху Авалон от страна на амазонките. Помислих си за онова, което беше останало от дясната ръка на Бенедикт. Отворих уста, за да кажа още нещо, но Бранд вдигна ръка.

— Позволи ми да довърша по моя си начин, Коруин. Аз не пренебрегвам твоя начин на мислене, докато говориш. Усещам болката, която пулсира в теб, болка, подобна на моята собствена. Да, знам това и още много други неща. — Докато взимаше нова цигара, в очите му проблясна странен пламък, цигарата се запали от само себе си. Той си дръпна силно от нея и заговори докато издишваше. — Не бях съгласен с другите във връзка с това решение. Беше свързано с прекалено голяма заплаха, излагахме на риск самия Амбър. Скъсах с тях... — В продължение на няколко мига той се взира в дима, преди да продължи отново: — Но нещата бяха отишли прекалено далече, за да мога просто да се оттегля. Трябваше да се изправя срещу тях, за да защитя както себе си, така и Амбър. Беше прекалено късно да премина на страната на Ерик. Той не би ме защитил, дори и да можеше, а освен това бях сигурен, че ще загуби. Именно тогава реших да използвам някои нови възможности, които се бяха разкрили пред мен. Често се бях чудил за странните взаимоотношения между Ерик и Флора на сянката Земя, която тя се преструваше, че толкова много харесва. Таях смътни подозрения, че има нещо в онова място, което явно го засяга и че тя може да е негов агент там. И докато нямаше начин да се доближа достатъчно близо до него, за да се сдобия с удовлетворителен отговор в това отношение, бях уверен, че не ще да са необходими кой знае какви проучвания, директни или не, за да разбера с какво точно се занимава Флора. Така и направих. Тогава внезапно темпото се ускори. Собствената ми клика беше силно загрижена за точното ми местонахождение. И когато те извадих на бял свят и възвърнах част от паметта ти, Ерик научи от Флора, че нещо внезапно се е объркало. Затова и двете страни твърде скоро започнаха да ме търсят. Бях решил, че завръщането ти ще осуети плановете на всички и ще ме извади от задънената улица, в която от доста отдавна се намирах, за да предложи

друг, различен от настоящия, начин на действие. Претенциите на Ерик отново щяха да бъдат затъмнени, ти щеше да си имаш свои собствени поддръжници, моята партия щеше да е изгубила целта, оправдаваща действията им и аз бях сигурен, че ти няма да се окажеш неблагодарен по отношение на мен, предвид моя принос към събитията. Тогава ти избяга от Портър и нещата наистина се усложниха. Всички те търсехме, както по-късно научих, поради различни причини. Но моите бивши съюзници притежаваха нещо по-специално, от което се възползваха. Те разбрали какво се е случило, открили те и успели да се доберат първи до теб. Явно съществуваше един съвсем прост начин да се запази дотогавашното статукво, чрез което те щяха да задържат поизгодната си позиция. Блийс изстреля куршумите, които те пратиха в езерото, заедно с колата ти. Пристигнах в момента, в който това се случи. Той си тръгна почти веднага, тъй като по всичко личеше, че си бе свършил добре работата. Извлякох те от езерото и от теб беше останало достатъчно, за да се заема с лечението ти. Сега, като си помисля отново за това, всъщност беше доста обезкуражаващо да не знам, дали лечението действително е било успешно, дали си се събудил като Коруин или като Кори. Беше обезсърчаващо и по-късно, тъй като продължавах да съм в неведение... Спуснах се през Сенките, когато помощта пристигна. Малко по-късно съюзниците ми успяха да ме засекат по някакъв начин и ме оставиха там, където ти ме намери. Знаеш ли останалата част от историята?

— Не цялата.

— Прекъсвай ме, когато нещо не ти е ясно. Аз самият научих останалото по-късно. Шайката на Ерик разбрала за злополуката, открила местонахождението ти и се погрижила да те преместят в частна клиника, където си щял да бъдеш по-добре защитен. Държали те силно упоен, за да бъдат и те самите по-добре защитени.

— Защо е трябвало Ерик да ме защитава, особено след като появяването ми е щяло да осуети плановете му?

— До този момент седмина от нас знаеха, че ти все още си жив. Осведомените бяхме твърде много. Просто беше прекалено късно да направи онова, което му се искаше. Той все още се опитваше да опровергае думите на баща ни. Ако нещо ти се случеше, докато си под негова власт, домогванията му до трона щяха да бъдат възпрени завинаги. Ако Бенедикт бе споменал нещо за това или пък Жерар... Не,

не би го направил. След това — да, но преди — не. Стана така, че широко разпространения факт за твоето съществуване го принуждаваше да действа по-бързо. Той запланува коронацията си и реши да те държи във от играта, докато последната не бъде извършена. Прекалено прибързано решение, но не смятам, че е имал кой знае какъв избор. Предполагам знаеш какво се случи по-нататък, тъй като ти беше главното действащо лице.

— Натъкнах се на Блийс, точно когато правеше поредния си ход. Нямах кой знае какъв късмет.

Той повдигна рамене.

— О, можеше и да имаш — ако беше спечелил и ако бе имал възможност да направиш нещо срещу Блийс. Малшанс, макар и не съвсем. Тук вече конкретните им съображения започват да ми убягват, но вярвам, че цялата атака всъщност се е основавала на някаква заблуждаваща противника маневра.

— Защо?

— Както вече ти казах, не знам. Но Ерик се намираше там, където искаха да бъде. Може би просто не трябваше да наричам това атака.

Поклатих глава. Прекалено много, прекалено бързо... Повечето от фактите изглеждаха достоверни, след като се пресееха от пристрастията на разказвача. Но въпреки това...

— Не знам... — започнах аз.

— Разбира се, но ако ме попиташ, ще ти кажа.

— Кой беше третият член на групата ви?

— Същият, който ме и наръга, разбира се. Искан ли ти се да рискуваш с едно предположение?

— Не, ти ми кажи.

— Файона. Цялата работа беше нейна идея.

— Защо не ми го каза веднага?

— Защото просто нямаше да останеш достатъчно дълго, за да чуеш останалото, което имам да ти кажа. Щеше да се втурнеш, за да я задържиш, да откриеш, че вече я няма, да вдигнеш на крак всички останали, да започнеш разследване и да изгубиш много ценно време. Все още можеш да направиш всичко това, но поне успях да си осигуря вниманието ти в продължение на достатъчно за мен време, за да те убедя, че знам много добре с какво съм се захванал. Сега, когато ти

казвам, че най-важното всъщност е времето и възможно най-скоро трябва да чуеш и останалото, което имам да ти кажа — за да има изобщо Амбър някакви шансове — по-добре е да ме изслушаш, отколкото да преследваш някаква побъркана жена.

Вече почти се бях надигнал от стола си.

— Не трябва ли да я преследвам? — попитах го.

— Да върви по дяволите, поне засега. Имаш много по-сериозни проблеми. Най-добре, седни.

Така и направих.

Х

Сал от лунни лъчи... призрачни факли, подобни на пламъците в черно-белите филми... звезди... няколко тънки нишки мъгла...

Облегнах се на парапета и отправих поглед към света... Абсолютна тишина владееше нощта, прогизналият от мечти град, цялата вселена, която се виждаше отгук. В далечината — морето, Амбър, Ардън, Гарнат, фара на Кабра, горичката на еднорога, гробницата ми на върха на Колвир... Смълчани, там отдолу, въпреки това очертани съвсем ясно, далечни... Гледка от божи поглед, бих казал, или пък от погледа на душа, освободила се от тялото и издигаща се все по-нависоко и по-нависоко... Среднощ...

Бях там, където призраците си играеха на призраци, където поличбите, знаменията, тайните знаци и оживелите желания се промъкваха през нощните улици и високите чертози на двореца в небесния Амбър. Тир-на Ногт^[1]... Царството на вечната младост.

Обръщайки се с гръб към парапета и знаците на мирския свят отдолу, аз се вгледах в улиците и тъмните тераси, в замъците на господарите и кварталите на простолюдието... Лунната светлина беше силна в Тир-на Ногт, сребърни нишки се преплитаха върху фасадите на всяко едно от местата, оживяло някога в нашето въображение... С тояга в ръка, аз продължих напред, странниците се движеха около мен, появяваха се по прозорците, по балконите, на пейките, на портите... Преминавах невидим, всъщност на това място аз самият бях призрак, независимо от какво точно се състои един призрак...

Тишина и сребърни нишки... Само почукването на тоягата ми, при това почти приглушено... Мъглата се спускаше все по-плътно към сърцевината на нещата... Дворецът се превърна в бял пламък от мъгла... Роса, подобна на капчици живак върху прекрасните жълто-червеникави цветчета и стъбълца в градините, покрай алеите... Изгриващата луна пробождаше очите подобно на слънцето по пладне, звездите засенчени, затъмнени от нея... Тишина и сребърни нишки... Блясъкът...

Нямах намерение да идвам, тъй като предсказанията му — ако действително съществуваха — бяха лъжовни, приликата между живота и местата долу — нарушена, въображаемите му представления — често обърквачи. И все пак бях дошъл... Част от сделката ми с времето...

След като бях оставил Бранд да се възстановява под грижите на Жерар, осъзнах че аз самият се нуждая от допълнителна почивка и потърсих начин да си я осигуря, без да разкривам немощта си. Файона наистина бе избягала и нито тя, нито Джулиан можеха да бъдат достигнати чрез Фигурите. Ако бях казал на Бенедикт и Жерар, онова което Бранд ми бе разказал, сигурен бях, че щяха да настояват да положим всички усилия, за да открием следите ѝ, да открием следите и на двамата. Също така, обаче, бях сигурен и че всички усилия щяха да се окажат напразни.

Бях пратил да повикат Рандъм и Ганелон и се бях оттеглил в покоите си, като дадох да се разбере, че възнамерявам да посветя деня си на уединение и тих размисъл в очакване на нощта, която щях да прекарам в Тир-на Ногт — съвсем логично поведение за всеки амбърит със сериозни проблеми. Не придавах голямо значение на обичайната практика, за разлика от повечето от останалите. Тъй като моментът беше особено подходящ за предприемането на подобно нещо, смятах, че това би направило оттеглянето ми през деня да изглежда съвсем правдоподобно. Естествено, то обаче ме и задължаваше през нощта да последвам обичая. Но това също от своя страна не беше никак зле. Даваше ми един ден, една нощ и част от следващия ден, през които щях да укрепна достатъчно, за да понасям раната си много по-леко. Чувствах, че времето ще бъде оползотворено добре.

Но все пак все трябва да споделиш с някого. Казах на Рандъм и казах на Ганелон. Облегнат в леглото си, аз им описах плановете на Бранд, Файона, Блийс и кликата Ерик — Джулиан — Кейн. Разправих им онова, което Бранд бе споменал във връзка с моето завръщане и неговото собствено заточение от бившите му съконспиратори. Те разбраха защо оцелелите и от двете групировка — Файона и Джулиан — бяха избягали: едва ли с цел да прегрупират силите си, по-скоро за да ги изразходват един срещу друг. А може и да не беше така. Поне в

началото. По-вероятно единият или другият щеше първо да се опита да завземе Амбър.

— Ще трябва да си вземат номерчета и да изчакат реда си, като всички останали — бе казал Рандъм.

— Не съвсем — спомням си, че му отвърнах. — Съюзниците на Файона и нещата, които се появяват по черния път са едно и също.

— А Кръга в Лорейн? — бе попитал Ганелон.

— И той. По този начин те се проявяват в Сенките. Идват от много далече.

— Вездесъщи копелета — бе възкликнал Рандъм.

Кимайки, се бях опитал да им обясня...

И така, дойдох до Тир-на Ногт. Когато луната изгря и призрачният лик на Амбър избледня в небесата — звездите прозираха под него, блед ореол обгръщаше кулите му, мънички отблясъци пробягваха върху стените му — аз чаках, чаках с Ганелон и Рандъм, чаках, изправен върху най-високата скала на Колвир — там, където грубо, от самия камък се бяха оформили трите стъпала...

Когато лунните лъчи ги докоснаха, очертанията на цялата стълба започнаха да придобиват форма. Простираше се над големия залив до онова място над морето, на което се издигаше призрачният град. Когато лунните лъчи я обляха изцяло със светлината си, стълбата стана толкова реална, сякаш винаги се бе намирала на това място и аз поставих крака си върху първото стъпало... Рандъм носеше пълен комплект Фигури, а моите бяха в жакета ми. Грейсуондир, изкован на лунни лъчи върху същия този камък, владееше особени сили в небесния град и аз го носех със себе си. Бях почивал цял ден, имах и тояга, на която да се подпирам. Разстоянието и времето мамеха... Стълбата през пренебрегващото Коруин небе започна някак си да се издига и веднъж започнало, движението нагоре не се извършваше по проста аритметична прогресия. Бях и тук, и там, бях изминал четвъртината път нагоре, преди от рамото ми да е изчезнало усещането за здраво стисналите го пръсти на Ганелон... Ако започнех прекалено съсредоточено да се вирам, в която и да е част от стълбата, тя изгубваше трептящата си непрозрачност и виждах океана някъде отдолу, наблюдаван сякаш през оптично стъкло... Изгубих представа за времето, въпреки че сякаш то бе спряло... Толкова дълбоко под вълните, колкото високо скоро щях да се озова над тях, отдясно в

далечината, искрящи и сякаш сгушени в дълбините на морето се появиха очертанията на Ребма. Помислих си за Мойри, почудих се как ли е тя. Какво ли щеше да стане с нашия подводен двойник, ако Амбър някога паднеше? Дали образът щеше да остане непокътнат в огледалото на океана? Или сградите и останките щяха да бъдат превзети и разрушени по същия начин, проиграни на зарове в каньоните на подводното казино, над което се носеше нашата флотилия? Никакъв отговор от човекоудаващите, смущаващите Коруин вълни... макар че почувствах болка в хълбока си.

Достигнах до най-горната площадка на стълбата и влязох в призрачния град, така както някой щеше да влезе в Амбър, след като се изкачеше по голямото парадно стълбище, издигнато по обрънатата към морето страна на Колвир.

Облегнах се на перилата и отправих поглед към света.

Черният път водеше на юг. Не можех да го видя през нощта. Не че имаше някакво значение. Сега вече знаех на къде води. Или по-скоро накъде Бранд бе казал, че води. Тъй като той вече бе изчерпал всички жизненоважни причини, които можеха да го накарат да излъже, вярвах, че наистина знам накъде води пътя.

Както и да е.

От блясъка на Амбър и яркото и лъчисто великолепие на близкостоящите Сенки, нататък през постепенно смрачаващите се отрези на гледката, простиращи се надалече във всички посоки, все по-нататък и по-нататък през извиващия се пейзаж и още по-надалече, през места, които можеха да се видят само когато си пиан, упоен или сънуваш кошмари, и отново още по-нататък, прекосявайки местата, където аз спирам... Където аз спирам...

Как да обясниш простичко нещо, което съвсем не е просто...? Крайният субективизъм — предполагам, че именно оттук би трябвало да започнем — от твърдението, че не съществува нищо друго, освен собственото „аз“ или поне, че не можем истински да осъзнаем нищо друго, освен собственото си съществуване и преживявания. Мога да открива някъде там, в Сенките, всичко, което изобщо някога бих могъл да си представя. Всеки от нас е в състояние да го направи. Това, казано честно, не надвишава възможностите на егото. Може да бъде оспорвано и всъщност е, поне от повечето от нас, твърдението, че ние самите създаваме Сенките, които спохождаме от материята на нашето

собствено съзнание, че в действителност съществуваме единствено ние самите, че Сенките, които прекосяваме, не са нищо друго освен външния израз на нашите собствени желания... Каквито и други достойнства да има подобно твърдение, то освен всичко обяснява до голяма степен доста добре отношението на семейството към хората, местата и нещата извън Амбър. А именно: ние сме тези, които правят играчките, а те — те са нашите играчки — със сигурност понякога доста опасно одухотворени, но това също е част от играта. Ние сме импресарии по дух, а това определя и отношенията помежду ни. Тъй като крайният субективизъм наистина има тенденцията да оставя човек леко объркан по въпросите за причинността, можем лесно да избегнем подобно объркване, като изобщо откажем да приемем състоятелността на тези въпроси. Повечето от нас в ръководенето на личните си дела, както често ми се е случвало да забележа, почти винаги отричат обективната истина и признават само практическите резултати като критерий за обясняване на нещата. Почти винаги...

При все това... при все това съществува един обезпокоителен елемент в цялата картина. Има едно място, където Сенките полудяват... Когато съзнателно се провираш, пласт след пласт през Сенките, предавайки — отново съзнателно — частица от своето познание с всяка измината крачка, накрая стигаш до едно побъркано място, отвъд което не можеш да продължиш. Защо правим всичко това? Надявайки се на просветление, бих казал, или пък на нова игра... Но когато се озовеш на това място, а всички ние сме го правили, осъзнаваш, че си достигнал до крайния предел на Сенките или до крайния предел на собственото си аз — еднозначни понятия, както винаги бяхме смятали. Въпреки че сега...

Сега знам, че не е така, докато стоя, чакам пред Царството на хаоса и ви разкривам как стояха нещата, вече знам, че не е така. Но знаех достатъчно и тогава, през нощта в Тир-на Ногт, бях го знаел и по-рано, когато се сражавах с човека-козел в Черния кръг в Лорейн, бях го знаел и през онзи ден във фара на Кабра, след бягството ми от тъмницата в Амбър, когато се вирах в опустошения Гарнат... Знаех, че това не беше всичко. Знаех го, защото бях наясно, че черният път продължава и отвъд онова място. Той минаваше през лудостта, спускаше се към хаоса и продължаваше нататък. Нещата, които пътуваха по него, идваха отнякъде, но не бяха мои неща. По някакъв

начин аз самият бях спомогнал да им се разреши правото на преминаване, но те не бяха породени от моята представа за реалността. Те принадлежаха сами на себе си или на някой друг — това вече нямаше кой знае какво значение — и прояждаха дупки в тази малка метафизика, която бяхме изтъкали над времето. Бяха навлезли в нашата територия, не принадлежаха на това място, заплашваха го, заплашваха и нас. Файона и Бранд бяха достигнали отвъд всичко и бяха открили нещо там, където никой от нас останалите не бе вярвал, че изобщо съществува каквото и да било. Освободената опасност до известна степен бе оправдана от полученото доказателство: не бяхме сами, нито пък в действителност сенките бяха наши играчки. Независимо какви точно бяха взаимоотношенията ни със Сенките, не можех повече да гледам на тях в старата светлина...

И всичко това, само защото черният път водеше на юг и продължаваше отвъд края на света, където аз самият спирах.

Тишина и сребърни нишки... Отдалечавайки се от перилата, подпрян на тоягата си прониквам в тревожния град през изпредената от мъгла, изтъкана от омара, оцветена от лунна светлина призрачна тъкан... Призраци... Сенки на сенките... Живи образи на вероятността... Може би да-та и може би не-та... Изгубената вероятност... Спечелената отново вероятност...

Вървя през алеята... Силуети, лица, доста от тях познати... Какво се канеха да правят? Трудно беше да се каже... Някои устни се движеха, на някои лица се четеше оживление. Думите им не бяха предназначени за мен. Преминавам през тях съвсем незабелязано.

Ето... Още един такъв силует... Сам, но в очакване... Пръстите развързват минутите и ги пращат надалече... Лицето, обърнато настрани, искам да го видя... Знак, че аз или ще... или трябва... Тя седи на каменна пейка под едно чепато дърво... Втренчила поглед по посока на двореца... Очертанията ѝ са ми доста познати... Приближавайки се, виждам, че това е Лорейн... Тя продължава да се взира в някаква точка през мен и не ме чува, когато ѝ казвам, че съм отмъстил за смъртта ѝ.

Но в моя власт бе да бъде чут тук... Той висеше в ножницата отстрани.

Изтеглям Грейсуондир, вдигам острието му над главата си, където лунната светлина превръща шарките му в жива вълна.

Поставям го на земята между нас.

— Коруин!

Тя отмята глава назад, косата ѝ хвърля огненочервени отблясъци под лунната светлина, очите ѝ ме фокусират.

— Откъде идваш? Подранил си.

— Мен ли чакаш?

— Разбира се. Каза ми да...

— Как се озова на това място?

— На пейката ли...?

— Не, в този град.

— Амбър? Нищо не разбирам. Ти самият ме доведе. Аз...

— Щастлива ли си тук?

— Знаеш, че съм, стига да съм с теб.

Не бях забравил равните ѝ зъби, едва забележимите лунички под прозрачния воал от светлина.

— Какво точно се случи? Много е важно. Престори се за миг, че не знам и ми разкажи всичко, което се случи с нас след битката в Черния кръг в Лорейн.

Намръщи се. Изправи се. Извърна се настрани.

— Тогава се скарахме — започна тя. — Ти ме последва, прогони Мелкин и разговаряхме. Разбрах, че съм сгрешила и дойдох с теб в Авалон. Там брат ти Бенедикт те убеди да говориш с Ерик. Не се сдобрихте, но ти се съгласи да склочиш примирие, заради нещо, което той ти каза. Ерик се закле да не ти вреди, а ти се закле да защитаваш Амбър. Бенедикт беше свидетел и на двете клетви. Останахме в Амбър, докато се сдоби с някакви химикали, след което отидохме на някакво друго място, откъдето ти купи странни оръжия. Спечелихме битката, но сега Ерик лежи ранен. — Тя се изправи и се обърна към мен. — Мислиш да сложиш край на примирието? Така ли е, Коруин?

Поклатих глава и въпреки че знаех много добре какво ще последва, протегнах ръце да я прегърна. Искях да я притисна в обятията си — въпреки факта, че единият от нас просто не съществуваше, не би могъл да съществува — и когато преодоля едва доловимото разстояние, което разделяше плътта ни, да ѝ кажа, че каквото и да се беше случило или щеше да се случи...

Ударът не беше силен, но ме накара да изгубя равновесие. Лежах върху Грейсуондир... Тоягата ми бе отхвъркнала на няколко крачки от

мен и лежеше на тревата. Когато се надигнах на колене видях, че цветовете са се изпарили от лицето ѝ, очите ѝ, косата ѝ. Устните ѝ шепнеха призрачни думи, докато тя извърещаше глава с търсец поглед. Прибрах Грейсуондир в ножницата, вдигнах тоягата и се изправих отново на крака. Погледът ѝ преминаваше през мен, беше се взряла в нещо отзад. Лицето ѝ постепенно се успокои, тя се усмихна и се затича напред. Отдръпнах се встрани и се обърнах, наблюдавах как тя се спуска към мъжа, който се приближаваше, видях я притисната в обятията му, вперила поглед в лицето му, докато той се навеждаше към нея. Щастлив призрак, сребърна роза на яката на дрехата му, целуваше я, никога нямаше да разбере кой беше този мъж, сребърни нишки се стелеха върху тишината и сребърни нишки...

Отдалечавам се... Без поглед назад... Пресичам алеята...

Гласът на Рандъм:

— Коруин, добре ли си?

— Да.

— Нещо интересно да става?

— После, Рандъм.

— Извинявай.

И внезапно искрящата стълба, водеща към градината на двореца... Нагоре по нея и после надясно... А сега бавно и спокойно през градината... Навсякъде около мен трептят върху стълбата си призрачни цветя, призрачни храсти изливат цветчетата си, подобно на пяна от противопожарен кран. Без цветове, всичко... Очертано е само най-главното, различната степен на яркост на луминисцентните отблясъци определят силата, с която отделните предмети привличат окото. Само най-главното. Не е ли Тир-на Ногт една по-особена област от Сенките в реалния свят, завладяна от инстинктивните импулси — един проектиран в небето психологически тест, може би дори терапевтичен метод? Въпреки сребърните нишки, бих казал аз, ако това действително е късче от душата, нощта е прекалено тъмна... И безмълвна...

Вървя... Покрай фонтаните, пейките, горичките, изкусяващите беседки, залутани в живия плет... Минавам през алеите, с обикновена крачка нагоре, по малките мостове... Покрай езерцата, между дърветата, покрай старинни скулптурни фигури, голям заоблен речен камък, слънчев часовник (може би лунен тук?), завой надясно, после

право напред, завой, след известно време, северният край на двореца, сега завой наляво, през двора с надвиснали балкони, повече призраци тук-там по тях, зад тях, вътре...

Обиколка покрай задната част, просто за да видя оттам и градините отзад, отново, тъй като те наистина са прекрасни на нормална лунна светлина в истинския Амбър.

Още няколко силуета, говорят, прави са... Не се долавя никакво друго движение, освен моето собствено.

... Усетих, че нещо ме тегли надясно и тъй като човек никога не трябва да подценява неочакваните предчувствия, тръгвам.

... Към един гъсталак от висок жив плет, малко празно пространство в средата, ако вече не е обраснало и то... Много отдавна тука имаше...

Два силуета, които се прегръщат вътре. Разделят се, когато започвам да се отдалечавам... Не ми влиза в работата, но... Дирдри... Единият силует е на Дирдри. Знаех кой щеше да се окаже мъжът още преди той да се обърне. Това е една жестока шега от страна на силите, които управляваха сребърните нишки и тишината... Назад, назад, далече от живия плет... Завой, препъвам се, изправям се отново, вървя, далече, сега, бързо...

Гласът на Рандъм:

— Коруин? Добре ли си?

— По-късно! По дяволите! По-късно!

— Остава още малко до зазоряване, Коруин. Мисля, че е добре да ти припомня...

— Смятай, че вече си ми припомнил!

По-далече сега, бързо... В Тир-на Ногт времето също е сън. Малко успокоение, но все пак по-добре, отколкото никакво. Бързо сега, по-далече, върви, отново...

... Към двореца, прекрасна архитектура, сътворена от ума или духа, по-реално осезаема, отколкото всичко реално някога е било... Преценките на съвършеното са чисти празнословия, аз трябва да разбера същността... Това трябва да е незначителният финал, за който именно бях доведен дотук. Не спирам, за да вдигна тоягата си оттам, където бе паднала този път, сред блещукащите треви. Знам къде трябва да отида, какво трябва да направя. Явно трябва да го направя сега,

въпреки че логиката в разсъжденията, които ме бяха обзели, съвсем не е на буден човек.

Бързо, катеря се, нагоре към задния портал... Разкъсващата болка се връща отново... През прага, в...

В отсъствието на звезден блясък и лунна светлина. Осветлението е разсеяно, сякаш се рее и събира безцелно. В местата, до които не достига, цари абсолютен мрак, тайнствени, огромни части от стая, зала, килер и стълби.

Между тях, през тях, почти тичайки вече... Едноцветието на дома ми... Обзема ме мрачно предчувствие... Сега черните места изглеждат като дупки в този отрязък от действителността... Страх ме е да преминавам прекалено близо. Ако падна вътре и изчезна...

Завой... Пресичам... Най-накрая... Влизам... Тронната зала... Мракът се спуска на огромни талази там, където очите ми би трябвало да долавят очертанията на самия трон...

Там, обаче, нещо се движи...

Течение отдясно, докато напредвам.

Мракът се повдига от течението.

Пред погледа ми изникват стъпала в ботуши, после целите крака, приличащи на пресовано отпред, близо до основата, I.

Грейсуондир се озовава в ръката ми, попадайки в един отрязък от светлина, той възобновява измамливата за окото способност да променя формата си и се удължава, придобивайки свой собствен блясък...

Поставям левия си крак върху стъпалото, слагам лявата ръка върху коляното си. Разконцентриращо, но поносимо е пулсирането на заздравяващата ми рана. Чакам мрака, празнотата да се отдръпне, подобно на завеса пред театралното представление, с което бях натоварен тази нощ.

И тя се плъзга настрани, разкривайки длан, ръка, рамо, Ръката представлява блестящо метално нещо, плоскостите ѝ приличат на стени на шлифован диамант, китката и лакътят удивително изтъкани от сребърни жици, прикрепени с искрици от пламък, самата ръка, стилизирана, само скелета, швейцарска играчка, едно механично насекомо, безгрешно, безпощадно и красиво по свой начин...

Ръката се отмества встрани и разкрива останалото от мъжа...

Бенедикт стои невъзмутим до трона, лявата му, човешка ръка е поставена леко върху него. Той се навежда към трона. Устните му се движат.

Тронът се плъзга встрани и разкрива човека в него...

— Дара!

Извърнатата надясно, тя се усмихва, кимва на Бенедикт, устните ѝ се движат. Приближавам и протягам Грейсуондир, докато острието му не се опира леко във вдлъбнатината под гръдната ѝ кост...

Бавно, много бавно, тя извъръща глава и среща погледа ми. Придобива цвят и живот. Устните ѝ отново се движат, но този път думите ѝ достигат до мен.

— Какво си ти?

— Не. Това е моят въпрос. Ти отговори на него. Сега.

— Аз съм Дара. Дара Амбърска. Кралица Дара. Този трон ме принадлежи по наследство и по силата на оръжията. А ти кой си?

— Коруин. Също Амбърски. Не мърдай! Не те попитах коя си...

— Коруин е мъртъв от векове. Видях гроба му.

— Празен.

— Не е вярно. Тялото му лежи вътре.

— От какво потекло си?

Погледа ѝ се премества вдясно, където все още стои сянката на Бенедикт. В новата му ръка се е появил меч, който изглежда почти като нейно естествено продължение, но той го държи свободно, небрежно. Лявата му ръка сега почива върху нейната. Очите му ме търсят отзад, зад дръжката на Грейсуондир. След като не успяват да ме открият, те се преместват отново върху онова, което е видимо — Грейсуондир — разпознават формата му...

— Аз съм правнучка на Бенедикт и амазонката Линтра, която той някога обичал, а после убил — Бенедикт потреперва на това, но тя продължава: — Никога не съм я виждала. Моята майка и майката на моята майка били родени в страна, където времето не тече така, както в Амбър. Аз съм първата по линия на майка ми, която носи всичките белези на човешкия род. А ти, принц Коруин, не си нищо друго освен призрак от далечното мъртво минало, при все това една опасна сянка. Как си дошъл тук, не знам. Но не е трябвало да го правиш. Върни се в гроба си. Недей да безпокоиш живите.

Ръката ми потреперва. Грейсуондир се отклонява на не повече от сантиметър. Но за съжаление и това се оказва достатъчно.

Ударът на Бенедикт е под моя праг на възприятие. Новата му ръка насочва новата му длан, държаща меча, който нанася удар върху Грейсуондир, докато старата му ръка изтегля старата му длан, която е хванала Дара, назад, през едната от облегалките за ръцете на трона... Това подсъзнателно впечатление ме спохожда няколко мига по-късно, когато падам назад прорязвайки въздуха, изправям се и инстинктивно заемам позиция за нападение... Нелепо е два призрака да се бият. Ето, неравностойно е. Той дори не може да ме достигне, докато Грейсуондир...

Но не! Мечът преминава в другата му ръка, докато той пуска Дара и се обръща, събрал заедно двете ръце, старата и новата. Лявата му китка се върти, докато той я плъзга напред и надолу, заставаме в позиция, която би трябвало да се нарече *corps a corps*, ако телата ни бяха тела на смъртни. За миг остриетата ни се заклещват. И този миг се оказва достатъчен...

Онази проблясваща метална ръка се пресяга напред, нещото изтъкано от лунна светлина и огън, мрак и гладкост, само ъгълчета, без извивки, пръстите леко сгънати, гравираната със сребро длан на полупознати фигури излиза напред, излиза напред и ме сграбчва за гърлото...

Пръстите не улучват и се впиват в рамото ми, а палецът се захваща навътре като кука или за ключицата, или за ларинкса, не знам. Нанасям удар с лявата си ръка, към пояса му, но там няма нищо...

Гласът на Рандъм:

— Коруин! Слънцето всеки момент ще изгрее! Трябва веднага да се спуснеш долу!

Не мога дори да отговоря. След миг или два ръката щеше да разкъса каквото там бе хванала. Тази ръка... Грейсуондир и тази ръка, която странно прилича на него, са единствените две неща, които сякаш съществуват едновременно в моя свят и в призрачния град...

— Виждам те, Коруин! Отскубни се и се протегни към мен! Фигурата...

Освобождавам Грейсуондир и го завъртам около себе си и надолу в дълга, разсичаща дъга...

Само един призрак би могъл да победи Бенедикт или неговия призрак с подобна хватка. Стоим прекалено близо, за да може да отбие меча ми, но ответния му удар, перфектно изпълнен, би трябвало да отсече ръката ми, ако там имаше ръка, която да го посрещне...

Но тъй като няма, аз довършвам замаха си и стоварвам меча с цялата сила на дясната си ръка върху смъртоносното приспособление от лунна светлина и огън, мрак и гладкост, близо до мястото, на което бе прикачено.

Причинявайки ми страхотна разкъсваща болка в рамото, ръката се отделя от Бенедикт и остава неподвижна... И двамата падаме.

— Стани! В името на еднорога, Коруин, стани! Слънцето изгрява! Градът около теб ще се разпадне!

Подът под краката ми се разлюлява и се превръща в мъглива прозрачност. Зървам лекия прилив на вода. Скачам на крака, главно за да попреча на спусналия се стремително напред призрак да сграбчи ръката, която бе изгубил. Тя прилича на мъртъв паразит и хълбокът отново ме заболява...

Внезапно натежавам, а призрачният океан не избледнява. Започвам да потъвам през пода. Цветовете се завръщат в света около мен, трепкащи розови райета. Отблъскващият Коруин под се разделя и под него се разкрива искащия да убие Коруин залив...

Пропадам...

— Насам, Коруин! Сега!

Рандъм стои на върха на планината и се опитва да ме достигне. Протягам ръка...

---

[1] Едно от многото ирландски наименования за царството на прекрасните и неопетнени с нищо жени, в което смъртта и страданията не съществуват. В ирландската литература то се намира или отвъд морето, или в надгробната могила — Б.пр. ↑

XI

... Падам точно като риба във врящия тиган...

Разплетохме телата си и се изправихме на крака. Аз седнах отново на най-долното стъпало. Разтворих металната ръка, така че да освободя рамото си — нямаше кръв, но по всичко личеше, че мястото ще посинее — след което я запратих на земята. Ранната утринна светлина не накърни с нищо нейния изящен и заплашителен вид.

Ганелон и Рандъм стояха до мен.

— Добре ли си, Коруин?

— Да, просто ме оставете да си поема дъх.

— Нося храна — каза Рандъм. — Бихме могли да закусим и тук.

— Чудесна идея.

Докато Рандъм разопаковаше провизиите, Ганелон побутна ръката с върха на ботуша си.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той.

Поклатих глава.

— Отсякох го от призрака на Бенедикт. Поради причини, които не разбирам, беше способна да ме достигне.

Ганелон се наведе, вдигна я и започна да я изучава.

— Много по-лека е, отколкото мислех — заключи. Загреба въздуха с нея. — Можеш доста добре да подредиш някого с ръка като тази.

— Знам.

Той раздвижи пръстите.

— Вероятно истинският Бенедикт би могъл да я използва.

— Вероятно — отвърнах аз. — Изпитвам доста смесени чувства, ако става въпрос да му я предложа, но може би все пак си прав.

— Как ти е хълбока?

Побутнах я леко.

— Не особено зле, имайки предвид случилото се. Ще съм в състояние да яздя след закуска, ако се движим спокойно и бавно.

— Добре. Коруин, докато Рандъм приготвя нещата, имам един въпрос към теб, на който може би сега не му е нито времето, нито мястото, но той непрекъснато ме терзае.

— Питай.

— Ами, нека да го кажа по следния начин: подкрепям те изцяло, в противен случай нямаше да съм тук. Ще се бия за теб, за да се възкачиш на трона си, независимо от обстоятелствата. Но всеки път, когато стане въпрос за правото на наследяване на трона, някой се вбесява и избухва или пък променя темата. Като Рандъм, например, докато ти беше там горе. Предполагам, че за мен не е кой знае от какво значение да знам на какво се основават претенциите ти към трона, или пък претенциите, на които и да е от другите, но просто не мога да въздържа любопитството си по отношение на причините за всички тези дрязги.

Въздъгнах, после поседях мълчаливо за известно време.

— Добре — отвърнах аз след малко и се разсмях. — Добре, щом ние самите не можем да се разберем за тези неща, предполагам че те изглеждат съвсем объркани за един външен човек. Бенедикт е най-големият. Неговата майка се казвала Симния. Тя родила на татко още двама сина — Озрик и Финдо. После — как да ти обясня всичко това? — Файела родила Ерик. След което татко открил някакъв недостатък в брака си със Симния и по негова воля той бил анулиран — *ab initio*, както биха казали в моите стари Сенки — от самото начало. Хитър номер. Но той бил кралят.

— Това не ги ли прави всичките до един незаконородени?

— Е, поразклатило им положението. Озрик и Финдо били доста раздражени, доколкото разбирам, но те умрели наскоро след това. Бенедикт или не бил толкова вбесен, или просто проявил благоразумие, но не вдигнал шум. Тогава татко се оженил за Файела.

— И това узаконило Ерик?

— Щяло е да го узакони, ако татко бе признал Ерик за свой син. Той се отнасяше към него като към собствено дете, но никога не направи нищо официално в това отношение. Беше свързано с изглаждането на отношенията със семейството на Симния, което бе станало доста влиятелно по онова време.

— Но, след като се е отнасял към него като към свой собствен син...

— Да, ама по-късно той наистина призна Луела официално. Тя беше незаконородена, но татко реши да я признае, горкото момиче. Всичките поддръжници на Ерик я мразеха, тъй като това оказваше влияние върху статута му. Както и да е, после Файела станала и моя майка. Тъй като съм се родил благополучно в свещена брачна връзка, това ме направило първият с пълно право на претенции към трона. Ако разговаряш с някой от другите, ще получиш съвсем друга представа за нещата, но ето фактите, на които би трябвало да се основаваме. Някак си това вече не изглежда толкова важно както някога, въпреки че със смъртта на Ерик и липсата на заинтересованост от страна на Бенедикт... Е, това е положението ми.

— Разбирам... донякъде. Само още един въпрос тогава...

— Какъв?

— Кой е следващият? Тоест, ако нещо се случи с теб...

Поклатих глава.

— Тогава става дори още по-сложно. Кейн би трябвало да е следващият. Но тъй като е мъртъв, смятам, че наследството се прехвърля върху потомството на Клариса — червенокосите. На ред е Блийс, а след него — Бранд.

— Клариса ли? А какво е станало с майка ти?

— Умря при раждането на Дирдри. Татко не се ожени повторно в продължение на много години след смъртта на майка ми. Когато го направи, беше за една червенокоса развратница от далечните южни Сенки. Никога не съм я обичал. След известно време и тя започна да ни мрази и да хойка отново. Сдобриха се един-единствен път след раждането на Луела в Ребма и в резултат се роди Бранд. Когато се разделиха окончателно, той призна Луела, за да ядоса Клариса. Или поне аз така смятам.

— Май не взимаш под внимание правото върху трона от страна на дамите.

— Не. Те нито се интересуват от него, нито са подходящи. Ако зависеше от мен, Файона щеше да е преди Блийс, а Луела веднага след него. След потомството на Клариса, нещата се обръщат към Джулиан, Жерар и Рандъм, в тази последователност. Извинявай — Флора идва преди Джулиан. Фактите, касаещи женитбите, са дори още по-заплетени, но никой не би оспорил крайното подреждане. Да се залавяме със закуската.

— С удоволствие — отвърна той. — Значи Бранд ще получи трона, ако ти умреш?

— Е, той е самопризнал си предател и дразни всички с поведението си. Не вярвам останалите да се примирят с подобно нещо, особено в сегашното му положение. Но във всеки случай уверен съм, че самият Бранд не се е отказал от тази мисъл.

— Но другата възможност е Джулиан.

Повдигнах рамене.

— Фактът, че аз не обичам Джулиан, не го прави негоден. Всъщност, той би могъл да се окаже много подходящ монарх.

— Излиза, че те е наръгал, за да има възможност да го докаже — провикна се Рандъм. — Елате да ядете.

— Все още не смятам така — отвърнах аз, изправих се на крака и се запътих към храната. — Първо, не виждам как би могъл да се добере до мен. Второ, би било прекалено явно. Трето, ако аз умра в най-близко бъдеще, Бенедикт ще има думата по въпроса за наследяването на трона. Всички са наясно с това. На него се пада правото по старшинство, притежава необходимите умения, притежава и необходимата сила. Той просто би могъл да каже, например: „Писна ми от всички тези разправии, аз заставам зад Жерар“ и с това нещата ще се приключат.

— А какво ще стане, ако той реши да преразгледа собственото си положение и да се възкачи на трона? — попита Ганелон.

Бяхме се разположили на земята и взехме тенекиените чинии, които Рандъм бе напълнил.

— Можеше да го направи много по-рано, ако искаше. Има няколко начина, по които може да се погледне на потомството от една анулирана женитба и в неговия случай вероятно ще се вземе под внимание най-благоприятния. Озрик и Финдо прибързаха с преценките си и заеха погрешна позиция. Бенедикт знаеше по-добре какво да прави. Той просто изчакваше. Така че... всичко е възможно. Макар да е малко вероятно, според мен.

— Следователно — при нормален ход на нещата, — ако нещо се случи с теб, въпросът ще остане висящ във въздуха?

— Вероятно.

— Но защо беше убит Кейн? — попита Рандъм. След това, между два залъка, сам си отговори на въпроса. — Така че, след като

премахнат и теб, тронът веднага да премине в ръцете на децата на Клариса. Хрумна ми преди известно време, че Блийс може все още да е жив и че той е следващият по ред. Тялото му не беше открито. Предположението ми е следното: прехвърлил се е с помощта на Фигурите при Файона по време на атаката ти, след което се е върнал сред Сенките, за да събере отново силите си, като те е оставил в ръцете на Ерик с надеждата там да намериш смъртта си. Най-накрая отново е готов да предприеме поредния си ход. Така че те убиват Кейн и се опитват да премахнат и теб. По тази логика, ако наистина са в съюз с шайката от черния път, биха могли да организират нова атака. След което Блийс би могъл да направи същото, което направи и ти — да пристигне в последния момент, да обърне в бяг нападателите и да влезе като победител в града. И така би се превърнал в следващия по ред и първия по сила. Елементарно. Само че ти оживя и Бранд бе върнат обратно. Ако вярваме на обвиненията, които Бранд отправя към Файона — а не виждам причина да не го направим — значи това следва, според първоначалния им план.

Кимнах.

— Възможно е — отвърнах. — Попитах Бранд същите тези неща. И той призна, че е твърде възможно, но отрече да знае каквото и да е във връзка с това, дали Блийс е все още жив. Лично аз смятам, че лъжеше.

— Защо?

— Възможно е да иска да си отмъсти за заточението и посегателството върху живота му, като заедно с това отстрани едно от препятствията, става въпрос за мен, към своето собствено възкачване. Вижда ми се уверен, че би могъл да ме пожертва в плана, който подготвя, за да се справи с черния път. Унищожаването на неговата собствена клика и разчистването на черния път, биха могли в края на краищата да го направят доста подходящ, особено след покаянието, което сам си наложи. Тогава, вероятно, би имал някакъв шанс — или поне той така смята.

— Значи и ти мислиш, че Блийс все още е жив?

— Просто предчувствие — отвърнах. — Но, всъщност, да, така смятам.

— В какво се състои силата им на практика?

— Преимуществото на по-доброто образование — казах аз. — Файона и Бранд обръщаха внимание на Дуоркин, докато всички ние останалите задоволявахме разностранните си страсти в Сенките. Впоследствие те сякаш се сдобиха с по-добри умения от онези, които ние притежавахме. Знаеха повече от нас, останалите за Сенките и за онова, което се простира отвъд тях, повече за Лабиринта, повече за Фигурите. Затова и Бранд е успял да ти изпрати съобщението си.

— Интересни разсъждения... — отвърна Рандъм замислено. — Смяташ ли, че са се отървали от Дуоркин, след като са решили, че са научили достатъчно от него? Това със сигурност би им помогнало да задържат нещата в свои ръце, ако нещо се случеше с татко?

— Не ми беше хрумвало — признах аз.

Почудих се възможно ли бе да са направили нещо, което да е засегнало разума му? Нещо, което да го докара до състоянието, в което го заварих последния път, когато го видях? Ако действително беше така, дали те знаеха, че съществува вероятност той все още да е жив някъде? Или може би бяха сметнали, че са го унищожили напълно?

— Да, интересно хрумване — казах. — Предполагам, че е възможно.

Слънцето бавно пълзеше нагоре, а храната възвърна силите ми. В утринната светлина не бяха останали никакви следи от Тир-на Ногт. Спомените ми от него вече се бяха превърнали в отражения от замъглено огледало. Ганелон донесе единствения останал знак, ръката, и Рандъм я уви някъде, заедно с чиниите. На дневна светлина трите стъпала не приличаха толкова на стъпала, а по-скоро просто на разбита скала.

Рандъм махна с ръка.

— По същия път ли ще се върнем? — попита той.

— Да — отвърнах и се качихме на конете.

Бяхме дошли, следвайки един път, който се виеше на юг от Колвир. По-дълъг, но и по-равен, в сравнение с пътя през билото. Бях в настроение да си угаждам, за да не се бунтува раната ми.

И така, тръгнахме надясно, като се движехме в колона по един — Рандъм отпред, Ганелон последен. Пътят постепенно се изкачваше нагоре, след което отново се спускаше. Въздухът беше прохладен, наситен с аромат на зелени листа и влажна земя, нещо доста необичайно за подобно голо място, на тази надморска височина.

Заклучих, че това са въздушни течения, издигнали се нагоре от гората в подножието.

Позволихме на конете да поемат обичайния си ход надолу през падината и после нагоре по следващото възвишение. Когато приближихме билото му, конят на Рандъм изцвили и започна да се вдига на задните си крака. Той незабавно го овладя, а аз се огледах наоколо, но не видях нищо, което би могло да го подплаши.

Като стигнахме до върха, Рандъм забави ход и се провикна назад:
— Погледнете изгрева!

Щеше да ни бъде доста трудно да не го направим, въпреки че не го отбелязах на глас. Рандъм рядко се отдаваше на сантиментални чувства по отношение на флората, геологията или светлината.

Аз самият почти се заковах на място, когато видях изгрева от върха — слънцето се бе превърнало във фантастична златна топка. То изглеждаше два пъти по-голямо от нормалното, а странната му окраска не можеше да се сравни с нищо, което някога изобщо бях виждал. То направи удивителни неща с ивицата от океана, която се появи на хоризонта на следващото възвишение, а отсенките на облаците и небето бяха наистина изключителни. Не спрях, въпреки че внезапната ярка светлина беше почти болезнена.

— Прав си — провикнах се, следвайки Рандъм надолу по следващия склон. Зад мен Ганелон изръмжа някаква одобрителна ругатня.

Когато с премигване се освободих от въздействието на гледката, забелязах, че зеленината в тази малка долчинка под небето е много по-гъста, отколкото си я спомнях отпреди. Мислех си, че тук има само няколко нискостъблени дървета и тук-там по някой лишей, а всъщност дърветата бяха десетки, по-големи и по-зелени, отколкото си ги спомнях, имаше също и туфи с трева, както и едно-две пълзящи растения, които омекотяваха очертанията на скалите. Е, всъщност, откакто се бях върнал, бях минавал през тази местност само по тъмно. И сега, като се позамислих разбрах, че явно оттук идваше ароматът, който по-рано бе стигнал до мен.

Докато я прекосявахме, стори ми се също така, че малката котловина е по-широка, отколкото си я спомнях. До момента, в който вече я бяхме преминали и се заизкачвахме отново нагоре, бях напълно сигурен в това.

— Рандъм — провикнах се аз, — скоро това място да се е променяло?

— Трудно е да се каже — отвърна той. — Ерик не ми позволяваше да излизам кой знае колко. Сякаш се е поразраснало малко.

— Изглежда по-голямо, по-широко.

— Да, наистина. Помислих, че просто си въобразявам.

Когато достигнахме до следващото било, слънцето не ме заслепи, защото лъчите му бяха възпрями от гъста зеленина. Пространството пред нас съдържаеше много повече дървета, отколкото онова, което току-що бяхме напуснали — и те бяха по-големи и по-гъсто разположени. Спряхме.

— Не мога да си спомня подобно място — каза той. — Иначе, дори и нощем да бях минавал оттук, щях да го забележа. Сигурно сме объркали посоката.

— Не виждам как. И освен това ни е известно къде се намираме. По-скоро бих продължил напред, отколкото да се върна и да тръгна отново. Все пак би трябвало да знаем какво става в околностите на Амбър.

— Така е.

Той се отправи надолу към гората. Последвахме го.

— Доста необичайно е на подобна надморска височина да има зеленина като тази — отново се обърна назад Рандъм.

— Изглежда има и доста повече пръст, отколкото си спомням.

— Смятам, че си прав.

Когато навлязохме сред дърветата, пътеката изви наляво. Не виждах никаква причина за подобно отклонение от прекия път. Както и да е, продължихме по нея и това допринесе към илюзията за по-голямо разстояние. Няколко мига по-късно пътеката отново рязко сви надясно. При повторното ни излизане на прекия път, гледката вече беше наистина необичайна. Дърветата изглеждаха дори още по-високи и сега бяха толкова нагъсто разположени, че объркваха окото, което търсеше пролука. След като изви отново, пътеката се разшири и доста дълго продължи да се движи право напред. Всъщност, прекалено дълго. Малката ни долчинка просто не беше толкова широка.

Рандъм отново спря.

— По дяволите, Коруин! Това е нелепо! — каза той. — Не си играеш игрички, нали?

— Дори и да исках, не бих могъл — отвърнах. — Никога не съм бил способен където и да е върху Колвир да си играя със Сенките. Тук просто не може да има Сенки, с които да си играеш.

— Аз също винаги съм мислил така. Амбър хвърля Сенките, но не и върху Колвир. Тази работа никак не ми харесва. Какво ще кажеш да се върнем обратно?

— Опасявам се, че може и да не успеем да намерим отново пътя — обадих се аз. — Трябва да има причина за всичко това и аз искам да я разбера.

— И на мен ми хрумна, че това може да е нещо като капан.

— Дори и така да е — отвърнах.

Той кимна и ние препуснахме нататък, надолу по сенчестия път под дърветата, които ставаха още по-внушителни и по-внушителни.

Теренът беше все така равен, пътеката водеше право напред. Подсъзнателно пришпорихме конете.

Минаха около пет минути, преди някой от нас да заговори отново. Рандъм каза:

— Коруин, това не може да са Сенките.

— Защо?

— Опитвах се да им въздействам, но нищо не се получи. Ти опита ли?

— Не.

— Защо не опиташ?

— Добре.

Скалата нека отвъд дървото идващо стърчи и звън заплетен от блясък утринен в онзи храсталак да проечи... И трябва пътеката небесна да се види, над нея облак перест да се вдигне... Тогава нека има скършен клон, а върху ствола паднал стълбичка от плесен... И локвичка разпенена... и жаба млада. Летящо зрънце и перце, което пада... Клон, който просто се извива и пътят нов пред нас разкрива, прорязан току-що... И нека мине край следата ясна, през мястото на падналото там перо.

— Нищо не става — отказах се.

— Ако не са Сенките, тогава какво е?

— Очевидно, нещо друго.

Той поклати глава и се увери, че меча му се вади лесно от ножницата си. Инстинктивно и аз направих същото. Няколко мига по-късно чух Ганелон да цъка тихо с уста зад мен.

Напред пътят се стесняваше и малко след това започна да лъкатуши. Отново бяхме принудени да намалим хода си. Дърветата се сгъстяваха все повече и повече, клоните им се вееха по-ниско, отколкото по мое време. Пътят се превърна в пътечка. Все извиваше, непрекъснато криволичеше, най-накрая изви за последно и свърши.

Рандъм се наведе, за да избегне един клон, после вдигна ръка и спря. Доближихме се до него. Напред, чак докдето ми стигаше погледът, нямаше и следа от пътеката. Погледнах назад и отново не можах да открия никаква следа от нея.

— На дневен ред са предложенията — каза той. — Не знаем нито къде сме били, нито къде отиваме, а камо ли пък къде се намираме в момента. Моето е следното: по дяволите с любопитството. Да се махаме оттук по възможно най-бързия начин, който знаем.

— С Фигурите ли? — попита Ганелон.

— Да. Какво ще кажеш, Коруин?

— Добре. И на мен не ми харесва, а не ми хрумва нищо по-добро, което да опитаме. Давай.

— Кого да повикам? — извади кутийката си Рандъм и измъкна колодата от нея. — Жерар?

— Да.

Той разрови картите си, откри тази на Жерар и се втренчи в нея. Ние пък се втренчихме в него. Времето следваше хода си.

— Изглежда не мога да го достигна — заяви накрая той.

— Опитай с Бенедикт.

— Добре.

Всичко отново се повтори. Никаква връзка.

— Пробвай с Дирдри — предложих аз, като извадих собственото си тесте и потърсих нейната Фигура. — Ще се присъединя към теб. Да видим дали ще има някаква разлика, ако двамата опитаме едновременно.

И отново. И отново.

— Нищо — казах аз, след продължителни усилия.

Рандъм поклати глава.

— Не усети ли нещо необичайно около Фигурите? — попита той.

— Да, но не знам какво точно. Наистина изглеждат различни.

— Моите сякаш са изгубили онази студенина, която преди притежаваха — отвърна той.

Бавно разбърках собственото си тесте. Прокарах върха на пръста си по тях.

— Да, прав си — казах. — Това е. Но нека опитаме отново. Да кажем, Флора.

— Добре.

Резултатът бе все същият. И с Луела. И с Бранд.

— Имаш ли някаква представа какво може да не е наред? — попита Рандъм.

— Ни най-малка. Не може всичките да ни блокират. Не може и всичките да са мъртви... О, всъщност предполагам, че би могло. Но е твърде малко вероятно. Нещо явно е повлияло на самите Фигури, точно това е станало. Никога не съм знаел, че съществува нещо, което би могло да им въздейства.

— Е, според производителя им не са 100 процента сигурни — отвърна Рандъм.

— Знаеш ли нещо, което аз да не знам?

Той се разсмя.

— Човек никога не забравя деня на своето пълнолетие и разходката в Лабиринта — отвърна той. — Спомням си го, като че ли бе миналата година. Когато успех — почервенял от вълнение и гордост — Дуоркин ме възнагради с моята първа колода Фигури и ми даде напътствия как да ги използвам. Смътно си спомням, че го попитах, дали действат навсякъде. Помня и отговора му: „Не, но ще ти служат на всяко място, където ти някога би могъл да се озовеш.“ Той не ме обичаше кой знае колко.

— Не го ли попита, какво иска да каже с това?

— Да, и той ми отвърна: „Съмнявам се, че някога ще стигнеш до състояние, в което те няма да могат да ти служат. Защо не си тръгваш вече?“ И аз си тръгнах. Изгарях от нетърпение да си поиграя с Фигурите без чужда помощ.

— Да стигнеш до състояние? Не каза ли „да стигнеш до място“?

— Не. Имам много добра памет за подобни неща.

— Странно, въпреки че според мен, това не ни помага кой знае колко. Мирише ми на нещо свръхестествено.

— Бих се обзаложил, че Бранд ще знае за какво става въпрос.

— Имам чувството, че си прав, макар това да не ни помага кой знае колко.

— Трябва да направим нещо, вместо да обсъждаме метафизиката — обади се Ганелон. — Щом като не можете да се справите със Сенките и не можете да боравите с Фигурите, единственото нещо, което бихме могли да направим, е да определим точно къде се намираме и след това да потърсим помощ.

Кимнах.

— След като не сме в Амбър, смятам, че е логично да приемем, че сме в Сенките — на едно много особено място, съвсем близо до Амбър, тъй като промените не бяха резки. На което сме били прехвърлени без активно съдействие от наша страна. Би трябвало да има някакво посредничество и по всяка вероятност някаква конкретна цел зад подобен хитро изпълнен ход. Ако някой се готви да ни нападне, моментът е по-подходящ от всякога. Ако пък иска нещо друго, тогава ще трябва да ни го покаже, защото ние просто не сме в състояние да отгатнем правилно.

— Така че предлагаш да не предприемаме нищо?

— Предлагам да изчакаме. Не виждам смисъл да се лутаме наоколо и да се изгубим още повече.

— Май си спомням как веднъж ми каза, че близкостоящите Сенки в повечето случаи са някак сходни — отвърна Ганелон.

— Да, възможно е да съм го казал. И какво от това?

— Следователно, ако се намираме близо до Амбър, както сам предположи, трябва просто да яздим в посока към изгрева, за да достигнем до мястото, което съответства на самия град.

— Не е чак толкова просто. Но да предположим, че беше, каква щеше да ни е ползата?

— Може би Фигурите ще се задействат отново в точката на максимално съответствие.

Рандъм погледна към Ганелон, после към мен.

— Заслужава си да опитаме — каза той — Какво бихме могли да изгубим?

— И малкото ориентация, която все още имаме — отвърнах аз. — Вижте, идеята не е лоша. Ако тук нищо не се случи, ще опитаме. Въпреки че, ако се върнем мислено назад, изглежда че пътят зад нас намалява право пропорционално на разстоянието, с което напредваме. Не се движим само в пространството. Предвид тези обстоятелства, не ми се иска да се лутаме, преди да съм напълно сигурен, че нямаме друг изход. Ако някой желае присъствието ни на точно определено място, негов ред е да изрази поканата си малко по-ясно. Ще чакаме.

И двамата кимнаха. Рандъм се приготви да слезе от коня, после изведнъж замръзна с единия крак на стремето, а другия на земята.

— През всичките тези години — каза той, — никога всъщност не съм вярвал в това...

— В кое? — прошепнах.

— В правото на избор — отвърна той и се качи отново на седлото.

Рандъм подкара коня си много бавно напред. Направих същото и миг по-късно го зърнах — бял, такъв какъвто го бях видял в Горичката, застанал полускрит зад туфа папрати: еднорога.

Извърна се, когато се раздвижихме и миг по-късно се стрелна напред, за да застане, отново полускрит, до стъблата на няколко дървета.

— Видях го! — прошепна Ганелон. — Значи наистина съществува такова животно... Семейният ви герб, нали?

— Да.

— Добро предзнаменование, според мен.

Не отговорих. Следвах го, без да го изпускам от очи. Нито за миг не се усъмних, че той искаше да го последваме.

Някак си част от тялото му винаги оставаше скрита; надничаше зад нещо, преминаваше от едно прикритие зад друго, придвижваше се с невероятна бързина, когато изобщо се движеше, като избягваше откритите пространства, предпочиташе закътаните горски полянки и сенките. Следвахме го все по-навътре и по-навътре в гората. Самата гора вече бе престанала да наподобява която и да е от местностите, намиращи се върху хълмовете на Колвир. Сега приличаше на Ардън, повече отколкото на каквото и да е друго в близост до Амбър, тъй като повърхността бе сравнително равна, а дърветата се издигаха нагоре все по-величествено и по-величествено.

Измина час и нов се изниза след него, преди да стигнем до един малък, бистър поток и еднорогът да завие нагоре по течението му. Докато яздохме покрай брега, Рандъм каза:

— Започва да ми се струва доста познато.

— Да — отвърнах, — но само така изглежда. Не мога да разбера защо.

— Нито пък аз.

Малко по-късно се озовахме върху билото на един хълм и не след дълго започна да става все по-стръмно и по-стръмно. На конете вече им беше доста трудно да се движат, но еднорогът нагаждаше хода си спрямо тях. Повърхността стана по-скалиста, дърветата по-малки. Потокът лъкатушеше в своя бълбукащ бяг. Постепенно изгубих представа за многобройните му извивки и завои. Най-накрая се приближихме до върха на малкото възвишение, към което се бяхме отправили.

Стигнахме до една равнинна местност и продължихме през нея към гората, от която извираше потока. Оттук улових доста скосена гледка — напред и отдясно през едно място, където земята се свличаше рязко надолу — към леденосиньо море, някъде долу под нас.

— Нависоко сме — отбеляза Ганелон. — Изглежда като низина, но...

— Горичката на еднорога! — прекъсна го Рандъм. — Точно на това ми прилича. Погледнете!

Наистина не грешеше. Пред нас се простираше празно пространство, осеяно с големи гладки речни камъни. Сред тях един извор изливаше подобно на въздишка потока, който бяхме следвали. Местността беше по-обширна и с по-буйна растителност, но спрямо вътрешния ми ориентир местоположението ѝ бе напълно погрешно. Въпреки че приликата не беше просто съвпадение. Еднорогът се покатери върху намиращата са най-близо до извора скала, погледна ни и след това се извърна. Сякаш се взираше надолу към океана.

После, когато продължихме, горичката, еднорогът, дърветата около нас, потокът отстрани — всичките като цяло, придобиха нереална яснота, въпреки че всяко нещо поотделно излъчваше някаква особена светлина, караше я да вибрира чрез яркостта на собствената си окраска и едновременно с това да трепти, леко, точно на границата на

доловимото. Това породя у мен чувство, подобно на зараждащото се усещане, придружаващо пътуването през Сенките.

Пак, пак и пак, с всяка измината стъпка от изкачването ми по нещо си отиваше в света около нас. Внезапно възникналото пренастройване на съотношенията между предметите подкопа усещането ми за триизмерност, унищожавайки изобщо перспективата като такава и променяйки начина на излагане на самите предмети, намиращи се в ползрението ми. Всяко нещо показваше цялостната си външна повърхност, без едновременно с това да изглежда, че заема по-голямо пространство. Ъглите преобладаваха, а съотношенията в размерите изведнъж започнаха да изглеждат абсурдни. Конят на Рандъм се изправи на задните си крака и изцвили — масивен, апокалиптичен, за миг ми напомни на „Герника“^[1]. За мой най-голям ужас видях, че и ние самите не сме били пощадени от странното природно явление. Рандъм, който се мъчеше да овладее коня си и Ганелон — самият той, все още зает с обуздаването на Огнедишащ змей — бяха, както и всичко останало, преобразени от това кубистично призрачно пространство.

Звездин беше ветеран, след толкова много пътувания през Сенките. Огнедишащ змей също бе преминал през доста. Вкопчихме се в тях, като усещахме несъразмерните им движения. Най-после Рандъм успя да наложи волята си върху своя кон. Пейзажът, обаче, продължаваше да се променя, докато напредвахме.

Следващото нещо, което се измени, беше светлината. Небето почерня — не както нощем, а по-скоро подобно на гладка матирана повърхност. По същия начин потъмняха и някои от празните пространства между предметите. Единствената останала в света светлина, сякаш произхождаше от самите предмети и всички те постепенно избеляха. Различни степени на бялото изплуваха от повърхността на битието, по-ярки от всичко останало, огромни, ужасяващи. Еднорогът внезапно се изправи на задните си крака и зарита във въздуха с копита, изпълвайки може би деветдесет процента от сътвореното с нещо, което се превърна в забавено на каданс движение. Уплаших се, че то би могло да ни унищожи, ако направим дори само още една крачка напред.

После имаше само светлина.

После абсолютен покой.

После светлината изчезна и не остана нищо. Дори и тъмнина. Една празнота в битието, която можеше да продължи миг или цяла вечност...

После тъмнината се върна, а след нея и светлината. Само че си бяха разменили местата. Светлината изпълни промеждутъците, очертавайки празните пространства, които би трябвало да представляват предмети. Първият звук, достигнал до ушите ми, беше бълбукането на вода и разбрах някак си, че сме спрели до потока. Първото, което усетих, бе треперещия Звездин. После долових мириса на морето.

После пред очите ми се показва Лабиринта или изкривен негов обърнат образ...

Наведох се напред и около ръбовете на предметите започна да се процежда повече светлина. Изправих се — светлината изчезна. Отново се наведох, този път още по-напред...

Светлината се стелеше, вкарвайки различни нюанси на сивото в контурите на нещата. Тогава с колене, съвсем внимателно, подканих Звездин да тръгне напред.

С всяка измината стъпка нещо се завръщаше в света около нас. Повърхност, материя, цвят...

Зад мен — чух, че другите ме последваха. Под мен — Лабиринта. Той не бе изгубил нищо от загадъчността си, но бе придобил нов контекст, който постепенно намираще мястото си сред огромната метаморфоза на света около нас.

Продължихме надолу по хълма и усещането за триизмерност се появи отново. Отдясно морето се виждаше като на длан, подложено вероятно на чисто оптическо разделяне от небето, с което то сякаш за миг се бе сляло в нещо подобно на потопа, залял Ур, събрал в себе си водите отгоре и водите отдолу. Разместване, по силата на логиката, но иначе реално незабележимо. Спускахме се надолу по един стръмен, каменист склон, който по всяка вероятност водеше началото си от задната част на горичката, до която еднорогът ни бе отвел. Може би на около стотина метра под нас имаше абсолютно равно пространство, което впоследствие се оказа солидна скала, без нито една пукнатина — груб овал по форма, с главна ос от стотина метра. Склонът, по който яздехме, се отклоняваше наляво и отново се връщаше, като описваше широка арка — кръгла скоба, обгърнала

гладките като стъкло плитчини. Отвъд дясната му издатина нямаше нищо — тоест, земята се спускаше стръмно към странното море.

Когато продължихме и трите пространствени измерения сякаш още веднъж потвърдиха съществуването си. Слънцето беше отново онова огромно кълбо от разтопено злато, което бяхме видели и порано. Небето бе по-тъмно синьо, отколкото онова над Амбър и по него не се виждаше нито един облак. Това море бе синьо, в тон с небето, без точица от платно или остров. Не виждах птици и не чувах никакви звуци освен онези, които издавахме самите ние. В този ден, на това място цареше абсолютна тишина. В дъното на внезапно прояснилата се гледка, Лабиринта най-накрая се сдоби с точно разположение върху повърхността отдолу. Първоначално си помислих, че е врязан в скалата, но когато се приближихме видях, че всъщност е разположен в нея — златисторозови спирали, подобно жили на чуждоземен мрамор, изглеждащи сякаш сътворени от природата, въпреки явното намерение на замисъла.

Дръпнах юздите и останалите заковаха до мен, Рандъм отдясно, Ганелон отляво.

Доста дълго време се вглеждахме мълчаливо в Лабиринта. Тъмно, разръфано по краищата петно заличаваше част от отрязъка точно под нас, проснало се от външния край към центъра.

— Знаеш ли — каза Рандъм накрая, — сякаш някой е отрязал върха на Колвир, разсичайки го точно на нивото на тъмниците.

— Да — отвърнах аз.

— Тогава, ако продължаваме да търсим някакво съответствие, това би трябвало да е близо до мястото, където се намира нашия Лабиринт.

— Да — повторих аз.

— А онова петно е от южната страна, откъдето идва черният път.

Кимнах бавно, тъй като бях започнал да разбирам и предположението ми постепенно се затвърди в увереност.

— Какво означава това? — попита Рандъм. — Изглежда съответства на реалното състояние на нещата, но като се изключи този факт, не разбирам значението му. Защо бяхме доведени тук? Защо ни бе показан този Лабиринт?

— Не съответства на реалното състояние на нещата — отвърнах аз. — Това е реалното състояние на нещата.

Ганелон се извърна към нас.

— На онази сянка Земята, която посетихме — където си прекарал толкова много години, — чух едно стихотворение за двата пътя, които се разклонявали в гората — започна той. — Краят му беше: „Когато по неутъпкания поех, целият свят стана различен.“ Щом го чух, си спомних нещо, което ти веднъж ми бе казал: „Всички пътища водят към Амбър“. И тогава, както и сега, се замислих, колко важен е изборът, който правим, въпреки явно неизбежният край за всички онези, в чиито вени тече твоята кръв.

— Ти знаеш? — изненадах се аз. — Разбрал си?

— Така мисля. — Кимна, после посочи. — Това там, долу е истинският Амбър, нали?

— Да. Да, точно той е.

---

[1] Картина от кубистичния период на Пикасо, посветена на едноименния баски град, бомбардиран и унищожен от германците през 1937 г. ↑

РЪКАТА НА ОБЕРОН

I

Ярко мълниеносно прозрение в тон със странното слънце...

Ето го... Разположено под тази светлина, нещото, което досега бях виждал обгърнато в мрак, озарено единствено от собственото си сияние: Лабиринта, величественият Лабиринт на Амбър, изхвърлен на брега върху овална пясъчна плитчина под/над едно странно небе-море.

... И аз знаех, чрез онзи вътре в мен, който ни свързваше, че този трябваше да е истинският. Което означаваше, че Лабиринта в Амбър не беше нищо друго, освен неговата първа сянка. Което означаваше...

Което означаваше, че самият Амбър не беше нищо друго освен сянка, макар и по-особена, тъй като Лабиринта не бе пренесен някъде отвъд пределите на Амбър, Ребма и Тир-на Ногт. Което пък тогава означаваше, че мястото, на което се бяхме озовали, по закона за предходността и съответствието, беше истинският Амбър.

— Как разбра? — попитах го аз.

— Знаеш, че умея да отгатвам, Коруин — отвърна ми той. — Спомням си всичко, което някога си ми казвал за това как стоят нещата в Амбър: как сянката му, заедно със сенките от вашите битки се простират върху света. Често се чудех, когато си мислех за черния път, дали нещо би могло да хвърли подобна сянка и върху самия Амбър. И си представях, че едно такова нещо би трябвало да е изключително първично, могъщо и тайно. — Той посочи към гледката пред нас. — Като това.

— Продължавай — казах аз.

Изражението на лицето му се промени и той повдигна рамене.

— Следователно, там би трябвало да съществува много по-дълбок пласт реалност, отколкото в твоя Амбър. — Ганелон се доизясни: — И там именно е била свършена мръсната работа. Животното, под чието покровителство се намиращ, ни доведе до нещо, което прилича на такова място и това петно върху Лабиринта изглежда е мръсната работа. Съгласен ли си с мен?

Кимнах.

— Бях удивен не толкова от заключенията, колкото от проникателността ти — отвърнах аз.

— Предвари ме — обади се Рандъм от дясната ми страна, — но и аз дълбоко в себе си изпитвах същото усещане. Наистина съм убеден, че по някакъв начин онова там долу е основата, върху която е съграден нашия свят.

— Един външен човек понякога вижда нещата по-добре, отколкото онзи, който е вътре в тях — подхвърли Ганелон.

Рандъм ме погледна и после насочи цялото си внимание към гледката.

— Мислиш ли — попита той, — че нещата ще се променят още, ако слезем, за да поогледаме по-отблизо?

— Има само един начин да разберем — отвърнах аз.

— В колона по един тогава — съгласи се Рандъм. — Аз ще водя.

— Добре.

Рандъм насочваше коня си надясно, наляво, надясно, в дълга поредица от криволичещи движения, което ни принуждаваше да вървим на зиг-заг през по-голяма част от външната страна на стената. Продължавахме да се движим по начина, по който го бяхме правили през целия ден, като аз вървах плътно зад него, а Ганелон беше последен.

— Изглежда достатъчно безопасно вече — извика Рандъм назад.

— Засега — отвърнах аз.

— Някаква цепнатина в скалите отдолу.

Наведох се напред. Вдясно имаше отвор на пещера, на нивото на овалната плоскост. Разположението ѝ беше такова, че бе останала скрита от погледа ни, докато бяхме стояли по-горе.

— Минаваме прекалено близо до нея — казах аз.

— ... бързо, внимателно и тихо — добави Рандъм и изтегли меча си.

Извадих Грейсуондир от ножницата му, на един завой разстояние отзад над мен Ганелон изтегли своето оръжие.

Не минахме покрай отвора, а отново завихме наляво, преди да стигнем до него. Намирахме се на около десетина, петнайсет крачки, когато долових неприятна миризма, която не можах да определя. Ала конете явно се бяха справили по-добре от мен или пък просто си бяха черногледни по природа, защото присвиха уши, разшириха ноздри и

започнаха разтревожено да пръхтят, докато в същото време се извърщаха встрани и дърпаха юздите. Поуспокоиха се от само себе си, веднага щом завихме и отново започнахме да се отдалечаваме от мястото. Бяха спокойни до момента, в който не стигнахме до края на спускането си и не започнахме да се приближаваме към повредения Лабиринт. Отказаха да се приближат до него.

Рандъм слезе от коня. Приблужи се до очертаванията на изрисуваната повърхност, спря и се втренчи в нея. След известно време заговори, без да се обръща назад.

— От всичко останало, което знаем, следва, че нарочно е бил повреден.

— Изглежда, че следва — отвърнах аз.

— Също така следва, че бяхме доведени дотук с определена цел.

— И аз бих казал същото.

— Тогава не се изисква кой знае какво въображение, за да се стигне до заключението, че сме тук с явната цел да определим как точно е бил повреден Лабиринта и какво може да се направи, за да бъде оправен.

— Вероятно. Каква е твоята диагноза?

— Все още никаква.

Той тръгна покрай очертаванията на фигурата, надясно към отсрещната страна, откъдето започваше петното. Прибрах меча си в ножницата и се приготвих да сляза от коня. Ганелон се протегна и ме хвана за рамото.

— Мога да се справя и сам... — започнах аз.

Но той не обърна никакво внимание на думите ми и ме прекъсна:

— Коруин, сякаш има някаква малка грапавина там, към центъра на Лабиринта. Няма вид на нещо от самия него...

— Къде?

Той посочи и аз проследих ръката му.

Имаше някакъв чужд предмет близо до центъра. Пръчка? Камък? Хвърчащо парченце хартия...? Невъзможно бе да се определи с точност от такова разстояние.

— Видях го — отвърнах.

Слязохме от конете и се запътихме към Рандъм, който до този момент бе стоял наведен върху най-дясната част от фигурата, оглеждайки внимателно потъмнялото място.

— Ганелон забеляза нещо към центъра — казах аз.

Рандъм кимна.

— И аз го видях — потвърди той. — Опитвах се да определя възможно най-добрия начин, по който да се добера до него, за да го огледам по-отблизо. Не ми харесва идеята да вървя през един повреден Лабиринт. От друга страна се чудех на какво бих се изложил, ако се опитам да премина през почернялото място. Ти как мислиш?

— Да преминеш през каквото там е останало от Лабиринта би отнело доста време — отвърнах аз, — ако има противодействие равно на онова, което съществува у дома. Освен това ни учеха, че е смъртоносно да се отклоняваш от него, а в конкретната ситуация ще бъда принуден да се отклоня, когато стигна до петното. От друга страна, както ти казваш, ако стъпя на петното, бих могъл да вдигна на крак враговете ни. Така че...

— Така че никой от вас няма да го прави — прекъсна ме Ганелон. — Аз ще го направя.

Тогава, без да дочака отговора ни, той се засили, скочи върху потъмнялата част, прекоси я тичешком към центъра, спря толкова, колкото да вдигне някакъв малък предмет, обърна се и се втурна назад.

Няколко мига по-късно стоеше пред нас.

— Това, което направи, беше много опасно — каза му Рандъм.

Ганелон кимна.

— Но вие двамата и досега щяхте да го обсъждате, ако не го бях направил. — Той вдигна ръката си и я протегна към нас. — А сега, какво ще правите с това?

Държеше кинжал. Нанизано върху него, стоеше зацапано правоъгълно картонче. Взех ги от ръцете му.

— Прилича на Фигура — отбеляза Рандъм.

— Да.

Измъкнах картончето, позагладих измачканите места. Мъжът, който видях върху него, ми беше полупознат — което всъщност означаваше, че е и полунепознат. Русоляв, права коса, леко изострени черти, едва забележима усмивка, някак пренебрежителна.

— Не го познавам — казах аз.

— Дай и аз да го видя.

Рандъм взе картата от ръцете ми и смръщи вежди.

— Не — каза той след малко, — и аз не го познавам. Като че ли би трябвало да го познавам, но... Не.

В този момент конете възобновиха оплакванията си, но този път много по-силно. Беше ни необходимо само да извърнем глави, за да разберем причината за тяхното безпокойство, защото тя бе избрала точно този момент, за да се появи от пещерата.

— Дявол да го вземе — промълви Рандъм.

Съгласих се с него.

Ганелон си прочисти гърлото и насочи напред меча си.

— Някой да може да каже какво е това? — попита той.

Първото ми впечатление за звяра бе, че е змиеподобен, едновременно поради движенията му и поради факта, че дългата му дебела опашка изглеждаше повече като продължение на дългото му слабо тяло, отколкото като обикновен придатък. Движеше се на четири крака с двойни стави, стъпалата му бяха огромни, а ноктите отвратителни. Тясната му главичка завършваше с човка и докато то се приближаваше към нас, тя се поклащаше ту на едната страна, ту на другата, показвайки ни първо едното си бледосинкаво око, после другото. Огромни криле стояха прибрани от двете страни на тялото му — пурпур и нещо, подобно на кожа. Нямаше нито козина, нито пера, въпреки че на места по гърдите, раменете, гърба и по продължение на опашката си имаше люспи. От човката-щик до извиващото се връхче на опашката звярът изглеждаше малко по-дълъг от три метра. Чуваше се някакъв дрънчащ звук, докато се движеше и за миг зърнах отблясъците на нещо лъскаво върху шията му.

— Най-близкото до това чудо, което аз съм виждал — каза Рандъм, — е едно хералдическо животно — грифонът. Само че това е голо и мораво.

— Определено не е от нашите природни забележителности — добавих аз, изтеглих Грейсуондир и размахох острието му на едно ниво с главата на създанието.

Звярът изстреля червен, разцепен на две език. Повдигна криле на няколко сантиметра, после отново ги отпусна. Когато главата му се извиваше надясно, опашката му се преместваше наляво, после пак ляво — дясно, дясно — ляво — и така създаваше непрекъснато увеличаващ се, почти хипнотизиращ ефект, докато се приближаваше към нас.

Явно се интересувахте повече от конете, отколкото от нас, защото се готвеше да ни заобиколи. Насочваше се право към мястото, където стояха, треперещи и риещи с копита. Преместих се, за да препреча пътя му.

Тогава то се изправи на задните си крака.

Крилете му се вдигнаха нагоре и се разпериха, разстилайки се подобно на чифт увиснали платна, внезапно уловени от повея на вятъра. Изправено на задните си крака, то се извисяваше над нас и сега изглеждаше така, сякаш заемаше най-малко четири пъти по-голямо пространство от преди. И тогава изкряска, нададе ужасяващ ловен крясък или заплаха, при което ушите ми звъннаха. В същото време изплющя с криле, подскочи и се отдели от земята.

Конете хукнаха да бягат. Звярът беше извън досега ни. Тогава разбрах какво предизвикваше ярките проблясъци и дрънченето. Съществува беше вързано на дълга верига, която водеше обратно към вътрешността на пещерата. Точната дължина на „каишката“ му незабавно предизвика нещо повече от просто научен интерес.

Извърнах се, когато то премина със свистене, размахало криле и падна от другата ни страна. Не бе набрало достатъчно инерция, за да може да полети истински при това кратко издигане нагоре. Видях, че Звездин и Огнедишащ змей се носеха в галоп към най-отдалечения край на овала. Докато Яго, конят на Рандъм, бе препуснал в посока на Лабиринта.

Докоснал веднъж земята, звярът се обърна, сякаш за да преследва Яго, но всъщност ни проучи внимателно още веднъж и замръзна. Този път се намираще много по-близо — на по-малко от четири метра. Животното вирна глава, въртна към нас дясното си око, после отвори човка и издаде приглушен грачещ звук.

— Какво ще кажете да го нападнем сега? — попита Рандъм.

— Не, почакайте. Има нещо странно в поведението му.

То бе отпуснало глава, докато говорех и бе разперило криле върху земята. Удари три пъти с човка пред себе си и отново погледна нагоре. После прибра наполовина криле към тялото си. Опашката му потрепери и животното започна силно да я размахва насам-натам. Отвори човката си и отново издаде същият онзи грачещ звук.

В този миг нещо друго привлече вниманието ни.

Яго бе влязъл в Лабиринта, откъм страната на петното. Пет-шест метра навътре, застанал направо през силовите линии, подобно на насекомо, попаднало върху листата на мухоловка, той бе заклещен близо до един от Воалите. Изцвили силно, когато искрите изригнаха около него, гривата му настръхна и остана изправена нагоре.

Още в същия миг, точно над него, небето взе да потъмнява. Но онова, което започна да се оформя, не беше просто облак водна пара. По-скоро това бе идеално по форма кръгло образувание, червено в центъра си и жълто по краищата, което се въртеше по посока на часовниковата стрелка. Внезапно до ушите ни достигна звук подобен на самотен камбанен звън, последван от хриптенето на задушаваш се кон.

Яго продължаваше да се бори. Първо освободи десния си крак, после отново го омота, докато освобождаваше левия, като цвилеше обезумяло през цялото време. Искрите се бяха издигнали до раменете му и той ги изтръскваше от тялото и врата си, като че ли бяха дъждовни капчици. Формите на тялото му придобиваха мек, мазен блясък.

Грохотът се усили и в центъра на червеното нещо над нас започнаха да си играят малки светкавици. В този миг вниманието ми бе привлечено от дрънчащ звук и като погледнах надолу открих, че пурпурният грифон се е плъзнал покрай нас и е застанал така, че да бъде между нас и свистящата червена стихия. Беше се присвил, подобен на фантастичен готически водоливник и извърнал глава, наблюдаваше зрелището.

Точно в този момент Яго освободи и двата си предни крака и се изправи на задните. В него вече имаше нещо нереално, което заедно с блясъка и искрите замъгляваше очертанията му. Може и да бе изцвил в този момент, но всички останали звуци бяха заглушени от непрестанния грохот отгоре.

Нещо подобно на фуния се спусна от кънтящото образувание — ярко, искрящо, виещо и невероятно бързо. То докосна изправилия се на задните си крака кон и за миг очертанията на животното се увеличиха многократно, като право пропорционално на това ставаха все по-бледи и по-бледи. После той просто изчезна. За миг фунията остана неподвижна, подобно на идеално уравновесен похлупак. После грохотът започна да намалява.

Фунията бавно се издигна на съвсем малко разстояние — може би човешки бой — над Лабиринта. После изсвистя нагоре толкова бързо, колкото беше слязла.

Воят престана. Грохотът започна да стихва. Миниатюрните светкавици вътре в кръга избледняха. Цялото образувание започна да избледнява и да забавя движението си. Миг по-късно то се превърна просто в късче тъмнина, след още миг — изчезна.

Доколкото можех да видя, от Яго не бе останала никаква следа.

— Не ме питай — казах аз, когато Рандъм се извърна към мен. — Аз също нищо не знам.

Той кимна, после насочи вниманието си към нашия морав приятел, който точно тогава продрънкваше веригата си.

— Какво ще правим с това глупаво създание тук? — попита, като го посочи с върха на меча си.

— Имах смътното впечатление, че се опитваше да ни предпази — отвърнах аз и пристъпих напред. — Прикривай ме. Искам да опитам нещо.

— Сигурен ли си, че можеш да се движиш достатъчно бързо? — попита той. — С тази рана в хълбока...

— Не се притеснявай — отвърнах аз, малко по-самоуверено, отколкото бе необходимо и продължих да пристъпвам напред.

Беше прав за лявата ми страна. Заздравяващото намушкано място още ми причиняваше тъпа болка и явно затрудняваше движенията ми. Но в дясната ми ръка все пак се намираше Грейсуондир, а и това бе един от онези случаи, в които се доверявах неимоверно на собствените си инстинкти. Благополучно се бях осланял на това си чувство и в миналото. Беше време, когато подобни рискове просто изглеждаха съвсем в реда на нещата.

Рандъм се придвижи напред и надясно. Аз заобиколих отстрани и протегнах напред лявата си ръка така, както човек би опитал да се запознае с някое непознато куче, бавно. Нашият хералдичен приятел вече се бе изправил на крака и се обръщаше.

Обърна се отново към нас и се вгледа внимателно в Ганелон, там някъде вляво от мен. После видя ръката ми. Приведе глава и отново удари с човка по земята. Изграчи съвсем тихо — кратък бълбукащ звук, — вдигна глава и бавно я протегна напред. Размаха голямата си опашка, докосна пръстите ми с човка, после отново повтори странните

си действия. Предпазливо поставих ръка върху главата му. Размаха на опашката се увеличи, главата му остана неподвижна. Почесах го внимателно зад врата и то бавно извъртя глава, сякаш това му харесваше. Отдръпнах ръката си и отстъпих крачка назад.

— Мисля, че сме приятели — промълвих тихо аз. — А сега опитай ти, Рандъм.

— Шегуваш ли се?

— Не, сигурен съм, че си в безопасност. Опитай.

— Какво ще направиш, ако се окаже, че грешиш?

— Ще се извиня.

— Страхотно.

Той се доближи и протегна ръка. Животното си остана приятелски настроено.

— Добре — каза той след около половин минута, като продължаваше да го потупва по врата — и какво доказахме с това?

— Че той е куче-пазач.

— Какво пази?

— Лабиринта, явно.

— Без да се замислям тогава — отвърна Рандъм и отстъпи назад, — бих казал, че има какво още да се иска от него. — Той посочи петното. — Това е напълно разбираемо, ако се отнася толкова приятелски към всеки, който не яде овес и не цвили.

— Моето предположение е, че умее да подбира. Възможно е също така да е бил поставен тук, след като Лабиринта вече е бил повреден, за да го защитава срещу по-нататъшни нежелани действия.

— Кой го е поставил?

— Аз самият също бих искал да знам. Явно някой, който е на наша страна.

— Можеш да доизпробваш теорията си, като позволиш на Ганелон да се приближи до него.

Ганелон остана неподвижен.

— Може да имате някаква характерна семейна миризма — промълви той накрая — или пък да харесва само амбърити. Така че, благодаря, но ще се въздържа.

— Добре. Не е чак толкова важно. Засега предположенията ти се оказаха добри. Как си обясняваш събитията?

— От двете групировки, които се опитват да се домогнат до трона — отвърна Ганелон, — тази, съставена от Бранд, Файона и Блийс е била, както ти самият каза, по-осведомена за характера на силите, които си играят с Амбър. Бранд не ти е дал конкретни доказателства за подобно нещо — освен ако не си пропуснал някои събития, които евентуално е споменал, — но независимо от това предположението ми е следното: повредата на Лабиринта представлява средството, чрез което съюзниците им си осигуряват достъпа до вашето царство. Един или няколко от тях са извършили грозното деяние, оставило тъмната следа. Ако кучето-пазач тук реагира на семейна миризма или на някаква друга специфична информация, която всички вие притежавате, тогава всъщност е възможно то да е било тук през цялото време и просто да не е сметнало за необходимо да направи нещо срещу нападателите.

— Възможно е — съгласи се Рандъм. — Имаш ли някаква представа как е било извършено?

— Може би — отвърна той. — Ще ти позволя да го демонстрираш вместо мен... ако искаш, разбира се.

— Какво трябва да направя?

— Ела насам — отвърна той, обърна се и се отправи към края на Лабиринта.

Последвах го. И Рандъм направи същото. Грифонът се промъкна отстрани до мен.

Ганелон се обърна и протегна ръка.

— Коруин, може ли да те помоля да ми дадеш кинжала, който взех?

— Заповядай — отвърнах, издърпах го от колана си и му го подадох.

— Питам те пак, какво трябва да направя? — поинтересува се Рандъм.

— Кръвта на Амбър — отвърна Ганелон.

— Не съм много сигурен, че идеята ми харесва — каза Рандъм.

— Всичко, което трябва да направиш, е да боднеш пръстта си с това — продължи Ганелон и му подаде кинжала — и да изстискаш капка кръв върху Лабиринта.

— И какво ще стане?

— Нека да опитаме и ще видим.

Рандъм ме погледна.

— Ти какво ще кажеш? — попита той.

— Давай. Нека разберем. Заинтригуван съм.

Той кимна.

— Добре.

Пое кинжала от Ганелон и бодна връхчето на малкия пръст на лявата си ръка. След това стисна пръста, като го държеше над Лабиринта. Появи се мъничка червена капчица, стана по-голяма, потрепери и падна.

В същия миг тънка струйка дим се вдигна от мястото, където бе капнала, придружена от тихо изпукване.

— Проклет да съм! — извика Рандъм, явно силно впечатлен.

Мъничката капчица кръв бе попила, постепенно разстилайки се до около размера на монета от половин долар.

— Готово — рече Ганелон. — Ето как е било направено.

Петънцето наистина представляваше миниатюрно подобие на масивното петно, по-нататък, вдясно. Грифонът-пазач нададе приглушен кръсък и се отдръпна назад, въртейки глава ту към един от нас, ту към друг.

— Спокойно, приятелю, спокойно — казах аз и се протегнах към него, за да го успокоя отново.

— Но какво би могло да причини толкова голямо... — започна Рандъм, а после бавно наведе глава.

— Какво, наистина? — погледна го Ганелон. — Не виждам никакви следи, които да показват къде точно бе унищожен коня ти.

— Кръвта на Амбър — измърмори Рандъм. — Днес направо си пълен с прозрения, а?

— Накарай Коруин да ти разкаже за Лорейн, страната, в която живях толкова дълги години — отвърна той. — Страната, където се появи Черния кръг. Винаги съм нащрек за последствията от тези сили, въпреки че ги познавам само от разстояние. Нещата започнаха да ми се изясняват с всяка нова подробност, научена от вас. Да, сега наистина съм пълен с прозрения, сега, когато знам повече за начина им на действие. Попитай Коруин какво мисли за своя генерал.

— Коруин — обърна се към мен Рандъм, — дай ми промушената Фигура.

Извадих я от джоба си и я произгладих. Петната сега изглеждаха много по-зловещи. Имаше и още нещо, което ме порази. Не вярвах изобщо да бе изработена от Дуоркин — мъдрец, вълшебник, художник и някога възпитател на децата на Оберон. Досега никога не ми бе хрумвало, че и някой друг може да е в състояние да изработи Фигура. Въпреки че стилът на тази наистина ми изглеждаше някак познат, тя не беше работа на Дуоркин. Къде преди бях виждал подобен строг рисунък, не толкова непринуден, колкото този на учителя? Всяко движение бе предварително обмислено, още преди перото да докосне хартията. Имаше и още нещо, което не беше както трябва — някаква свойствена идеализация, различна от тази на нашите собствени Фигури, сякаш художникът е работил, воден от стари спомени, мимолетни впечатления или чужди описания, вместо с истинския жив човек.

— Фигурата, Коруин. Ако обичаш — повтори Рандъм.

Имаше нещо в начина, по който го каза, което ме накара да се поколебая. То събуди у мен усещането, че Рандъм по някакъв начин се е озовал на една крачка пред мен по отношение на нещо важно, усещане, което никак не ми харесваше.

— Потупах стария грозник заради теб и току-що се убодох в името на общата ни кауза, Коруин. Сега позволи ми да видя тази Фигура.

Подадох му я. Опасенията ми се засилиха, когато той я взе в ръка и смръщи вежди. Защо изведнъж се бях оказал в ролята на глупака? Дали нощта, прекарана в Тир-на Ногт забавяше мисловната дейност? Защо...

Рандъм започна да псува, поредица от вулгаризми, които нищо от онова, с което се бях сблъскал в дългата си военна кариера, не можеше да надмине.

После:

— Какво има? — попитах аз. — Нищо не разбирам.

— Кръвта на Амбър — каза той най-накрая. — Които и да са го направили, първо са минали през Лабиринта. После са застанали в центъра и са се свързали с този човек посредством Фигурата му. Когато е отговорил и е бил постигнат стабилен контакт, те са го наръгали. Кръвта му е изтекла върху Лабиринта и е повредила част от него, както направи моята тук.

Той млъкна, колкото да си поеме няколко пъти дълбоко въздух.

— Мирише на някакъв ритуал — отбелязах аз.

— Проклети ритуали! — извика Рандъм. — Всичките да бъдат проклети! Един от тях ще умре, Коруин. Аз ще го убия — него или нея.

— Все още не...

— Какъв глупак съм — продължи той, — да не разбера веднага. Погледни! Погледни по-внимателно!

Тикна в ръцете ми пронизаната Фигура. Вгледах се. Все още нищо не разбирах.

— А сега, погледни мен! Погледни ме!

Направих го. После отново се взрях в картата.

Разбрах какво искаше да каже.

— Никога не съм означавал за него нещо повече от далечен отзвук на живота в Амбър. Но те са използвали сина ми — заяви Рандъм. — Това трябва да е портрет на Мартин.

II

Застанал там, до повредения Лабиринт, вглеждайки се в портрета на мъжа, който можеше да е или да не е синът на Рандъм, който можеше да е умрял или да не е от раната, нанесена му с нож от някоя точка вътре в Лабиринта, аз се извърнах и закрачих с гигантски стъпки назад в паметта си, за да преповторя набързо събитията, които ме бяха довели до този миг на странно откровение. Съвсем наскоро бях научил толкова много неща, че случилото се през изминалите няколко години, сякаш съставляваше съвсем различна история от онази, която бе представлявало тогава, когато го бях изживявал. Сега тази нова вероятност и върволицата идеи, които тя загатваше, току-що отново изцяло бе променила картината.

Не знаех дори как се казвам, когато се събудих в „Гринуд“, в онази частна клиника в отдалечените предградия на Ню Йорк, където, непосредствено след катастрофата, бях прекарал двете, напълно изтрити от паметта ми, седмици. Съвсем наскоро ми бе казано, че самата катастрофа е била устроена от брат ми Блийс, незабавно след бягството ми от санаториума Портър в Олбъни. Научих това от брат ми Бранд, който преди това ме бил въдворил там чрез фалшива психиатрична диагноза. В Портър съм бил подложен на електрошокова терапия в продължение на няколко дни. Ефектът бил доста съмнителен, но по всяка вероятност бил свързан с възвръщането на част от паметта ми. Явно, точно това е уплашило Блийс и го е накарало да се опита да посегне на живота ми по време на моето бягство, продупчвайки гумите на колата ми точно на завоя над езерото. Това без съмнение щяло да причини смъртта ми, ако Бранд не се намирал само на една крачка зад Блийс и не се появил, за да защити „застраховката си“, т.е. мен. Той ми каза, че съобщил на ченгетата, извлякъл ме от езерото и ми оказал първа помощ, докато линейката пристигнала. Малко след това бил заловен от бившите си съюзници — Блийс и сестра ни Файона, — които го затворили в охранявана кула на отдалечено сред Сенките място.

Имало две клики, стремящи се към трона, едната — заговорничела, а другата се опитвала да осуети заговора чрез друг заговор. Следвали се един друг по петите, дишали си във вратовете и си причинявали всичко, което можело да се измисли, предвид конкретните обстоятелства. Нашият брат Ерик, подкрепен от братята ни Джулиан и Кейн, се подготвяли да завземат трона, останал задълго празен, поради необяснимото отсъствие на баща ни Оберон. Необяснимо за Ерик, Джулиан и Кейн. За другата групировка, съставена от Блийс, Файона, а до скоро и от Бранд, не било необяснимо, защото сами били отговорни за него. Те били подредили нещата по този начин, за да разчистят на Блийс пътя към трона. Но Бранд извършил тактическа грешка, като се опитал да привлече Кейн към тяхната игра за трона, при което Кейн решил, че му се предлага по-добра възможност, ако поддържа страната на Ерик. Това поставило Бранд в положение близко до критичното, от което не следвало веднага, че ще разкрие самоличността на съучастниците си. Горедолу по същото време, Блийс и Файона решили да използват скритите си съюзници против Ерик. Бранд не се съгласил с това, страхувайки се от мощта на тези сили и в резултат бил отхвърлен от Блийс и Файона. Когато всички хукнали по петите му, той потърсил начин да разруши изцяло равновесието на силите, като се пренесъл на сянката Земя, където Ерик ме бил оставил да умра преди много векове. По-късно Ерик научил, че не съм умрял, но имам пълна амнезия, което било горедолу равносилно. Все пак оставил сестра ни Флора да ме следи в моето изгнаничество и решил, че с това нещата се приключват. Бранд ми каза, че той ме е въдворил в Портър в отчаяния си опит да възстанови паметта ми — необходимо предварително условие, преди завръщането ми в Амбър.

Докато Файона и Блийс се оправяли с Бранд, Ерик се свързал с Флора. Тя уредила преместването ми в „Гринуд“ от клиниката, в която полицията ме била закарала, като инструктирала да ме държат упоен. В същото време Ерик започнал да се подготвя за коронацията си в Амбър. Малко след това идиличното съществуване на нашия брат Рандъм в Тексорами било нарушено. Бранд успял да му изпрати съобщение извън нормалните семейни канали — тоест, Фигурите, — с молба да го освободи. Докато Рандъм, който за щастие не поддържал нито едната, нито другата страна в борбата за власт, се занимавал с

това, аз успях да избягам от „Гринуд“, въпреки че все още не бях възвърнал изцяло паметта си. След като се сдобих с адреса на Флора от изплашения директор, аз се отправих към къщата ѝ в Уестчестър. Започнах да блъфирам и се нанесох вътре в ролята на пансионер. Рандъм, междувременно, не успял да постигне кой знае какъв успех в опитите си да освободи Бранд. След като убил змиеподобния часовой на кулата, трябвало да избяга от пазачите ѝ, за което използвал една от странните движещи се скали в тази местност. Пазачите, смела шайка от не твърде човекоподобни момчета, успяла да го последва през Сенките, подвиг обикновено непостижим за неамбърити. Тогава Рандъм избягал на сянката Земя, където аз насочвах Флора по погрешни пътеки, докато в същото време се опитвах да намеря истинския път към просветлението по отношение на моето собствено положение. Пресичайки континента в отговор на уверенията ми, че ще бъде под моя закрила, Рандъм бе дошъл при мен, убеден, че преследвачите му са мое творение. Когато му помогнах да ги унищожи, той останал твърде озадачен, но нямал желание да повдига този въпрос, тъй като по всичко изглеждало, че съм въввлечен в някакви собствени маневри по отношение на трона. Всъщност, много лесно бе изигран да ме отведе обратно в Амбър през Сенките.

Тази авантюра в някои отношения се бе оказала ползотворна, докато в други не чак толкова задоволителна. Когато най-накрая разкрих истинското си състояние, Рандъм и нашата сестра Дирдри, която бяхме срещнали по пътя, ме заведоха до огледалния на Амбър град в дълбините на морето — Ребма. Там преминах през отражението на Лабиринта и в резултат възстанових по-голямата част от спомените си — във връзка с това възникна и въпросът дали аз съм истинският Коруин или просто една от неговите сенки. От Ребма се отправих към Амбър, използвайки силата на Лабиринта, за да се пренеса мигновено у дома. След като се бих на дуел с Ерик, дуел, който нищо не реши, аз избягах чрез Фигурите във владенията на скъпия си брат и евентуален бъдещ убиец — Блийс.

С Блийс се съюзихме, за да атакуваме Амбър — зле ръководена битка, която изгубихме. Блийс изчезна по време на решителната схватка, при обстоятелства, които изглеждаха фатални. Колкото повече неща обаче научавах, и колкото повече се замислях върху случилото се, толкова по-вероятно ми се струваше да не са се оказали чак толкова

фатални. Това нападение стана причина да се превърна в пленник на Ерик и, макар против волята си до известна степен, в съучастник на неговата коронация. После той ме ослепи и захвърли в тъмница. Няколкото години, прекарани в подземните килии на Амбър бяха станали свидетел на възстановяването на зрението ми, в права пропорционалност обаче с влошаването на умствените ми възможности. Само внезапното появяване на стария съветник на татко Дуоркин, в много по-лошо умствено състояние от мен, бе разкрило пътя към бягството.

След това се заех да си възстановя силите и реших да бъда по-предпазлив следващия път, когато тръгна да търся Ерик. Стигнах през Сенките до Авалон, древната земя, която някога бях управлявал, с намерението да се сдобия с едно вещество, уникално със свойствата си да предизвиква взривове в Амбър. От всички амбърити за съществуването на подобно вещество знаех единствено аз. По пътя минах през земите на Лорейн, където срещнах моя стар авалонски пълководец Ганелон или пък някой, който много приличаше на него. Останах там заради един ранен рицар, едно момиче и една местна заплаха, странно наподобяваща нещо, което се появяваше в покрайнините и на самия Амбър — постоянно нарастващ черен кръг, свързан по някакъв начин с черния път, по който се движеха нашите врагове — факт, за който отчасти държах отговорен и себе си, заради клетвата, която бях изрекъл по време на моята слепота. Спечелих битката, изгубих момичето и продължих по пътя си към Авалон, заедно с Ганелон.

Когато стигнахме до Авалон, бързо научихме, че градът се намира под закрилата на моя брат Бенедикт, който имал проблеми, поради ситуация, сходна на заплахата от черния кръг\черния път. Бенедикт изгубил дясната си ръка в решителната схватка, но спечелил победа в битката си със зловещите амазонки. Той първо ме предупреди да запазя намеренията си към Ерик и Амбър само на теория и чак след това ни предложи гостоприемството на едно от именията си, докато той самият остана в продължение на още няколко дни на бойното поле. И точно в неговото имение срещнах Дара.

Дара ми каза, че е правнучка на Бенедикт и нейното съществуване се пази в тайна от Амбър. Тя измъкна каквото можа от мен за Амбър, за Лабиринта, за Фигурите и за нашата способност да

преминаваме при Сенките. Освен това изумително добре владееше шпагата. Двамата се любихме при моето завръщане от пътуването ми през Сенките до едно място, откъдето се бях сдобил с достатъчно количество необработени диаманти, за да се разплатя за нещата, от които щях да се нуждая за атаката ми срещу Амбър. На следващия ден ние с Ганелон взехме необходимите ни запаси от химикали и се отправихме към сянката Земя, където бях прекарал заточението си, за да се сдобием с огнестрелни оръжия и амуниции, произведени според инструкциите ми.

По пътя имахме някои трудности по протежение на черния път, който сякаш бе разширил обсега си на влияние и сред световите на Сенките. Успяхме да се справим с проблемите, които ни създаваше, но аз едва не загинах в един дуел с Бенедикт, който ни бе проследил, лудешки минавайки през Сенките. Прекалено вбесен, за да обяснява каквото и да било, той започна да се бие с мен сред малка горичка — все още бе по-добър от мен, владееше отлично оръжието, дори и с лявата си ръка. Успях да го победя само, защото използвах номер, свързан с едно свойство на черния път, за което той нищо не знаеше. Бях сигурен, че иска да ме убие, заради аферата с Дара. Но не. С няколкото думи, които си разменихме, той отрече изобщо да знае за съществуването на подобна жена. Тръгнал след нас убеден, че съм убил слугите му. Всъщност, Ганелон наистина бе открил няколко скорошни трупа в гората около имението на Бенедикт, но се бяхме разбрали да забравим за тях, тъй като нито знаехме кои са, нито пък имахме желание да усложняваме още повече съществуването си.

След като оставих Бенедикт под грижите на брат ни Жерар, когото чрез Фигурата му бях призовал от Амбър, ние с Ганелон продължихме към сянката Земя. Въръжихме се, вербувахме ударна сила от Сенките и се отправихме към Амбър, за да го атакуваме. Но при пристигането си открихме, че Амбър вече е нападнат от същества, които бяха дошли по черния път. Моите нови оръжия бързо обърнаха битката в полза на Амбър. Брат ми Ерик загина по време на боя, оставяйки на мен проблемите си, враждебността си и Рубина на справедливостта — управляващо времето оръжие, което бе използвал срещу мен, когато с Блийс атакувахме Амбър.

Точно в този миг се появи Дара, префуча край нас, влезе в Амбър, откри Лабиринта и успя да премине през него — убедително

на пръв поглед доказателство, че наистина имаме някаква роднинска връзка. По времето на това изпитание тя демонстрира странно физическо преобразяване. В края на Лабиринта Дара заяви, че Амбър ще бъде унищожен. После изчезна.

Седмица по-късно брат ни Кейн бе убит, при обстоятелства, нагласени така, че да изкарат мен виновен. Фактът, че бях убил убиеца му, едва ли бе достатъчно доказателство за моята невинност, тъй като последният, естествено, не беше в състояние да го потвърди. Осъзнах някак си, че бях виждал подобни нему и преди, в лицето на онези създания, които бяха преследвали Рандъм до къщата на Флора. Най-накрая намерих време да седна заедно с Рандъм и да изслушам цялата история за неговия неуспешен опит да спаси Бранд от кулата му.

Самият Рандъм, след като го оставих в Ребма — преди години, когато се отправих към Амбър, за да се бия на дуел с Ерик — бе принуден от кралицата на Ребма, Мойри, да се ожени за една дама от нейния двор: Вайъли, красиво, сляпо момиче. Това отчасти се явяваше като наказание за Рандъм, който преди години бе изоставил покойната дъщеря на Мойри бременна с Мартин, вероятният човек от повредената Фигура, която Рандъм сега държеше в ръцете си. Неочаквано за Рандъм, той явно се бе влюбил във Вайъли и сега живееше заедно с нея в Амбър.

След като си тръгнах от Рандъм, аз взех Рубина на справедливостта и го свалих долу в залата с Лабиринта. Там, последвах откъслечните напътствия, които бях получил и го настроих подходящо, така че да мога да го използвам. Изпитах някои необичайни усещания по време на опитите си, но успях да придобия власт над неговото най-явно свойство: способността му да управлява метеорологичните явления. После разпитах Флора за всичко, свързано с моето изгнаничество. Версията ѝ изглеждаше достоверна и отговаряше на фактите, с които аз самият разполагах, макар да имах чувството, че скрива нещо във връзка със събитията по времето на моята катастрофа. Тя потвърди, че убиецът на Кейн е от същия вид като онези същества, които Рандъм и аз бяхме победили в дома ѝ в Уестчестър. Увери ме в поддръжката си във всичко, с което понастоящем бих могъл да се заема.

По времето, когато бях изслушал историята на Рандъм, аз все още не знаех нищо за двете групировки и техните машинации. Затова

реших, че ако Бранд все още е жив, неговото спасяване е от първостепенно значение. Ако не за друго, то поради факта, че той явно притежаваше сведения, които някой не искаше да бъдат разпространени. Хрумна ми и конкретен начин за постигането на това, но изпълнението му бе отложено за известно време — толкова, колкото ни бе необходимо на двамата с Жерар, за да върнем тялото на Кейн обратно в Амбър. Жерар използва част от това време, за да ме пребие до безсъзнание, просто в случай, че съм забравил, че е способен на подобна героична постъпка, а и за да придаде допълнителна тежест на думите си, когато ми съобщи, че той собственоръчно ще ме убие, ако се окажа инициатора на настоящите злочестини на Амбър. Беше побой пред затворен кръг от подбрана публика — наблюдаван бе от цялото семейство, посредством Фигурата на Жерар. Това било начин да се презастрахова, ако аз действително съм бил виновника и ми хрумнело, заради отправената ми заплахата, да премахна името му от списъка на живите. После двамата продължихме към Горичката на еднорога и изкопахме тялото на Кейн. И именно тогава наистина успяхме да зърнем за миг легендарния еднорог на Амбър.

Същата вечер се събрахме в библиотеката на двореца в Амбър — бяхме Рандъм, Жерар, Бенедикт, Джулиан, Дирдри, Файона, Флора, Луела и аз самият. Именно тук изпробвахме идеята ми за намирането на Бранд. Тя се състоеше в това и деветимата едновременно да опитаме да се свържем с него посредством Фигурата му. Успяхме.

Свързахме се и можахме да го пренесем обратно в Амбър. В разгара на вълнението — както всички се бяхме скупчили наоколо, — докато Жерар го пренасяше, някой заби кинжал в хълбока на Бранд. Жерар незабавно се самоназначи за лекуващ лекар и опразни стаята.

Останалите се преместихме във всекидневната на долния етаж, за да обсъдим случилото се. Тогава именно Файона ме уведоми, че Рубина на справедливостта може да причинява и вреда, когато се носи продължително време, като подхвърли евентуалната възможност именно той, а не раните, да е причинил смъртта на Ерик. Един от първите признаци, смяташе тя, е изкривяването на усещането за време — явно забавяне на събитията във времето, представляващо всъщност ускоряване на психологичните процеси. Реших да бъда по-предпазлив. Тя бе много по-осведомена за тези неща от нас, останалите, тъй като някога беше добра ученичка на Дуоркин.

И сигурно е била права. Може би имаше подобно въздействие върху хода на събитията онази вечер, когато се бях оттеглил в собствените си покои. Или поне изглеждаше така, като че ли онзи, който се бе опитал да ме убие, се бе движил малко по-бавно, отколкото аз самият бих го правил при подобни обстоятелства. Именно поради това, ударът бе почти успешен. Острието ме бе засегнало отстрани и светът бе изчезнал.

Докато животът бавно се процеждаше през мен, аз се събудих в моето старо легло, в моя стар дом на сянката Земя, която бях обитавал толкова дълго като Карл Кори. Нямах ни най-малка представа как съм бил върнат. Изпълзах навън в снежната виелица. Като с мъка се удържах в съзнание, успях да скрия Рубина на справедливостта в моята стара купчина тор, защото светът около мен сякаш наистина бе започнал да намалява хода си. После се отправих към шосето, с намерението да спра някой минаващ автомобил.

Човекът, който ме откри и ме откара в най-близката болница, се оказа моя приятел и бивш съсед — Бил Рот. В болницата бях лекуван от същия лекар, който се бе погрижил за мен преди години, по време на автомобилната ми катастрофа. Той заподозря, че може да се окажа психично болен, тъй като в регистрите им нещата бяха отразени по стария фалшифициран начин.

Бил се появи малко по-късно и ми помогна да разбере доста неща. Адвокат по професия, той бил обзет от любопитство по време на моето изчезване и проучил туй-онуй. Научил за подправеното удостоверение и успешните ми бягства. Дори притежаваше подробности за тези неща и за самата катастрофа. Бил бе усетил, че в мен има нещо странно, но това изобщо не го бе притеснило.

По-късно Рандъм се свърза с мен посредством Фигурата ми и ме уведоми, че Бранд бе дошъл в съзнание и иска да ме види. С помощта на Рандъм се върнах в Амбър. Отидох да видя Бранд. Именно тогава научих за естеството на борбата за надмощие, която се бе водила около мен и за самоличността на участниците. Неговата история, заедно с онова, което Бил ми бе казал на сянката Земя, най-накрая внесе някаква логика и последователност в събитията през последните няколко години. Той също така ми разказа повече и относно характера на опасността, с която понастоящем се бяхме сблъскали.

През следващия ден не правих нищо, привидно за да се подготвя за посещението си в Тир-на Ногт, а всъщност за да си подсигуря допълнително време, през което да се възстановя от раната си. Но все пак трябваше да спазя обичая. И така, онази нощ наистина се отправих към небесния град. Горе се натъкнах на объркваща сбирка от знаци и предзнаменования, които по всяка вероятност не означаваха нищо, а от призрака на моя брат Бенедикт се сдобих и с една странна механична ръка.

Когато се завърнах от това пътешествие в небето, преди отново да поемем през Колвир към къщи, с Рандъм и Ганелон закусихме. Бавно, напълно озадачаващо, местността около нас започна да се променя. Сякаш вървахме през Сенките, нещо почти невъзможно, толкова близо до Амбър. Когато стигнахме до това заключение, се опитахме да променим пътя си, но нито аз, нито Рандъм бяхме в състояние да въздействаме върху променящата се гледка. Точно тогава пред погледите ни се появи единорогът. Изглежда искаше да го последваме. Така и направихме.

Той ни преведе през калейдоскопна поредица от промени, докато накрая не се озовахме на това място, където вече ни бе изоставил сами да си блъскаме главите. Сега, когато събитията в своята последователност се бяха претърколили през главата ми, в периферията си умът ми се раздвижи, проби си път нататък и се върна към онова, което Рандъм току-що бе казал. Усетих, че отново съм крачка пред него. Не знаех за колко дълго щеше да се запази това състояние на нещата, но осъзнах къде бях виждал произведения на същата ръка, която бе пресъздавала прободената Фигура.

Бранд често рисуваше, когато изпаднеше в някой от неговите меланхолични периоди и аз се сетих за предпочитаната от него техника, докато си спомнях платно след платно всичко, което бе потъмнявал или изсветлявал. Към това можеше да се прибави и кампанията му от преди години да събира спомени и описания на Мартин от всеки, който го бе познавал. Тъй като Рандъм още не бе разпознал стила му, запитах се колко ли време щеше да мине, преди да се досети, както аз самият току-що бях направил, за евентуалния краен резултат от събираната от Бранд информация. Дори и неговата ръка да не бе забила кинжала, Бранд бе замесен в това чрез създаване на средството за покушение. Познавах Рандъм достатъчно добре, за да

съм наясно, че наистина щеше да направи онова, което бе казал. Щеше да се опита да убие Бранд, веднага щом видеше връзката. Ставаше повече от неприятно.

Това нямаше нищо общо с факта, че Бранд по всяка вероятност ми бе спасил живота. Смятах, че съм си уредил сметките с него, като го измъкнах от онази проклета кула. Не. Онова, което ме накара да потърся начин да заблудя Рандъм или поне да го забавя, не беше нито признателност, нито проява на някакви братски чувства. Подтикна ме просто голият, безпристрастен факт, че имах нужда от Бранд. Той самият знаеше това. Моята причина да го спася бе не по-малко подчинена на общото благо, отколкото неговата, когато ме е изтеглил от езерото. Бранд притежаваше нещо, от което сега имах нужда: познания. Той веднага бе осъзнал това и ги бе разпределил на малки дажби — като се надяваше така да откупи живота си.

— Наистина виждам приликата — отвърнах на Рандъм, — и може би наистина си прав за онова, което се е случило.

— Естествено, че съм прав.

— Всъщност, картата е била промушена — добавих аз.

— Явно. Не...

— Значи не е бил пренесен тук чрез Фигурата. Онзи, който го е извършил, е установил контакт, но не е успял да го убеди да премине.

— Е, и? Контактът е бил усилен до точката на достатъчна плътност и близост, така че въпреки всичко е бил в състояние да го намушка. По всяка вероятност дори го е блокирал със силата на волята си и го е задържал на мястото, където се е проляла кръвта. Момчето вероятно не е имало кой знае какъв опит с Фигурите.

— Може и да си прав, а може и да не си — отвърнах аз. — Луела или Мойри сигурно ще могат да ни разкажат какво точно е знаел за Фигурите. Но аз предполагам, че има вероятност контактът да е бил разрушен, преди да е настъпила смъртта. Ако е наследил твоите възстановителни способности, трябва да е оцелял.

— Трябва! Не са ми нужни празни догадки! Искам отговори!

Опитах се мислено да претегля нещата. Бях убеден, че знам нещо, което той не знае, но източникът ми не беше най-надеждният. Освен това предпочитях да премълча евентуалната възможност, тъй като не бях имал шанс да я обсъдя с Бенедикт. От друга страна,

Мартин беше син на Рандъм, а аз исках да отвлека вниманието му от Бранд.

— Рандъм, май ми хрумна нещо — казах аз.

— Какво?

— Точно след като Бранд бе намущан — започнах аз, — когато всички се събрахме във всекидневната, спомняш ли си, че разговорът се обърна към Мартин?

— Да. Нищо ново не излезе наяве.

— Разполагах с нещо, което можех да добавя тогава, но се въздържах, защото всички бяхме там. А също така и защото исках да го обсъдя на четири очи със засегнатата страна.

— Кой?

— Бенедикт.

— Бенедикт? Какво общо има той с Мартин?

— Не знам. Затова и предпочетох да го запазя в тайна, докато бъда наясно. Освен всичко друго, източникът ми на информация щеше да го накара да избухне.

— Продължавай.

— Дара. Бенедикт винаги ужасно се вбесява, щом спомена името й, но въпреки това доста от нещата, които ми бе казала, се оказаха верни — например, пътуването на Джулиан и Жерар по черния път, раняването им, престоят им в Авалон. Бенедикт призна че всичко това се е случило наистина.

— Какво ти е казала за Мартин?

Да, какво всъщност. Как точно да му го кажа, без да издам работата с Бранд...? Дара бе споменала, че преди доста години Бранд многократно посещавал Бенедикт в Авалон. Разликата във времето между Амбър и Авалон е такава, че бе твърде вероятно, като се замислих за това сега, визитите да съвпадат с периода, когато Бранд толкова активно е търсел сведения за Мартин. Чудех се, какво ли е продължило да го привлича там, след като той и Бенедикт никога не са били особено близки.

— Само, че Бенедикт е имал гост на име Мартин и тя мислела, че той е от Амбър — излъгах аз.

— Кога?

— Преди известно време. Не съм съвсем сигурен.

— Защо не си ми казал това по-рано.

— Не е кой знае какво и освен това ти не даваше признаци да си много загрижен за Мартин.

Рандъм измести погледа си към грифона, свит и гукащ от дясната ми страна, после кимна.

— Вече съм загрижен — отвърна той. — Нещата се промениха. Ако все още е жив, бих искал да се запозная с него. Ако ли пък не...

— Добре — отвърнах аз. — Най-добрият начин да разберем едното или другото, е като измислим как да се приберем у дома. Вярвам, че видяхме онова, което трябваше да видим и бих желал да се махна оттук.

— Помислих за това — отвърна той — и ми хрумна, че по всяка вероятност бихме могли да използваме Лабиринта за тази цел. Просто се насочваме към центъра и се прехвърляме обратно.

— Да минем през петното? — попитах аз.

— Защо не? Ганелон вече опита и нищо не му стана.

— Секунда само — намеси се Ганелон. — Не съм казвал, че беше лесно и съм сигурен, че няма да можете да принудите конете да минат оттам.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Спомняш ли си мястото, на което пресякохме черния път тогава, когато бягахме от Авалон?

— Разбира се.

— Е, онова което усетих, когато взимах обратно картата и кинжала, беше подобно на безпокойството, което ни обзе тогава. Това бе една от причините, поради които тичах като луд. Бих предпочел да опитаме отново Фигурите, имайки предвид теорията си, че това място съответства на Амбър.

Кимнах.

— Добре. Все пак можем да опитаме да улесним възможно най-много прехвърлянето си. Нека първо да приберем конете.

Направихме го и докато го правехме, разбрахме точната дължина на каишката на грифона. Звярът бе принуден да спре на около трийсетина метра от отвора на пещерата и незабавно започна да кряска жаловито. Това не ни улесни в опитите ни да укротим конете, но ми хрумна нещо странно, което обаче реших да запазя за себе си.

Веднага щом успяхме да овладеем нещата, Рандъм намери Фигурите си, а и аз извадих моите.

— Да опитаме с Бенедикт — предложи той.

— Добре. Вече можем.

Забелязах веднага, че картите отново са станали студени, добър знак. Изрових тази на Бенедикт и започнах да се подготвям. До мен Рандъм направи същото.

Връзката бе осъществена почти незабавно.

— Какво става? — попита Бенедикт, погледът му премина първо през Ганелон, после през Рандъм и конете и най-накрая срещна моя.

— Ще ни пренесеш ли? — попитах аз.

— И конете ли?

— И тях.

— Хайде, идвайте.

Той протегна ръка и аз я докоснах. Всички се насочихме към него. Няколко мига по-късно стояхме заедно с Бенедикт на високо, каменисто място. Мразовит вятър развяваше дрехите ни. Слънцето на Амбър бе преминало зенита сред едно изпълнено с облаци небе.

Бенедикт бе облечен в пристегнат кожен жакет, носеше кожени гамаша. Ризата му беше бледо жълта. Оранжева пелерина прикриваше онова, което бе останало от дясната му ръка. Той стисна продълговатата си челюст и се втренчи надолу към мен.

— Интересно бе мястото, от което така се бяхте разбързали — каза той. — Зърнах нещо от пейзажа.

Кимнах.

— И от тази височина гледката е интересна — отвърнах аз, забелязвайки малкия далекоглед на колана му, като едновременно с това осъзнах, че се намираме на широката скална тераса, от която Ерик бе командвал битката в деня на своята смърт и моето завръщане. Приблжих се, за да огледам тъмната ивица през Гарнат, ниско долу, простираща се чак до хоризонта.

— Да — каза той. — По всичко личи, че черният път е затвърдил границите си на повечето места. Въпреки че някъде все още се разширява. Почти като че ли се доближава до пълното съответствие с нещо като — лабиринт... А сега, кажете ми откъде точно дойдохте?

— Прекарах нощта в Тир-на Ногт — казах аз, — и сутринта се залутахме, докато пресичахме Колвир.

— Това никак не е лесно. Да се загубиш в собствената си планина. Трябва просто да вървиш на изток. Посоката, от която, както

е известно, изгрява слънцето.

Почувствах как лицето ми пламна.

— Имаше един неприятен инцидент — отвърнах и обърнах поглед настрани. — Изгубихме един кон.

— Какъв инцидент?

— Сериозен — за коня.

— Бенедикт — намеси се Рандъм, като внезапно вдигна глава от, както миг по-късно осъзнах, промушената Фигура, — какво можеш да ми кажеш за моя син Мартин?

Преди да заговори, в продължение на няколко мига Бенедикт се вглежда втречено в него. После попита:

— Откъде такъв внезапен интерес?

— Имам основание да вярвам, че може да е мъртъв — отвърна той. — Ако е така, искам да отмъстя. Ако не е така... е, добре, мисълта, че може да е мъртъв, ме разстрои доста. Ако все още е жив, бих искал да го видя и да поговоря с него.

— Какво те кара да мислиш, че може да е мъртъв?

Рандъм ме погледна. Аз кимнах.

— Започни от закуската — предложих.

— Докато той прави това, аз ще намеря нещо за обяд — подхвърли Ганелон и взе да рови в една от чантите.

— Еднорогът ни водеше... — започна Рандъм.

III

Седяхме мълчаливо. Рандъм бе спрял да говори и Бенедикт се взираше в небето над Гарнат. Лицето му не издаваше нищо. Отдавна се бях научил да уважавам мълчанието му.

Накрая рязко наведе глава и се извърна да погледне Рандъм.

— От доста време подозирам нещо такова — започна Бенедикт, — заради нещата, които татко и Дуоркин се изпуснаха да кажат преди години. Имах чувството, че съществува първичен Лабиринт, който те или са открили или са сътворили, поставяйки нашия Амбър само на крачка от него, така че да може да черпи от силите му. Никога не съм имал и най-малка представа как човек би могъл да се озове там. — Той се обърна назад към Гарнат и посочи с брада. — Значи твърдите, че това съответства на направеното върху онзи Лабиринт?

— Така изглежда — отвърна Рандъм.

— ... и е причинено от проляната кръв на Мартин?

— Така мисля.

Бенедикт вдигна Фигурата, която Рандъм му бе подал по време на разказа. Досега не бе казал нищо по въпроса.

— Да, наистина е Мартин. Той дойде при мен, след като напуснал Ребма. Остана тук доста дълго.

— Защо е дошъл при теб? — попита Рандъм.

Бенедикт леко се усмихна.

— Трябвало е да отиде някъде, все пак — отвърна той. — Беше му дошло до гуша от положението му в Ребма, изпитваше противоречиви чувства към Амбър, млад, свободен и току-що сдобил се със силата си чрез Лабиринта. Искаше да се махне, да види нови неща, да пътува през Сенките — както и ние самите искахме. Бях го взел със себе си в Авалон веднъж, когато още беше малко момче, за да може да се поразходи върху твърда земя през лятото, да го науча да язди, да види жътвата. Когато изведнъж се оказал в състояние само за миг да отиде, където си пожелае, възможността му за избор е била все още доста ограничена, свеждала се до няколко места, които познавал.

Вярно, би могъл да си представи за миг някакво място и да се озове там — сътворявайки го, като че ли винаги е съществувало. Но той все пак знаел, че все още има много неща да учи, за да осигури безопасността си в Сенките. Така че избрал да дойде при мен, да ме помоли да го науча. И аз го направих. Прекара по-голямата част от годината тук, при мен. Научих го да се бие, научих го как да използва Фигурите и Сенките, посветих го във всички онези неща, които един амбърит трябва да знае, за да оцелее.

— Защо си направил всичко това? — попита Рандъм.

— Някой все трябваше да го направи. Той дойде при мен, така че трябваше аз да го сторя — отвърна Бенедикт. — Не, че не бях силно привързан към момчето, напротив — добави той.

Рандъм наведе глава.

— Каза, че е прекарал с теб почти една година. Какво е станало с него после?

— Жаждата за пътешествия, която ти познаваш толкова добре, колкото и аз. Веднага, щом придоби известна увереност в способностите си, той пожела да ги изпробва. През времето, в което го обучавах, аз самият го бях водил на пътешествия в Сенките, бях го срещал с хора, които познавах на различните места. Но настъпи часът, когато Мартин пожела да поеме по свой собствен път. Един ден той се сбогува с мен и замина.

— Виждал ли си го оттогава? — попита Рандъм.

— Да. Връщаше се периодично и оставаше известно време при мен, за да ми разкаже приключенията си, откритията си. Винаги беше съвсем ясно, че това е просто визита. След време започваше да не го свърта на едно място и отново поемаше нанякъде.

— Кога за последен път го видя?

— Преди няколко години, авалонско време, при обичайните обстоятелства. Той се появи една сутрин, остана за около две седмици, разказа ми за нещата, които е видял и направил, разказа ми и за многото неща, които иска да направи. После отново замина.

— И оттогава изобщо не си чувал нищо за него?

— Напротив. Имаше съобщения, оставени при общи приятели, когато минавал покрай тях. От време на време дори се свързваше с мен посредством Фигурата ми...

— Имал е тесте с Фигури? — прекъснах го аз.

— Да, подарих му една от резервните си колоди.

— Ти имаше ли Фигура за него?

Бенедикт поклати глава.

— Дори не знаех, че подобна Фигура съществува, докато не видях тази — отвърна той, като вдигна картата, вгледа се в нея и я върна обратно на Рандъм. — Не владее изкуството на приготвянето им. Рандъм, опитвал ли си да се свържеш с него чрез Фигурата му?

— Да, безброй пъти откакто я намерихме. Всъщност, опитах отново само преди няколко минути. Не се получава.

— Разбира се, това нищо не доказва. Ако всичко е станало така, както предполагаш и той наистина е оцелял, може да е решил да блокира всички по-нататъшни опити за контакт. Знае как да го направи.

— Дали е станало, както предполагам? Знаеш ли нещо повече за това?

— Сетих се нещо — отвърна Бенедикт. — Всъщност, преди няколко години той наистина се появил ранен у едни приятели там, в Сенките. Раната била причинена от наръгване с нож. Казаха ми, че дошъл при тях в много лошо състояние и не бил особено приказлив по отношение на случилото му се. Останал няколко дни, докато отново бил в състояние да пътува. Тръгнал си, без да се е възстановил напълно. Това е последното, което се чу за него. А също така и последното, което аз знам.

— Не си ли бил любопитен да разбереш какво се е случило? — попита Рандъм. — Не си ли го потърсил?

— Естествено, че бях любопитен. Все още съм. Но човек трябва да има право да води собствения си живот, без намесата на близки и роднини, независимо колко е добронамерена. Той преодолял кризата и не се опитал да се свърже с мен. Явно е знаел какво иска. Всъщност, беше ми оставил съобщение при семейство Тисайс, в което се казваше, че когато науча какво се е случило, не бива да се тревожа, че той знае какво трябва да направи.

— Семейство Тисайс ли? — попитах аз.

— Точно така. Мои приятели в Сенките.

Въздържах се да кажа онова, което бих могъл. Бях ги счел просто за част от историите на Дара, тъй като в други области тя доста бе извъртяла истината. Дара ми бе говорила за семейство Тисайс така,

сякаш лично ги бе познавала, като че ли им е гостувала — и всичко това със знанието на Бенедикт. Моментът все пак не изглеждаше кой знае колко подходящ, за да му разкажа за снощните си видения в Тир-на Ногт и за нещата, които те загатваха по отношение на роднинските му връзки с момичето. Досега не бях разполагал с достатъчно време да премисля нещата, както и всичко онова, което те означаваха.

Рандъм стана и се отдалечи. Спря близо до терасата, с гръб към нас, сплел пръсти зад гърба си.

— Как можем да се свържем със семейство Тисайс? — попита той Бенедикт.

— Никак — отвърна той. — Освен да им отидем та гости.

Рандъм се обърна към мен.

— Коруин, имам нужда от кон. Казваш, че Звездин е минал през много пътувания из Сенките...

— Сутринта бе много изтощителна за него.

— Не беше чак толкова изморително. По-скоро се поуплаши, но вече изглежда добре. Ще ми го заемеш ли?

Преди да успее да му отговоря, той се извърна към Бенедикт.

— Ще ме заведеш, нали?

Бенедикт се поколеба за миг.

— Не знам какво повече би могло да се научи... — започна той.

— Каквото и да е! Всичко, което биха могли да си спомнят — нещо, изглеждало тогава съвсем маловажно, сега може да се окаже от огромно значение, като се има предвид онова, което вече знаем.

Бенедикт погледна към мен. Кимнах с глава.

— Може да язди Звездин, ако искаш да го заведеш дотам.

— Добре — отвърна Бенедикт и стана. — Ще взема коня си.

Той се извърна и се насочи към мястото, където бе вързан огромният жребец.

— Благодаря ти, Коруин — каза Рандъм.

— Ще ти позволя да ми направиш една услуга в отплата.

— Каква?

— Дай ми назаем Фигурата на Мартин.

— За какво ти е?

— Просто ми хрумна нещо. Прекалено сложно е, за да ти го обяснявам, щом искаш да тръгваш. Няма да има никаква вреда от него, все пак.

Той прехапа устни.

— Добре. Но си я искам обратно, когато си върнем.

— Естествено.

— Това ще ти помогне ли да го откриеш?

— Може би.

Рандъм ми подаде картата.

— Обратно в двореца ли се връщаш? — попита той.

— Да.

— Ще кажеш ли на Вайъли какво се е случило и къде съм отишъл? Тя ще се тревожи за мен.

— Разбира се. Ще ѝ кажа.

— Ще се грижа добре за Звездин.

— Знам. На добър час.

— Благодаря.

Яздех Огнедишащ змей. Ганелон вървеше пеша. Той бе настоял. Движехме се по същия път, по който бях тръгнал да преследвам Дара в деня на битката. Заедно с наскорошните разкрития, този факт по всяка вероятност ме накара отново да се замисля за нея. Извадих чувствата си от праха на забравата и ги разгледах внимателно. Осъзнах, че въпреки игричките, които си бе играла с мен, убийствата, за които без съмнение бе осведомена или дори замесена, както и явно изявените ѝ намерения по отношение на царството, тя все още ме привличаше и изпитвах нещо повече от просто чисто любопитство. Всъщност, не бях истински изненадан да открива това. Нещата бяха изглеждали горе-долу по същия начин и последния път, когато бях направил внезапна проверка в казармата на чувствата си. Тогава се почудих каква ли доза истина можеше да има в моите последни видения от изтеклата нощ, в които възможността, произходът ѝ да води началото си от Бенедикт, бе вече установена. Наистина съществуваше физическа прилика и аз бях почти убеден в думите ѝ. В призрачния град, естествено, сянката на Бенедикт бе признала за вярно всичко това, вдигайки новата си странна ръка в нейна защита...

— Какво смешно има? — попита Ганелон, както си вървеше от лявата ми страна.

— Ръката — отвърнах, — която попадна у мен в Тир-на Ногт. Тревожих се, че може да има някакво скрито значение, някаква непредсказуема сила на провидението, след като премина по този начин в нашия свят от мястото на загадките и сънищата. Но тя не изтрая дори и един ден. От ръката не остана и помен, когато Лабиринта унищожи Яго. Всичките вечерни видения просто се изпариха.

Ганелон си прочисти гърлото.

— Е, явно не е точно така, както ти смяташ — заяви той.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази причудлива ръка не беше в дисагите на Яго. Рандъм я натовари в твоите. В тези на Рандъм беше храната и след като се наядохме, той отново прибра съдовете в собствените си дисаги, но без ръката. Нямахме място.

— О — възкликнах аз. — Значи...

Ганелон кимна.

— Значи сега тя е при него — довърши мисълта ми той.

— Ръката, заедно с Бенедикт. По дяволите! Това никак не ми харесва. Тя се опита да ме убие. Никой досега не е бил нападан в Тир-на Ногт.

— Но Бенедикт... с Бенедикт всичко е наред. Той е на наша страна, дори и да имате някакви различия в момента. Не е ли така?

Не му отговорих.

Той протегна ръка и дръпна юздите на Огнедишащ змей. Конят спря. Ганелон се втренчи нагоре, изучавайки лицето ми.

— Коруин, какво се случи там горе, все пак? Какво научи?

Поколебах се. Всъщност, какво бях научил в небесния град? Никой не беше сигурен, когато ставаше въпрос за механизма, скрит зад виденията от Тир-на Ногт. Възможно бе, както понякога подозирахме, мястото просто да служеше за материализиране на нашите недоизречени страхове и желания, смесвайки ги вероятно с несъзнателните ни догадки. Да споделиш с някого заключенията си и основаващите се върху логиката предположения бе съвсем различно нещо. Но подозренията, породени от нещо неизвестно, сякаш е по-добре да задържиш за себе си, а не да ги разгласяваш. Въпреки че тази ръка беше достатъчно солидно доказателство...

— Казах ти вече, отсякох ръката от призрака на Бенедикт. Явно сме се били.

— Виждаш това като предзнаменование, че ти и Бенедикт евентуално ще се скарате?

— Може би.

— Била ти е показана и причината, нали?

— Е, добре — отвърнах, а въздишката сама ме намери, без да съм я търсил. — Да. Показано ми беше, че Дара наистина е свързана с Бенедикт. Нещо, което може да се окаже вярно в крайна сметка. Също така напълно възможно е, ако е вярно, той просто да няма ни най-малка представа за нейното съществуване. Следователно, ще си мълчим, докато се уверим в това или пък се докаже обратното. Разбираш ли?

— Естествено. Но как изобщо може да се получи подобно нещо?

— Точно, както тя самата твърди.

— Правнучка?

Кимнах.

— От кого?

— Амазонката, която познаваме само по думите на другите — Линтра, дамата, която му е струвала ръката.

— Но битката беше съвсем скоро.

— Времето тече различно в различните земи сред Сенките, Ганелон. В отвъдните пространства — това не би било невъзможно.

Той поклати глава и отпусна юздите.

— Коруин, действително смятам, че е най-добре Бенедикт да знае за това — каза той. — Ако е вярно, трябва да му дадеш възможност да се подготви, вместо да го оставиш просто случайно да го открие. Вашето семейство е толкова неплодовито, че бащинството изглежда ви засяга повече, отколкото засяга другите хора. Погледни Рандъм. В продължение на години не е признавал собствения си син, а сега имам чувството, че би рискувал живота си за него.

— И аз така смятам — отвърнах. — А сега просто забрави първата част на разсъжденията си и изведи втората малко по-далече, що се касае до Бенедикт.

— Смяташ, че би взел страната на Дара срещу Амбър?

— По-скоро бих избягнал да му предоставя възможността за избор, като не му позволя да разбере, че такава изобщо съществува...

ако съществува.

— Смятам, че му правиш мечешка услуга. Той вече не е сантиментално хлапе. Свържи се с него чрез неговата Фигура и сподели подозренията си. По този начин поне ще може да обмисли нещата, вместо да го караш неподготвен да поема рисковете, произтичащи от внезапното сблъскване с истината.

— Бенедикт няма да ми повярва. Виждал си как реагира всеки път, когато спомена Дара.

— Това само по себе си означава нещо. Вероятно той подозира какво може да се е случило и го отхвърля толкова яростно, защото му се иска нещата да стоят по друг начин.

— Точно сега така само бих разширил пукнатината помежду ни, която в момента се опитвам да залича.

— Това, че сега си го скрил от него, може да послужи за окончателен разрив между вас, когато разбере истината.

— Не. Убеден съм, че познавам брат си по-добре от теб.

Ганелон пусна юздите.

— Чудесно — рече. — Надявам се да си прав.

Не му отвърнах нищо, просто подкарах отново Огнедишащ змей. Между нас съществуваше негласно споразумение, че Ганелон може да ме пита всичко, каквото пожелае и от това също така негласно следваше, че аз съм готов да изслушам всеки съвет, който пожелаеше да ми даде. Това отчасти беше така, защото положението му тук беше съвсем различно. Помежду ни нямаше роднински връзки. Той не беше амбърит. Борбите и проблемите на Амбър бяха негови само, защото той самият бе избрал да е така. Бяхме приятели после врагове, но това се бе случило много отдавна и накрая, неотдавна, отново бяхме станали приятели и съюзници в битките на неговата родна земя. Когато всичко бе свършило, той ме бе помолил да дойда с мен, за да ми помогне да се справя с моите проблеми и с тези на Амбър. Смятах, че той не ми дължи вече нищо, нито пък аз на него — ако човек изобщо отмята по списък подобни неща. Следователно, свързваше ни само приятелството и това беше нещо много по-силно от предишни дългове или правила на честта. С други думи това му даваше право да ми досажда и да ме дразни за подобни неща, когато — щом като вече веднъж завинаги съм взел решение, — дори и Рандъм бих пратил по дяволите. Съзнавах, че не би трябвало да се дразня, тъй като всичко,

което казваше бе израз на неговата добронамереност и искреност. Вероятно изпитвах старите чувства на главнокомандващ, които водеха началото си от първите години на нашето познанство, като същевременно се добавяше и настоящото положение на нещата. Не ми харесваше да се оспорват моите решения и заповеди. Сигурно, реших аз, се дразнех и от факта, че той вече бе направил няколко изключително точни предположения, както и някои доста логични предложения, основани върху тях — неща, които чувствах, че трябваше сам да се досетя. Никой не обича да си признава, че го е яд на нещо подобно. Въпреки че... наистина ли това бе всичко? Просто проява на недоволство от няколкото случаи на собствена некомпетентност? Един стар военен рефлекс за неприкосновеността на моите решения? Или може би ме терзаеше нещо подсъзнателно, нещо което точно в този миг изплуваше на повърхността?

— Коруин — каза Ганелон, — мислих доста...

Въздъгнах.

— Да?

— ... за сина на Рандъм. Ако съдя от начина, по който вашето семейство се възстановява, предполагам, че е напълно възможно да е оцелял и вече да е съвсем здрав.

— Искане ми се да вярвам в това.

— Не бързай чак толкова.

— Какво имаш предвид?

— Доколкото разбрах, след като е израснал в Ребма по този начин, Мартин не е имал почти никакви контакти с Амбър и останалите от семейството.

— И аз така мисля.

— Всъщност, освен Бенедикт и Луела в Ребма, единственият друг човек, с когото явно се е свързал би трябвало да е същият, който го е и намушкал — Блийс, Бранд или Файона. Струва ми се вероятно да има доста изкривена представа за семейството.

— Сигурно — отвърнах. — И то не без основания, ако правилно разбирам накъде биеш.

— Явно разбираш. Изглежда твърде вероятно не само да се страхува от семейството, но също така и да има зъб на повечето от вас.

— Напълно възможно е — съгласих се.

— Смяташ ли, че той би могъл да се съюзи с врага?

Поклатих глава.

— Не, ако знае, че той е оръдие в ръцете на шайката, която се опита да го убие.

— Но дали наистина е така? Кой знае... Казваш, че Бранд се е изплашил от каквото там споразумение са имали със сбирщината от черния път и се е опитал да се измъкне. Ако наистина са толкова силни, чудя се дали Файона и Блийс не са се превърнали в техни оръдия? В такъв случай е логично Мартин да се стреми към нещо, което да му даде власт над тях.

— Прекалено много предположения, струпани едно върху друго.

— Врагът явно знае доста за вас.

— Така е, защото разполага с няколко изменника, които му дават уроци.

— Възможно ли е те да са разказали всичко онова, което каза, че е знаела Дара?

— Добро попадение — отвърнах, — но е много трудно да се прецени. — Освен за историята със семейство Тисайс, която ми хрумна веднага. Реших засега да запазя това за себе си, за да разбера накъде точно биеше той, вместо сам да го отдалечавам по допирателната. Така че, продължих: — Мартин едва ли е в състояние да им каже кой знае какво за Амбър.

Ганелон замълча за миг. После отвърна:

— Имаше ли възможност да провериш онова, което те попитах тогава на гроба ти?

— Кое?

— Дали Фигурите могат да бъдат подслушвани. Сега, когато знаем, че Мартин е имал своя колода...

Този път беше мой ред да замълча, докато от лявата ми страна едно малобройно семейство от мигове пресичаше пътя ми, в колона по един и ми се плезеше подигравателно.

— Не — отвърнах най-после. — Нямах възможност.

Изминахме доста голямо разстояние, преди той да продължи:

— Коруин, нощта, когато върна обратно Бранд...?

— Да?

— Каза, че след това си обмислил действията на всеки един поотделно, опитвайки се да разбереш кой точно те е наръгал и че едва

ли някой от тях е имал възможност за подобен акробатичен номер при времето, с което са разполагали.

— О! — възкликнах аз. — О!

Той кимна.

— Сега можеш да включиш още един роднина в сметките. Може да му липсва семейния финес, но то е само, защото е още млад и неопитен.

Седнал там, в собственото си съзнание, аз магнах на мълчаливия парад от мигове, който преминаваше между Амбър и тогава.

IV

Когато почуках на вратата, тя попита кой е и аз ѝ казах.

— Един момент.

Чух стъпките ѝ, после вратата се отвори. Вайъли беше малко по-висока от един и петдесет. Доста слаба, кестенява, с красиво лице и много приятен глас. Беше облечена в червено. Лишените ѝ от зрение очи гледаха през мен, напомняйки ми за отминал мрак, за болка.

— Рандъм ме помоли да ти кажа, че ще се забави малко по-дълго, но няма за какво да се тревожиш.

— Моля, заповядай — отвърна тя, като отстъпи встрани и отвори докрай вратата.

Влязох. Не исках, но влязох. Нямах намерение да изпълнявам буквално молбата на Рандъм — да ѝ обяснявам какво се е случило и къде е отишъл. Исках само да ѝ кажа онова, което вече ѝ бях казал, нищо повече. Чак след като всеки бе поел по пътя си, осъзнах точно в какво се състоеше неговата молба. Той ме бе помолил да отида и да кажа на жена му, с която по принцип не бях разменил повече от десетина думи, че се е отправил да търси незаконородения си син. Момчето, чиято майка, Морганти, се бе самоубила, поради което Рандъм бе наказан да се ожени насила за Вайъли. Фактът, че от брака им бе излязло нещо толкова красиво, все още продължаваше да ме удивлява. Нямах никакво желание да стоварвам тук цяла купчина неприятни новини, затова, когато влязох в стаята, потърсих някаква друга тема за разговор.

Минах покрай един бюст на Рандъм, поставен върху висока поставка на стената от дясната ми страна. Почти го бях отминал, когато забелязах, че наистина е брат ми. В другия край на стаята видях работния ѝ плот. Извърнах се и огледах внимателно бюста.

— Не знаех, че се занимаваш със скулптура — казах.

— Да.

Като обходих с поглед стаята, бързо открих и други нейни произведения.

— Доста добри са.

— Благодаря ти. Няма ли да седнеш?

Настаних се в едно широко кресло с високи облегалки, което се оказа доста по-удобно, отколкото изглеждаше. Тя седна на дивана от дясната ми страна, като сви крака под себе си.

— Да ти донеса ли нещо за ядене или за пиене?

— Не, благодаря. Мога да остана съвсем малко. Всъщност, Рандъм, Ганелон и аз малко се поотклонихме на път за вкъщи и след забавянето ни срещнахме Бенедикт. В резултат се наложи Бенедикт и Рандъм да направят още едно кратко пътуване.

— Колко време ще се забавят?

— Сигурно цяла нощ. А може и малко по-дълго. Ако се наложи да останат повече, вероятно Рандъм ще се обади чрез Фигурите на някого и ние незабавно ще ти кажем.

Хълбокът ми започна да пулсира и аз поставих ръка върху него, разтривайки внимателно мястото.

— Рандъм ми е разказвал много за теб — каза тя.

Аз се разсмях.

— Сигурен ли си, че не искаш нищо за ядене? Няма никакъв проблем.

— Да не би да ти е казвал, че аз непрекъснато съм гладен?

Вайъли се разсмя.

— Не. Но, ако си бил толкова зает, колкото твърдиш, бих предположила, че просто не ти е останало време да обядваш.

— И ще бъдеш само наполовина права. Добре. Ако ти се намира някое парченце хляб, може и да ми се отрази добре да си гризна малко.

— Чудесно. Само минутка.

Тя стана и се запъти към съседната стая. Възползвах се от предоставената ми възможност да се почеша смело около раната, която внезапно до смърт ме бе засърбяла. Бях приел гостоприемството ѝ отчасти поради тази причина и отчасти, защото осъзнах, че наистина съм гладен. Миг по-късно се опомних — та тя просто не би могла да ме види как се почесвам по хълбока. Сигурните ѝ движения и уверените ѝ обноски за миг ме бяха накарали да забравя, че е сляпа. Хубаво. Радвах се, че понасяше слепотата си толкова добре.

Чух я да си тананика тихичко някаква мелодия: „Балада за кръстосващите по моретата“ — песента за огромната търговска

флотилия на Амбър. Амбър не е известен с производството си, а и земеделието никога не е било нашата стихия. Но корабите ни кръстосваха Сенките, извършваха редовни курсове между еди-къде си и еди-къде си, търгуваха с всичко. Почти всеки амбърит, благородник или не, прекарваше известно време във флотата. Онези, в чиито жили бе текла кралска кръв, бяха предназначили много отдавна търговските пътища, които другите кораби трябваше да следват. Моретата на две дузини светове се намираха в главата на всеки капитан. Едно време и аз бях плавал с флотата, въпреки че връзката ми с морето никога не се задълбочи толкова, колкото тази на Кейн или Жерар. Но бях останал силно впечатлен от морските бездни и духа на мъжете, които ги прекосяваха.

Не след дълго Вайъли се появи отново с поднос, отрупан с хляб, сирене, месо, плодове и плетена бутилка с вино. Тя го постави върху една масичка близо до мен, така че да ми е удобно.

— Решила си да нахраниш цял полк ли? — попитах я аз.

— Най-добре е човек да се подсигури.

— Благодаря. Няма ли и ти да хапнеш нещо?

— Плод, може би.

Пръстите ѝ пробягаха опипом около таблата и намериха една ябълка. Върна се отново на дивана.

— Рандъм ми каза, че ти си написал тази песен — каза тя.

— Това беше много, много отдавана, Вайъли.

— Не си ли композирал някоя друга наскоро?

Готвех се да поклатя глава, усетих се и отвърнах:

— Не. Тази част от мен е... почива си.

— Жалко. Песента е чудесна.

— Рандъм е истинският музикант в семейството.

— Да, той е много добър. Но изпълнението и композирането са две различни неща.

— Вярно е. Някой ден, когато стане по-спокойно... Кажи ми, щастлива ли си в Амбър? Всичко ли е така, както ти се иска? Имаш ли нужда от нещо?

Тя се усмихна.

— Рандъм е всичко, от което имам нужда. Той е добър човек.

Усетих странно вълнение, като я чух да говори за него по този начин.

— Тогава се радвам за теб — отвърнах аз и после добавих: — По-малък, по-дребен... може би е трябвало да понесе доста повече несгоди от нас, останалите. Няма нищо по-непотребно от още един принц, когато вече има цял рояк такива. И аз съм толкова виновен пред него, колкото и другите. Веднъж двамата с Блийс го изоставихме съвсем сам и безпомощен в продължение на два дни на едно островче на юг оттук...

— ... И когато Жерар научил за това, отишъл и го прибрал — продължи тя. — Да, разказвал ми е. Сигурно още те терзае, щом си го спомняш след толкова много години.

— Вероятно и той не го е запомнил от особено добри чувства.

— Не, Рандъм ти е простил отдавна. Разказва го просто като шега. Той пък ти пъкнал в петата на ботуша трън, който ти се забил в крака, когато си се обул.

— Значи Рандъм е бил! Дявол да ме вземе! Винаги съм обвинявал Джулиан.

— Това пък терзае Рандъм.

— Колко отдавна беше всичко... — въздъгнах аз.

Поклатих глава и продължих да се храня. Гладът ме бе сграбчил и тя ми остави няколко минути тишина, в които да го понадвия. Когато го направих, почувствах се принуден да кажа нещо.

— Така е по-добре. Много по-добре — започнах аз. — Нощта, която прекарах в небесния град, беше странна и тежка.

— Получи ли полезни по характер предзнаменования?

— Наистина не знам колко полезни биха могли да се окажат. От друга страна, предполагам, че все пак бих предпочел да ги получа, отколкото да не ги получа. Имаше ли нещо интересно тук?

— Един слуга ми каза, че брат ти Бранд продължава да се възстановява. Хранил се е добре сутринта, което е обнадеждаващо.

— Така е. Изглежда вече е въвн от опасност.

— Вероятно. Всички бяхте подложени на една ужасна поредица от инциденти. Съжалявам. Надявах се, че може да си се сдобил с някаква поличба за обрат въвн вашите дела по време на нощта, която си прекарал в Тир-на Ногт.

— Няма значение. И без това не съм толкова уверен в стойността на това, с което се сдобих.

— Тогава защо... О!

Вгледах се внимателно в нея с внезапно пробуден интерес. Лицето ѝ все още нищо не изразяваше, но дясната ѝ ръка подръпваше, потупваше и поскубваше материята, с която бе покрит дивана. После сякаш внезапно осъзнала, че ръката ѝ я издава, тя я укроти. Явно беше човек, който сам отговаря на въпросите си и сега искаше да го направи в мълчание.

— Да — отвърнах, — усуквах го. Ти знаеш за раната ми.

Тя кимна.

— Не се сърдя на Рандъм, че ти е казал. Преценката му за хората винаги е била проникателна и предпазлива. Не виждам причина защо и аз самият да не ѝ се доверя. Все пак трябва да разбера какво точно ти е казал, както заради твоята собствена безопасност, така и за моето душевно спокойствие. Подозирам някои неща, но все още не съм напълно сигурен.

— Разбирам. Трудно е да прецениш по обратната страна на монетата. Тоест, да разбереш какво, може би, не е споменал пред мен. Но той ми казва почти всичко. Знам историята ти и повечето от тези на останалите. Рандъм ме държи в течение на събитията, подозренията, догадките.

— Благодаря ти — отвърнах и отпих глътка вино. — Тогава ще ми е много по-лесно да говоря, след като вече знам как стоят нещата с теб. Ще ти кажа всичко, което се случи от закуската досега...

Така и направих.

Тя се усмихваше от време на време, докато говорех, но не ме прекъсваше. Когато свърших, ме попита:

— Помислил си, че споменаването на Мартин ще ме разстрои?

— Струваше ми се твърде възможно — отвърнах.

— Не. Всъщност, познавам Мартин още от Ребма, когато той беше малко момче. Бях там, докато той растеше. Тогава го обикнах. Дори и да не беше син на Рандъм, пак щеше да ми е скъп. Мога само да се радвам на загрижеността на Рандъм. Само се надявам да се е проявила навреме, така че да бъде полезна и за двамата.

Поклатих глава.

— Не срещам хора като теб прекалено често — отвърнах. — Радвам се, че най-накрая поговорихме.

Вайъли се разсмя, после каза:

— И ти си бил сляп доста дълго време.

— Така е.

— Слепотата може да вгорчи живота на някого или да му достави по-голяма радост по отношение на нещата, които наистина притежава.

Не беше необходимо да се замислям отново върху чувствата си от онези дни на слепота, за да разбера, че аз спадах към първия тип хора, дори да се абстрахирах от обстоятелствата, при които я бях преживял. Съжалявам, но наистина бях такъв, за което съжалявам.

— Вярно е — отвърнах. — Ти си щастлива.

— Това наистина е просто душевно състояние... нещо, което господарят на сенките може лесно да разбере.

Тя се изправи.

— Винаги съм се чудила как ли точно изглеждаш — каза. — Рандъм те описва, но това е съвсем различно. Може ли?

— Разбира се.

Вайъли се приближи и допря връхчетата на пръстите си до лицето ми. Много внимателно проследи чертите ми.

— Да — отвърна, — горе-долу си такъв, какъвто мислех, че трябва да бъдеш. Усещам напрежението ти. То е в теб от много отдавна, нали?

— Под една или друга форма, предполагам още откакто се върнах в Амбър.

— Питам се, дали не си бил по-щастлив, преди да си възстановиш паметта?

— Това е един от въпросите, за които няма отговор. Можех да бъда и мъртъв, ако не си я бях възстановил. Но като оставим това за миг настрана, в онези времена също имаше нещо, което ме преследваше ме измъчваше ежедневно. Непрекъснато търсех начини да открия кой съм всъщност, какво съм.

— Но по-щастлив ли беше или по-нещастен, отколкото си сега?

— Нито едното, нито другото. Нещата взаимно се уравновесяват. Както ти самата каза, въпрос на душевно състояние. А дори и да не беше така, не бих могъл никога да се върна към онзи друг живот сега, когато знам кой съм, сега, когато открих Амбър.

— Защо?

— Защо ме питаш такива неща?

— Искам да те разбера. Още от момента, в който за пръв път чух за теб, там в Ребма, още преди Рандъм да ми разкаже историята ти, се чудех какво точно те води. Сега имам възможността — не правото, разбира се, само възможността — почувствах, че си струва, макар и не на място и въпреки че не подхожда на ранга ми, просто да те попитам.

Сподавих смеха си.

— Казано честно — започнах — ще видя дали мога да бъда искрен. Първоначално ме тласкаше омразата — омразата към моя брат Ерик... и желанието да се възкача на трона. Ако ме беше попитала, когато се върнах, кое от двете е било по-силно, щях да ти отговоря възкачането на трона. Ала сега... сега би трябвало да си призная, че всъщност бе другото, бях воден от омразата. Не го осъзнавах до този момент, но е вярно. Само че Ерик е мъртъв и в мен не остана нищо от онова, което изпитвах тогава. Тронът си стои, но сега откривам, че изпитвам смесени чувства към него. Има вероятност просто никой от нас да няма право на него, предвид настоящите обстоятелства, а и дори да бъдат оттеглени всички възражения на семейството, в този момент не бих се възкачил на него. Ще трябва първо да се уверя с очите си, че стабилността на царството е възстановена и множество въпроси са получили отговора си.

— Дори и ако всички тези неща покажат, че може и да не получиш трона?

— Дори и така да бъде.

— Тогава започвам да разбирам.

— Какво? Какво има тук за разбиране?

— Принц Коруин, познанията ми за философската основа на тези неща са ограничени, но доколкото ми е известно вие сте способни да намерите всичко, което си пожелаете, в Сенките. Точно това ме озадачаваше в продължение на толкова години и все не успях напълно да разбера обясненията на Рандъм. Нали всеки от вас, ако пожелае, може да премине в Сенките и да си намери друг Амбър — подобен във всяко отношение на този, с изключение на това, че там бихте управлявали или пък бихте се радвали, на каквото там си пожелаете друго обществено положение?

— Да, можем да намерим такива места.

— Тогава защо не го направите и не сложите край на тази непрестанна борба?

— Защото мястото, което може да бъде открито, само ще изглежда същото, но всъщност изобщо няма да е същото. Ние сме част от този Амбър, така както и той е част от нас. Всяка сянка на Амбър ще трябва да бъде населена със сенки на нас самите, за да си струва труда. Ние можем дори да отхвърлим собствената си сянка, ако изберем да се преместим в едно готово царство. Но все пак сенките няма да бъдат точно като останалите хора тук. Сянката никога не е точно копие на онова, което я хвърля. Тези малки различия съвсем не са без значение. Те всъщност са по-лоши, от основното. Това ще е равнозначно да се преселиш сред чужденци. Най-сполучливото земно сравнение, за което се сещам, е случайната среща с човек, който много ти прилича на някой друг, когото познаваш. Очакваш да действа като твоя познат или дори още по-лошо — склонен си да се отнасяш с него, както би се отнесъл към другия. Посрещаш го с определена маска на лицето, а неговите реакции са напълно неадекватни. Чувстваш се доста неловко. Никога не ми е било приятно да се срещам с хора, които ми приличат на други хора. Личността е единственото нещо, върху което нямаме власт при нашите игри със Сенките. Всъщност, по този начин се различаваме и един друг от собствените си сенки. Точно затова и Флора, там на сянката Земя, в продължение на толкова дълго време, не е могла да реши дали съм аз или сянката ми. Новата ми личност бе доста различна.

— Започвам да разбирам. Не само Амбър има значение за теб. А мястото, плюс всичко останало.

— Мястото, плюс всичко останало... Това е Амбър — съгласих се аз.

— Казваш, че омразата ти е умряла заедно с Ерик и желанието ти да се възкачиш на трона се е поуталожило при обмислянето на новите неща, които си научил.

— Точно така.

— Тогава мисля, че разбирам какво те води.

— Води ме желанието за стабилност и известна доза любопитство... отмъщението към враговете...

— Чувството за дълг — прекъсна ме тя. — Естествено.

Изсумтях.

— Би било доста удобно да се замаскира по този начин — казах.
— Въпреки че всъщност не искам да бъда лицемер. Едва ли съм

предан син на Амбър или пък на Оберон.

— Гласът ти ясно подчертава, че не искаш да бъдеш смятан за такъв.

Притворих очи, за да се присъединя към нея в мрака, да си припомня за миг света, в който други усещания имаха преднина пред светлинните вълни. Тогава разбрах, че бе права за гласа ми. Защо толкова много ме бе засегнала идеята за дълга още в мига, в който бе изречена? Харесваше ми да ме смятат за добър, почтен, благороден и духовно извисен, дори и тогава, когато не съм такъв — за разлика от човека срещу мен. Какво ме притесняваше в идеята за дълга към Амбър? Нищо. Тогава какво имаше?

Татко.

Вече не му дължах нищо, най-малкото пък някакъв синовен дълг. В края на краищата той беше виновен за сегашното състояние на нещата. Бе създал огромна челяд, без да се погрижи за съответното унаследяване на властта. Не можеше да се каже, че се бе държал мило с всяка една от майките ни и въпреки всичко очакваше преданост и подкрепа от наша страна. Играеше си на любимци и изглежда дори ни беше настройвал един срещу друг. След това е налупал стръвта за нещо, с което не е могъл да се справи и е изоставил кралството в пълен безпорядък. Зигмунд Фройд отдавна ме бе успокоил, че съм напълно нормален с общоприетите си чувства на неприязън, така присъщи на моето семейство. Нямах повод за оплакване в това отношение. Фактите са нещо друго. Не обичах баща си просто, защото не ми бе дал причини да го обичам; по-скоро май доста се бе потрудил точно в обратната посока. Стига толкова. Осъзнах какво ме притесняваше по отношение на идеята за дълг: целта.

— Права си — отворих очи и погледнах към нея. — Радвам се, че ми го каза.

Станах.

— Подай ми ръката си.

Тя протегна дясната си ръка и аз я вдигнах до устните си.

— Благодаря ти. Обядът беше превъзходен.

Обърнах се и тръгнах към вратата. Когато погледнах назад, Вайъли се бе изчервила и се усмихваше, ръката ѝ все още бе наполовина вдигната и аз започнах да разбирам промяната, настъпила в Рандъм.

— На добър час — каза тя, в мига, в който стъпките ми спряха.
— ... И на теб — отвърнах и излязох бързо навън.

Смятах после да се видя с Бранд, но сега просто не можах да се реша. Едно, че не исках да се срещна с него с притъпен от умората ум. И второ, разговорът ми с Вайъли бе първото хубаво нещо, случило ми се от известно време насам и не ми се щеше да си развалям настроението.

Изкачих се по стълбите и продължих по коридора към стаята си. Докато пъхах новия си ключ в новата си ключалка, естествено си припомних за миг нощта на промушването. Дръпнах пердетата, за да не влиза следобедната светлина, съблякох се и си легнах. Както и друг път ми се бе случвало след изживяни напрегнати моменти и с още предстоящи такива, сънят известно време ме отбягваше. Дълго се мятах и въртях, преживявайки отново събитията от изминалите няколко дни и някои дори още по-раншни. Когато накрая все пак заспах, сънищата ми бяха амалгама от същия материал, като включително и периода в моята стара килия драскаше отвън по вратата.

Когато се събудих, вече беше тъмно и наистина се чувствах отпочинал. Напрежението ме бе напуснало, мечтите ми бяха доста по-миролюбиви. Дори някакъв мъничък заряд от приятна възбуда танцуваше някъде в дъното на съзнанието ми. Беше заповед на връхчето на езика, скрито хрумване, че...

Да!

Седнах в леглото. Протегнах се към дрехите си и започнах да се обличам. Пристегнах Грейсуондир на кръста си. Сгънах едно одеяло и го пъхнах под мишница. Разбира се...

Умът ми се проясни и раната престана да пулсира. Нямах представа колко съм спал и едва ли си заслужаваше чак толкова да проверявам. Имах да свърша нещо много по-важно, нещо, за което отдавна трябваше да се сетя — всъщност, вече се бях сезнал. Веднъж се бях замислил за него, но бесния ход на времето и събитията го бяха изтикали от съзнанието ми. До този момент.

Заклучих стаята си зад мен и се отправих към стълбите. Свещите премигваха и избледнелият елен, който умираше от векове

върху гоблена от дясната ми страна, гледаше назад към избледнелите кучета, които го преследваха от горе-долу също толкова. Понякога симпатиите ми клоняха към елена, въпреки че обикновено бях изцяло за кучетата. Трябваше да поръчам някой ден да го реставрират.

По стълбите и надолу. В ниското не се чуваше нищо. Следователно беше късно. Добре. Още един ден и ние продължавахме да сме живи. Може би дори мъничко бяхме помъдрели. Достатъчно, за да осъзнаем, че все още съществуват много неща, които трябва да научим. Да не губим надежда тогава. Това е то. Нещото, което ми бе липсвало, когато се свивах в онази проклета килия, с ръце, притиснати към обезобразените ми очи и виех. Вайъли... Как ми се иска да бях поговорил с теб за няколко минути в онези дни. Но аз получих знанията си в едно отвратително училище и дори, и по-смекчена програма вероятно не би могла да ми даде твоето милосърдие. Въпреки че... кой знае. Винаги бях усещал, че съм по-скоро куче, отколкото елен, по-скоро ловец, отколкото жертва. Ти можеше да ме научиш на нещо, което да притъпи мъката, да обуздае омразата. Но щеше ли така да е по-добре? Омразата умря с човека и мъката също отмина, но като се обръщам назад се чудя, дали щях да се справя без тяхната подкрепа. Не съм много сигурен, че бих преживял заточението си без моите грозни другари. Те бяха тези, които ме връщаха отново и отново към живота и разума. Сега вече мога да си позволя лукса от време на време да се мисля за елена, но тогава това можеше да се окаже фатално. Всъщност, не знам, мила Вайъли, и се съмнявам, че някога ще науча.

На втория етаж беше тихо. Отдолу долитаха някакви шумове. Лека нощ, скъпа госпожо. Завой и отново надолу. Питах се, дали Рандъм е открил нещо важно. По всяка вероятност не, иначе той или Бенедикт щяха да се свържат с мен досега. Освен ако не бяха изпаднали в беда. Не. Нелепо бе да си измислям тревоги. Неприятностите идваха сами, а аз и така си имах достатъчно грижи.

Приземният етаж.

— Уил — казах аз и добавих: — Ролф.

— Принц Коруин.

Двамата стражи бяха заели професионална стойка при шума от стъпките ми. По лицата им разбрах, че всичко е наред, но попитах

просто, за да спазя етикета.

— Спокойно е, господарю, спокойно е — отвърна ми по-старшият.

— Добре — кимнах аз и продължих нататък през мраморната столова.

Щеше да се получи, съвсем сигурен бях, ако времето и влагата не я бяха унищожили напълно. И тогава...

Влязох в дългия коридор, в който прашните стени сякаш те притискаха от страни. Мрак, сенки, моите стъпки...

Стигнах до вратата в края, отворих я, пристъпих на площадката. После отново надолу, по тази виеща се стълба, светлинка тук, светлинка там, навътре в недрата на Колвир. Рандъм беше прав, реших аз. Ако издълбаеш всичко чак до нивото на този отдалечен етаж, щеше да има доста близко съответствие между онова, което останеше и мястото на първичния Лабиринт, който бяхме посетили тази сутрин.

... Надолу. Извивки и криволици в мрака. Фенерът и осветената подобно на фар вишка на караула се открояваха театрално в дълбините. Стигнах до подземие и се отправих натам.

— Добър вечер, принц Коруин — каза приведената, мъртвешки бледа фигура, която, пушейки лулата си и хилейки ми се над нея, се бе облегнала на един рафт за провизии.

— Добър вечер, Роджър. Как вървят нещата в долната земя?

— Плъх, прилеп, паяк. Нищо кой знае колко вълнуващо. Спокойно!

— Харесва ли ти този пост?

Той кимна.

— Пиша философски роман, пронизан с елементи на ужас и жестокости. Работа върху тези моменти тук долу.

— Става, подходящо е — подкрепих го аз. — Ще ми трябва фенер.

Роджър взе един от рафта и го запали от свещта си.

— Краят щастлив ли ще бъде? — полюбопитствах аз.

Той повдигна рамене.

— Аз ще съм щастлив.

— Искам да кажа, дали доброто побеждава и героят спи с героинята? Или избиваш всички?

— Това едва ли ще е справедливо.

— Няма значение, може би някой ден ще го прочета.

— Всичко се случва.

Взех фенера и се отдалечих, насочвайки се натам, където не бях ходил от много отдавна. Открих, че все още мога да измервам ехото наум.

Не след дълго доближих стената, намерих необходимия ми коридор и влязох в него. След това просто трябваше да броя крачките си. Краката ми сами знаеха пътя.

Вратата към старата ми килия стоеше полуоткрехната. Поставих фенера на земята и използвах и двете си ръце, за да я отворя изцяло. Отстъпи неохотно, проскърцваше, докато се отместваше. После вдигнах фенера, задържах го високо и влязох.

Настръхнах и стомахът ми се сви. Започнах да треперя. Трябваше да се преборя с внезапния импулс да се втурна и да избягам. Не бях предвидил подобна реакция. Не исках да пристъпя по-далеч от тежката, обкована с месинг врата, от страх да не би тя да се затръшне и заключи зад гърба ми. Усещането, което тази килия пробуждаше в мен, бе съвсем близо до истинския ужас. Насилих се да задържа погледа си върху подробностите — дупката, която ми бе служила за фенер, почернялото място, където бях стъкнал огъня през онзи последен ден. Прокарах лявата си ръка по вътрешната страна на вратата и проследих вдлъбнатините, които бях издълбал, стържейки с лъжицата. Спомних си какво бе причинило това на ръцете ми. Приведох се, за да огледам вдлъбнатината. Не беше чак толкова дълбока, колкото ми изглеждаше тогава, не и в сравнение с цялата дебелина на вратата. Разбрах колко много съм преувеличавал резултатите от това немошно усилие към свободата. Прекрачих прага и се вгледах в стената.

Беше съвсем избледняла. Прахът и влагата се бяха погрижили добре, за да я разрушат. Но все още можех да различа контурите на фара на Кабра, очертани от четири драскотини, направени с дръжката на моята стара лъжица. Магията все още бе тук, онази сила, която в края на краищата ме бе пренесла на свобода. Почувствах я без да я призовавам.

Обърнах се и се озовах с лице към другата страна.

Скицата, която сега разглеждах, бе избледняла по-малко в сравнение с тази на фара, но все пак тя бе направена изключително бързо на светлината на последните ми няколко клечки кибрит. Не

можех да различа всички детайли, въпреки че паметта ми запълни някои от онези, които бяха скрити: виждаше се нещо като кабинет или библиотека, с полици книги по протежение на стените, бюро в предната част, глобус до бюрото. Почудих се, дали да рискувам и да ѝ избърша праха.

Поставих фенера си на земята и се обърнах към скицата на другата стена. С ъгълчето на одеалото внимателно избърсах праха от местенцето близо до основата на фара. Линията стана по-ясна. Избърсах я още веднъж, като натиснах малко по-силно. Не се получи. Унищожих около два сантиметра от очертанието.

Отстъпих назад и откъснах широка ивица от края на одеалото. Сгънах останалото и седнах върху него. Бавно и внимателно се захванах с фара. Трябваше точно да усетя как вървят нещата, преди да се опитам да изчистя другата.

Час и половина по-късно се изправих и протегнах, наведох се и разтрих изтръпналите си крака. Онова, което бе останало от фара бе изчистено. За нещастие, бях унищожил около двацет процента от скицата, преди да постигна усещане за структурата на стените и подходящата сила на триене върху тях. Съмнявах се, че бих могъл да се усъвършенствам повече.

Фенерът изпращя, когато го преместих. Разгънах одеалото, изтръсках го и откъснах ново парче. Направих си нова подложка, коленичих пред другата скица и се хванах на работа.

Не след дълго бях разкрил онова, което бе останало от нея. Бях забравил за черепа върху бюрото, преди едно внимателно забърсване да го разкрие отново — и ъгъла на отсрещната стена и високия свещник... Отдръпнах се назад. Беше рисковано да трия повече. Вероятно и не беше необходимо. Изглеждаше толкова завършена, колкото беше и тогава.

Фенерът отново потрепна. Изругах по адрес на Роджър, че не е проверил нивото на керосина, изправих се и вдигнах светлината с лявата си ръка до нивото на рамото. Изхвърлих от съзнанието си всичко друго, освен картината.

Успях да се сдобия с нещо като перспектива, когато се взрях в нея. Миг по-късно и картината бе напълно триизмерна, бе нараснала така, че изпълваше цялото ми полезрение. Пристъпих напред и поставих фенера върху края на бюрото.

Хвърлих поглед наоколо. И четирите стени бяха покрити от лавици с книги. Никакви прозорци. Две врати в отдалечения край на стаята, наляво и надясно, една срещу друга, едната затворена, другата леко откряната. До отворената врата имаше и една дълга, ниска маса, отрупана с книги и листове. Странни предмети заемаха празните пространства по рафтовете и чудатите ниши и вдлъбнатини в стената — кости, камъни, глинени съдове, надписани дъсчици, оптични стъкла, инструменти с неznайно предназначение. Огромният килим приличаше на ардебилски. Пристъпих към този край на стаята и фенерът отново потрепна. Обърнах се и посегнах към него. В същия миг той загасна.

Измърморих някакво проклетие и отпуснах ръка. После бавно се обърнах, за да потърся евентуални източници на светлина. На една полица в другия край на стаята слабо грееше нещо подобно на корал, а в процепа под затворената врата се появи бледа ивица светлина. Зарязах фенера и прекосих стаята.

Отворих вратата толкова тихо, колкото можах. Стаята, към която тя водеше, бе празна — малко жилищно помещение, без прозорци, едва осветено от все още тлеещите въглени в единственото, скрито в една вдлъбнатина огнище. Стените на стаята бяха каменни и образуваха свод над главата ми. Огнището, по всяка вероятност, бе естествена ниша в стената от лявата ми страна. Огромна, бронирана врата бе поставена на отсрещната стена, а в ключалката ѝ бе завъртян наполовина голям ключ.

Влязох, взех една свещ от близкостоящата маса и се запътих към огнището, за да я запала. Когато коленичих и потърсих пламък сред въглените, чух тихи стъпки близо до вратата.

Извърнах се и го видях точно на прага. Около метър и петдесет висок, гърбав. Косата и брадата му бяха дори още по-дълги, отколкото си ги спомнях. Дуоркин бе облечен в нощница, която стигаше до глезените му. Носеше газена лампа и тъмните му очи надничаха над опушеното ѝ стъкло.

— Оберон — попита той, — дойде ли най-последно време?

— Време за какво? — попитах аз тихо.

Той се разкикоти.

— Как за какво? Време да унищожим света, разбира се!

V

Държах светлината по-далеч от лицето си и говорех с по-нисък глас.

— Не съвсем — казах. — Не съвсем.

Той въздъхна.

— Ти все още не си убеден. — Погледна напред, наклони глава и се взря надолу към мен. — Защо трябва да разваляш всичко?

— Нищо не съм развалил.

Дуоркин свали по-ниско лампата. Аз отново извърнах глава, ала накрая той успя да хвърли хубав поглед върху лицето ми. Разсмя се.

— Интересно. Много забавно. Дошъл си като младия принц Коруин, с надежда семейната сантименталност да ме разколебае. Защо не избра Бранд или Блийс? Децата на Клариса винаги са ни служили най-добре.

Вдигнах рамене и се изправих.

— И да, и не. — Вече бях решил да го захранвам с двусмислици, докато ги приема и отговаря. Така можеше да изскочи нещо ценно, а и ми се струваше лесен начин да го поддържам в добро настроение. — Ами ти? — продължих. — Какъв облик би придал на нещата?

— Е, за да спечеля благоразположението ти, ще постъпя като теб — заяви той и започна да се смее.

Дуоркин отметна глава назад и, докато смехът му се лееше около мен, с него взеха да стават промени. Той сякаш стана по-висок, а лицето му заприлича на платно, надипляно от силен вятър. Гърбицата му намаля, когато изправи рамене и извиси ръст. Чертите му се преобразиха, а брадата му потъмня. До този момент бе станало очевидно, че по някакъв начин преразпределя масата на тялото си, тъй като нощницата, която му бе стигала до глезените, сега беше до средата на прасците. Дишаше дълбоко и раменете му се разширяваха. Ръцете станаха по-дълги, увисналият корем се сви, прибра се. Той ми стигна до рамото, после продължи да расте. Очите ни се изравниха. Дрехата му стигаше само до коленете. Гърбицата бе изчезнала

напълно. Лицето му помръдна за последен път, чертите станаха стабилни, застинаха. Смехът премина в хихикане, замря, завърши с намигване.

Наблюдавах една малко по-крехка версия на мен самия.

— Задоволително ли е? — поинтересува се той.

— Никак не е зле — отсъдих. — Изчакай да сложа няколко цепеници в огъня.

— Ще ти помогна.

— Няма нужда.

Измъкнах малко дърва от сандъка вдясно. Всяко забавяне ми беше от полза, даваше ми време да изуча реакциите му. Докато се занимавах с огъня, Дуоркин отиде до един стол и седна. Когато го погледнах, видях, че не гледа към мен, а се е втренчил в сенките. Проточих заниманието си с надеждата да каже нещо, каквото и да е. Най-после, дочаках.

— Какво стана с големия проект? — попита той.

Не знаех дали говори за Лабиринта или за някакви планове на баща ми, в които е бил посветен. Затова подхвърлих:

— Ти ми кажи.

Дуоркин пак се засмя.

— Защо не? Явно си променил решението си.

— От какво на какво... как го виждаш ти?

— Не ми се присмивай. Дори ти нямаш право да ми се подиграваш — разсърди се той. — Най-малко — ти.

Изправих се на крака.

— Не ти се присмивах. — Запътих се през стаята към един друг стол и го занесох по-близо до огъня, срещу Дуоркин. Седнах. — Как ме позна?

— Не бих казал, че всички знаят къде се намирам.

— Вярно е.

— Много хора ли в Амбър ме смятат за мъртъв?

— Да, а останалите мислят, че си отпътувал някъде далече сред Сенките.

— Ясно.

— Как... се чувстваш?

Той ми се ухили злорадо.

— Имаш предвид, дали още съм луд?

— Ти се изразяваш по-грубо, отколкото бих го направил аз.

— От време на време положението ми се подобрява, друг път се влошава. Лудостта идва и си отива. В момента се чувствам почти като себе си... казах, почти. Изненадата от посещението ти може да... Нещо в главата ми не е в ред. Знаеш. Ала нямаше как да е иначе. И това го знаеш.

— Сигурно си прав — рекох. — Защо не ми разкажеш всичко отново, от самото начало? Възможно е, докато говориш, да се почувстваш по-добре, а аз да се сетя за нещо, което съм пропуснал. Разкажи ми го като приказка.

Пак смях.

— На твоите услуги. Имаш ли някакви предпочитания? Бягството ми от Хаоса до този неочакван малък остров насред нощното море? Медитирането ми над бездната? Откриването на Лабиринта в скъпоценен камък, окачен на шията на един еднорог? Копирането на формата със светкавици, кръв и лира, докато бащите ни безрезултатно изливаха яростта си, дошли твърде късно, за да ме върнат обратно, а поемата на огъня дълбаеше първите бразди през мозъка ми и ме заразяваше с желанието да творя. Твърде късно! Твърде късно... Завладян от породената от болестта ненавист, отвъд пределите на тяхната помощ и власт, аз измислях и строях, пленник на новата си същност. Тази приказка ли искаш пак да ти разкажа? Или предпочиташ да ти говоря за оздравяването си?

На мен ми се зави свят от всичко, което се подразбираше от хвърлените с пълни шепи твърдения. Не можех да преценя дали се изразяваше буквално или в преносен смисъл, а нищо чудно и просто да споделяше параноидните си илюзии. Но онова, което исках да чуя, трябваше да чуя, бе станало в по-близко време. Така че, като оглеждах това сенчесто отражение на собствения ми образ, от което излизаше дълбокия, древен глас, заявих:

— Разкажи ми за оздравяването ти?

Дуоркин събра върховете на пръстите си и заговори иззад тях.

— Аз съм Лабиринта — започна той, — в един съвсем реален смисъл. При преминаването му през моето съзнание, за да добие формата, в която съществува сега — като основа на Амбър, — той остави отпечатъка си върху мен така неизличително, както и аз върху него. Един ден осъзнах, че съм едновременно и Лабиринта и самия

себе си, а той бе принуден да се превърне и в Дуоркин, докато оформяше собствената си същност. При раждането на това място и това време ние претърпахме взаимни видоизменения и точно в тях се корени нашата слабост, както и силата ни. Защото ми хрумна, че повреждането на Лабиринта би означавало нараняване и за мен, а промяната в моето състояние би се отразила и на Лабиринта. И все пак, аз не мога да бъда истински наранен, защото Лабиринта ме пази, а кой друг освен мен би могъл да навреди на Лабиринта? Прекрасна затворена система, както ми се струваше, чиято слабост бе напълно защитена от нейната сила.

Дуоркин се умълча. Заслушах се в пращането на огъня. Не знаех той какво слуша.

— Оказа се, че греша — продължи след малко. — Работата е толкова проста... Моята кръв, с която го бях нарисувал, можеше да го изтрие. Ала ми трябваха векове, за да разбере, че кръвта от моята кръв също може да го направи. Ти си способен да го използваш, както и да го променяш... да, до трето поколение.

Не се изненадах от факта, че той е дядо на всички ни. Изглежда някак винаги го бях знаел, но без да го произнасям на глас. И все пак... това по-скоро повдигна много нови въпроси, отколкото да отговори на старите. Ето ти още едно поколение предци. Бъркотията продължава. Сега по-малко от всякога имах идея какво всъщност представлява Дуоркин. Добавете към това и факта, който дори той признаваше: слушах приказка, разказвана от луд.

— Но, за да се поправи... — започнах.

Той се ухили злобно и собственото ми лице се изкриви в гримаса пред мен.

— Нямах ли желание вече да бъдеш господар на абсолютната пустота, крал на хаоса?

— Може би — отговорих.

— В името на еднорога, твоята майка, знаех си, че така ще стане! Лабиринта е така силен в теб, както и голямото кралство. Какво искаш тогава?

— Да запазя кралството.

Неговата/моята глава се заклати в знак на несъгласие.

— По-просто ще бъде да унищожим всичко и да се опитаме да започнем отначало... както толкова пъти съм ти казвал досега.

— Аз съм упорит, така че кажи ми го отново — опитах се да подражавам на татковата грубост.

Дуоркин вдигна рамене.

— Унищожим ли Лабиринта, ще унищожим Амбър... и всички Сенки в известен радиус около него. Позволи ми да унищожа себе си в центъра на Лабиринта и той ще бъде заличен. Позволи ми го, като ми дадеш дума, че тогава ще вземеш Рубина, в който се съдържа същността на реда и ще го използваш да създадеш нов Лабиринт, ярък и чист, неопетнен, нарисуван въз основа на твоето собствено аз, докато легионите на хаоса ще се опитват от всички страни да ти попречат. Обещай ми това и ме остави да приключа, защото какъвто съм покрусен, предпочитам да умра за реда, отколкото да живея за него. Какво ще кажеш сега?

— Не е ли по-добре да поправим този, който имаме, отколкото да унищожаваме създаваното с хилядолетия?

— Страхливец! — извика той и скочи на крака. — Знаех си, че пак това ще кажеш!

— А нима не е така?

Дуоркин започна да крачи напред-назад.

— Колко пъти сме говорили за всичко това? — попита той. — Нищо не се е променило! Ти се страхуваш да опиташ!

— Възможно е — кимнах аз. — Но не смяташ ли, че за нещо, в което си вложил толкова много, си струва да се хвърлят известни усилия — и да се направят някои допълнителни жертви, — ако има и най-малката възможност да бъде спасено?

— Още продължаваш да не разбираш — ядоса се той. — Убеден съм, че това, което е повредено, трябва да бъде унищожено и сменено — надявам се — с ново. Естеството на личната ми увреденост е такова, че не мога да желая оправяне. Точно по такъв начин съм увреден. Чувствата ми са предопределени.

— Щом като Рубина може да създаде нов Лабиринт, защо да не го използваме да поправим стария и да приключим с всички ядове, да излекуваме твоя дух?

Дуоркин се приближи и застана пред мен.

— Толкова бързо ли забравяш? — укори ме той. — Знаеш, че ще бъде безкрайно по-трудно да се оправи повредата, отколкото да се започне отначало. Дори Рубина може много по-лесно да унищожи,

вместо да възстанови. Не помниш ли вече какво е положението там, отвън? — Махна с ръка към стената зад гърба си. — Искаш ли да излезем и отново да го погледнем?

— Да — откликнах аз. — Искам. Хайде да отидем.

Изправих се и се взрях надолу към него. Той бе загубил донякъде контрол над формата си, когато взе да се ядосва. Беше станал с десетина сантиметра по-нисък, чертите на лицето му бяха започнали да се връщат отново към неговата гномоподобна физиономия, а когато направи жеста, немалката издутинка между раменете му вече беше добре видима.

Очите му се разшириха и той се вгледа внимателно в мен.

— Действително искаш — заключи след малко. — Добре тогава. Да вървим.

Обърна се и тръгна към голямата метална врата. Последвах го. Превъртя ключа с две ръце. После натисна с цялата си тежест. Приблжих се да му помогна, но той ме блъсна настрани с невероятна сила и за последен път тласна вратата. Тя изскърца протяжно и тръгна навън, до напълно отворено положение. Веднага ме лъхна странна и някак позната миризма.

Дуоркин прекрачи прага и спря. Взе подпрения на стената отдясно предмет, който приличаше на дълга тояга, удари го няколко пъти в земята и горният му край заблестя. Той освети наоколо доста добре и разкри пред очите ми тесен тунел. Дуоркин тръгна по него и аз го последвах. Не след дълго тунелът се разшири и ние закрачихме един до друг. Миризмата ставаше по-силна и бях на път да се сетя... Познавах я от нещо случило се неотдавна...

Изминахме около сто крачки, преди да свърнем наляво и да се заизкачваме нагоре. После пресякохме едно малко разширение на тунела. То беше осеяно с кости, а в скалата на метър и нещо над пода беше вградена огромна метална халка. От нея тръгваше лъскава верига, която падаше до долу и се проточваше напред като ивица разтопени капки, изстиващи в мрака.

Проходът отново стана по-тесен и Дуоркин пак поведе отпред. Не след дълго направи рязък завой и го чух да промърморва нещо. Когато и аз взех завоя, едва не се блъснах в него. Той се бе навел и с лявата си ръка опипваше една тъмна цепнатина. Когато чух тихото

грачене и видях, че веригата потъва в отвора, разбрах какво има там и къде се намираме.

— Добричкият ми Уиксър — долових думите на Дуоркин. — Няма да се отдалечавам. Всичко е наред, миличък Уиксър. Ето ти нещо да си гризкаш.

Откъде взе това, което хвърли на звяра, не знам. Но пурпурният грифон, който вече бях видял да се размърдва в леговището си, прие предложението с тръсване на глава и поредица хрускащи звуци.

Дуоркин ми се ухили.

— Изненадан ли си? — попита той.

— От какво?

— Мислеше, че ме е страх от него. Смяташе, че никога няма да станем приятели. Постави го тук, отвън, за да ме държи вътре — подалече от Лабиринта.

— Казвал ли съм го някога?

— Не беше необходимо. Аз не съм глупак.

— Разбирай го както искаш.

Той се разсмя, изправи се и продължи нататък по тунела.

Тръгнах след него, а подът под краката ни отново стана равен. Таванът се издигна и пътеката се разшири. Накрая стигнахме до входа на пещерата. Дуоркин се очерта за миг като силует, с вдигната пред него тояга. Отвън беше нощ и чистата солена миризма продуха мускуса от ноздрите ми.

След малко той отново продължи напред, прекрачвайки в свят на звездни свещи и сини мъгли. Като пристъпих зад него, аз направо ахнах при тази удивителна гледка. Поразиха ме не само звездите, които грееха със свръхестествен блясък сред безлунното, ясно небе, нито отново напълно заличената граница между небето и морето. Заплени ме самият Лабиринт, от който струеше почти ацетиленово синьо на фона на това небе-море, а всички звезди над, под и около него бяха подредени с геометрична точност и образуваха фантастична полегата решетка, която повече от всичко друго създаваше впечатлението, че сме увиснали наред космическа паяжина, където Лабиринта е истинския център, а всичко останало кръжи наоколо като прецизен резултат от неговото съществуване, форма и разположение.

Дуоркин продължи надолу към Лабиринта, право към онзи край, където беше тъмното петно. Той размаха тоягата си над него и когато

се приближих, се обърна да ме погледне.

— Ето ти я — обяви — дупката в моя мозък. Вече не мога да мисля през нея, само около нея. Не знам как може да се поправи нещо, което сега не притежавам. Ако мислиш, че ти е по силите, ще трябва да си готов да се подложиш на мигновено разрушение всеки път, когато напускаш Лабиринта, за да пресечеш прекъсването. Не разрушение, предизвикано от тъмния участък. Разрушението идва от самия Лабиринт, когато прекъсваш цикъла. Рубина може и да ти помага, но не е сигурно. Не знам. Ала няма да става по-лесно. С всеки кръг ще става все по-трудно, а силата ти през цялото време ще намалява. Последния път, когато си говорихме за това, теб те беше страх. Да не би сега да твърдиш, че си станал по-храбър оттогава?

— Възможно е — казах аз. — Никакъв друг начин ли не виждаш?

— Зная, че това може да бъде постигнато — при положение да се тръгне начисто, — защото веднъж вече съм го правил. Освен този, не виждам никакъв друг начин. Колкото по-дълго изчакваш, толкова повече се влошава положението. Защо не донесеш Рубина и не ми послужиш с меча си, синко? Не виждам по-добър начин.

— Не — отсякох. — Трябва да знам повече. Разкажи ми отново как беше нанесена повредата.

— Все още не знам кое от децата ти проля кръвта ни на това място, ако това имаш предвид. Но е била пролята кръв. Така стоят нещата. Тъмните страни на нашата природа са изявени по-силно в тях. Сигурно те са твърде близо до хаоса, от който излязохме, а растат без закаляването на волята, преживяно от нас, докато му се противопоставяхме. По-рано смятах, че минаването през Лабиринта ще им служи като пречистващ ритуал. Не можех да измисля нищо по-силно. Но идеята ми се провали. Те се опълчват срещу всичко. Търсят начин да унищожат самия Лабиринт.

— Ако успеем да започнем отначало, няма ли тези събития просто отново да се повторят?

— Не знам. Но какъв друг избор имаме, освен провал и връщане към хаоса?

— Какво ще стане с тях, ако се опитаме да започнем отначало?

Дуоркин задълго се умълча. Накрая вдигна рамене.

— Не бих могъл да кажа.

— А как би изглеждало другото поколение?

Той се изсмя.

— А как може да се отговори на подобен въпрос? Нямам представа.

Измъкнах повредената карта и му я подадох. Той я разгледа в светлината от върха на тоягата си.

— Смятам, че това е синът на Рандъм, Мартин — казах аз. — Неговата кръв е била пролята вътре. Не зная дали е още жив. Как мислиш, какво може да е търсел тук?

Дуоркин погледна отново към Лабиринта.

— Значи този предмет е служел за украса — промърмори той. — Как го взе оттам?

— Дадох ми го. Не е твоя изработка, нали?

— Разбира се, че не. Никога не съм виждал това момче. Е, сега знаеш отговора на твоя въпрос, нали? Ако има друго поколение, твоите деца ще го унищожат.

— Както ние искаме да унищожим тях?

Той се взря дълбоко в очите ми.

— Да не би изведнъж да си станал любящ баща?

— След като ти не си изработил тази Фигура, кой го е направил?

Дуоркин сведе поглед и почука с нокът по картата.

— Най-добрият ми ученик. Твоят син Бранд. Това е неговият стил. Виждаш ли какво правят, веднага щом се сдобият с малко сила? Някой от тях би ли си дал живота, за да запази кралството, да възстанови Лабиринта?

— Вероятно — заявих аз. — Бенедикт, Жерар, Рандъм, Коруин...

— Бенедикт е белязан от съдбата, Жерар има желание, но му липсва ум, на Рандъм не му достигат смелост и целеустременост. Коруин... той не е ли в немилост и неизвестност?

Мислите ми се върнаха към последната ни среща, когато той ми бе помогнал да избягам от килията си и да се озова в Кабра. Хрумна ми, че може и да е премислил тези събития, тъй като не е знаел при какви обстоятелства съм попаднал там.

— Затова ли си приел тази форма? — продължи той. — Това някакъв вид упрек ли е? Пак ли ме подлагаш на проверка?

— Той не е нито в немилост, нито в неизвестност — възразих аз, — макар да не му липсват врагове, както в семейството, така и извън

него. Той би опитал всичко, за да съхрани кралството. Какви са шансовете му, според теб?

— Той не беше ли далеч от Амбър много дълго време?

— Да.

— Значи може и да се е променил. Не знам.

— Вярвам, че се е променил. Знам, че има желание да се опита.

Дуоркин отново се вгледа в мен и доста време ме наблюдава мълчаливо.

— Ти не си Оберон — заяви накрая.

— Така е.

— Ти си този, когото виждам пред себе си.

— Нито повече, нито по-малко.

— Ясно... Не знаех, че съществуването на това място ти е известно.

— Неотдавна научих за него. При първото ми идване бях воден от еднорога.

Очите му се разшириха.

— Много... интересно — каза развълнувано той. — Толкова много време мина...

— Та какво стана с моя въпрос?

— А? Въпрос ли? Какъв въпрос?

— За шансовете ми. Смяташ ли, че бих могъл да поправя Лабиринта?

Той бавно се приближи към мен и като се протегна, сложи дясната си ръка върху рамото ми. Тоягата в другата му ръка се наведе и синият пламък се озова на сантиметри от лицето ми, но не усетих никаква топлина. Дуоркин се вгледа в очите ми.

— Наистина си се променил — заключи накрая той.

— Достатъчно ли е — попитах аз, — за да свърша работата?

Дуоркин отвърна поглед.

— Може би е достатъчно, за да си струва да се опита — рече той, — дори ако ни е съдено да се провалим.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не знам дали ще бъда в състояние — поклати глава той. — Тези промени в настроението, в мислите ми — те ме завладяват и изчезват. И в момента даже усещам, че започвам да губя самоконтрол. Може би е от вълнението... Най-добре да се прибираме вътре.

Чух зад гърба си издрънчаване. Когато се обърнах, грифонът беше там, главата му бавно се полюляваше отляво-надясно, опашката отдясно-наляво, а езикът му се стрелкаше напред. Тръгна да ни заобикаля и спря, когато зае позиция между Дуоркин и Лабиринта.

— Той знае — поясни Дуоркин. — Може да усети кога започвам да се променям. И тогава не ме допуска до Лабиринта... Добричкият ми Уиксър. Вече се връщаме. Всичко е наред... Хайде, Коруин.

Запътихме се отново към входа на пещерата и Уиксър ни последва, а веригата му издрънчаваше на всяка крачка.

— Рубина — сетих се аз. — Рубина на справедливостта... ти каза, че е необходим за поправянето на Лабиринта?

— Да — потвърди той. — Рубина трябва да бъде пренесен над цялата дължина на Лабиринта, за да очертае отново оригиналния рисунък на местата, където е бил прекъснат. Ала това може да бъде направено само от човек, който е настроен към Рубина.

— Аз съм настроен към Рубина.

— Как? — попита Дуоркин и спря на място.

Отзад Уиксър издаде някакво крякане и ние пак тръгнахме.

— Следвах твоите писмени инструкции... и устните на Ерик — поясних аз. — Отнесох го до центъра на Лабиринта и се проектирах през него.

— Разбирам — кимна той. — А как се сдоби с него?

— Даде ми го Ерик, малко преди да умре.

Влязохме в пещерата.

— Сега в теб ли е?

— Принуден бях да го скрия на едно място сред Сенките.

— Бих ти предложил бързо да го намериш и да го донесеш тук или да го върнеш в двореца. Най-добре е да се намира близо до центъра на събитията.

— Защо?

— Има склонност да упражнява изкривяващ ефект върху Сенките, ако твърде дълго остане сред тях.

— Изкривяващ ли? По какъв начин?

— Няма как да се знае предварително. Зависи напълно от конкретното място.

Взехме един завой и продължихме обратния си път през мрака.

— Какво означава — попитах аз, — когато си с Рубина и всичко около теб започне да се забавя? Файона ме предупреди, че това е опасно, но тя не знаеше точно защо.

— Означава, че си достигнал границите на собственото си съществуване, че енергията ти скоро ще секне, че ще умреш, освен ако бързо не направиш нещо.

— Какво?

— Не започнеш да черпиш енергия от самия Лабиринт... първичния Лабиринт в сърцевината на камъка.

— Как се постига това?

— Трябва да му се отдадеш, да се освободиш, да зачеркнеш своята индивидуалност, да изтриеш границите, които те разделят от всичко останало.

— Изглежда по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни.

— Но е възможно да се направи и това е единственият начин.

Поклатих глава. Все още вървахме и най-накрая стигнахме до голямата врата. Дуоркин протегна тоягата и натисна с нея стената. Влязохме, след което той я залости. Уиксър се бе разположил на няколко крачки разстояние от другата ѝ страна.

— Време е да си тръгваш — заяви Дуоркин.

— Но има толкова много неща, които трябва те питам, както и други, които искам да ти разкажа.

— Мислите ми започват да се размиват и думите ти ще отидат на вятъра. Утре вечер, или вдругиден, или още по-нататък. Побързай! Върви си!

— Защо си толкова припрян?

— Може да те нараня, когато в мен настъпи промяната. Вече я удържам само с усилия на волята. Изчезвай!

— Не зная как. Знам как да дойда тук, но...

— В бюрото в съседната стая има каквито си поискаш карти. Вземи светлината! Върви, където и да е! Махни се оттук!

Канех се да възразя, че не ме е страх от никакво физическо насилие, което би могъл да упражни, когато лицето му започна да се мени като топящ се восък и той стана някак по-едър и с по-дълги крайници, отколкото беше преди. Грабнах светещата тояга и побягнах от стаята, залян от внезапен хлад.

... Към бюрото. Отворих рязко чекмеджето и грабнах част от картите, които бяха разпилени вътре. Тогава чух стъпките на нещо, влизащо в стаята зад гърба ми, идващо от помещението, което току-що бях напуснал. Не приличаха на стъпки на човек. Не се обърнах. Вдигнах картите пред очите си и се вгледах в най-горната. Пейзажът ми беше непознат, но веднага си отворих съзнанието и го насочих натам. Планински зъбер, зад него нещо неясно, странно петнисто небе, разпръснати вляво звезди... Картата ставаше ту топла, ту студена в ръката ми, докато я гледах и от нея сякаш задуха силен вятър и някак пренареди перспективата.

Тогава точно зад мен се разнесе много промененият, но все още различим глас на Дуоркин:

— Глупак! Избра най-съдбовната за теб земя!

Огромна, подобна на орлов крак ръка — черна, с гола кожа, сгърчена — се пресегна през рамото ми, като че ли за да дръпне картата. Но видението изглеждаше готово и аз се хвърлих в него, като обърнах картата веднага, щом осъзнах, че съм успял да избягам. После спрях и застинах на място, за да дам възможност на сетивата ми да се приспособят към новата обстановка.

Вече знаех. Благодарение на някои легенди, частици семейни клюки и усещането, което ме завладя, познах мястото, където се бях озовал. И с пълна увереност в правотата си, вдигнах очи, за да погледна Царството на хаоса.

VI

Къде? Сетивата са нещо толкова несигурно, а моите сега бяха натоварени отвъд своите предели. Скалите, върху които стоях... Щом направех опит да спра погледа си върху тях, те приемаха облика на паваж в горещ следобед. Струваше ми се, че се менят и люлеят, макар че земята под краката ми беше стабилна. И не можеха да решат на коя част от спектъра да се спрат. Цветът им пулсираше и се менеше като кожата на игуана. Когато погледнах нагоре, очите ми бяха приковани от небе, каквото никога преди не бях виждал. В момента то бе разделено точно по средата — половината беше с плътночерен нощен цвят, сред който танцуваха звездите. Като казвам танцуваха, нямам предвид трепкаха; те подскачаха и променяха големината си; кръжаха и се стрелкаха; ставаха ярки като свръхнови, после избледняваха и изчезваха. Зрелището беше невероятно и страшно. Стомахът ми се сви от обзелата ме акрофобия. Ала поглеждането встрани не подобри особено положението. Другата половина на небето беше като бутилка с цветни пясъци, която постоянно разтръскваха; ивици оранжево, жълто, червено, синьо, кафяво и пурпурно се разместваха и извиваха; петна от зелено, лилаво, сиво и мъртвешки бяло се появяваха и изчезваха, като понякога се смесваха или изместваха другите гърчещи се форми. И те също трепкаха и се изменяха, създавайки невъзможни усещания за отдалеченост и близост. На моменти някои или всички изглеждаха високо в небето, а после отново се втурваха да запълнят въздуха пред лицето ми — прозирни, бистри мъгли, полупрозрачни откоси или плътни пипала от цвят. Едва по-късно осъзнах, че линията, която разделяше черното от цветното бавно напредваше от дясната ми страна и изоставаше от лявата. Сякаш цялото небесно пространство се въртеше около една точка право над главата ми. А колкото до източника на светлина в по-ярката половина, той просто не можеше да бъде определен. От мястото си на високото погледнах надолу към нещо, което първо ми се видя като долина, изпълнена с безкрайни експлозии от цвят, но когато напредващата тъмнина стигна дотам,

звездите затанцуваха и запламтяха в дълбочината, също както отгоре, и създадоха впечатление за бездънна пропаст. Като че ли стоях на края на света, на края на вселената, на края на всичко. Но далече, далече от мястото, където се намирах, нещо се мержелееше върху планина от абсолютно чисто черно — самата чернота, обрамчена и смекчена от едва забележими светлинни проблясвания. Не можех да преценя размерите му, защото тук нямаше усещане за разстояние, дълбочина, перспектива. Една-единствена постройка? Група? Град? Или просто празно място? Очертанията се променяха всеки път, когато попаднеше върху ретината ми. Сега между нас плуваха леки платна от мъгла и се извиваха като дълги ивици ефирна материя, разлюлявана от горещо течение. Небесната сфера спря да се върти, когато завърши пълния кръг. Сега цветовете бяха зад гърба ми и не ги виждах, освен ако не обърнех глава — нещо, което нямаше никакво желание да правя. Приятно бе да стоя там и да гледам безформеността, от която всъщност произлизаше всичко... Тя бе съществувала дори преди Лабиринта. Знаех това, то бе заложено — мъгляво, но категорично — в самия център на съзнанието ми. Знаех го, защото бях убеден, че съм бил тук и преди. Детето, превърнало се в мъжа, който бях, изглежда е било донесено тук в някой далечен ден — дали от татко, или от Дуоркин, не можех да си спомня — и бе стояло или са го държали на това място или някъде съвсем наблизо, и бе наблюдавало същата сцена, уверен бях, със същото неразбиране и същия неясен страх. Удоволствието ми бе примесено с нервна възбуда, усещане за навлизане в забраненото, чувство за очакване на неизвестното. Странно, че в този момент в мен се надигна копнеж по Рубина, който ми се бе наложило да зарежа на сянката Земя, предметът, на който Дуоркин бе придал толкова голямо значение. Възможно ли бе част от мен да търсеше средство за защита или поне символ на съпротивление срещу каквото се намираше там? Вероятно.

Докато продължавах да гледам запленин над пропастта, изглежда очите ми се приспособиха или околността отново неуловимо се промени. Защото сега забелязах мънички, призрачни фигурки, които се движеха в далечината, като метеори на забавен кадър, плъзгащи се по ефирните ленти. Зачаках, като ги наблюдавах внимателно и се опитах поне смътно да разбера какво правеха. Най-накрая една от лентите доплува съвсем близо и скоро проумях какво ставаше.

Към мен се движеше нещо. Една от фигурките взе да нараства и видях, че следва извиващата се най-близка лента. Само след няколко мига ясно се оформи човек върху кон. С приближаването си той придобиваше все по-плътен вид, без да изгубва напълно онази призрачност, която изглежда беше характерна за всичко тук. Малко по-късно наблюдавах гол ездач върху кон без козина, и двамата мъртвешки бледи, забързани в моята посока. Ездачът размахваше бял като кост меч. Очите му, както и очите на коня, пламтяха в огненочервено. Не знаех дали той ме вижда в действителност, дали съществуваме на една и съща плоскост от реалността, толкова неестествен беше вида му. Все пак измъкнах Грейсуондир от ножницата и направих крачка назад, когато мъжът приближи.

Сред бялата му коса проблясваха мънички пращинки и когато обърна глава, разбрах, че се е устремил към мен, защото усетих погледа му като ледена вълна върху лицето си. Завъртях се странично и вдигнах в защита меч.

Ездачът продължи напред и аз осъзнах, че и той, и конят са огромни — по-големи дори, отколкото си ги бях представил. Не спираха да напредват. Когато достигнаха най-близката до мен точка — на около десет метра, бих казал — конят се изправи на задните си крака, щом ездачът го накара да закове на място. После двамата започнаха да ме разглеждат, като се издигаха и спускаха заедно с лентата, сякаш бяха върху кротко полюляващи се морски вълни.

— Името ти! — заповяда ездачът. — Кажи си името, ти, който си дошъл на това място!

Гласът му проехтя оглушително. Беше изцяло на едно звуково ниво, гръмък и без интонация.

Поклатих глава.

— Казвам името си, когато аз реша, а не когато ми заповядат — отвърнах. — Кой си ти?

Той издаде три кратки излайвания, които предположих, че са смях.

— Ще те запратя в нищото, където ще крещиш името си вовеки!
Насочих Грейсуондир към очите му.

— Приказките са евтини — заявих аз, — а уискито струва пари.

Точно в този момент почувствах лек хлад, като че ли някой се вглеждаше във Фигурата ми, мислеше за мен. Но усещането беше

слабо, мъгляво, пък и нямах възможност да му отделя внимание, защото ездачът бе подал някакъв сигнал на коня си и животното се изправи на задни крака. Прецених, че разстоянието е твърде голямо. Ала тази мисъл важеше за друга Сянка. Жребецът се хвърли към мен, като изостави тънкия път, по който бе дошъл.

Скокът му го доведе доста по-близо. Но той не падна и не изчезна, както се бях надявал. Конят възобнови галоп си и макар да напредваше много по-бавно, отколкото би трябвало като гледах движенията му, продължаваше да преодолява разстоянието над пропастта.

Докато ставаше това, видях, че в далечината, откъдето бе тръгнал, друга фигура изглежда се насочваше насам. Не ми оставаше нищо друго освен да се отбранявам и да се надявам, че следващият нападател ще пристигне след като съм се справил с този.

Червеният поглед на ездача се плъзгаше по мен и спря, когато стигна до Грейсуондир. Каквото и да беше естеството на полудялата светлина зад мен, тя си играеше по деликатния рисунък върху острието на меча ми така, че онази част от Лабиринта, която бе изобразена там, заплува и заблестя по дължината му. Ездачът вече беше съвсем близо, но той дръпна юздите и вдигна поглед, за да срещне очите ми. Злобната му усмивка се стопи.

— Аз те познавам! — възкликна. — Ти си този, когото наричат Коруин!

Но ние бяхме готови да го посрещнем, аз и моят стремителен помощник.

Предните копита на коня стъпиха върху скалния корниз и аз се хвърлих напред. Рефлексите на животното го накараха да потърси стабилна опора и за задните си крака, вместо да се подчини на дръпнатите юзди. Ездачът вдигна меча си в защитна позиция, когато нападнах, но аз замахнах откъм лявата му страна. Докато препречи острието пред тялото си, вече го промушвах. Грейсуондир проникна през бледата му кожа точно под диафрагмата и над червата.

Измъкнах отново меча си и от раната вместо кръв, бликнаха пламъци. Ръката му с оръжието увисна, а конят изцвили със звук, подобен на изсвирване, когато искрящият поток попадна върху врата му. Отскочих назад, щом ездачът се олюля напред и животното, сега с опора под краката, се метна към мен с ритници. Замахнах отново, по

рефлекс, отбранявайки се. Мечът ми се врязва в единия му преден крак, който също започна да гори.

Пак отскочих встрани, а конят се обърна и за втори път се втурна към мен. В този миг ездачът се срути сред колона от огън. Животното изцвили, завъртя се и побягна. Без да спира, то скочи през ръба и изчезна в пропастта, като ме остави със спомена за пламтящата глава на една котка, която ме бе заговорила преди много време и студените тръпки, които ме полазваха винаги, когато се сетех за нея.

Опрых гръб в скалния откос, задъхан. Тъничкият път бе дошъл още по-близо — на около три метра от корниза. От лявата страна ме пронизваше болезнен спазъм. Вторият ездач бързо се приближаваше. Той не беше блед като първия. Косата му бе тъмна и лицето му имаше нормален цвят. Дорестият му кон беше с обикновена грива. Мъжът носеше в ръка зареден арбалет. Погледнах зад себе си и видях, че няма измъкване, няма никаква цепнатина, в която бих могъл да се скрия.

Изтрих ръка в панталона си и хванах Грейсуондир за широката част на острието. Обърнах се странично, така че да представлявам възможно най-трудна мишена. Вдигнах меча между нас, дръжката на нивото на главата ми, върхът насочен към земята — единственият щит, с който разполагах.

Ездачът стигна до мен и спря върху най-близката точка на ефирната лента. Той бавно вдигна арбалета си, знаейки, че ако не ме свали веднага с първия изстрел, аз мога да хвърля меча си като копие. Погледите ни се срещнаха.

Мъжът беше слаб, без брада. Вероятно със светли очи, сега присвити, за да се прицели. Управляваше коня си с лекота, само като го притискаше с крака. Ръцете му бяха големи, спокойни. Умели. Докато го разглеждах, обзе ме странно чувство.

Моментът се разтегли отвъд възможността за действие. Конникът се дръпна назад и леко отпусна оръжието, макар че стойката му продължаваше да е напрегната.

— Ти — извика той, — този меч Грейсуондир ли е?

— Да — отговорих. — Той е.

Ездачът оценяващо се взираше в мен и аз затърсих някакви думи, но не ги намерих.

— Какво търсиш тук? — попита той.

— Начин да си тръгна.

Стрелата му изсвистя и се удари в скалите далече над и вляво от мен.

— Върви си тогава — каза той. — Това място е опасно за теб.

И обърна коня си обратно в посоката, от която беше дошъл.

Отпуснах Грейсуондир.

— Няма да те забравя — заявих.

— Да — отвърна той. — Недей.

После се отдалечи с галоп и след малко ефирната лента също се измести.

Прибрах Грейсуондир в ножницата и направих крачка напред. Светът отново започваше да се върти около мен, светлината напредваше откъм дясната ми страна, мракът отстъпваше вляво. Огледах се за някакъв начин да се изкаатеря по скалното възвишение зад гърба ми. То се издигаше като че ли само с десет, дванайсет метра по-високо, но исках да видя каква гледка се разкриваше от върха му. Моят корниз се простираше вляво и вдясно от мен. Като го проучих, се оказа, че надясно много скоро се стеснява, без да има някаква възможност за изкачване. Върнах се и тръгнах наляво.

Стигнах до една по-неравна площадка в подножието на скалния откос. Плъзнах поглед нагоре по него и наклонът ми се видя преодолим. Проверих зад мен, дали не се задава още някоя заплаха. Призрачният път се бе отдалечил дори още повече и по него не идваха нови ездаци. Започнах да се катеря.

Изкачването не беше трудно, макар че височината се оказа по-голяма, отколкото ми бе изглеждала отдолу. Вероятно симптом на пространственото изкривяване, оказващо влияние върху зрението ми, плюс всичко останало на това място. Не след дълго се озовах отгоре и застанах прав върху точката, която осигуряваше най-добър изглед в посоката отвъд пропастта.

И пак видях насреща си хаотичните цветове. Вдясно, мракът ги гонеше пред себе си. Земята, над която танцуваха, беше осеяна със скали и кратери, без никакъв знак за живот върху нея. През средата ѝ обаче, от хоризонта отсреща до планините някъде вдясно, мастилено и извиващо се минаваше нещо, което можеше да бъде само черния път.

След още десет минути катерене и маневри, аз се настаних така, че да виждам края му. Пътят се провираше през широк планински проход и стигаше до самия ръб на пропастта. Там черният му цвят се

сливаше с мрака, който изпълваше бездната, видим вече само благодарение на обстоятелството, че сред него не грееха никакви звезди. Като използвах този факт, за да проследя очертанията му, добих впечатлението, че той се простираше до тъмното възвишение, около което се носеха платната от мъгла.

Легнах по корем, за да не привличам вниманието на евентуалните невидими очи, които можеха да се обърнат в моята посока. Проснал се тук, аз се замислих за отварянето на този път. Повреденият Лабиринт, който правеше Амбър леснодостъпен и моята клетва, допринесла за същото, според мен. Вече смятах, че проблемът щеше да съществува и без мен, ала все пак определено и аз бях спомогнал донякъде. Вината продължаваше да е отчасти моя, макар и не цялата, както бях смятал някога. После се замислих за Ерик, когато лежеше умиращ върху склона на Колвир. Той бе казал, че колкото и да ме мрази, запазва предсмъртното си проклятие за враговете на Амбър. С други думи, тези тук. Каква ирония. Моите усилия сега бяха насочени изцяло към осъществяване на последното желание на моя най-малко обичан брат. Неговото проклятие имаше за цел да неутрализира моето проклятие, а аз бях главният му изпълнител. И все пак, може би, в някакъв по-широк смисъл, всичко си идваше на мястото.

Потърсих, и с облекчение не открих редици от бляскави воители да маршируват или да се упражняват върху този път. Освен ако новият отряд нападатели не беше вече на път, Амбър все още временно беше в безопасност. Няколко неща веднага ме разтревожиха, обаче. Преди всичко, ако тук времето действително се държеше така странно, както показваше вероятният произход на Дара, тогава защо още не бе последвала нова атака? Те със сигурност са разполагали с достатъчно време да се възстановят и да се подготвят за нападение. Дали не се бе случило нещо наскоро, по амбърско време, което да е променило естеството на тяхната стратегия? И ако беше така, какво? Моите оръжия? Възстановяването на Бранд? Или нещо друго? Започнах също да се питам, докъде ли стигаха патрулите на Бенедикт? Явно не чак дотук, иначе щях да съм информиран. Дали той някога е идвал тук? Дали някой от другите, в обхвата на спомените си, е стоял, където се намирах аз, загледан в Царството на хаоса, знаещ неща, за които и не

подозирах? Твърдо реших да разпитам Бранд и Бенедикт в този смисъл веднага, щом се върнех.

Всичко това ме накара да се запитам как ли ми въздействаше времето в този момент? Най-добре беше да не оставам тук по-дълго, отколкото се налагаше. Прехвърлих другите карти, които бях грабнал от бюрото на Дуоркин. Макар всичките да бяха интересни, не познавах нито едно от местата, изобразени на тях. Измъкнах тогава собственото си тесте и намерих Фигурата на Рандъм. Може би той се бе опитвал преди да влезе във връзка с мен. Вдигнах картата му и я загледах.

Скоро тя заплува пред очите ми и видях замъглен калейдоскоп от образи, а в средата им усещах присъствието на Рандъм. Движение и изменящи се перспективи...

— Рандъм — казах, — аз съм, Коруин.

Чувствах съзнанието му, но отговор не идваше. Тогава се сетих, че той е насред пътуване през Сенките и цялото му внимание е съсредоточено върху промените около него. Не би могъл да ми отговори, без да изгуби контрол. Прекарах ръка над картата и прекъснах контакта.

Извадих Фигурата на Жерар. След малко бяхме във връзка. Изправих се.

— Коруин, къде си? — запита той.

— На края на света — отвърнах. — Искам да се прибера вкъщи.

— Идвай.

Жерар протегна ръка. Аз я поех и пристъпих напред.

Намирахме се на приземния етаж в двореца на Амбър, във всекидневната, в която се бяхме събрали вечерта при връщането на Бранд. Изглежда беше рано сутринта. В камината гореше огън. Нямаше никой друг.

— Опитвах се да вляза във връзка с теб — заговори той. — А мисля, че и Бранд. Но за него не съм сигурен.

— Колко време ме нямаше?

— Осем дни.

— Радвам се, че побързах. Какво става тук?

— Нищо особено. Не знам какво иска Бранд. Непрекъснато питаше за теб, а пък аз не можех да вляза във връзка. Накрая му тикнах една колода в ръцете и му казах да опита сам. Явно и той не е успял.

— Бях зает с други неща — поясних, — а и разликата в движението на времето беше лоша.

Той кимна.

— Започнах да го избягвам сега, като е въвн от опасност. Пак е изпаднал в едно от мрачните си настроения и настоява, че можел сам да се грижи за себе си. За това е прав, всъщност, и толкова по-добре.

— Къде е сега?

— Прибра се в покоите си и преди около час още беше там... отдаден на печални размисли.

— Излизал ли е изобщо?

— Само на кратки разходки. Но не през последните няколко дни.

— В такъв случай предполагам, че е най-добре да отида при него. Някаква вест от Рандъм?

— Да. Бенедикт се върна преди два, три дни. Каза, че са открили следи от сина на Рандъм. Той му помогнал да провери част от тях. Едната водела по-далече, но Бенедикт решил да не отсъства от Амбър прекалено дълго при тази несигурност. Затова оставил Рандъм да продължи сам издирването. И той спечелил нещо, обаче. Върна се с изкуствена ръка — прекрасна изработка. С нея може да прави всичко, както преди.

— Наистина ли? — възкликнах аз. — Звучи ми страшно познато. Жерар се усмихна и кимна.

— Каза ми, че ти си му я донесъл от Тир-на Ногт. Всъщност, искаше да поговори с теб за това, веднага, щом е възможно.

— Мога да се обзаложа — рекох. — Къде е той сега?

— На един от предните постове, които е разположил по черния път. Ще трябва да влезеш във връзка с него посредством Фигурата му.

— Благодаря. Нещо ново за Джулиан или Файона? — Той поклати глава. — Добре. — Обърнах се към вратата. — Ще отида да видя първо Бранд.

— Любопитен съм да науча какво толкова иска — заяви Жерар.

— Ще го имам предвид.

Излязох от стаята и се запътих към стълбите.

VII

Почуках на вратата на Бранд.

— Влез, Коруин — извика той.

Направих го, като реших, още докато пресичах прага, че няма да го питам как е разбрал кой е. Стаята му бе мрачна и горяха свещи, въпреки че беше ден и имаше четири прозореца. На три от тях капациите бяха затворени. Четвъртият беше отворен само донякъде. Бранд стоеше край него и гледаше навън към морето. Целият бе облечен в черно кадифе, а на врата му висеше сребърна верига. Коланът му също бе от сребро — фино изработени брънки. Той си играеше с малък кинжал и не погледна към мен, когато влязох. Все още беше блед, но брадата му бе прясно подстригана и ми се видя позакрепнал и натежал след последната ни среща.

— Изглеждаш по-добре — отбелязах аз. — А как се чувстваш?

Бранд се обърна и ме изгледа безизразно, с полузатворени очи.

— Къде беше, дявол да го вземе? — попита той.

— На разни места. Защо си искал да ме видиш?

— Попитах, къде беше?

— Чух те — отворих аз вратата зад гърба си. — А сега смятам да изляза и отново да се върна тук. Какво ще кажеш да започнем разговора отначало?

Той въздъхна.

— Почакай. Извинявай. Защо ли всички сме толкова чувствителни? Дявол знае... Хубаво. Може би наистина е по-добре да започна отначало. — Прибра кинжала в ножницата му и отиде да седне в едно тежко кресло от тъмно дърво и кожа. — Започнах да се тревожа за всички онези неща, които разисквахме и за някои, които не знаеш. Изчаках, както смятах, достатъчно дълго да си свършиш работата в Тир-на Ногт и да се върнеш. После те потърсих и ми казаха, че още те няма. Изчаках още. Първо бях нетърпелив, след това се притесних да не си попаднал в засада на враговете ни. Когато по-късно поразпитах за теб, научих, че си се върнал само колкото да говориш с жената на

Рандъм — трябва да е било много важен разговор — и мъничко да дремнеш. След това пак си заминал. Ядосах се, че не си сметнал за нужно да ме държиш в течение на събитията, но реших да изчакам още. Накрая помолих Жерар да те намери с Фигурата ти. Когато не успя, действително се загрижих. Тогава и сам опитах да те открия и макар че сякаш почти те достигах на няколко пъти, не можах да установя контакт. Страхувах се за теб, а сега виждам, че през цялото време не е имало за какво. Затова и се държах рязко.

— Разбирам — казах аз и седнах вдясно от него. — Всъщност, за мен времето се движеше по-бързо, така че от моя гледна точка съм отсъствал само часове. Твоята рана, вероятно, е заздравяла доста по-добре от моята.

Бранд леко се усмихна и кимна.

— И това е нещо все пак. Като компенсация за безпокойството ми.

— И аз имам доста причини за безпокойство, така че не ме натоварвай повече. Искал си да ме видиш за нещо. Дай да видим какво е.

— Ти си разтревожен от нещо — забеляза той. — Може би трябва първо него да обсъдим.

— Добре — съгласих се аз. — Става.

Извърнах се и погледнах картината на стената до вратата. Масло, доста мрачно изображение на кладенеца в Мирата, двама мъже са слезли от конете си край него и си говорят.

— Имаш характерен стил — подхвърлих.

— Във всичко — отговори той.

— Взе ми думите от устата — измъкнах аз Фигурата на Мартин и му я подадох.

Той я разгледа без да променя изражението на лицето си, хвърли ми кратък, кос поглед и кимна.

— Не мога да отрека делото на ръката си.

— Ръката ти е направила и други неща, освен тази карта. Нали?

Бранд прекара върха на езика си по горната си устна.

— Къде я намери? — попита той.

— Точно там, където си я оставил, в сърцето на всичко... в истинския Амбър.

— Така... — измърмори той, като стана и отново се приближи до прозореца, вдигнал картата, сякаш да я огледа на по-добра светлина. — Значи ти е известно повече, отколкото предполагах. Как разбра за първичния Лабиринт?

Поклатих глава.

— Първо отговори на въпроса ми: ти ли прободe Мартин?

Той се обърна към мен, погледа ме съсредоточено няколко мига и накрая рязко кимна. Очите му продължиха да изучават лицето ми.

— Защо? — попитах го аз.

— Някой трябваше да го направи — обясни Бранд, — за да отвори пътя на силите, от които се нуждаехме. Теглихме жребий.

— И ти спечели.

— Спечелил? Загубил? — той вдигна рамене. — Какво значение има сега? Нищо не излезе така, както го планирахме. И аз вече не съм онзи човек, който бях тогава.

— Уби ли го?

— Какво?

— Мартин, синът на Рандъм. Умря ли от раната, която си му нанесъл?

Бранд вдигна ръце, с дланите нагоре.

— Не знам — заяви той. — Ако не е, то не е защото не съм се опитал. Не ти е нужно да търсиш повече. Намери го твоя виновник. И сега, като е пред теб, какво смяташ да правиш?

Пак поклатих глава.

— Аз ли? Нищо. Доколкото знам, момчето може да е още живо.

— Тогава да минем на по-важни въпроси. Откога знаеш за съществуването на истинския Лабиринт?

— От доста отдавна — отвърнах. — За произхода, функциите му и начина, по който му въздейства кралската кръв на Амбър знам от доста отдавна. Обръщах повече внимание на Дуоркин, отколкото ти си мислиш. Не виждах, обаче, каква полза би имало от повреждане на структурата му. Затова дълго нищо не предприемах. Едва наскоро, след като говорих с теб, ми хрумна, че черният път може да е свързан с подобна глупост. Когато отидох да проверя Лабиринта, открих там Фигурата на Мартин и всичко останало.

— Не знаех, че познаваш Мартин.

— Никога не съм го виждал.

— Тогава как разбра, че той е изобразен върху Фигурата?

— Не бях сам на онова място.

— Кой беше с теб?

Усмихнах се.

— Не, Бранд. Все още е твой ред. При последния ни разговор ти ми каза, че враговете на Амбър са дошли тук чак от Царството на хаоса, че са стигнали до нас по черния път, благодарение на нещо, което ти, Блийс и Файона сте направили в дните на предишното си разбирателство, като най-доброто средство за спечелване на трона. Сега знам и какво е било онова, което сте направили. И все пак, Бенедикт наблюдава черния път, а аз току-що огледах Царството на хаоса. Няма никакво струпване на войски, никакво придвижване към нас. Известно ми е, че там времето тече по друг начин. Досега са имали предостатъчно възможности да подготвят ново нападение над Амбър. Искам да знам, какво ги кара да се въздържат? Защо не предприемат действия? Какво чакат, Бранд?

— Искаш от мен повече информация, отколкото притежавам.

— Не мисля така. Ти си местния специалист по въпроса. Ти си имал работа с тях. Тази Фигура е доказателство, че криеш и други неща. Не извъртай, ами говори.

— Царството на хаоса... измърмори той. — Не си стоял със скръстени ръце. Ерик е постъпил глупаво, като не те е убил веднага... ако е знаел, че всички тези неща са ти известни.

— Ерик беше глупак — заявих аз. — Но ти не си. Говори сега.

— Но аз съм глупак — възрази той, — при това сантиментален глупак. Помниш ли деня, когато се скарахме за последен път тук, в Амбър, преди много, много време?

— Донякъде.

— Аз бях седнал върху ръба на леглото. Ти стоеше до писалището ми. Щом се обърна и тръгна към вратата, реших да те убия. Бръкнах под леглото, където държа зареден арбалет. На практика го хванах и се готвех да го извадя, когато осъзнах нещо, което ме спря.

Той замълча.

— Какво беше то? — попитах.

— Погледни там, при вратата. — Направих го и не видях нищо особено. Започнах да клатя глава с неразбиране и той допълни: — На пода.

Тогава разбрах за какво говореше — едно килимче в червеникавокафяво и маслиненозелено, с дребни геометрични фигурки по него.

Бранд кимна.

— Ти беше стъпил върху любимото ми килимче. Не исках да го изцапам с кръв. По-късно, гневът ми премина. Така че и аз съм жертва на емоции и обстоятелства.

— Чудесна история... — започнах.

— ... Но искаш вече да престана с извъртането. Само че аз не извъртам. Опитвах се да ти обясня нещо. Всички ние сме живи благодарение на търпимостта си един към друг и на низ от щастливи случайности. Смятам да ти предложа да съхраним тази търпимост и да елиминираме възможността за случайности при някои от особено важните ни дела. Ала първо, в отговор на въпроса ти, макар да не знам със сигурност какво ги кара да се въздържат, искам да споделя с теб едно много добро предположение. Блийс събира огромна ударна сила за нападение над Амбър. Тя изобщо няма да бъде сравнима с онази, която имахте по време на вашия съюз. Той смята, че вие ще действате както беше миналия път, а неговата тактика ще бъде различна. Вероятно преди това ще се опита да убие теб и Бенедикт. Всичко, обаче, ще бъде само за отвличане на вниманието. Предполагам, че Файона е влязла във връзка с Царството на хаоса — може дори в момента да е там — и ги е подготвила за истинското нападение, което трябва да очакваме по всяко време след диверсиите на Блийс. Следователно...

— Ти наричаш това много добро предположение — прекъснах го аз, — но ние дори не знаем със сигурност дали Блийс е още жив.

— Блийс е жив — отсече Бранд. — Успях да се уверя в това, като използвах Фигурата му — даже мярнах за малко с какво се занимава, — преди да усети присъствието ми и да прекъсне контакта. Той е много чувствителен към такова наблюдение. Открих го сред полето с войниците, които възнамерява да използва срещу Амбър.

— А Файона?

— О, не — поклати глава той, — не съм си правил експерименти с нейната Фигура и бих те посъветвал същото. Тя е изключително опасна и не желая да се оставям открит за нейното влияние. Оценката

ми за настоящата ѝ дейност се основава на догадки, а не на конкретна информация. Аз, обаче, съм убеден, че не греша.

— Разбирам — рекох.

— Имам един план.

— Продължавай.

— Начинът, по който ме измъкнахте от затвора, беше много находчив — така да обедините силата на своята съсредоточеност. Същият принцип може да се използва отново, с друга цел. Да получим сила, способна с лекота да проникне през защитата на някого — дори на човек като Файона, — ако усилията ни са насочени правилно.

— Имаш предвид, да са насочени от теб?

— Разбира се. Предлагам да съберем семейството и със сила да стигнем до Блийс и Файона, където и да се намират. След което да ги задържим в напълно неподвижно състояние, само за миг или два. Колкото да нанесе удара.

— Както направи с Мартин ли?

— Надявам се, по-добре. Мартин успя да се освободи в последния момент. Този път това няма да се случи, с помощта на всички ви. Дори трима или четирима би трябвало да са достатъчни.

— Наистина ли мислиш, че толкова лесно можеш да се справиш с положението?

— Мисля, че сме длъжни да опитаме. Времето тече. Ти ще бъдеш един от езекутираните, когато превземат Амбър. Както и аз. Какво ще кажеш?

— Само ако се убедя, че е наложително. Тогава няма да имам друг избор, освен да се съглася.

— Наложително е, повярвай ми. Другото, което ни трябва, е Рубина на справедливостта.

— Защо?

— Ако Файона действително се намира в Царството на хаоса, вероятно само Рубина ще може да я достигне и да я удържи — дори с усилията на всички ни взети заедно. В нейния случай той ще ми е необходим, за да фокусирам енергията ни.

— Предполагам, че няма проблем това да се уреди.

— Тогава, колкото по-скоро се заемем с тази работа, толкова по-добре. Можеш ли да подготвиш другите за довечера? Аз съм в достатъчно добра форма, за да се справя с моята част.

— Дявол да го вземе, не — изправих се аз.

— Какво искаш да кажеш? — Той стисна облегалките за ръце на креслото си и се надигна. — Защо не?

— Обещах да се съглася, ако съм убеден, че е наложително. Ти призна, че по-голямата част са догадки. Само това е достатъчно, за да не съм убеден.

— Забрави тогава тези истории с убеждението. Можеш ли да си позволиш да поемеш такъв риск? Следващото нападение ще бъде много по-страшно от предишното, Коруин. Те знаят за новите ти оръжия. И ще ги имат предвид в плановете си.

— Дори да се съглася с теб, Бранд, сигурен съм, че не бих могъл да убедя другите в наложителността на екзекуциите.

— Да ги убедиш ли? Просто им нареди! Ти си ги стиснал всичките за гърлата, Коруин! В момента си на върха. И искаш да останеш там, нали?

Усмяхнах се и тръгнах към вратата.

— Искам и да постъпвам така, както аз намеря за добре — заявих. — Ще имам предвид твоето предложение.

— Като постъпваш така, ще се сблъскаш със смъртта по-рано, отколкото си мислиш.

— Пак съм стъпил на килимчето ти.

Бранд се разсмя.

— Чудесно. Само че аз не те заплашвам. Знаеш какво имам предвид. Сега ти носиш отговорността за Амбър. Ти трябва да направиш верния ход.

— Ти също знаеш, какво имам предвид аз. Нямам намерение да убия още двама души от семейството ни, заради твоите подозрения. Нужно ми е нещо повече.

— Когато го откриеш, може да е прекалено късно.

Вдигнах рамене.

— Ще видим.

Посегнах към дръжката на вратата.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита той.

Поклатих глава.

— На никого не казвам всичко, което зная, Бранд. Това е нещо като застраховка.

— Одобрявам този принцип. Надявам се само да знаеш достатъчно.

— Или се страхуваш, че ми е известно твърде много.

За миг по лицето му пробяга разтревожено изражение. После той се усмихна.

— Не ме е страх от теб, братко.

— Хубаво е, че няма от какво да се боиш.

Отворих вратата.

— Почакай — спря ме Бранд.

— Да?

— Пропусна да ми кажеш кой беше с теб, когато намери Фигурата на Мартин на мястото, където я бях оставил.

— А, бяхме заедно с Рандъм — отвърнах нехайно аз.

— Оо. Той запознат ли е с подробностите?

— Ако те интересува, дали знае, че ти си пробол неговия син, отговорът е не... засега.

— Разбирам. Ами новата ръка на Бенедикт? Чух, че по някакъв начин си се сдобил с нея в Тир-на Ногт. Искане ми се да науча повече за случая.

— Не сега. Нека да оставим нещо и за следващата ни среща. Няма да е след кой знае колко време.

Излязох и затворих вратата, като мислено благодарих на килимчето.

VIII

Посетих кухните, подбрах си огромен обяд, унищожих го и се запътих към конюшните, където се спрях на един красив, млад дорест жребец, принадлежал някога на Ерик. Въпреки това станахме приятели и не след дълго се спускахме надолу по Колвир, на път към моята войска от Сенките. Докато яздех и храносмилах, опитах се да подредя и разделя събитията и разкритията от, както беше за мен, последните няколко часа. Ако Амбър действително е възникнал като резултат от бунта на Дуоркин в Царството на хаоса, тогава излизаше, че всички ние сме в роднинска връзка точно с тези сили, които сега ни заплашваха. Разбира се, трудно бе да се реши доколко можеше да се вярва сега на приказките на Дуоркин. И все пак черният път действително стигаше до Царството на хаоса, очевидно като пряк резултат от ритуала на Бранд — нещо, извършено според принципите, научени от Дуоркин. За щастие, онези части от разказа на Дуоркин, на които беше най-трудно да се повярва, засега не бяха от особено голяма важност, от гледна точка на настоящия момент. И все пак изпитвах смесени чувства по отношение на произхода си от еднорог...

— Коруин!

Дръпнах юздите. Отворих съзнанието си за контакта и видях образа на Ганелон.

— Тук съм — казах. — Откъде се сдоби с Фигури? И как се научи да ги използваш?

— Неотдавна взех една колода от библиотеката. Помислих си, че не е зле да имам някакво средство за връзка с теб в случай на нужда. А колкото до използването — просто направих това, което ми се струва, че правите ти и останалите: вгледах се в образа, помислих си за теб, съсредоточих се да вляза във връзка.

— Отдавна трябваше да ти дам комплект — заключих аз. — Недоглеждане от моя страна, което се радвам, че си поправил. Сега само ги изпробваш или наистина има нещо?

— Има — отвърна той. — Къде се намираш?

— По една случайност точно съм тръгнал към теб.

— Добре ли си?

— Да.

— Хубаво. Идвай тогава. Предпочитам да не рискувам с пренасяне през това нещо, както го правите вие. Не е чак толкова спешно. Ще се видим, като пристигнеш.

— Съгласен.

Ганелон прекъсна контакта, а аз отпуснах юздите и продължих нататък. В първия момент се ядосах, че просто не ме бе помолил да му дам една колода. После се сетих, че бях отсъствал повече от седмица, според хода на времето в Амбър. Той сигурно е започнал да се тревожи, а не е посмял да се довери на никой от останалите. И вероятно е бил прав.

Пътят бе стръмен и бързо ме отвеждаше към лагера. Конят — чието име, между другото, беше Барабан — изглежда се радваше, че отива някъде и при най-малкото извинение гледаше да се впусне в бяг. По едно време го оставих да води, та дано се поумори, и не след дълго забелязах лагера. Горедолу по същото време осъзнах, че Звездин ми липсва.

Щом влязох в лагера, от всички страни ме посрещнаха с поздрави. След преминаването ми настъпваше тишина и всякаква дейност се прекратяваше. Запитах се, дали пък не смятат, че съм дошъл със заповед за влизане в бой.

Ганелон изскочи от шатрата си, още преди да съм слязъл от коня.

— Бързо дойде — отбеляза той и стисна ръката ми, като скочих.
— Конят ти си го бива.

— Вярно е — съгласих се аз и подадох юздите на ординареца му.
— Какви новини имаш за мен?

— Ами... — започна Ганелон, — разговарях с Бенедикт...

— Да няма раздвижване по черния път?

— Не, не. Не става дума за това. Той намина към мен, след като се върна от гостуването си при онези негови приятели, Тисайсови, за да ми каже, че Рандъм е добре и е тръгнал по някаква следа, в търсене на Мартин. После се разприказвахме за други неща и накрая ме помоли да му кажа всичко, което знам за Дара. Рандъм му разправил за нейното минаване през Лабиринта и тогава Бенедикт решил, че твърде много хора, освен теб, знаят за съществуването ѝ.

— И ти какво му каза?

— Всичко.

— Включително и догадките, предположенията... след Тир-на Ногт?

— Точно така.

— Разбирам. Как възприе той историята?

— Видя ми се развълнуван. Бих казал дори, щастлив. Ела да поговориш и сам с него.

Кимнах и той се обърна към шатрата. Вдигна платницето пред входа и отстъпи встрани. Влязох.

Бенедикт седеше на ниско столче до един походен сандък, върху който бе разстлана карта. Той проследяваше нещо по нея с дългия, метален пръст на блестящата, скелетоподобна длан, свързана със смъртоносната, покрита със сребърни кабели механична ръка, която му бях донесъл от града в небето. Цялото устройство бе прикрепено към остатъка от дясната му ръка малко под мястото, където ръкавът на кафявата му риза беше отрязан — промяна, която ме накара да замръзна на място и да потрепера — толкова силно напомняше сега за духа, с който се бях сблъскал. Очите му се вдигнаха, за да срещнат моите и той махна с ръка за поздрав — обикновен, свършено отработен жест — след което ми се усмихна с най-широката усмивка, която бях виждал някога на лицето му.

— Коруин! — възкликна той, стана и ми протегна същата тази ръка.

Трябваше да се насиля, за да стисна устройството, което едва не ме бе убило. Но Бенедикт ми се виждаше много по-приятелски настроен към мен от преди. Раздрусках новата му ръка, чието стисване беше идеално премерено. Опитах се да не обръщам внимание на студенината и ъгловатостта ѝ и почти успях, записан от удивлението колко бързо се бе научил да я управлява.

— Дълга ти извинение — заяви той. — Бях несправедлив с теб. Много съжалявам.

— Няма нищо — отговорих аз. — Разбирам те.

Бенедикт сложи ръка на рамото ми и моята радост от факта, че очевидно най-после всичко между нас е наред, бе помрачена само от хватката на тези точни и смъртоносни пръсти.

Ганелон се засмя и донесе още едно столче, което постави от другата страна на сандъка. Раздразнението ми, че бе говорил по въпроса, който аз не желяех да се споменава, независимо при какви обстоятелства, изчезна, като видях резултата. Не си спомнях да съм виждал някога Бенедикт в по-добро настроение, а Ганелон беше явно доволен, че бе успял да изглади разногласията ни.

И аз се усмигнах и седнах, като преди това си разкопчах портупея и окачих Грейсуондир на централния прът на шатрата. Ганелон извади три чаши и бутилка вино. Докато нареждаше чашите пред нас и наливаше, подхвърли:

— Сега ти връщаме гостоприемството, което ни оказа в твоята шатра онази нощ, в Авалон.

Бенедикт вдигна чашата си.

— В тази шатра се диша по-леко, отколкото в онази. Нали, Коруин?

Кимнах и вдигнах своята чаша.

— За тази лекота. Нека винаги да я има в отношенията ни.

— За първи път от дълго време насам имах възможност да поговоря по-обстойно с Рандъм. Той доста се е променил.

— Така е — съгласих се аз.

— Сега съм по-склонен да му имам доверие, отколкото по-рано. Остана ни време да поговорим, след като си тръгнахме от Тисайсови.

— Накъде се бяхте запътили?

— От някои коментари, направени от Мартин пред домакина му, можеше да се заключи, че се е отправил към едно известно ми място, по-нататък сред Сенките — укрепеният град Хират. Отидохме дотам и установихме, че е точно така. Мартин бе минал оттам.

— Аз не съм чувал за Хират — рекох.

— Град от кирпич и камък — търговски център, разположен в пресечната точка на няколко маршрута. Там Рандъм откри следи, които го поведоха на изток и по всяка вероятност още по-навътре сред Сенките. В Хират се разделихме, защото не исках да отсъствам от Амбър прекалено дълго. Освен това бързах да изясня и един личен въпрос. Той ми разказа как е видял Дара да минава през Лабиринта в деня на битката.

— Вярно е — потвърдих. — Тя мина през него. И аз бях там.

Бенедикт кимна.

— Та както казах, Рандъм ме впечатли. Склонен бях да повярвам, че говори истината. А в такъв случай, същото можеше да важи и за теб. Като взех тези неща предвид, реших да разнищя въпроса с твърденията за това момиче. Ти не беше на разположение, затова се обърнах към Ганелон — преди няколко дни — и го накарах да ми разкаже всичко, което знае той за Дара.

Погледнах към Ганелон, който леко наведе глава.

— Значи сега вярваш, че си открил нова родственица — отбелязах аз. — Вярно, че доста лъже и нищо чудно да се окаже наш враг... но все пак в жилите ѝ тече нашата кръв. Какъв ще бъде следващия ти ход?

Той отпи глътка вино.

— Иска ми се да вярвам в роднинската ни връзка. Тази идея определено ми допада. Затова желая да я потвърдя или отхвърля със сигурност. Ако излезе, че действително сме роднини, тогава бих искал да разбера мотивите за действията ѝ. Както и да науча, защо тя изобщо не се опита да съобщи за съществуването си направо на мен. — Бенедикт остави чашата, вдигна новата си ръка и раздвижи пръстите ѝ. — И така, бих искал да започна, като чуя от теб онази част от случилото се в Тир-на Ногт, в която участваме аз и Дара. Освен това съм безкрайно любопитен по отношение на тази ръка, която се държи, като че ли е била създадена специално за мен. Досега не бях чувал никакъв материален обект да е бил донесан от града в небето. — Той сви пръстите в юмрук, отвори ги, раздвижи китката, опъна ръката, вдигна я, бавно я отпусна върху коляното си. — Рандъм се е справил с хирургическата част много успешно, нали?

— Наистина — съгласих се аз.

— Е, ще ми разкажеш ли цялата история?

Кимнах и отпих от виното си.

— Това стана в двореца в небето — започнах. — Навсякъде се стелеха мастилени,менящи се сенки. Почувствах порив да посетя тронната зала. Направих го и когато сенките се отдръпнаха, видях те да стоиш от дясната страна на трона и тази ръка беше на теб. Щом картината се проясни още малко, видях седналата върху трона Дара. Приблжих се и я докоснах с Грейсуондир, което ме направи видим за нея. Тя заяви, че съм мъртъв от векове и ми каза да се върна в гроба си.

Когато настоях да ми разкрие родословието си, Дара обяви, че произхожда от теб и амазонката Линтра.

Бенедикт рязко си пое дъх, но не каза нищо. Продължих:

— Времето се движело по толкова различен начин на мястото, където била родена тя, че там вече били минали няколко поколения. Тя била първата, която притежавала всички нормални човешки качества. После пак ми каза да си вървя. През това време ти изучаваше Грейсуондир. Изведнъж дръпна Дара, за да я предпазиш от опасността и започнахме да се бием. Моят меч стигаше до теб, а ръката ти бе способна да ме хване. Това беше всичко. Иначе, двубоят се водеше от призраци. Когато слънцето започна да се издига и градът да избледнява, ти се бе вкопчил в мен с тази ръка. Аз я откачих от тялото ти с Грейсуондир и се измъкнах. Тя остана с мен, защото продължаваше здраво да стиска рамото ми.

— Интересно — промърмори Бенедикт. — Чувал съм, че това място прави и фалшиви предсказания — отразява страховете и скритите желания на посетителя, вместо да покаже истинската картина на предстоящото. Но освен това, то често разкрива и неизвестни ни истини. А както е и с много други неща, не е лесно да отделим стойностното от фалшивото. Ти как го възприемаш?

— Бенедикт — започнах, — склонен съм да вярвам на историята за нейния произход. Ти никога не си я виждал, но аз съм. Тя действително прилича на теб в някои неща. А колкото до останалото... несъмнено е както казваш. Кой може със сигурност да заяви къде свършва истината и започва лъжата?

Той бавно кимна и видях, че не е убеден, но не желае да се задълбава повече. Бенедикт знаеше така добре, както и аз, какво следва от всичко това. Ако вземеше решение да повдигне претенциите си за трона и успееше да го получи, не беше изключено един ден да го отстъпи на единствената си наследница.

— Какво смяташ да правиш? — попитах го аз.

— Да правя ли? — изненада се той. — Какво прави сега Рандъм по отношение на Мартин? Просто ще я потърся, ще я намеря, ще чуя историята от нейната уста и едва тогава ще взимам някакво решение. Това ще трябва да почака, обаче, докато не се оправим първо с черния път. Този въпрос също бих искал да обсъдя с теб.

— Да?

— Ако в тяхната твърдина времето се движи толкова различно, досега те разполагаха с предостатъчно възможности, за да предприемат ново нападение. Не желая само да чакаме и да ги посрещнем с нищо нерешаващо сражение. Имам намерение да проследя черния път до самия му източник и да ги нападна на родната им земя. Бих искал да го направя с твоето съдействие.

— Бенедикт — казах аз, — виждал ли си някога Царството на хаоса?

Той вдигна глава и се загледа в празната стена на шатрата.

— Много отдавна, когато бях млад, яздих през Сенките, докъдето можех да стигна, до края на всичко. Там, под едно разделено небе, видях ужасяваща бездна. Не зная дали Царството лежи там и дали пътят стига толкова далече, ала съм готов отново да мина през всичко това, ако случаят е такъв.

— Случаят е такъв — заявих аз.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Току-що се върнах от тази земя. Сред нея се вижда черна цитадела. Пътят стига дотам.

— Много трудно ли беше пътуването?

— Виж — измъкнах Фигурата и му я подадох. — Дуоркин я е правил. Намерих я сред неговите неща. Засега само я изпробвах. Тя ме отнесе там. Времето върви доста бързо на това място. Бях нападнат от конник, който яздеше по носещ се във въздуха път, нещо, което не е показано на картата. Там трудно се установява контакт с Фигурите, може би заради разликата във времето. Жерар ме върна обратно.

Бенедикт се зае да изучава картата.

— Изглежда това е мястото, което видях тогава — заключи накрая той. — Е, в такъв случай проблемите по придвижването са разрешени. Като застане по един от нас в двата края и направим връзката с Фигурите, ще можем да пренесем войските направо там, както направихме онзи път от Колвир до Гарнат.

Кимнах.

— Това е една от причините, заради които ти я показах — да ти засвидетелствам доверието си. Може би има и друг начин, по-малко рискован от това хвърляне на войските ни в неизвестността. Искам да се въздържиш от действия засега, докато не направя още някои проучвания.

— Във всички случаи ще трябва да изчакам, за да посъбера сведения за онова място. Ние дори не знаем, дали твоите автоматични оръжия ще функционират там, нали?

— Така е, не носех в себе си, за да го пробвам.

Той си облиза устните.

— Действително е трябвало да се сетиш да вземеш едно и да провериш.

— Обстоятелствата около прехвърлянето ми там не го позволяваха.

— Обстоятелства ли?

— Някой друг път ще ти разкажа. Не му е сега времето. Ти предлагаше да проследим черния път до източника му...

— Да?

— Онова не е действителният му източник. Реалният му източник се намира в истинския Амбър, в дефекта на първичния Лабиринт.

— Да, и аз така разбрах. И Рандъм, и Ганелон ми описаха вашето пътуване до истинския Лабиринт и повредата, която сте открили там. Виждам аналогията, възможната връзка...

— Спомняш ли си бягството ми от Авалон и твоето преследване?

Той само леко се усмихна в отговор.

— Имаше едно място, на което пресякохме черния път — казах. — Помниш ли?

Бенедикт присви очи.

— Да — рече той. — Ти направи просека там. И в нея светът отново бе станал нормален. Бях забравил.

— Това стана с помощта на въздействието на Лабиринта, което вярвам, че може да бъде приложено и в много по-голям мащаб.

— Колко по-голям?

— Толкова, че да изтрие всичко.

Той се облегна назад и се вгледа в лицето ми.

— Тогава защо не си се заел с това?

— Първо трябва да направя някои приготовления.

— Колко време ще ти отнемат?

— Немного. Сигурно не повече от няколко дни. Може би две, три седмици.

— Защо не спомена всички тези неща по-рано?

— Едва наскоро разбрах как трябва да подходя.

— И как трябва да подходиш?

— В основата си всичко се свежда до поправянето на Лабиринта.

— Добре — рече той. — Да кажем, че успееш. Врагът все още ще бъде там. — Махна към Гарнат и черния път. — Някой вече им е осигурил проход веднъж.

— Врагът винаги се е намирал там — възразих, — а ние ще се погрижим никой повече да не им осигурява проходи... като се разправим с онези, които първи го направиха.

— Тук съм съгласен с теб, но не за това ставаше дума. Те имат нужда от урок, Коруин. Искам да ги науча на уважение към Амбър, на такова уважение, че дори пътят да бъде отворен отново, тях да ги е страх да го използват. Това имах предвид. И то е необходимо.

— Ти не знаеш какво би означавало да се води битка там, Бенедикт. Мястото е направо... неописуемо.

Той се усмихна и стана.

— В такъв случай, предполагам, трябва да отида лично да го видя. Ще задържа тази карта известно време, ако не възразяваш.

— Не възразявам.

— Добре. Тогава ти се захващай с твоята работа, свързана с Лабиринта, Коруин, а аз ще се заема с моята. И на мен ще ми трябва малко време. Сега трябва да дам нареждания на командирите за периода на отсъствието ми. Хайде да се разберем никой от нас да не предприема решаваща стъпка, без да се е свързал преди това с другия.

— Съгласен съм — кимнах.

Довършихме си виното.

— И аз скоро ще потегля на път — казах. — Така че, пожелавам ти успех.

— Успех и на теб. — Той пак се усмихна. — Така е по-добре — тупна ме по рамото и се отправи към изхода.

Последвахме го навън.

— Доведи коня на Бенедикт — нареди Ганелон на ординареца, който стоеше под близкото дърво. После се обърна и подаде ръка на Бенедикт. — Аз също искам да ти пожелаая успех — рече той.

Бенедикт кимна и му стисна ръката.

— Благодаря ти, Ганелон. За много неща. — След това измъкна своите Фигури. — Мога да съобщя новините на Жерар, докато конят

ми пристигне.

Той разрови картите, избра една и се вгледа в нея.

— Как смяташ да оправиш Лабиринта? — обърна се към мен Ганелон.

— Първо трябва да си върна Рубина на справедливостта — поясних аз. — С него ще мога да проектирам отново повредения участък.

— Това опасно ли е?

— Да.

— Къде е Рубина?

— На сянката Земя, където го оставих.

— Защо си го зарязал така?

— Страхувах се, че ще ме убие.

Той изкриви лице в почти невъзможна гримаса.

— Не ми харесва тази работа, Коруин. Сигурно има и друг начин.

— Ако знаех някакъв по-добър начин, щях да го използвам.

— Да предположим, че просто последваш плана на Бенедикт и отведеш всички там? Нали сам каза, че той можел да събере безчислени легиони от Сенките? Твърдеше освен това, че е най-добрият в своята област.

— Но повредата в Лабиринта ще си остане и тогава нещо друго ще дойде да заеме тяхното място. Винаги ще става така. Врагът в момента не е толкова важен, колкото нашата вътрешна слабост. Ако не се справим с нея, можем вече да се смятаме за победени, въпреки че външен завоевател не е нахлул сред стените ни.

Ганелон се извърна.

— Не мога да споря с теб. Ти най-добре си познаваш кралството. И все пак имам чувството, че правиш фатална грешка, като рискуваш себе си в нещо, което може да се окаже излишно, в момент, когато си толкова необходим.

Засмях се, защото същите думи бе казала Вайъли и аз не се бях съгласил с тях, когато тя ги бе произнесла.

— Това е мой дълг — заявих аз.

Той не отговори.

Бенедикт, на дващестина крачки от нас, очевидно се бе свързал с Жерар, защото измърморваше по нещо, след което замълчаваше и

слушаше. Ние стояхме там и го чакахме да приключи с разговора си, за да го изпратим.

— ... Да, още е тук — чух го да казва. — Не, силно се съмнявам в това. Но...

Той ме погледна няколко пъти и поклати глава.

— Не, не вярвам — каза. После: — Добре, ела.

Протегна новата си ръка и Жерар се появи в полезрението ни, уловен за нея. Той обърна глава, видя ме и веднага се запъти към мен.

Зае се да ме оглежда отгоре до долу и от всички страни, сякаш търсеше нещо.

— Какво има? — попитах аз.

— Бранд — отвърна той. — Няма го в покоите му. Или поне по-голямата част от него я няма. Оставил е доста кръв зад себе си. Освен това има достатъчно поражения, за да е ясно, че се е водила борба.

Погледнах надолу към предницата на ризата си и панталона.

— И ти търсиш по мен петна от кръв? Както виждаш, облечен съм със същите дрехи, като преди. Може да са мръсни и омачкани, но това е всичко.

— Само че нищо не доказва — заяви Жерар.

— Идеята беше твоя. Какво те кара да мислиш, че аз...

— Ти последен беше при него — каза той.

— Като се изключи човека, с когото се е бил... ако е имало такъв.

— Какво искаш да кажеш?

— Познаваш характера му и неговите настроения. Двамата малко се поскарахме. Може да е започнал да чупи разни неща, след като съм си тръгнал, да се е порязал, всичко да му е станало противно и да се е пренесъл някъде другаде с помощта на Фигурите, просто за да смени обстановката... Чакай! Килимчето му! Имаше ли някаква кръв по онова малко, декоративно килимче пред вратата му?

— Не съм сигурен... не, май че нямаше. Защо?

— Косвена улика, че го е направил сам. Той много обича това килимче. Избягва да го цапа.

— Тоя номер няма да мине — отсече Жерар, — пък и смъртта на Кейн все още ми изглежда странна. Като се добавят и слугите на Бенедикт, които сигурно са открили, че имаш нужда от барут. И сега Бранд...

— Може да е просто още един опит да бъда злепоставен — възразих аз, — а ние с Бенедикт си оправихме отношенията.

Жерар се обърна към Бенедикт, който не бе помръднал от мястото си на около десетина крачки от нас, наблюдаваше ни безизразно и слушаше.

— Той успя ли да ти даде обяснение за смъртта на слугите? — попита го Жерар.

— Непряко — отвърна Бенедикт. — Но сега виждам по-голямата част от неговата история в добра светлина. Дотолкова, че съм склонен да вярвам на целия му разказ.

Жерар поклати недоволно глава и отново се втренчи с ярост в мен.

— Още не съм удовлетворен — заяви той. — За какво се скарахте с Бранд?

— Жерар, това си е наша работа, докато ние с Бранд не решим нещо друго.

— Аз го върнах към живота и полагах грижи за него, Коруин. Не го направих само, за да го видя убит в свада.

— Помисли малко — заубеждавах го аз. — Чия беше идеята да го издирим по този начин? И да го върнем обратно?

— Ти искаше нещо от него — държеше на своето Жерар. — И накрая си го получил. След което той се е превърнал в пречка.

— Не е вярно. Ала дори да беше така, мислиш ли, че щях да го направя толкова явно? Ако е бил убит, то това е станало по същия начин, както с Кейн — като опит да бъда очернен аз.

— И за Кейн разправяше, че всичко било прекалено явно. Почвам да мисля, че и това е една от твоите хитрости, на които си майстор.

— Вече говорихме за тези неща, Жерар...

— ... И знаеш какво ти казах тогава.

— Трудно бих могъл да го забравя.

Жерар се протегна напред и ме хвана за дясното рамо. Веднага забих лявата си ръка в стомаха му и се отскубнах. Тогава ми хрумна, че може би трябваше да му кажа за какво бяхме говорили с Бранд. Но не ми хареса начина, по който ме попита.

Той отново се хвърли към мен. Отстъпих встрани и го улучих с лек ляв точно под дясното око. После продължих да го удрям, най-вече

за да държа главата му назад. Не се чувствах в достатъчно добра форма, за да се бия отново с него, а бях оставил Грейсуондир в шатрата. Нямах никакво друго оръжие в себе си.

Продължих да кръжа около него. Хълбокът ме болеше, когато замахвах да го ритна с левия крак. Улучих веднъж бедрото му с десния, но действах бавно и губех равновесие, така че наблегнах отново на юмручния бой.

Накрая той парира един ляв и успя да вкопчи ръка в бицепса ми. В този момент трябваше да се дръпна, но видях, че Жерар е останал открит. Забих с всичка сила десния си юмрук в стомаха му. Той изпъшка и се сви, но хватката върху ръката ми стана още по-здрава. С лявата си длан отби опита ми за ъперкът и ме блъсна в гърдите, като в същото време изви левия ми лакът назад с такава сила, че ме захвърли на земята. Ако се стовареше върху мен, щеше да ме довърши.

Жерар се подпря на коляно и посегна към гърлото ми.

IX

Замахнах да отблъсна ръката му, но тя спря насред път. Като обърнах глава, видях, че друга ръка се е стоварила върху неговата, стиска я и я удържа назад.

Претърколих се встрани. Когато отново погледнах нагоре, разбрах, че Ганелон е този, който го държи. Жерар задържа ръката си, но не успя да я освободи.

— Стой настрана от това, Ганелон — изръмжа Жерар.

— Тръгвай, Коруин! — извика Ганелон. — Върви да вземеш Рубина!

Още преди да е свършил, Жерар започна да се надига. Ганелон го удари с левия си юмрук по челюстта. Жерар падна в краката му. Ганелон замахна да го ритне в бъбрека, но Жерар го улови за крака и го събори назад. Аз с мъка се изправих до клекнало положение, като с една ръка се подпирах на земята.

Жерар стана и се хвърли към Ганелон, който тъкмо се изправяше на крака. Когато почти стигна до него, Ганелон го посрещна със силен удар в стомаха, което спря Жерар насред път. В същия миг юмруците на Ганелон го заблъскаха в корема като бутала. Няколко мига Жерар изглеждаше прекалено замаян, за да се защитава, а когато най-последно се наведе и събра пред себе си ръце, Ганелон му заби един такъв десен в челюстта, че го накара с олюляване да отстъпи. Ганелон моментално се втурна напред, обви ръце около тялото на Жерар и дръпна десния му крак със своя. Жерар падна и Ганелон се стовари отгоре му. Притисна го към земята и го удари с десния си юмрук в челюстта. Когато главата на Жерар се отметна назад, повтори удара с левия си юмрук.

Изведнъж Бенедикт се втурна да се намеси, но Ганелон избра този момент, за да се изправи на крака. Жерар остана да лежи в безсъзнание, а от устата и носа му течеше кръв.

Аз също се изправих със залитане и започнах да си изтупвам дрехите.

Ганелон ми се ухили.

— Не се мотай тука. Не е ясно как ще се справя с мача-реванш. Върви да намериш заврънкулката.

Погледнах към Бенедикт и той кимна. Върнах се в шатрата за Грейсуондир. Когато излязох, Жерар още не бе помръднал, но Бенедикт застана пред мен.

— Не забравяй — поръча той, — ти разполагаш с моята Фигура, а аз — с твоята. Никакви крайни действия без съгласуване.

Кимнах. Мислех да го попитам, защо беше готов да помогне на Жерар, но не и на мен. Ала размислих и реших да не развалям съвсем отскоро освеженото ни приятелство.

— Добре.

Запътих се към конете. Ганелон ме тупна по рамото, като отидох при него.

— Успех — пожела ми той. — Бих дошъл с теб, но съм необходим тук... особено, щом Бенедикт ще се пренася в Царството на хаоса.

— Приятно прекарване — казах. — При мен не би трябвало да има проблеми. Не се безпокой.

Продължих към конете. Скоро вече яздех напред. Ганелон ми махна за довиждане и аз му махнах в отговор. Бенедикт бе коленичил до Жерар.

Отправих се по най-близкия път към Ардън. Морето беше зад гърба ми, Гарнат и черният път — отляво, Колвир — вдясно. Трябваше доста да се отдалеча, преди да съм в състояние да работя със Сенките. Оставих Гарнат зад гърба си и продължих през последвалите склонове в ясният ден. Стигнах до пътеката и тя с широка дъга ме изведе до гората. Влажните сенки и далечните птичи песни ми напомниха за дългите периоди на мир и спокойствие, които бяхме преживели в коприненото и блестящо майчинско присъствие на еднорога.

Болките ми намаляха в ритъма на ездата и аз пак се замислих за току-що състоялия се сблъсък. Не беше трудно да се разбере настроението на Жерар, след като той вече ми бе казал за подозренията си и ме бе предупредил. И все пак, каквото и да се бе случило с Бранд, моментът беше толкова неподходящ, че неминуемо смятах това за нов опит да бъде забавен или направо да бъде спрян. Имах късмет, че Ганелон се бе намирал наблизко, в добра форма, и бе успял да положи

юмруците си, където трябваше и когато трябваше. Зачудих се какво ли би направил Бенедикт, ако бяхме само тримата. Имах чувството, че той щеше да изчака и да се намеси едва в последния момент, за да попречи на Жерар да ме убие. Все още не се чувствах удовлетворен от спогодбата ни, макар че тя бе подобрене, в сравнение с досегашните ни отношения.

Всичко това ме накара отново да се запитам какво е станало с Бранд. Дали Файона и Блийс най-после го бяха докопали? Или той се бе опитал да извърши намислените убийства сам, но след нанасяне на противниковия удар, е бил пренесен с Фигурата на нарочената си жертва? Възможно ли бе бившите му съюзници от Царството на хаоса по някакъв начин да са се добрали до него? Или някой от неговите пазачи с шипове по ръцете е успял да го намери накрая? А може да е станало и както казах на Жерар — злополучно самонараняване в пристъп на ярост, последвано от разгневено напускане на Амбър, за да плете заговорите си на друго място.

Когато от едно-единствено събитие възникват толкова много въпроси, обикновено отговорът не може да бъде намерен по чисто логичен път. Но все пак трябваше да отсея възможностите, за да знам с какво разполагам, когато се появят някакви нови факти. Междувременно, внимателно обмислих всичко, което той ми бе казал, разгледах неговите твърдения в светлината на нещата, които вече знаех. В повечето факти изобщо не се съмнявах, с едно изключение. Цялата история беше изградена твърде умно, за да бъде току-така оборена... но той бе разполагал и с достатъчно време да премисли подробностите. Не, нещо в начина му на представяне на събитията ме караше да мисля, че укрива и изопачава някои работи. А неотдавнашното му предложение практически ме убеди в това.

Старата пътека лъкатушеше, разширяваше се, пак ставаше потясна, потъваше все по на север и надолу сред сгъстяващите се дървета. Гората почти не се бе променила. Сякаш яздех по същата пътека, която познавах от младежките си години преди векове, когато яздех тук просто за удоволствие, яздех, за да изследвам това огромно зелено царство, простряло се върху по-голямата част от континента. Хубаво щеше да бъде, ако и сега го правех единствено с тази цел.

След може би час вече бях навлязъл доста навътре в гората, там, където дърветата приличаха на високи, тъмни кули. От време на време

зървах по някой слънчев лъч, хванат като гнездо на феникс сред високите им клони. Постоянно влажният, здрачен въздух омекотяваше очертанията на отчупените клони и стволите, на пъновете и покритите с мъх скали. Един елен пресече пътя ми, като не се довери на отличното прикритие, осигурявано от гъсталака вдясно на пътеката. Наоколо звучаха птичи песни, но никога прекалено близо. Понякога пресичах следите на други ездаци. Някои от тях бяха съвсем пресни, ала не оставаха дълго на пътеката. Колвир не се виждаше никакъв, вече от доста време.

Пътеката отново се заизкачва и знаех, че скоро ще стигне до върха на малко възвишение, ще мине покрай групичка скали и пак ще тръгне надолу. Дърветата започнаха да пооредяват, докато яздех нагоре и накрая пред погледа ми се откри частица от небето. Тя ставаше все по-голяма и когато се озовах на върха, чух далечния крясък на хищна птица.

Погледнах нагоре и видях големия тъмен силует, който кръжеше високо над главата ми. Ускорих ход край скалите и пляснах с юздите, за да мина по-бързо през открития участък. Втурнах се в галоп надолу, отново към прикритието на големите дървета.

Птицата изкряска, когато го направих, но аз се добрах до сенките и до сумрака без инциденти. После забавих ход и се заслушах, но не долових никакви необичайни звуци. Тази част от гората беше почти същата като онази, през която бях минал преди оголеното възвишение, като се изключи малкото поточе, покрай което яздих известно време и накрая пресякох при един плитък брод. Оттам пътят се разширяваше и малко повече светлина проникваше през клоните на дърветата. Като че ли разстоянието вече беше достатъчно, за да започна някои дребни размествания на Сенките, които щяха да ме изведат до пътя за сянката Земя, мястото на бившето ми изгнание. И все пак отгук още щеше да ми е трудно, по-нататък беше по-лесно. Реших да спестя малко усилия на себе си и на коня, като изчакам по-добро начало. Всъщност, нищо не ни заплашваше. Птицата сигурно бе тръгнала на лов за горски животни, вероятно така беше.

Само че, докато яздех, не спираше да ме гложди една мисъл.

Джулиан...

Ардън беше неговият район, тук патрулираха неговите отряди, неговите войници лагеруваха сред тези дървета по всяко време —

пазеха Амбър както от външни набези, така и от всякакви неща, които можеха да се появят от Сенките.

Къде бе отишъл Джулиан, след внезапното си напускане на двореца в нощта, когато беше пронизан Бранд? Ако е искал просто да се скрие, не му бе нужно да отива по-далеч оттук. Тук той беше силен, обграден от верните си хора, сред местност, която познаваше по-добре от всички нас. Не беше изключено точно в този момент да се намираше някъде наблизо. А той обичаше да ловува. Разполагаше с Ураганните си хрътки, с хищните си птици...

Един километър, два...

И тогава чух звука, от който най-много се опасявах. Пронизвайки зеленината и сянката, долетя изсвирването на ловджийски рог. Идваше от далечината зад мен и, както ми се струваше, от лявата страна на пътеката.

Подкарах коня си в галоп и дърветата отстрани се превърнаха в замъглена ивица. Пътеката беше равна и права. Възползвах се от това предимство.

Тогава някъде отзад чух рев — нещо като дълбока кашлица, която завърши с ръмжащ звук, излизащ от обширно белодробно пространство. Не знаех какво го издаде, но не беше куче. Дори Ураганните хрътки не звучаха така. Хвърлих поглед назад, ала не видях нищо зад себе си. Така че продължих напред и заговорих на Барабан, за да го успокоя.

Не след дълго чух от дясната ми страна в гората чупене на клони, но този път не прозвуча никакъв рев. Отново погледнах, няколко пъти, ала не успях да разбера какво беше това. Малко покъсно пак чух изсвирването на рога, много по-близо и сега му отговори кучешки лай, който не можех да сбъркам. Ураганните хрътки идваха — бързи, силни и зловни зверове, намерени от Джулиан на някоя Сянка и обучени от него да ходят на лов.

Време е, реших, да започна промените. Амбър все още бе силен около мен, но аз се протегнах мислено колкото можех по-далеч към Сенките и започнах движението.

Пътеката взе да извива наляво и докато препусках по нея, дърветата от двете ѝ страни намаляваха размерите си и оредяваха. Още един завой и излязох на поляна, широка към двеста метра. Тогава вдигнах поглед и видях, че онази проклета птица все още кръжи

отгоре, вече много по-близо, достатъчно близо, за да бъде повлечена с мен през Сенките.

Ставаше по-сложно, отколкото си бях мислел. Исках да съм на открито, за да мога да обръщам коня и да размахвам меча свободно, ако се стигнеше дотам. Наличието на такова място, обаче, ме излагаше съвсем ясно под погледа на птицата, от която се оказа, че не е толкова лесно да се отърва.

Добре. Стигнах до едно малко хълмче, изкачих го и тръгнах надолу покрай самотно, ударено от гръмотевица дърво. Върху най-ниския му клон беше кацнал ястреб, оцветен в сиво, сребърно и черно. Свирнах му, като минавах и той се стрелна в небето, с яростен боен вик.

Забързах напред. Вече съвсем ясно чувах лая на отделните кучета и тропота на конските копита. С тези звуци се смесваше нещо друго, по-скоро някаква вибрация, потреперване на земята. Отново погледнах назад, но все още никой от преследвачите не бе превалял хълма. Насочих мислите си към пътя напред и облаци засенчиха слънцето. Покрай пътеката се появиха странни цветя — зелени, жълти и пурпурни, — дочу се далечен тътен на гръмотевица. Поляната се разшири и удължи. Стана съвършено равна.

Още веднъж чух изсвирването на рога. Обърнах се да хвърля нов поглед.

Тогава животното се появи и в същия миг разбрах, че не аз съм обект на лова, че ездачите, кучетата, птицата преследваха онова, което гонеше мен. Разбира се, това беше чисто академично разделение, тъй като на практика бях най-отпред и по всяка вероятност представлявах обект на неговия лов. Приведох се напред, извиках на Барабан и забих пети в хълбоците му, като едновременно осъзнах, че то се движи по-бързо от нас. Реакцията ми бе резултат от завладяващата ме паника.

Преследваше ме мантикора.

За последен път бях виждал подобен звяр в деня преди битката, в която загина Ерик. Докато водех войниците си по задните склонове на Колвир, мантикората бе изскочила и разкъсала надве един мъж на име Рол. Тогава я бяхме убили с огнестрелните си оръжия. Животното се оказа четири метра дълго и, както и това, имаше човешко лице на лъвските си глава и рамене; освен това притежаваше чифт орелоподобни криле, прибрани към гърба и дълга заострена опашка на

скорпион, която се извиваше във въздуха над него. Неизвестно как, няколко звяра се бяха промъкнали от Сенките и затрудняваха пътя ни, докато се придвижвахме напред за битката. Нямах основания да вярвам, че сме ги изстребили всичките, само защото никой не ги бе виждал оттогава и не се бяха появявали никакви доказателства за съществуването им в границите на Амбър. Очевидно тази мантикора се бе укрила в Ардън и живееше в гората още от онова време.

Един последен поглед ми показва, че след миг може да бъде свален от седлото, ако не започна да се отбранявам. Той ми показва и една тъмна лавина от кучета, която се спускаше по хълма.

Не познавах интелигентността или психологията на мантикората. Повечето бягащи зверове не спират, за да нападнат нещо, което не ги закача. Самосъхранението при тях обикновено е на преден план. От друга страна не бях сигурен дали мантикората изобщо съзнава, че е преследвана. Тя може да е тръгнала по моите следи и едва по-късно кучетата да са се втурнали след нея. Нищо чудно да мислеше само за своята плячка. Едва ли сега беше моментът да спирам и да обмислям всички вероятности.

Измъкнах Грейсуондир и завъртях коня си наляво, като веднага щом свърши завъртането, дръпнах рязко юздите.

Барабан изцвили и се вдигна високо на задните си крака. Усетих, че се плъзгам назад, затова се смъкнах на земята и отскочих встрани.

Ала бях забравил, за момента, колко са бързи Ураганните хрътки, бях забравил и колко лесно ни бяха настигнали едно време с Рандъм в мерцедеса на Флора, бях забравил и, че за разлика от обикновените кучета, които преследват коли, те бяха започнали да разкъсват автомобила на части.

Изведнъж всичките се озоваха върху мантикората, десетина, петнайсет кучета, които се хвърляха и хапеха. Звярът отметна глава и отново изрева. Той замахна със страховитата си опашка към тях, запрати едно куче във въздуха и парализира или уби други две. После се изправи на задни крака и се обърна, като размаха предните, докато се издигаше.

Ала едно куче веднага се вкопчи в левия му преден крак, други две увиснаха на задните, а едно се метна върху гърба на звяра и заби зъби във врата му. Останалите вече кръжаха наоколо. В мига, в който подгонеше някое, другите стремително налитаха и хапеха.

Най-накрая чудовището успя да улучи онова върху гърба си със скорпионското жило и откачи другото, увиснало за предния му крак. Ала дотогава имаше десетина рани, от които течеше кръв. Скоро стана явно, че раната на предния крак му създава проблеми, тъй като не можеше нито да замахва с него, нито да го използва като опора. Междувременно друго куче се бе покатерило на гърба му и го ухапа за врата. Този път изглежда на звяра му беше по-трудно да се справи. Отдясно се хвърли друго куче и се вкопчи в ухото му. Още две го хапеха по задните лапи и когато животното отново се изправи на тях, трето куче се хвърли и разкъса корема му. Лаят и ръмженето сякаш също го смуцаваха донякъде и чудовището започна слепешката да нанася удари на всички страни по постоянно движещите се сиви сенки.

Аз бях хванал юздите на Барабан и се опитвах да го успокоя достатъчно, за да мога пак да се кача на седлото и да се махна по-скоро оттук. Конят продължаваше да се дърпа и да се изправя на задни крака и ми бяха необходими немалки усилия, дори само за да го удържам на място.

През това време мантикората издаде пронизителен, протяжен вой. Беше замахнала ядосано по кучето върху гърба си и жилото се бе забило в собственото ѝ рамо. Кучетата се възползваха от това недоглеждане и се хвърлиха с нови сили към всяко незащитено място, до което можеха да се доберат със зъбите и ноктите си.

Сигурен съм, че кучетата щяха да я довършат, но в този момент хълма преваляха и ездачите, които започнаха да се спускат към нас. Бяха петима, Джулиан — най-отпред. Облечен бе в белите си люспести доспехи, а ловджийският рог висеше на врата му. Яздеше гигантския си жребец Моргенщерн, животното, което винаги ме бе мразило. Джулиан вдигна дългата пика, която носеше и я размаха за поздрав към мен. После я отпусна и нареди нещо на кучетата. Те с ръмжене пуснаха плячката. Дори кучето върху гърба на мантикората разхлаби хватката си и скочи на земята. Всичките се отдръпнаха назад, когато Джулиан насочи пиката и пришпори Моргенщерн.

Звярът се обърна към него, нададе последен предизвикателен рев и скочи напред с оголени зъби. Двамата се сблъскаха и за миг гледката ми бе закрыта от рамото на Моргенщерн. След още миг, обаче, от поведението на коня разбрах, че ударът е бил точен.

Завъртане и видях звяра проснат, а по гърдите му обилно течеше кръв, бликаща от основата на тъмната пика.

Джулиан слезе от седлото. Извика на другите ездаци нещо, което не успях да доловя и те останаха на конете. Той хвърли поглед на още потръпващата мантикора, после вдигна очи към мен и се усмихна. Приблужи се, настъпи животното с крак, хвана с една ръка пиката и я измъкна от гърдите му. След това я заби в земята и завърза Моргенщерн за дръжката ѝ. Посегна нагоре, потупа коня по плешката, пак погледна към мен, обърна се и тръгна в моята посока.

Когато се приближи, каза:

— Искан ми се да не беше убивал Бела.

— Бела ли? — не го разбрах аз.

Джулиан погледна към небето. Проследих погледа му. Нито една от птиците не се виждаше.

— Той беше един от любимците ми.

— Съжалявам — извиних се. — Погрешно възприех последните събития.

Той кимна.

— Добре. Направих нещо за теб. Сега можеш да ми разкажеш какво стана, след като напуснах двореца. Бранд оправи ли се?

— Да — отвърнах аз, — и никой вече не те обвинява. Той заяви, че Файона го е пронизала. А тя също не беше наоколо, за да я разпитаме. Изчезнала бе през нощта, като теб. Чудно просто как не сте се сблъскали в бързината.

Джулиан се усмихна.

— Значи е точно както си мислех.

— Защо избяга така подозрително? — попитах. — Всички се усъмнихме в теб.

Той вдигна рамене.

— Нямах да ми е първият път, когато съм бил подозиран и обвиняван несправедливо. Пък и в случая, ако се вземат предвид намеренията, аз съм не по-малко виновен от нашата сестричка. Щях да го направя, ако можех. Всъщност, онази вечер, когато го върнахме, кинжалът ми беше готов. Само че, бях избутан встрани.

— Но защо? — учудих се аз.

Джулиан се разсмя.

— Защо ли? Защото се страхувам от това копеле, затова. Дълго време го смятах за мъртъв и се надявах наистина да е — унищожен най-после от тъмните сили, с които си имаше работа. Какво знаеш ти за него, Коруин?

— Разговаряхме надълго и нашироко.

— И...?

— Той призна, че заедно с Блийс и Файона са имали план да превземат трона. Смятали Блийс да носи короната, но всеки от тях да има дял в реалната власт. Използвали силите, които ти спомена, за да си осигурят отсъствието на татко. Бранд каза, че се опитал да спечели Кейн за тяхната кауза, но вместо това той дошъл при теб и Ерик. Вие тримата сте образували подобна група, която се е стремяла да вземе властта преди тях и да постави Ерик на трона.

Той кимна.

— Фактите са точни, но не и подбудите. Ние не желяехме трона, поне не така изведнъж и не толкова скоро. Формирахме нашата група, за да пречи на тяхната и да защитава трона. Отначало най-много, на което успяхме да убедим Ерик, беше да се съгласи да стане регент. Той се опасяваше, че много скоро ще се окаже мъртъв, ако бъде коронясан при тези условия. Тогава се появи ти, с твоите съвсем законни претенции. Не можехме да ти позволим да ги предявиш в този момент, защото кликата на Бранд ни заплашваше съвсем открито с война. Убедени бяхме, че ще са по-малко склонни да предприемат такива действия, ако тронът вече е зает. Не можехме да поставим теб, защото нямаше да приемеш да си марионетка, роля, която щеше да е необходимо да играеш, след като играта бе толкова напреднала, а ти бе в неведение за прекалено много неща. Затова убедихме Ерик да поеме риска и да го коронясаме. Така стана всичко.

— Значи, когато аз действително пристигнах, той ми извади очите и ме хвърли в тъмница просто на шега.

Джулиан се извърна и погледна назад към мъртвата мантикора.

— Ти си глупак — заяви накрая. — От самото начало беше инструмент. Те те използваша, за да ни принудят да действаме и във всички случаи щеше да загубиш. Ако онова малоумно нападение на Блийс, поради някакво стечение на обстоятелствата, бе довело до успех, ти нямаше да живееш достатъчно дълго дори, за да си поемеш дълбоко въздух. В случай на неуспех, както стана, Блийс трябваше да

изчезне, както и постъпи, и да те остави да плащаш с живота си за узурпаторския опит. Ти изпълни предназначението си и бе оставен да умреш. Не ни предложиха голям избор в това отношение. Редно беше да те убием... и ти го знаеш.

Прехапах устни. Можех да кажа много неща. Но ако макар и приблизително се доближаваше до истината, той имаше право. Пък и исках да чуя още.

— Ерик допускаше, че зрението ти може постепенно да се възвърне — като знаеше как умеем да се регенерираме, — ако му бъде дадено време. Положението беше много деликатно. Ако татко се върнеше, Ерик можеше да слезе от престола и да оправдае по някакъв начин всичките си действия... освен ако те убиеше. Подобен ход щеше да бъде прекалено явно престъпление, за да се чувства и самият той осигурен за по-дълго на трона. Да ти кажа честно, Ерик просто искаше да те затвори и да те забрави.

— Тогава чия идея беше ослепяването ми?

Джулиан задълго се умълча. Накрая заговори съвсем тихо, почти шепнешком:

— Изслушай ме, моля те. Идеята беше моя и тя може би ти спаси живота. Всяко действие, предприето срещу теб трябваше да е равносилно на смърт, иначе тяхната фракция щеше да те убие наистина. Ти вече не можеше да им послужиш за нищо, ала ако останеше жив и налице, съществуваше възможност да се превърнеш в опасност по някое време в бъдеще. Нищо не им пречеше да използват Фигурите, за да влязат във връзка с теб и да те убият или да те освободят, за да те пожертват в още някой ход срещу Ерик. Ослепен, обаче, нямаше смисъл да те убиват и ти ставаше негоден за каквито и да било други техни цели. Това спаси теб, като те извади от играта за известно време, а на нас ни спести необходимостта да предприемаме действия, които по-късно щяха да се окажат в наша вреда. Смятахме, че нямаме избор. Това беше единственото, което можехме да направим. Изключено бе и да покажем милосърдие, защото щяха да ни заподозрат, че те използваме за свои цели. В момента, в който се допуснеше, че имаш някаква стойност за нас, щеше да бъдеш труп. Най-много, което можехме да направим, бе да гледаме на другата страна, когато лорд Рейн отиваше да те разтуши. Нищо повече не ни бе във възможностите.

— Разбирам — кимнах.

— Но ти прогледна твърде рано — продължи Джулиан. — Никой не очакваше толкова бързо да си възстановиш зрението, нито да съумееш веднага да избягаш. Как успя да го направиш?

— По-тихо върви, по-далече ще стигнеш.

— Моля?

— Казах... няма значение. Какво знаеш за затворничеството на Бранд в такъв случай?

Той ме изгледа замислено.

— Всичко, което знам е, че имаше срыв в неговата групировка. Не съм запознат с подробностите. По някакви причини, Блийс и Файона се страхуваха и да го убият, и да го оставят на свобода. Когато го измъкнахме от техния компромис — затвора, — Файона очевидно е решила, че оставянето му на свобода е по-опасно.

— А ти каза, че сам си се страхувал от него достатъчно, за да си готов да го убиеш. Защо сега, след цялото това време, когато всичко станало вече е история и властта отново е в други ръце? Той е слаб и практически безпомощен. Каква вреда може да нанесе сега?

Джулиан въздъхна.

— Аз не разбирам силите, които той владее, но те са невероятно големи. Знам, че може да пътува през Сенките само със съзнанието си — способен е както си седи в стола да се протегне мислено към Сенките, да намери там каквото търси и да го вземе, като използва единствено волята си, без да се помръдне от мястото си. А умее и физически да се придвижва през Сенките по подобен начин. Настройва съзнанието си на мястото, където иска да отиде, образува нещо като мислена врата и просто минава през нея. Ако е за въпрос, смятам, че понякога Бранд може да каже и какво си мислят хората. Той самият се е превърнал, според мен, в жива Фигура. Знам тези неща, защото съм го виждал да ги прави. Малко преди да го затворят, когато ние го бяхме поставили под наблюдение в двореца, той веднъж ни се изплъзна по този начин. Тогава е отишъл до сянката Земя и те е оставил в Портър. След като отново го заловихме, един от нас стоеше с него през цялото време. Още не знаехме, че умее да докарва разни неща от Сенките, обаче. Когато Бранд научи, че си избягал, довлече някакво ужасно чудовище да нападне пазещия го в момента Кейн и пак отиде при теб. Явно малко по-късно Блийс и Файона са го пипнали и

аз не го бях виждал изобщо до вечерта в библиотеката, когато го върнахме обратно. Страхувам се от него, защото притежава смъртоносни сили, които не разбирам.

— В такъв случай, интересно как изобщо са успели да го затворят.

— Файона притежава подобни умения, а мисля, че същото важи и за Блийс. Дватама заедно явно са успели да неутрализират по-голямата част от силите на Бранд, докато създадат място, където те не биха могли да оперират.

— Не съвсем — възразих аз. — Той е изпратил съобщение на Рандъм. А веднъж се свърза и с мен, много слабо.

— Значи наистина не са успели докрай. И все пак, затворът вършеше работа. Докато не проникнахме заедно през защитата.

— Какво знаеш за всичките им игри около мен — затваряния, опити за убийство, спасявания.

— Направо не ги разбирам. Знам само, че ти беше част от борбата за надмощие в тяхната групировка. Помежду им имаше разцепление и ти можеше да бъдеш от полза и за двете страни. Затова, естествено, едната страна се опитваше да те убие, докато другата се стараяше да запази живота ти. В края на краищата най-умело се възползва от теб Блийс, в онова нападение, което беше подготвил.

— Но точно той се е опитал да ме убие, още там, на сянката Земя — рекох. — Стрелял е по гумите на колата ми.

— Така ли?

— Ами, поне така ми каза Бранд, пък и съвпада с всички останали факти.

Джулиан вдигна рамене.

— По този въпрос нищо не мога да кажа. Не знам какво е ставало между тях по онова време.

— И все пак ти поддържах Файона в Амбър — отбелязах аз. — Не може да се отрече, че си изключително сърдечен с нея, когато е наоколо.

— Разбира се — усмихна се той. — Винаги съм бил силно привързан към Файона. Тя със сигурност е най-прекрасната и най-цивилизованата сред нас. Жалко, че татко е така категорично против женитбите между братя и сестри, както ти е добре известно. Дразнех се, че толкова дълго трябваше да бъдем противници. След смъртта на

Блийс, твоето затваряне и коронацията на Ерик, обаче, всичко тръгна почти по старому. Тя прие с достойнство поражението им и на историята беше сложен край. Явно се е изплашила от перспективата за връщането на Бранд не по-малко от мен.

— Бранд вижда нещата по друг начин — подхвърлих аз, — но това е естествено. Той, например, твърди, че Блийс е още жив — открил го е с Фигурата му и знае, че е някъде сред Сенките и обучава армия за нов удар срещу Амбър.

— Предполагам, че е възможно — рече Джулиан, — но ние сме напълно подготвени да го посрещнем, нали?

— Освен това Бранд твърди, че ударът ще бъде само за отвличане на вниманието, а истинското нападение ще дойде право от Царството на хаоса, по черния път. Той заяви, че Файона и в този момент е там и се занимава с подготовката.

Джулиан се намръщи.

— Надявам се, че просто лъже. Никак не ми се ще да видя групичката им възобновена и насочена пак срещу нас, този път с помощта на тъмните сили. И ще ми е ужасно неприятно, ако Файона е замесена във всичко това.

— Бранд твърди, че той самият не участва и е осъзнал грешките си... изобщо шумно се разкайва.

— Ха! По-скоро бих повярвал на този звяр, който току-що убих, отколкото на Бранд. Надявам се, че си проявил достатъчно здрав разум да го поставиш под сигурна охрана... макар че това може да не е от кой знае каква полза, ако все още притежава старите си умения.

— Но каква ли е играта му сега?

— Или е възстановил стария триумвират, мисъл, която никак не ми допада, или има нов план, изцяло негов. Но можеш да ми вярваш, той разполага с план. Никога не се е задоволявал само с ролята на зрител, в каквото и да било. Непрекъснато заговорничи. Бих могъл да се закълна, че плете интриги дори и насън.

— Сигурно си прав — съгласих се аз. — Виждаш ли, има ново развитие на нещата, още не мога да кажа дали за добро или зло. Току-що се бих с Жерар. Той смята, че съм направил нещо на Бранд. Случаят не е такъв, но нямаше как да докажа невинността си. Аз съм последният, който е виждал Бранд днес. Преди известно време Жерар отишъл в покоите му и намерил неговата стая разхвърляна, навсякъде

имало петна кръв, а самият Бранд го нямало никакъв. Просто не знам какво да мисля.

— И аз. Но се надявам този път някой да си е свършил работата както трябва.

— Господи, колко е объркано всичко. Жалко, че не знаех тези работи по-рано.

— Моментът все не беше подходящ, за да ти ги кажа. Не вървеше да говоря с теб, докато още беше затворник и те биха могли да те достигнат, а после дълго време те нямаше. Когато се върна с войска и нови оръжия, не бях сигурен какви може да са окончателните ти намерения. След това събитията се развиха много бързо и Бранд отново се оказа сред нас. Вече беше твърде късно. Трябваше да бягам и да си спасявам кожата. Аз съм силен тук, в Ардън. Тук мога да посрещна всичко, което би хвърлил срещу мен. Поддържах отрядите си в пълна бойна готовност и чаках съобщение за смъртта на Бранд. Искаше ми се да попитам някой от вас, дали още е жив. Но не можех да реша кого, като знаех, че ще бъда под подозрение, ако е умрял. Ала научех ли, че е още жив, възнамерявах сам да се опитам да го довърша. А сега... при това положение на нещата... Ти какво смяташ да предприемеш, Коруин?

— Тръгнал съм да взема Рубина на справедливостта от едно място сред Сенките, където го скрих. Има начин да бъде използван за разрушаването на черния път. Смятам да се опитам да го направя.

— Как може да стане това?

— Историята е много дълга, а току-що ми хрумна нещо ужасно.

— Какво?

— Бранд иска Рубина. Той ме пита за него и сега... щом притежава такава сила, да намира разни неща сред Сенките и да ги взима... Много ли го бива в това?

Джулиан се замисли.

— Не бих казал, че е блестящ, ако това имаш предвид. Човек може да намери каквото си поиска сред Сенките и по обикновения начин, който използваме ние — като пътува дотам. Според Файона, той просто съкращава ходенето. Може да донесе случаен предмет, а не конкретна вещ. А пък Рубина е доста странно нещо, ако съдя по всичко, което Ерик ми е разказвал за него. Мисля, че Бранд ще трябва да иде за него лично, открие ли веднъж къде се намира.

— Значи трябва да продължа пътуването си през Сенките. Длъжен съм да го изпреваря.

— Виждам, че яздиш Барабан — забеляза Джулиан. — Той е хубав кон, издържливо животно. Минал е през много Сенки.

— Радвам се да го чуя. А ти какво ще правиш сега?

— Ще вляза във връзка с някого в Амбър и ще попълня информацията си за всичко, за което не успяхме да поговорим с теб. Вероятно ще се обърна към Бенедикт.

— Няма да го намериш — обясних аз. — Сигурно ще се намира извън обсега ти. Той тръгна към Царството на хаоса. Опитай с Жерар, тъкмо би могъл да му обясниш междувременно, че съм почтен човек.

— Червенокосите са единствените магьосници в това семейство, но ще опитам все пак... Наистина ли каза Царството на хаоса?

— Да, но времето вече ми е твърде скъпо.

— Разбира се. Потеглай. Ще се наприказваме друг път... надявам се.

Той се протегна и ми стисна ръката. Погледнах към мантикората и наобиколилите я кучета.

— Благодаря ти, Джулиан. Мм... трудно е човек да те разбере.

— Не е така. Мисля, че онзи Коруин, когото мразех, трябва да е умрял преди векове. Тръгвай сега! Ако Бранд ми се мерне наоколо, ще прикова кожата му към някое дърво!

Джулиан изкомандва нещо кучетата си, докато се качвах на коня и те се нахвърлиха върху трупа на мантикората, като пръскаха наоколо кръвта ѝ и късаха огромни парчета и ивици от плътта ѝ. Когато минах покрай странното, едро, човекоподобно лице, видях че очите са още отворени, макар и замъглени. Те бяха сини и смъртта не бе успяла да ги лиши от известна свръхестествена невинност. Или са били винаги такива, или този израз бе последният дар на смъртта — безсмислен начин за иронизиране, ако беше така.

Отведох Барабан отново до пътеката и започнах пътуването си през Сенките.

Х

Движим се с равномерен ход по пътеката, облаци засенчват небето, а Барабан изцвилва при някой спомен или възприятие... Завой наляво, изкачване... Земята е кафява, жълта, пак става кафява... Дърветата приклякат надолу, разреждат се... Между тях се полюлява трева в хладния надигащ се бриз... По небето прелита огън... Гърмът изтръсква надвиснали капки...

Сега е стръмно и каменисто... Вятърът ме дърпа за плаща... Нагоре... Нагоре, към скалите със сребърни жилки и строените в редица дървета. Тревата, зелен пламък, поляга и умира под дъжда... Нагоре, към остриите, блестящи, измити от дъжда зъбери, където облаци се блъскат и врят, подобни на кална река по време на наводнение... Дъждовните капки жилият като сачми, а вятърът си прочиства гърлото да запее... Ние с Барабан се изкачваме все по-нагоре и скоро виждаме гребена, който прилича на застанал нащрек бик, чиито рога охраняват пътеката. Светкавиците се въртят около върховете им, танкуват между тях... Мирисът на озон, когато стигаме дотам и докато прекосяваме мястото, внезапно защитени от дъжда и вятъра...

Прехвърляме билото и тръгваме надолу по склона... Не вали, въздухът е неподвижен, небето се е прояснило и е потъмняло до съответното, изпълнено със звезди черно... Метеорите прелитат и изгарят, прелитат и изгарят, оставят белези в остатъчното изображение, избледняват, избледняват... Луни, пръснати като шепа монети... Три ярки десетачета, мътна четвъртинка, две петачета, едното от тях с петна и драскотини... Все надолу по този дълъг, извиващ се път... Тропотът на копитата ечи ясно и звънко в нощния въздух... Отнякъде долита прокашляне на хищник... Тъмен силует, опърпан и бърз, минава пред една от по-малките луни...

Надолу... Земята се спуска и от двете страни... Движим се по горния ръб на безкрайно висока, извита стена, самата настилка е светла под блясъка на луните... Пътят криволичи, пропада, нагъва се,

става прозрачен... Скоро се понася през въздуха, газова, вълнист, звездите се виждат вече и под него... Звезди от всички страни... Няма земя... Съществува само нощта, нощта и тънката, прозрачна пътека, по която трябва да се опитам да яздя, да се науча какво е усещането, за да съм готов при нужда в бъдеще...

Сега цари пълна тишина и всяко движение изглежда забавено... След малко пътят изчезва изобщо и ние сякаш плуваме под вода на огромна дълбочина, а звездите са ярки риби... Тази свобода, тази сила на пътуването през Сенките предизвикват въодушевление, прилично на дързостта и безстрашието, които понякога обземат войника в боя, отчаяната смелост, водеща до подвиг, удовлетворението след намирането на точната дума в някое стихотворение... Тези чувства и самото действие, яздим, яздим, яздим, отникъде наникъде може би, през и между минералите и огньовете на пустотата, свободни от земята, въздуха, водата...

Настигахме голям метеор, препускаме по изронената му повърхност, надолу, обикаляме, пак нагоре... Той се превръща в огромна равнина, тя става по-светла, пожълтява...

Това е пясък, пясък покрива пътя ни... Звездите избледняват, когато мракът отстъпва пред утрото и изгрева... Сенчести откоси пред нас, самотни дървета... Спускаме се към тъмнината... Префучаваме... Отпред литват ярки птици, роптаят, пак кацат...

Потъваме сред сгъстяващите се дървета... Почвата е по-тъмна, пътят — по-тесен. Короните на палмите се свиват до размера на юмрук, кората им потъмнява... Завой надясно, просеката се разширява... Копитата изтръгват искри от калдъръма... Пътят се превръща в оградена с дървета улица... Край нас се мяркат мънички, строени в редица къщички... Ярки капаци, мраморни стълбища, боядисани огради и зелени морави... Задминаваме конска каруца, натоварена с пресни зеленчуци... Пешеходци се обръщат да ни изгледат... Слабо ромолене на гласове...

Продължаваме... Минаваме под някакъв мост... Вървим по потока, докато се разширява в река, която го отвежда към морето...

Препускаме по плажа под небе с цвят на лимон, осеяно със сини облаци... Солта, отломките, мидите, гладката анатомия на изхвърлените от водата парчета дърво... Бели пръски над море с цвят на вар...

Втурваме се там, където морето завършва с тераса... Изкачваме се, всяко стъпало се разпада и руши зад нас, загубва самостоятелността си, присъединява се към пяната на прибоя... Нагоре, нагоре към плоската, обрасла с дървета равнина, в чийто край проблясва златен град, подобен на мираж...

Градът расте, потъмнява под сянката на призрачен чадър, сивите му кули се проточват нагоре, през тъмнината проблясват стъкло и метал... Кулите започват да се олюляват...

Градът се срутва, беззвучно, докато минаваме... Кулите се прекършват, кълбят се облаци прах, осветени в розово от нещо отдолу... Нежен шум, като духване на свещ, се понася край нас...

Прашна буря, която бързо отстъпва място на мъгла... През нея долита свирене на автомобилни клаксони... Реене, кратко изкачване, задържане в сивобяло, перленобяло, промяна... Копитата трополят по банкетата на шосе... Вдясно, безкрайна върволица от неподвижни коли... Перленобяло, сивобяло, ново реене...

Письци и стонове неизвестно откъде... Хаотично проблясване на светлина...

Отново изкачване... Мъглата остава ниско долу и се стопява... Трева, трева, трева... Сега небето се прочиства, става деликатно синьо... Слънцето бърза да залезе... Птици... В полето пасе крава, зяпа и преживя...

Прескачаме дървена ограда, за да продължим по селски път... Откъм хълма внезапно нахлува хлад... Тревата е изсъхнала и по земята има сняг... Фермерска къща с ламаринен покрив на възвишението, над нея се извива струйка пушек...

Продължаваме... Хълмовете се извисяват, слънцето се снишава, тегли мрака след себе си... Пръски звезди... Ето една къща, разположена далече от пътя... После друга, с дълга алея, провираща се между стари дървета... Фарове...

Дръпваме се в края на пътя... Стягам юздите и чакам да отmine...

Изтрих чело, почистих предницата на ризата си и ръкавите. Потупах Барабан по врата. Идващата отсреща кола намали, щом се приближи до нас и видях, че шофьорът ни разглежда. Отпуснах леко юздите и Барабан потегли напред. Колата спря и мъжът извика нещо след мен, но аз продължих. След малко го чух, че тръгна.

Известно време се движехме пак по селски път. Поддържах равномерен ход, минавах край познати места, спомнях си други времена. След още няколко километра стигнах до друг път, по-широк и по-хубав. Завих по него, като се придържах към десния банкет. Температурата продължаваше да пада, но студеният въздух беше приятно свеж и чист. Над хълмовете от лявата ми страна грейше непълна луна. По небето се носеха няколко малки облачета, озарени от тънката луна в мека, призрачна светлина. Почти нямаше вятър — от време на време се поклащаше по някое клонче и толкова. Не след дълго стигнах до серия от дупки на пътя, които ми показаха, че съм съвсем близо.

Завой и още две дупки... Видях камъка край шосето и прочетох върху него адреса си.

Тогавя дръпнах юздите и погледнах нагоре по хълма. На алеята имаше кола, а в къщата светеше. Поведох Барабан встрани от пътя, през полето, към една групичка дървета. Завързах го за някаква ела, потупах го по врата и му обещах, че няма да се бавя.

Върнах се на пътя. Не се виждаха никакви коли. Пресякох шосето, тръгнах нагоре към другия край на алеята и минах зад спряната кола. Единствената светлина идваше откъм всекидневната, вдясно от мен. Заобиколих къщата отляво и се отправих към задната ѝ страна.

Щом стигнах вътрешния двор, спрях и се огледах. Нещо не беше наред.

Задният двор бе променен. Двата изгнили плетени стола, които стояха облежнати на разнебитения кокошарник и все не си правех труда да ги изхвърля, бяха изчезнали. Както, всъщност, бе изчезнал и самият кокошарник. Последният път, когато бях минал оттук, още си бяха на мястото. Всички сухи клони, разпръснати преди наоколо в очакване да ги нарежа на дърва за огрев, също бяха изчезнали.

Купчината тор я нямаше.

Приближих се до мястото, където се бе намирала. Сега там имаше само неравно петно гола земя с приблизителната форма на самата купчина.

Но когато се настройвах към Рубина бях открил, че мога да усещам присъствието му. Затворих очи за миг и се опитах да доловя нещо.

Нищо.

Огледах се пак внимателно, ала никъде наоколо не се виждаше издайническо проблясване. Не че наистина се бях надявал да зърна нещо, след като не усещах присъствието му наблизо.

Осветената стая не беше скрита с пердета. Сега като огледах къщата забелязах, че на нито един прозорец няма пердета, щори или капаци. Следователно...

Обиколих къщата от другата страна. Щом се приближих до първия осветен прозорец, бързешком надникнах вътре. По-голямата част от пода беше покрита с парцали. Един мъж с престилка и шапка боядисваше отсрещната стена.

Разбира се.

Бях помолил Бил да продаде имота. Подписал бях необходимите документи, докато лежах в местната болница след връщането в стария ми дом — вероятно благодарение на някое от свойствата на Рубина, — когато бях прободен. Това трябва да е било преди няколко седмици, местно време, ако използвах метода за приблизително превръщане две и половина към едно и добавех осемте дни, които ми бе струвало отбиването в Царството на хаоса. Естествено, Бил се бе погрижил да изпълни молбата ми. Но къщата е била в лошо състояние, изоставена от толкова години, разграбвана... Имала е нужда от нови стъкла на някои прозорци, поправка на покрива, нови водосточни тръби, шпакловка, боядисване, излъскване. И много боклук е трябвало да бъде изхвърлен, както отвътре, така и отвън...

Обърнах се и тръгнах надолу по склона пред къщата, припомняйки си последното ми минаване оттук, в полусъзнание, на ръце и колене, с изтичаща от хълбока ми кръв. Тогава нощта беше много по-студена, имаше сняг и по земята и из въздуха. Доближих се към мястото, където бях седял, опитвайки се да спра с калъфката някоя минаваща кола. Спомените ми бяха леко замъглени, но все още помнех онези, които бяха минали покрай мен.

Пресякох пътя и се запътих през полето към групичката дървета. Развързах Барабан и го яхнах.

— Ще трябва да повървим още малко — казах му аз, — но този път не отиваме далече.

Върнахме се на шосето и продължихме по него, подминавайки моята къща. Ако не бях казал на Бил да продаде имота, купчината тор

още щеше да си е там, Рубина още щеше да си е там. Можех да пътувам обратно към Амбър, с червения камък окачен на врата ми, готов да опитам какво може да се направи. Сега, сега трябваше да ходя да го търся, а чувствах, че времето вече беше много скъпо. Добре поне, че тук то минаваше по-бавно. Цъкнах на Барабан и пляснах с юздите. Въпреки това, не биваше да го губя.

Половин час и се намирах в града. Яздех по една малка уличка в покрайнините, заобиколен отвсякъде от къщи. У Бил светеше. Завих по неговата входна алея. Завързах Барабан в задния му двор.

На почукването ми отговори Алис, вгледа се в мен за миг и възкликна:

— Господи! Карл!

След няколко минути седях в хола с Бил и пълна чаша на масата вдясно от мен. Алис беше в кухнята, след като бе направила грешката да попита дали искам нещо за ядене.

Бил ме изучаваше, докато си палеше лулата.

— Определено умееш да идваш и да си отиваш доста впечатляващо — отбеляза той.

Усмихнах се.

— Понякога се налага.

— Онази сестра в болницата... почти никой не повярва на разказа ѝ.

— Почти никой ли?

— Малцинството, което имам предвид, се състои, естествено, от мен.

— А какъв беше нейният разказ?

— Тя твърдеше, че си се изправил в средата на стаята, станал си двуизмерен и просто си се стопил, оставяйки след себе си нетрайна дъга.

— Дъгата може да е симптом на глаукома. Трябва да си прегледа очите.

— Направи го. Всичко ѝ беше наред.

— Оо. Лоша работа. Следващото, което ми идва наум, е неврологично заболяване.

— Хайде, Карл. Тя е съвсем нормална. И ти го знаеш.

Усмихнах се и отпих от чашата си.

— А ти изглеждаш съвсем като картинката на една карта за игра, която веднъж коментирах. В комплект с меча. Какво става, Карл?

— Всичко още е объркано — отвърнах аз. — Дори по-объркано, отколкото беше последния път, когато разговаряхме.

— Което означава, че засега не можеш нищо да ми обясниш?

Поклатих глава.

— Ти си заслужил пълна обиколка на родината ми, когато това свърши — заявих аз, — ако тогава продължавам да имам родина. Но в момента времето ми е безценно.

— С какво бих могъл да ти помогна?

— С информация. За бившата ми къща. Кой се е заел да я стяга сега?

— Ед Уелън. Местния предприемач. Мисля, че го познаваш. Не ти ли монтира веднъж душа или нещо подобно?

— Да, вярно... сетих се.

— Той доста е разширил дейността си. Купи по-тежко оборудване. Вече и няколко души работят за него. Аз се занимавах с регистрацията на фирмата му.

— Знаеш ли кого е наел да работи по къщата ми... сега?

— Така наизуст — не. Но веднага мога да разбера. — Той постави ръка върху телефона до себе си. — Да му позвъня ли?

— Да — кимнах. — Но чуй за какво става дума. Всъщност ме интересува едно-единствено нещо. В задния ми двор имаше купчина тор. Последния път, като минавах, още си беше там. Сега я няма. Трябва да разбера какво е станало с нея.

Бил наклони леко глава надясно и се усмихна около лулата си.

— Сериозно ли говориш? — попита ме накрая.

— Абсолютно сериозно — отвърнах. — Скрих нещо в тази купчина, докато пълзах край нея, оцветявайки снега със скъпоценната си телесна течност. Сега трябва да си го взема.

— Какво представлява то?

— Медальон с рубин.

— Безценен, предполагам.

— Точно така.

Той бавно кимна.

— Ако беше някой друг, щях да реша, че си прави безвкусна шега. Съкровище в купчина тор... Семейна реликва?

— Да. Четирийсет или петдесет карата. С обикновена обковка. Тежка верижка.

Бил извади лулата от устата си и подсвирна.

— Може ли да попитам защо си го оставил там?

— Ако не го бях направил, сега щях да съм мъртъв.

— Действително основателна причина.

Той пак посегна към телефона.

— Вече проявиха интерес към къщата — отбеляза. — Никак не е зле, като се има предвид, че още не съм пуснал обява. Човекът чул от някой, който чул от някой друг. Заведох го да я види тази сутрин. Каза, че ще си помисли. Може доста бързо да я продадем.

Започна да набира.

— Почакай — спрях го аз. — Опиши ми този човек.

Бил остави слушалката и погледна замислено нагоре.

— Слаб на вид, червенокос, с брада. Каза, че е художник. Търсел къща в провинцията.

— Кучият му син! — възкликнах аз, точно когато Алис влизаше с подноса.

Тя поклати глава и се усмихна, докато сервираше храната пред мен.

— Само два хамбургера и колкото е останало от салатата. Няма защо да се вълнуваш толкова.

— Благодаря ти. Вече се готвех да изям коня си. После щеше да ми е криво.

— Предполагам, че и на него нямаше да му хареса особено. Да ти е сладко — каза Алис и се върна в кухнята.

— Купчината тор беше ли още там, когато ходи да го развеждаш? — попитах.

Бил затвори очи и смръщи чело.

— Не — реши след малко. — Дворът вече беше разчистен.

— И това е нещо, все пак — въздъхнах аз и започнах да се храня.

Той се обади на предприемача и разговаря с него няколко минути. Следях развитието на събитията от неговите думи, но след като затвори, изслушах и цялата история, докато довършвах яденето и го прокарвах с каквото бе останало в чашата ми.

— Никак не му се искало такава хубава тор да отиде на боклука, затова още на другия ден натоварил купчината на камиона си и я

откарал в своята ферма. Там я стоварил до един участък, който смята да култивира и досега не е успял да я разстеле. Каза, че не е забелязал никаква скъпоценност, но спокойно може и да я е пропуснал.

Кимнах.

— Ако можеш да ми послужиш с фенерче, най-добре ще е да тръгвам.

— Разбира се. Ще те закарам.

— Не искам да се разделям с коня си на този етап.

— Е, сигурно ще имаш нужда от гребло и лопата или вила. Мога да ги откарам и да се срещнем там, ако знаеш къде е мястото.

— Знам къде е фермата на Ед. Пък и той сигурно има инструменти.

Бил вдигна рамене и се усмихна.

— Добре — рекох. — Позволи ми да се възползвам от банята ти и тръгваме.

— Видът ти говореше, че познаваш обещаващия купувач.

Отместих подноса и се изправих.

— Ти си чувал за него като за Брандън Кори.

— Човекът, който се е представил за твой брат и те е изпратил в болницата?

— „Представил“ ли?! Той наистина ми е брат. Грешката не е моя, обаче. Извинявай.

— Той е ходил там.

— Къде?

— Във фермата на Ед, днес следобед. По-точно ходил е червенокос мъж с брада.

— И какво е правил?

— Казал, че е художник. Помолил за разрешение да постави статива си сред една от нивите и да я нарисува.

— И Ед му е позволил?

— Да, разбира се. Идеята му се видяла чудесна. Затова и ми разказа за случилото си. Искаше да се изфука.

— Вземи инструментите. Ще се срещнем там.

— Добре.

Първото, което направих в банята, беше да извадя Фигурите си. Трябваше светкавично да се свържа с някой в Амбър, някой, достатъчно силен, за да го спре. Но кой? Бенедикт беше на път към

Царството на хаоса, Рандъм търсеше някъде сред Сенките сина си, току-що се бях разделил с Жерар и отношенията ни определено не бяха приятелски. Искаше ми се да имам Фигура на Ганелон.

— Реших, че се налага да опитам с Жерар.

Измъкнах неговата карта и изпълних съответните мисловни маневри. След няколко мига, установих контакт.

— Коруин!

— Само ме изслушай, Жерар! Бранд е жив, ако това е някакво утешение. Абсолютно сигурен съм. Чуй ме сега. Важно е. Въпрос на живот и смърт. Трябва да направиш нещо... и то бързо!

Докато говорех, изражението му рязко се променяше — гняв, изненада, интерес...

— Продължавай — изръмжа той.

— Бранд може да се върне всеки момент. Всъщност, може вече и да е в Амбър. Не си го виждал, нали?

— Не.

— Трябва да му попречиш да мине през Лабиринта.

— Нищо не разбирам. Но мога да поставя стражи пред залата на Лабиринта.

— Постави стражи вътре в залата. Той умее да идва и да си отива по доста странни начини. Ако успее да мине през Лабиринта, може да се случат ужасни неща.

— Тогава ще отида лично да го пазя. Какво става?

— Сега няма време. Слушай по-нататък: Луела върна ли се в Ребма?

— Да.

— Свържи се с нея чрез Фигурата ѝ. Тя да предупреди Мойри, че Лабиринта в Ребма също трябва да се охранява.

— Много ли е сериозно, Коруин?

— Може да означава краят на всичко — отговорих аз. — Сега се налага да тръгвам.

Прекъснах връзката и се запътих към кухнята и задната врата, като спрях само колкото да благодаря на Алис и да ѝ пожелаая лека нощ. Ако Бранд се бе добрал до Рубина и се бе настроил към него, не знаех със сигурност какво смята да направи, но имам много силни предчувствия относно намеренията му.

Яхнах Барабан и го пришпорих към шосето. Бил вече излизаше на заден от алеята.

XI

На много места яздех напъряко през полята, докато Бил трябваше да следва пътя, така че не изостанах много от него. Когато пристигнах, той разговаряше с Ед, който сочеше на югозапад.

Слязох от коня и Ед заразглежда Барабан.

— Хубав кон, гледам — заключи той.

— Благодаря.

— Нямаше те.

— Да.

Стиснахме си ръцете.

— Радвам се пак да те видя. Тъкмо разправях на Бил, че не знам точно колко време се е мотал наоколо онзи художник. Просто приех, че той ще си отиде, като се стъмни и повече не съм се занимавал с него. Но ако наистина е дошъл да търси нещо твое и знае за купчината тор, като нищо може да е още там. Ще си взема пушката, ако искате и ще дойда с вас.

— Не, благодаря — отказах аз. — Мисля, че знам кой е той. Пушката няма да е необходима. Ние просто ще се разходим дотам и ще разгледаме наоколо.

— Добре — съгласи се Ед. — Нека да дойда с вас и да ви помогна.

— Няма нужда — казах.

— Ами тогава да се погрижа за коня ти. Какво ще кажеш да го напоя, да го нахраня и да го поразчеша?

— Сигурен съм, че ще ти е благодарен. Както и аз.

— Как се казва?

— Барабан.

Той се приближи до Барабан и започна да се сприятелява с него.

— Хубаво. Ще се върна за малко в хамбара. Ако ви потрябвам за нещо, просто викнете.

— Благодаря.

Извадих инструментите от колата на Бил, а той взе електрическия фенер и ме поведе към югозападния край на фермата, който Ед му бе сочел преди това.

Пресякохме нивата, Бил светеше, а погледът ми следеше лъча на фенерчето и търсеше купчината. Когато видях на какво е заприличала, неволно въздъгнах. Някой явно бе ровил из нея, като гледах как са разхвърляни буците. Ако само беше стоварена от камиона, не би могла така да се разпилее.

И все пак... фактът, че някой беше търсил, не означаваше непременно, че е постигнал успех.

— Какво мислиш? — попита ме Бил.

— Не знам — рекох. Оставих инструментите на земята и се приближих до най-голямата останала купчинка. — Светни ми тук, ако обичаш.

Огледах остатъка от купчината, после взех едно гребло и започнах да я разстилам. Разчупвах всяка буца и я разпръсвах по земята, като прекарвах зъбите на греблото през нея. След известно време Бил нагласи фенера под подходящ ъгъл и дойде да ми помогне.

— Имам странно усещане... — обади се той.

— Аз също.

— ... Май сме дошли твърде късно.

Продължихме да ровим и да разстиламе, ровехме и разстилахме...

Долових гъделичкането на познато присъствие. Изправих се и зачаках. След няколко мига установихме контакт.

— Коруин!

— Тук съм, Жерар.

— Какво каза? — попита Бил.

Вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи и съсредоточих вниманието си върху Жерар. Той стоеше в сянката край яркото начало на Лабиринта и се подпираше на огромния си меч.

— Ти беше прав — заяви Жерар. — Бранд действително се появи тук, само преди няколко мига. Не знам как е успял да влезе. Появи се от сенките там, вляво. — Той показа с жест. — Изгледа ме за момент, после се обърна и тръгна обратно. Не ми отговори, когато му извиках да спре. Тогава насочих натам фенерчето, но Бранд не се виждаше никакъв. Просто беше изчезнал. Какво искаш да направя сега?

— Рубина на справедливостта беше ли в него?

— Не мога да кажа. Зърнах го само за миг, на тази лоша светлина.

— Лабиринта в Ребма наблюдава ли се вече?

— Да. Луела ги е предупредила.

— Хубаво. Остани на пост, тогава. По-късно пак ще се свържа с тебе.

— Добре. Коруин... за онова, което стана преди...

— Забрави го.

— Благодаря. Ама и Ганелон си го бива.

— Действително — съгласих се аз. — Бъди нащрек.

Образът му избледня, щом прекъснахме връзката, но се случи нещо странно. Усецането за контакт, тунелчето, остана в мен, безпосочно, отворено, като включено радио, което не е на станция.

Бил ме гледаше с особен поглед.

— Какво става, Карл?

— Не знам. Почакай малко.

Изведнъж отново влязох в контакт, само че не с Жерар. Тя сигурно се е опитвала да се свърже с мен, докато вниманието ми е било отвлечено.

— Коруин, много е важно...

— Казвай, Фай.

— Няма да намериш там онова, което търсиш. То е в Бранд.

— И аз започвах да подозирам това.

— Трябва да го спрем. Не знам доколко си наясно с положението...

— Вече и аз не знам — отвърнах, — но съм поставил охрана при Лабиринтите в Амбър и Ребма. Жерар току-що ми съобщи, че Бранд се е появил при Лабиринта в Амбър, но се изплашил и изчезнал.

Файона кимна с изящната си главичка. Червените ѝ букли бяха необичайно разрошени. Изглеждаше уморена.

— Знам — рече тя. — Държа го под наблюдение. Но ти си забравил за една друга възможност.

— Не съм — възразих. — Според моите изчисления, Тир-на Ногт не би трябвало още да е достъпен...

— Нямам предвид това — прекъсна ме Файона. — Той се е насочил към самия първичен Лабиринт.

— За да се настрои към Рубина?

— Точно така — потвърди тя.

— Но за да mine през него, трябва да пресече повредения участък. Както разбрах, това не е никак лесно.

— Значи знаеш за него. Добре. Така ще спестим време. Потъмнелият участък него няма да го затрудни толкова, колкото някой друг от нас. Той е в разбирателство с този мрак. Трябва да го спрем, веднага.

— Знаеш ли някакъв пряк път дотам?

— Да. Ела при мен. Ще те заведа.

— Само минутка. Искам да взема и Барабан със себе си.

— За какво ти е?

— Сложно е за обяснение. Трябва да си го прибера.

— Добре. Тогава ме пренеси при теб. Можем да тръгнем и оттам, както оттук.

Протегнах ръка. След миг, държах нейната. Тя пристъпи напред.

— Господи! — възкликна Бил и се дръпна назад. — Вече бях започнал да се съмнявам в здравия ти разум, Карл. Но сега се питам дали аз съм в ред. Тя... нейният образ го имаше на картите, нали?

— Да. Бил, да ти представя сестра ми Файона. Файона, запознай се с Бил Рот, мой много близък приятел.

Фай протегна ръка и се усмихна, а аз ги оставих там, докато се върнах да взема Барабан. След няколко минути го водех със себе си.

— Бил — казах, — извинявай, че ти загубих времето. Брат ми е взел медальона. Сега отиваме да го търсим. Благодаря ти за помощта.

Стиснах му ръката.

— Коруин — рече той.

Аз се усмихнах.

— Да, така се казвам.

— Ние си поговорихме тук със сестра ти. За няколко минути не може да се научи кой знае какво, но разбрах колко е опасно. Така че ви желая успех. И продължавам да настоявам един ден да науча цялата история.

— Благодаря ти. Ще се постарая да я научиш.

Яхнах коня, наведох се и издърпах Файона горе, при мен.

— Лека нощ, господин Рот — пожела му тя и се обърна към мен:
— Тръгни бавно напред, през нивата.

Послушах я.

— Бранд твърди, че ти си го пробола с ножа — започнах веднага, щом сметнах, че сме се отдалечили достатъчно, за да се чувстваме сами.

— Така е.

— Защо?

— За да предотвратят всичко това.

— Поговорих с него надълго и нашироко. Бранд заяви, че първоначално ти, Блийс и той самият сте кроили заговор за вземането на властта.

— Вярно е.

— Каза ми, че се е обърнал към Кейн и се е опитал да го привлече на ваша страна, но Кейн не пожелал да участва и разказал всичко на Ерик и Джулиан. Кое то довел до формиране на тяхна собствена групировка, целяща да спре достъпа ви до трона.

— Общо взето така беше. Кейн имаше лични амбиции — дългосрочни, наистина — и все пак, амбиции. Той не беше в позиция да ги осъществи. Затова реши, че ако трябва да изпълнява второстепенна роля, предпочита да е на страната на Ерик, а не на Блийс. Мога да го разбера.

— Освен това той заяви, че тримата сте имали споразумение със силите от другия край на черния път, в Царството на хаоса.

— Да — потвърди тя. — Имахме.

— Използваш минало време.

— За мен и за Блийс, да.

— Бранд не е на същото мнение.

— А не би трябвало.

— Каза ми, че ти и Блийс сте искали да продължите връзките си с тези съюзници, а той бил против. Затова и сте се обърнали срещу него и сте го затворили в онази кула.

— А защо просто не сме го убили?

— Предавам се. Кажете ми.

— Той беше прекалено опасен, за да му позволим да действа на свобода, ала не можехме и да го убием, защото владееше нещо жизненоважно.

— Какво?

— След като Дуоркин го нямаше, Бранд беше единственият, който знаеше как да оправи вредата, причинена от него на първичния Лабиринт.

— Разполагахте с достатъчно време, за да му измъкнете тази информация.

— Той притежава невероятна издържливост.

— Тогава защо го намушка с ножа?

— Пак повтарям, за да предотвратя всичко това. Щом трябваше да се избира между свободата му и смъртта му, по-добре беше да умре. Щяхме да се опитаме и сами да открием начина за поправяне на Лабиринта.

— След като случаят е такъв, защо се съгласи да помогнеш за връщането му в Амбър?

— Първо, аз не помагах. Опитвах се да попреча. Но тези, които се опитвахте истински, бяхте прекалено много. Добрахте се до него, въпреки усилията ми. Второ, трябваше да съм там, за да се помъча да го убия, в случай, че успеете. Просто се стекоха прекалено много неблагоприятни обстоятелства.

— Ти твърдиш, че двамата с Блийс сте размислили по отношение на този съюз, а Бранд — не?

— Точно така.

— Как се отрази това размисляне на стремежите ви към трона?

— Решихме, че можем да го завладеем и без допълнителна външна помощ.

— Разбирам.

— Вярваш ли ми?

— Опасявам се, че започвам да ти вярвам.

— Завий тук.

Навлязохме в една пролука между хълмовете. Пътят беше съвсем тесен и много тъмен, над нас проблясваше само тясна лента звезди. Докато разговаряхме, Файона бе размествала Сенките, отвеждайки ни от нивата на Ед към някакво мъгливо, наподобяващо тресавище място, после пак нагоре по открита и камениста пътека към планините. Сега, докато напредвахме през тъмното дефиле, усетих, че отново променя Сенките. Въздухът беше хладен, но не студен. Отляво и отдясно ни заобикаляше абсолютен мрак, който създаваше илюзията за огромни пропасти, а не за намиращи се наблизо скали, покрити с плащ от

сенки. Това впечатление се подсилваше, както изведнъж осъзнах, от факта, че шумът от копитата на Барабан не предизвикваше никакво ехо.

— С какво бих могла да спечеля доверието ти? — попита тя.

— Май искаш твърде много.

Файона се разсмя.

— Тогава ще го кажа по друг начин. Какво мога да направя, за да те убедя, че говоря истината?

— Само ми отговори на един въпрос.

— Питай.

— Кой ми простреля гумите?

Тя пак се разсмя.

— Вече си се досетил, нали?

— Възможно е. Но искам да го чуя от теб.

— Бранд — заяви тя. — След като не успя да ти разруши паметта, реши да мине на по-завършен вариант.

— Моята версия на историята твърди, че Блийс е стрелял и ме е оставил в езерото, а Бранд е пристигнал навреме, за да ме измъкне и да ми спаси живота. Фактически и полицейският доклад като че ли отговаря на такова развитие.

— Кой е извикал полицията? — попита Файона.

— Записали са го като анонимно обаждане, но...

— Блийс ги повика. Той не успя да стигне навреме до теб, за да те спаси, след като разбра какво става. Надяваше се те да успеят. За щастие, точно така е станало.

— Какво искаш да кажеш?

— Бранд не те е измъкнал от езерото. Ти си излязъл сам. Той е изчаквал наблизко, за да се увери, че си мъртъв, а ти си изплувал и си се добрал до брега. Бранд е слязъл при теб, за да те огледа и да реши дали ще умреш, ако просто те остави там или трябва да те хвърли обратно във водата. Горедолу тогава пристигнала полицията и той трябвало да изчезне. Малко след това успяхме да го спипаме и да го затворим в онази кула. Това ни струва много усилия. По-късно влязох във връзка с Ерик и му казах какво е станало. Той нареди на Флора да те премести в другата клиника и да се погрижи да те задържат, докато не мине коронацията му.

— Така вече става — заключих аз. — Благодаря ти.

— Какво те накара да ми повярваш?

— Аз бях само помощник-лекар в малко градче във времена много по-лесни от днешните и рядко имах работа с психиатрични случаи. Но знам, че за възстановяване на паметта не се предписват електрошокове. Те обикновено постигат обратния резултат. Разрушават някои от краткосрочните спомени. Усъмних се веднага, щом разбрах, че Бранд е постъпил така с мен. И си изградих собствена хипотеза. Автомобилната катастрофа не бе възстановила спомените ми, нито пък електрошоковете. Аз бях започнал да си ги възвръщам сам, по естествен път, а не като резултат от конкретна травма. Трябва да съм казал или направил нещо, с което да съм показал какво става. По някакъв начин новината е стигнала до Бранд и той е решил, че моментът не е подходящ за подобно събитие. Затова предприел пътешествие до моята Сянка и успял да ме въдвори в болницата с лечение, което се надявал да изтрие малкото спомени, върнали се наскоро в паметта ми. С това постигнал само частичен успех, тъй като окончателният резултат бил единствено забравяне на няколкото дни около процедурите. Катастрофата може също да е допринесла. Но когато избягах от Портър и оцелях след опита му да ме убие, възстановяването на паметта ми е продължило, щом се върнах в съзнание в „Гринуд“. Докато се намирах в дома на Флора, аз си припомнях все повече и повече. Потокът на спомените ми се усили, когато Рандъм ме отведе в Ребма, където минах през Лабиринта. Ала аз съм сигурен, че ако това не бе станало, пак щях да си върна паметта. Може би щеше да ми отнеме повече време, но вече бях преодолял преградите и спомените нахлуваха все по-бързо. Затова заключих, че Бранд се е опитвал да ми попречи и сега повярвах на твоята история.

Лентата звезди бе станала още по-тясна и накрая изцяло се стопи. Сега напредвахме през, както изглеждаше, съвсем черен тунел, а в далечината пред нас проблясваха може би най-малките точки светлина.

— Да — обади се Файона в мрака пред мен, — правилно си предположил. Бранд се страхуваше от теб. Една нощ, като се върна от Тир-на Ногт, той заяви, че е видял завръщането ти и провалянето на всичките ни планове. Тогава не му обърнах внимание, тъй като не знаех, че си още жив. Вероятно горе-долу по това време се е отправил да те търси. Дали е открил местонахождението ти посредством

някакви тайни методи или просто е прочел информацията в мислите на Ерик, не знам. Сигурно, второто. В определени случаи е способен да развие и такива умения. Както и да е, той разбра къде се намираш, а ти вече знаеш останалото.

— Бранд твърдеше, че подозренията му първоначално били предизвикани от присъствието на Флора в тази Сянка и странните ѝ връзки с Ерик. Ала сега това няма значение. Как предлагаш да постъпим с него, ако успеем да го заловим?

Файона се изкикоти.

— Виждам, че носиш меча си.

— Бранд ми каза, не много отдавна, че Блийс е още жив. Вярно ли е?

— Да.

— Тогава защо аз съм тук, а не Блийс?

— Блийс не е настроен към Рубина. А ти си. Ти влизаш във взаимодействие с него на близко разстояние и камъкът ще се опита да ти спаси живота, ако те заплашва непосредствена опасност да го загубиш — обясни тя. — Следователно, рискът с теб не е толкова голям.

След малко добави:

— Не го приемай като гаранция, обаче. Един бърз удар е в състояние да изпревари реакциите на Рубина. Можеш да умреш и в негово присъствие.

Светлината пред нас взе да става по-голяма, по-ярка, но от тази посока не идваха никакви течения, шумове или миризми. Докато напредвахме, аз си мислех за натрупаните един върху друг слоеве информация, които бях получил от момента на завръщането си, всеки със своя собствена конструкция от мотиви, оправдания за случилото се, докато ме е нямало, за случилото се после, за това, което се случваше сега. Надеждите и плановете, чувствата и пресметливостта кръжаха като водовъртежи при наводнение по улиците на града от факти, който бавно издигах върху гроба на предишното си „аз“. И всяка нова вълна от интерпретации срутваше или разместваше неща, които смятах за непоклатими и така променяше общата картина до степен самият живот да изглежда като измамна игра на Сенките около един непостижим за истината Амбър. И все пак не можех да отрека, че сега знаех повече, отколкото преди няколко години, че бях по-близо до

същността на нещата, отколкото бях тогава. Ала пиесата, в която участвах още от завръщането си, изглежда изобщо не отиваше към развързка. А какво исках аз? Възможност да разбера кои действия са правилни и да успея да ги извърша! Разсмях се. Кой би могъл някога да гарантира първото, а какво остава за второто? Тогава, работно приближение до истината. Това би ми стигнало... И шанс да завъртя няколко пъти мечта си във върнатата посока — най-голямата компенсация за безплодните усилия, на която може да се разчита в този променлив свят. Разсмях се отново и проверих дали мечът излиза лесно от ножницата си.

— Бранд спомена, че Блийс събирал нова армия... — започнах аз.

— После — прекъсна ме Файона. — После. Сега няма време.

Права беше. Светлината се бе разширила, превърнала се бе в кръгъл отвор. Той се приближаваше по-бързо, отколкото би трябвало при скоростта, с която се движехме, сякаш самият тунел се свиваше. През онова, което реших да наричам вход на пещера, струеше изглежда дневна светлина.

— Чудесно — одобрих аз. След мигове стигнахме до отвора и минахме през него.

Премигах, когато излязохме навън. От лявата ми страна се простираше морето, което сякаш се сливаше с небе в същия цвят. Златното слънце плуваше/висеше над/сред него и хвърляше на всички страни блестящи лъчи. Зад мен сега нямаше нищо друго, освен скала. Проходът, довел ни дотук, бе изчезнал без да остави никаква следа. Не много далеч пред мен и надолу — може би на около трийсет метра — лежеше първичния Лабиринт. Една фигура преодоляваше втората от външните криви — вниманието на мъжа беше така съсредоточено върху действията му, че явно още не бе забелязал нашето присъствие. Щом зави, зърнах червен отблясък: Рубина, окачен сега на неговия врат, както преди го бяхме носили аз, Ерик, татко. Фигурата, естествено, беше Бранд.

Слязох от коня. Погледнах нагоре към Файона, дребничка и объркана, и сложих юздите на Барабан в ръцете ѝ.

— Някакъв друг съвет, освен да го последвам? — прошепнах аз.

Тя поклати глава.

Тогава се обърнах, измъкнах Грейсуондир и поех напред.

— Успех! — пожела ми тихо тя.

Докато вървах към Лабиринта, видях дългата верига, водеща от входа на пещерата до сега неподвижната форма на грифона Уиксър. Главата на Уиксър се търкаляше върху земята на няколко крачки вляво от тялото му. И от главата, и от тялото по камъните се стичаше нормална на цвят кръв.

Приближавах се към началото на Лабиринта и правех някои бързи изчисления. Бранд вече бе минал няколко завоя по общата спирала на рисунката. Той се намираще на около две и половина обиколки навътре. Ако ни разделяше само една навивка, бих могъл да го достигна с меча си, стигнех ли до позиция, успоредна на неговата. Освен това, колкото повече човек напредваше, толкова по-трудно ставаше да се върви. Следователно Бранд се движеше с постоянно намаляваща скорост. Значи имах шансове. Пък и не беше необходимо да го настигам. Трябваше само да измина обиколка и половина и да заема позиция срещу него.

Поставих крак върху Лабиринта и тръгнах напред, колкото можех по-бързо. Сините искри бликнаха около стъпалата ми, докато си проправях път през нарастващото съпротивление на първата крива. Искрите бързо нарастваха. Като стигнах до Първия воал, косата ми започна да се изправя, а пукането на искрите вече се чуваше съвсем ясно. Продължих да се боря със съпротивлението на Воала, задавайки си въпроса дали Бранд ме бе забелязал, ала в този момент не можех да си позволя никакво разсейване, дори само поглед, хвърлен към него. Силата на съпротивлението срещу мен нарастваше, но след няколко стъпки се озовах от другата страна на Воала и продължих напред с по-голяма лекота.

Погледнах нагоре. Бранд тъкмо се измъкваше от ужасния Втори воал, сините искри стигаха до кръста му. Когато излезе целият и направи първата крачка отвъд, върху устните му играеше изпълнена с решителност и триумф усмивка. После ме видя.

Усмивката му се стопи и той се поколеба, една точка в моя полза. Човек не бива да спира в Лабиринта, ако му е по силите. Направи ли го, ще му струва много допълнителна енергия да тръгне отново.

— Идваш прекалено късно! — извика Бранд.

Не му отговорих. Просто продължих да вървя. Синият огън скачаше от рисуния на Лабиринта и пълзеше по острието на

Грейсуондир.

— Няма да минеш през тъмния участък — обади се Бранд.

Продължих да вървя. Тъмната повърхност вече беше пред мен. Радвах се, че петното не се намираще върху някой от по-трудните участъци на тази обиколка от Лабиринта. Бранд напредваше и бавно започна да навлиза в Голямата крива. Ако можех да го стигна, докато се намираще там, всички предимства щяха да са на моя страна. Той нямаше да има нито сила, нито бързина да се защитава.

Приближавах се към повредената част на Лабиринта и си припомнях как Ганелон и аз пресякохме черния път при бягството ни от Авалон. Тогава преодолях силата на пътя, като поддържах образа на Лабиринта в съзнанието си, докато преминавахме. Сега, естествено, Лабиринта беше навсякъде около мен и разстоянието съвсем не беше толкова голямо. Първата ми мисъл бе, че Бранд просто се опитва да ме сплаши, но после ми хрумна, че излъчването на тъмния участък тук, при неговия източник, може да е много по-силно. Щом се приближих до него, Грейсуондир заблестя с внезапна интензивност, която превишаваше предишното му светене. Аз импулсивно допрях върха му до ръба на чернотата, на мястото, където Лабиринта свършваше.

Грейсуондир разреже тъмнината и не можеше да бъде вдигнат над нея. Продължих напред, а мечът ми разделяше пътя пред мен, като се плъзгаше по маршрут, който изглежда отговаряше на първоначалната рисунка. Аз го следвах. Слънцето сякаш потъмня, когато навлязох върху черната почва. Изведнъж започнах да усещам ясно биенето на сърцето си и върху челото ми изби пот. Всичко придоби сивкав оттенък. Светът като че ли се замъгли, Лабиринта избледня. Май нямаше да е трудно човек да стъпи накриво в този участък и се запитах дали резултатът щеше да е същия, както погрешната стъпка в нормалната част на Лабиринта. Не ми се искаше да откривам отговора.

Държах погледа си сведен и следях линията, която Грейсуондир чертаеше пред мен. Сега синият пламък на меча беше единственият цвят, останал в този свят. Десния крак, левия крак...

После изведнъж се озовах навън и Грейсуондир отново се вдигна свободен в ръката ми, пламъците леко избледняха — дали заради контраста с възвърнатата илюминация или по някаква друга причина, не знаех.

Огледах се и видях, че Бранд се приближава към Голямата крива. А аз си запробивах път към Втория воал. Още няколко минути и двамата щяхме да сме заети с преодоляване на своите участъци от пътя. Ала Голямата крива е по-дълга и по-трудна от Втория воал. Щях да бъда свободен и отново да се движа по-бързо, преди той да е преминал през бариерата си. Тогава за втори път щеше да ми се наложи да прекося повредения участък. Бранд можеше да се освободи междуременно, но пак щеше да се движи по-бавно от мен, защото щеше да е навлязъл в областта, където напредването става възможно най-трудно.

При всяка стъпка, която правех, се вдигаше постоянно статично електричество и по цялото ми тяло полазваха иглички. Искрите стигаха до средата на бедрата ми. Сякаш се движех сред поле от електрическо жито. Вече и косата ми се бе изправила донякъде. Усецах люлеенето ѝ. Хвърлих поглед назад към Файона, която все още седеше неподвижно върху коня и наблюдаваше.

Запробивах си път през Втория воал.

Ъгли... резки, остри завои... Съпротивлението срещу мен нарастваше... цялото ми внимание, цялата ми сила бяха заети с преодоляването му. Обзе ме познатото странно усещане за безвремие, сякаш това бе всичко, което някога съм направил и някога ще направя. И изблик на воля... фокусиране на желанието до такава степен, че всичко останало престана да съществува... Бранд, Файона, Амбър, собствената ми личност... Искрите станаха още по-високи, докато се борех, извъртах, мъчех се да вървя напред, а всяка стъпка изискваше повече усилия от предишната.

Преодолях го. И се озовах право пред тъмния участък.

По рефлекс отново наведох и насочих напред Грейсуондир. Пак ме обгради сивотата, едноцветната мъгла, разрязвана от синия блясък на меча ми, който ми отваряше пътя като хирургически скалпел.

Когато излязох на нормалната светлина, веднага потърсих с поглед Бранд. Той все още се намираше в западния квадрант, бореше се с Голямата крива, беше преодолял около две трети от нея. Ако се постараях, можеше и да успея да го хвана точно като излиза от нея. Впрегнах всичките си сили, за да вървя колкото е възможно по-бързо.

Щом стигнах до северния край на Лабиринта и навлязох в кривата, която водеше обратно, изведнъж проумях какво възнамерявах

да направя.

Втурнал се бях да пролея още кръв върху Лабиринта.

Ако въпросът опираше до простия избор между нова повреда на Лабиринта и пълното му унищожаване от Бранд, тогава знаех какво трябва да направя. И все пак чувствах, че трябва да има и някакъв друг начин. Да...

Съвсем лекичко забавих крачка. Точният момент беше много важен. Бранд се движеше по доста по-труден участък, така че в това отношение имах предимство. Цялата ми нова стратегия се основаваше на идеята да се сблъскаме на определено място. По ирония на съдбата в този момент си спомних загрижеността на Бранд за неговото килимче. Ала проблемът да се опази това място чисто, беше много сложен.

Той се приближаваше към края на Голямата крива и аз влязох в крак с него, като пресмятах разстоянието до чернотата. Решил бях да пролея кръвта му върху вече и без това повредения участък. Единственият недостатък на тази тактика беше, че щях да се намирам от дясната страна Бранд. За да сведа до минимум предимствата, които би му дало това, смятах малко да поизостана.

Бранд се бореше и напредваше, всичките му движения бяха като на забавен кадър. Аз също пристъпвах трудно, но ми бяха необходими по-малко усилия. Поддържах неговата скорост. Докато вървах, си мислех за Рубина и за близостта, която споделяхме, откакто се бях настроил към него. Можех да усетя присъствието му, там, вляво от мен и напред, макар че сега не го виждах върху гърдите на Бранд. Дали действително би ме спасил на това разстояние, ако Бранд вземеше надмощие в предстоящия ни сблъсък? Като чувствах присъствието му, почти бях готов да повярвам, че ще го направи. Той ме бе измъкнал от един нападател, бе намерил в съзнанието ми по някакъв начин традиционното безопасно за мен място — собственото ми легло — и ме бе прехвърлил там. Сега го усещах и почти виждах през него пътя пред Бранд. Обземаше ме известна сигурност, че и този път камъкът ще се опита да действа в моя полза. Без да забравям, обаче, думите на Файона, бях твърдо решен да не разчитам на това. И все пак обмислях разнообразните му функции, преценявах способността си да го управлявам без пряк контакт...

Бранд почти бе завършил Голямата крива. От някакво вътрешно ниво на съществуването си, аз се пресегнах и влязох в контакт с Рубина. Вложих в него волята си и извиках буря, подобна на червеното торнадо, унищожило Яго. Не знаех дали мога да контролирам този конкретен феномен на това конкретно място, но въпреки това го повиках и го насочих към Бранд. В първия миг не се случи нищо, въпреки че усещах как Рубина работи и подготвя нещо. Бранд стигна до края, напрегна се за последен път и излезе от Голямата крива.

Аз се намирах точно зад него.

Той също знаеше това... неизвестно как. В мига, в който съпротивлението намаля, мечът се озова в ръката му. Той направи няколко крачки по-бързо, отколкото мислех, че ще е способен, изнесе напред левия си крак, извъртя тяло и срещна погледа ми над остриетата на мечовете.

— Дявол да го вземе, ти наистина успя! — изруга той и допря върха на мечта си до върха на моя. — Никога нямаше да стигнеш дотук толкова бързо, ако не беше онази кучка на коня.

— Прекрасен начин да говориш за нашата сестра — отбелязах аз, замахнах и се вгледах в движенията му, докато парираше удара ми.

И двамата бяхме ограничени, тъй като никой от нас не можеше да се втурне напред, без да стъпи извън Лабиринта. А мен ме ограничаваше и нежеланието ми да проливам кръвта му засега. Направих лъжливо нападение и той се дръпна назад, като плъзна левия си крак по рисунъка на Лабиринта. После придвижи и десния, стъпи здраво на него и с рязък замах без никаква подготовка се опита да ми отсече главата. Дявол да го вземе! Отбих и нападнах съвсем рефлексивно. Не исках да го ранявам с ответния си удар, насочен към гърдите му, но върхът на Грейсуондир описа дъга под гръдната му кост. Над главите ни се разнесе бучене. Ала не можех да си позволя да откъсна очи от Бранд. Той погледна надолу и отстъпи още малко. Чудесно. Сега предницата на ризата му бе украсена с червена линия на мястото, където го бях ранил. Изглежда до момента платът успяваше да попие кръвта. Пристъпих напред, замахнах, отбих, отново нападнах с въртеливо движение... изобщо правех всичко, което можех да измисля, за да предотвратя връщането му към мен. Използвах психологическото предимство, че и двамата знаехме за по-добрите ми възможности да се пресегна напред и да направя повече неща, при това

по-бързо. Бранд се приближаваше към тъмния участък. Още само няколко крачки... Чух звук като звън на самотна камбана, последван от страхотен грохот. Над нас изведнъж падна сянка, сякаш внезапно облак бе закрил слънцето.

Бранд вдигна поглед. Мисля, че тогава можех да го достигна, но той все още се намираше на известно разстояние от желаната цел.

Самообладанието му мигновено се възвърна и Бранд яростно ме изгледа.

— Проклет да си, Коруин! Ти направи това, нали? — извика той и ме нападна, като изостави малкото предпазливост, която му бе останала.

За нещастие се намирах в лоша позиция, тъй като тъкмо се приближавах в желанието си да го притисна още назад. Бях открит за удар и стоях немного устойчиво. Като отбивах, вече знаех, че не съм успял да го отблъсна. Извъртях се и паднах назад.

С всички сили се помъчих да не отместя краката си, докато падах. Подпрях се на десния си лакът и лявата длан. Изругах, тъй като болката беше твърде силна, лакътят ми се плъзна встрани и аз се стоварих върху дясното си рамо.

Но мечът на Бранд бе минал покрай мен и краката ми продължаваха да докосват Лабиринта, оградени от сини ореоли. Бранд не можеше да ме достигне със смъртоносен удар, макар че все още би могъл да пререже сухожилията ми, например.

Вдигнах пред мен дясната си ръка, която стискаше Грейсуондир. Започнах да се изправям до седнало положение. В този момент видях, че червеното формирование, жълто по краищата, вече се върти точно над Бранд, от него с пукане се отделят искри и малки светкавици, грохотът е преминал във вой.

Бранд хвана меча си за острието до дръжката, вдигна го над рамото си като копие и го насочи към мен. Знаех, че не бих могъл да го отбия, нито да го избягна.

Протегнах се мислено към Рубина и нагоре, към образуванието в небето...

Последва ослепителен блясък и една малка светкавица удари меча му...

Оръжието падна и Бранд рязко вдигна пръсти към устата си. С лявата си ръка той стисна Рубина на справедливостта, сякаш бе

разбрал какво правя и се опитваше да ми попречи, като покриваше камъка. Засмукал пръсти, погледна нагоре и целият гняв се оттече от лицето му, заменен от страх, граничещ с ужас. Фунията започваше да се спуска.

Тогава Бранд се обърна, стъпи върху тъмния участък, обърнат с лице на юг, вдигна двете си ръце и извика нещо, което не можах да чуя от воя.

Фунията се спускаше към него, но с всеки миг той сякаш ставаше все по-двуизмерен. Очертанията му се размиха. Започна да се свива... ала това не приличаше на промяна в действителните му размери, а по-скоро като ефект от отдалечаването му. Бранд се смалвяваше, смалвяваше и накрая изчезна, само миг преди фунията да докосне мястото, което бе заемал.

Заедно с него изчезна и Рубина, така че останах без средство за контрол на образуванието над мен. Не знаех дали е по-добре да стоя ниско долу или да си възвърна нормалната позиция върху Лабиринта. Спрях се на последното, защото вихрушката изглежда преследваше нещата, които нарушаваха нормалното положение. Отново седнах и се приближих към линията. После се приведох напред до клекнало положение и видях, че фунията вече започва да се издига. Воят взе да намалява, докато тя се отдалечаваше. Сините пламъци около ботушите ми бяха изчезнали напълно. Обърнах се и погледнах към Файона. Тя ми махна да ставам и да продължавам.

И така, бавно се изправих, като забелязах, че вихрушката над мен се разпада. Пристъпих към мястото, където до неотдавна бе стоял Бранд и отново използвах Грейсуондир, за да ме преведе. Изкривените останки от неговия меч лежаха близо до отсрещния край на мъгливия участък.

Прииска ми се да имаше някакъв лесен начин за излизане от Лабиринта. Сега ми се струваше безсмислено да го довършвам. Но стъпи ли веднъж човек отгоре му, няма връщане. А пък не копнеех да изпробвам как се излиза от тъмния участък. Затова се насочих към Голямата крива. Питам се, накъде ли се бе отправил Бранд? Ако знаех, бих могъл да наредя на Лабиринта да ме изпрати при него, стигнеш ли веднъж до центъра. Може би Файона имаше някаква представа. Ала той сигурно бе отишъл на място, където имаше съюзници. Безсмислено беше да го преследвам сам.

Поне му бях попречил да се настрои към Рубина, утеших се аз.
После навлязох в Голямата крива. Искрите се издигнаха около
мен.

XII

Късен следобед на планински склон: клонящото на запад слънце грееше с пълна сила върху скалите от лявата ми страна и изтръгваше дълги сенки от тези вдясно; то се просмукваше през гъстия листак около моята гробница и стопляше донякъде мразовитите ветрове на Колвир. Пуснах ръката на Рандъм и се обърнах да огледам мъжа, който седеше на пейката пред мавзолея.

Лицето му бе на младежа от пронизаната Фигура, сега с малко повече бръчки около устата, по-смръщено чело, с изписана обща умора в очите и стиснатите челюсти — неща, които бяха липсвали на картата.

Така че разбрах кой е, още преди Рандъм да каже:

— Това е синът ми Мартин.

Мартин се изправи, когато приближих до него, стисна ми ръката, измърмори: „Чичо Коруин“. Изражението му съвсем леко се промени, докато го казваше. Очите му ме изучаваха.

Той беше десетина сантиметра по-висок от Рандъм, но имаше същата лека конструкция. Брадичката и скулите му бяха изрязани по същия начин, косата му беше със същата структура.

Усмигнах се.

— Дълго време си отсъствал оттук. Както и аз.

Мартин кимна.

— Но аз никога не съм бил в Амбър — уточни той. — Израснах в Ребма... и на други места.

— Тогава позволи ми да те посрещна с добре дошъл, племеннико. В интересен момент идваш. Рандъм сигурно ти е разказал.

— Да — потвърди Мартин. — Затова и го помолих да се срещнем тук, а не там.

Погледнах към Рандъм.

— Последният чичо, който е срещал, е бил Бранд — поясни той. — При особено неприятни обстоятелства. Можеш ли да го виниш?

— Трудно. Аз самият налятах на него преди малко. Не бих казал, че срещата ни беше от най-удовлетворителните.

— Налетял си на него? — изненада се Рандъм. — Не те разбрах.

— Той е напуснал Амбър и Рубина на справедливостта е в него. Ако по-рано знаехме това, което знам сега, Бранд още щеше да се намира в кулата. Той е търсеният човек и е много опасен.

Рандъм кимна.

— Знаем — каза той. — Мартин потвърди всичките ни подозрения за пробождането. Бранд е бил. Но каква е тази история с Рубина?

— Той стигна преди мен до мястото, където го бях оставил, на сянката Земя. Ала за да се настрои към него, трябва да мине през Лабиринта и да се прожектира през сърцевината на камъка. Току-що го спрях да не направи това върху първичния Лабиринт в истинския Амбър. Бранд избяга, обаче. Ей сега се видях с Жерар и той се зае да изпрати един отряд стражи там, при Файона, за да му попречи да се върне и да опита отново. Нашият Лабиринт и онзи в Ребма също са под стража, заради него.

— Защо толкова много иска да се настрои към камъка? За да вдигне няколко бури ли? Дявол да го вземе, нищо не му пречи да иде сред Сенките и да си направи каквото време му се прииска.

— Човек, настроен към Рубина, може да изтрие с него Лабиринта.

— Оо? И какво ще стане тогава?

— Светът, какъвто го познаваме, ще свърши.

— Оо — повтори Рандъм. После: — А ти пък откъде знаеш това?

— Дълго е за разправяне, сега нямам време. Знаем го от Дуоркин и вярвам на тази част от приказките му.

— Той още ли е жив?

— По-късно — отсякох аз.

— Добре. Но Бранд трябва да е луд, за да направи подобно нещо. Кимнах.

— Той смята, че би могъл след това да създаде нов Лабиринт и да пресътвори вселената така, че да бъде главният ѝ управник.

— Възможно ли е да се постигне това?

— На теория, може би. Но дори Дуоркин изпитва известни съмнения, че всичко би могло да се повтори сега. Комбинацията от

фактори е била необичайна... Да, убеден съм, че Бранд донякъде е луд. Като се връщам назад в годините и си спомням неговите промени, меланхоличните му пристъпи, струва ми се, че в поведението му винаги е имало шизоидна нотка. Не знам дали направената с врага сделка го е тласнала през ръба или не. На практика това не е от съществено значение. Иска ми се да не го бяхме измъквали от онази кула. Или Жерар да се бе оказал по-лош лекар.

— Знаеш ли кой го е пронизал?

— Файона. Тя ще ти разкаже подробностите.

Рандъм се облегна на епитафията ми и поклати глава.

— Бранд — измърмори той. — Проклет да е. Всеки от нас е бил на път да го убие поне по няколко пъти... едно време. Ала точно когато те изкарваше извън кожата, той се променяше. След малко човек започваше да мисли, че в края на краищата не е чак толкова лош. Жалко, че не е прекалил с лазенето по нервите на някой от семейството в неподходящ момент...

— Да разбирам ли в такъв случай, че сезонът за улавянето му е открит? — намеси се Мартин.

Погледнах го. Мускулите на челюстите му се бяха стегнали, а очите му бяха присвити. За миг лицата на всички ни пробягаха по чертите му, като разбъркване на семейните карти. Целият ни егоизъм, омраза, завист, гордост и обидчивост, сякаш бликнаха в него през този миг... а още дори не беше стъпвал в Амбър. Нещо в мен се прекърши и аз посегнах и го хванах за раменете.

— Твоите причини да го мразиш са основателни — рекох — и отговорът на въпроса ти е „да“. Ловният сезон е открит. Не виждам друг начин да се справим с Бранд, освен да го убием. Аз самият дълго го мразех, докато той оставаше за мен една абстракция. Но... сега... различно е. Да, Бранд трябва да бъде убит. Ала не позволявай в отношенията ти със семейството, да те ръководи омразата. Между нас е имало твърде много омраза. Гледам лицето ти и... не знам. Съжалявам, Мартин. Страшно важни неща стават в момента. Ти си млад. Аз съм видял повече работи в този живот. Някои от тях ме тревожат по друг начин... Това е всичко.

Пуснах раменете му и отстъпих назад.

— Разкажи ми за себе си — помолих го аз.

— Дълго време се страхувах от Амбър — започна той — и предполагам, че още ме е страх. Откакто Бранд ме нападна, не съм спирал да си мисля, че би могъл да го направи отново. С години съм хвърлял поглед зад гърба си през рамо. Страхувах се от всички ви, предполагам. Повечето ви познавах като рисунки върху картите... към които се добавяше и лоша репутация. Казах на Рандъм... на татко... че не бих желал да се срещна с всички ви наведнъж и той предложи първо да се видя с теб. Тогава никой от нас не предполагаше, че ти може да се интересуваш от определени неща, които знам. След като ги споменах, обаче, татко заяви, че трябва се срещна с теб колкото е възможно по-скоро. Той ми разказа какво става... а и аз знам някои неща.

— Имах чувството, че е точно така. Откакто неотдавна стана дума за едни хора.

— За семейство Тисайс ли? — попита Рандъм.

— Същите.

— Трудно ми е да реша откъде да започна... — замисли се Мартин.

— Знам, че си израснал в Ребма, минал си през Лабиринта и тогава си използвал новопридобитата си сила над Сенките, за да отидеш при Бенедикт в Авалон — обясних му аз. — Бенедикт ти е разказал някои неща за Амбър и Сенките, научил те е да използваш Фигурите и да си служиш с оръжие. По-късно си тръгнал да пътуваш сред Сенките сам. Знам и какво ти е направил Бранд. С това се изчерпва изцяло моята информация.

Мартин кимна и се загледа на запад.

— След като напуснах Бенедикт, с години пътувах през Сенките — започна той. — Това беше най-щастливият период от живота ми. Приключения, вълнение, безброй нови неща... И някъде дълбоко в съзнанието си таях мисълта, че един ден, когато стана по-умен и по-силен — като понатрупам опит — ще отида в Амбър и ще се запозная с другите си роднини. После Бранд влезе във връзка с мен. Бях се разположил върху едно малко възвишение — просто си почивах от дългата езда и се готвех да обядвам, преди да продължа пътя си към моите приятели Тисайсови. И тогава Бранд установи контакт. Аз се бях свързвал с Бенедикт посредством неговата Фигура, когато ме учеше как да ги използвам, а и друг път, по време на пътуванията ми. Дори от

време на време се бе случвало да ме пренесе някъде с нея, така че знаех какво е усещането, знаех за какво става дума. Този път чувствах същото нещо и за миг си помислих, че Бенедикт е намерил някакъв начин да ме повика. Оказа се, че не е така. Беше Бранд — познах го от рисунката върху картата. Стоеше в средата на нещо, което приличаше на Лабиринта. Обзе ме любопитство. Не разбирах как се е свързал с мен. Доколкото ми бе известно, аз нямах Фигура. Започна да ми говори — вече съм забравил какво каза — и когато всичко стана ясно и отчетливо, той... той ме прободде. Тогава го блъснах и се задърпах. Бранд успя някак си да запази връзката. Трудно ми беше да я прекъсна... и когато успях, той пак се опита да я възстанови. Но аз го блокирах. Бенедикт ме бе научил как да го правя. Бранд опита отново, няколко пъти, ала аз продължих да устоявам. Накрая той престана. Намирах се недалеч от Тисайсови. Покатерих се криво-ляво върху коня и се добрах до дома им. Мислех, че ще умра, защото никога преди не ме бяха ранявали толкова зле. Но след време започнах да се възстановявам. После пак ме завладя страх — уплаших се, че Бранд ще ме намери и ще довърши онова, което бе започнал.

— Защо не влезе във връзка с Бенедикт — попитах аз — и не му каза какво се е случило, защо не сподели с него страховете си?

— Помислих си за това — отговори Мартин, — но си помислих също и за възможността Бранд да е решил, че опитът му е успешен и аз наистина съм мъртъв. Не знаех каква борба за власт се води в Амбър, ала сметнах, че покушението върху живота ми сигурно е част от нещо такова. Бенедикт ми бе разказал достатъчно за семейството, така че това беше първото, което ми дойде наум. И ми се видя по-разумно да си остана мъртъв. Тръгнах си от Тисайсови още преди да съм се възстановил напълно и се запътих към Сенките, за да се загубя сред тях.

Тогава се натъкнах на нещо странно — продължи той, — нещо, каквото никога преди не бях срещал, ала то изглежда вече присъстваше навсякъде: в почти всички Сенки, през които минавах, имаше странен черен път под една или друга форма. Не разбирах естеството му, но тъй като беше единственото нещо, преминаващо през различните Сенки, любопитството ми бе възбудено. Реших да го следвам известно време и да науча повече за него. Той беше опасен. Много скоро проумях, че не бива да стъпвам на него. Нощем виждах да бродят

странни сенки. Дивите животни, които се озоваваха в обсега му, се разболяваха и умираха. Така че аз внимавах. Не се приближавах повече, отколкото бе необходимо, за да го държа под око. Следвах го през много земи. Не след дълго разбрах, че където и да минеше, сееше смърт, опустошение и неприятности. Не знаех какво да си мисля.

Все още бях слаб след раняването си — не спираше Мартин, — когато направих грешката прекалено силно да се напрегна или да яздя твърде дълго за един ден. Същата вечер вдигнах температура и цялата нощ, плюс част от другия ден лежах трескав, увит в одеалото си. От време на време изгубвах съзнание, така че не знам със сигурност кога се е появила. Дълго я мислих за част от съня ми. Младо момиче. Хубаво. Тя остана да се грижи за мен, докато се оправих. Името ѝ беше Дара. Не можехме да се наприказваме. Беше много приятно. Да си поговориш с някого така... Трябва да съм ѝ разказал целия си живот. После и тя ми разказа някои неща за себе си. Не беше от местното население. Обясни ми, че е дошла през Сенките. Не умеела още да минава хубаво като нас, но чувствала, че може да се научи, тъй като имала кръвна връзка с Амбър чрез Бенедикт. Всъщност, тя страхотно искаше да се научи как да го прави. Тогава средството ѝ за придвижване беше самият черен път. Дара имаше имунитет срещу вредното му въздействие, защото, както ми обясни, по майчина линия произхождала от обитателите на другия му край, Царството на хаоса. Тя искаше, обаче, да усвои нашите методи и аз се постарях да ѝ покажа нещата, които сам умеех. Разказах ѝ и за Лабиринта, дори ѝ го нарисувах. Показах ѝ Фигурите си — Бенедикт ми бе дал една колода, — за да види как изглеждат другите ѝ роднини. Най-много я заинтригува твоята карта.

— Започвам да разбирам — кимнах аз. — Продължавай.

— Дара ми обясни, че Амбър бил в разгара на своето разложение и по този начин нарушавал съществуващото метафизическо равновесие, което съществувало между него и Царството на хаоса. Сега нейният народ имал задачата да оправи работата, като унищожи Амбър. Тяхната страна не била сянка на Амбър, а стабилна реалност със свои собствени закони. В същото време всички междинни Сенки страдали от черния път. При моите познания за Амбър, аз можех само да я слушам. Първоначално приемах с доверие всичко, казано от нея. Според мен Бранд определено отговаряше на нейното описание за

злото в Амбър. Ала когато го споменах, тя не се съгласи. Той бил нещо като герой там, в нейната страна. Дара не беше наясно с подробностите, но това изобщо не я безпокоеше. Тогава осъзнах, че е прекалено убедена в някои неща, че в начина ѝ на говорене има нещо фанатично. Почти пряко волята си, започнах да правя опити да защитя Амбър. Мислех си за Луела и за Бенедикт... и за Жерар, когото бях срещал няколко пъти. Открих, че Дара живо се интересуваше от Бенедикт. Той беше слабото място в бронята ѝ. По този въпрос можех да говоря с известни познания, а и тя бе готова да повярва на добрите неща, които трябваше да кажа. Така че не знам какъв беше общият резултат от целия този разговор, освен дето тя изглеждаше не чак толкова сигурна в себе си някъде към края...

— Към края ли? — обадох се аз. — Какво искаш да кажеш? Колко време стоя тя при теб?

— Почти една седмица — отвърна Мартин. — Беше казала, че ще остане, докато оздравея и го направи. На практика дори остана няколко дни повече. Твърдеше, че просто искала да е сигурна, но според мен желаете да продължим с разговора. Накрая, обаче, заяви, че трябва да тръгва. Помолих я да остане с мен, но тя отказа. Тогава ѝ предложих аз да тръгна с нея, ала не се съгласи и на това. Сигурно е заподозряла, че ще я последвам, защото се измъкна през нощта. Аз не можех да яздя по черния път и не знаех през коя Сянка ще мине по пътя си към Амбър. Когато се събудих на сутринта и видях, че я няма, сериозно се замислих дали да не тръгна и аз самият към Амбър. Но все още ме беше страх. Може би някои от нещата, които бе казала Дара, бяха подсилили страховете ми. Както и да е, реших да остана сред Сенките. Продължих да пътувам, да се сблъсквам с нови неща, да уча каквото мога... докато Рандъм ме откри и каза, че иска да се върна у дома. Ала първо ме доведе тук, да се срещна с теб, защото искаше ти да чуеш разказа ми преди всички останали. Спомена, че познаваш Дара и имаш желание да научиш повече за нея. Дано съм ти бил от полза.

— Да. Благодаря ти.

— Разбирам, че най-после е минала през Лабиринта.

— Да, успя да го направи.

— И след това се е обявила за враг на Амбър.

— И това е вярно.

— Надявам се — продължи Мартин, — да не пострада заради всичко това. Тя беше добра с мен.

— Дара изглежда е напълно способна да се грижи сама за себе си — отбелязах. — Но... ти си прав, тя е мило момиче. Не мога да ти обещавам нищо по отношение на нейната безопасност, тъй като все още знам твърде малко за нея и нейното участие във всичко това. Но твоят разказ ми беше от полза. Доколкото ми е във възможностите, ще се постарая да ѝ помогна, ако тя има нужда и не е във вреда на Амбър.

Мартин се усмихна.

— Радвам се да го чуя.

Вдигнах рамене.

— Какво смяташ да правиш сега? — попитах.

— Ще го заведа да се запознае с Вайъли — обясни Рандъм, — а после и с останалите, в зависимост от времето, с което ще разполагаме. Освен, разбира се, ако не се е случило нещо ново и нямаш нужда от мен в момента.

— Случиха се нови неща — отвърнах аз, — но в момента действително не си ми необходим. Все пак най-добре да си в течение. Имам още някоя и друга минута.

Разказах на Рандъм събитията, последвали неговото заминаване и мислите ми пак се върнаха на Мартин. Той засега беше неясна величина, поне според мен. Историята му можеше и да е самата истина. Всъщност, убеден бях, че е така. От друга страна имах чувството, че не е пълна, че преднамерено изпуска нещо. Може би нещо безобидно. Или напротив? Той нямаше никакво основание да ни обича. Точно обратното. Ами ако Рандъм вкарваше в Амбър нещо като троянски кон? Сигурно нямаше нищо такова. Просто аз не се доверявах на никого, ако имаше някаква алтернатива.

Пък и в разказа ми за Рандъм нямаше нищо, което да се използва срещу нас на практика. Не вярвах Мартин да е способен да ни нанесе особена вреда, ако такива му бяха намеренията. Не, по всяка вероятност той беше също така предпазлив като всички нас по същите причини: страх и самосъхранение. Обзет от внезапно вдъхновение, го попитах:

— По-късно случвало ли ти се е пак да се сблъскаш с Дара?

Мартин се изчерви.

— Не — отрече той, доста припряно. — Само тогава. Това беше всичко.

— Аха — кимнах аз, а и Рандъм беше прекалено добър играч на покер, за да не е забелязал. Така че просто бях осигурил една малка застраховка на ниска цена и бях накарал един баща да бъде нащрек по отношение на отдавна изгубения си син.

Бързо отново изместих темата към Бранд. Докато си обменяхме познанията по психология, усетих лекото гъделичкане и чувството за чуждо присъствие, което съпровожда установяването на контакт с Фигура. Вдигнах ръка и се обърнах настрани.

След миг връзката беше добра и двамата с Ганелон се гледахме в очите.

— Коруин — започна той, — реших, че е дошло време да проверя. Какво е положението — Рубина е в теб, в Бранд или и двамата още търсите?

— Рубина е в Бранд — отговорих.

— Много жалко. Разкажи ми подробностите.

Направих го.

— Значи Жерар правилно е разбрал този път — заключи Ганелон.

— Той вече ти е разказал всичко това?

— Е, не с такива детайли, пък и аз исках да съм сигурен, че не греши нещо. Досега говорих с него. — Той вдигна поглед нагоре. — Струва ми се, че в такъв случай ще е най-добре да тръгваш, ако спомените ми за изгрева на луната са верни.

Кимнах в знак на съгласие.

— Да, ей сега ще се отправя към Стълбата. Оттук не е много далеч.

— Чудесно. Слушай сега какво трябва да направиш...

— Знам какво трябва да направя — прекъснах го аз. — Трябва да се изкача до Тир-на Ногт преди Бранд и да му препреча пътя към Лабиринта. Ако не успея, ще трябва пак да го преследвам по завоите му.

— Не е това начина, по който трябва да подходиш — заяви Ганелон.

— Някаква по-добра идея ли имаш?

— Да. Фигурите ти в теб ли са?

— Да.

— Добре. Първо, няма да успееш да се качиш там навреме, за да му препречиш пътя към Лабиринта.

— Защо?

— Трябва да се изкачиш по Стълбата, после да минеш през двореца и да се спуснеш до Лабиринта. Това отнема време, дори в Тир-на Ногт... особено в Тир-на Ногт, където времето и без това е склонно да прави номера. Не е изключено и да имаш в подсъзнанието си скрито желание да умреш, което може да те забави. Нищо не се знае. Във всички случаи, Бранд вече ще се намира в Лабиринта, докато пристигнеш. А този път може да се окаже прекалено навътре, за да го догониш.

— Той сигурно ще е уморен. Това би трябвало да го позабави.

— Няма. Постави се на негово място. Ако ти беше Бранд, нямаше ли да се запътиш към някоя Сянка, където времето тече различно? Вместо един следобед, той може да си е почивал няколко дни, за да се подготви за изпитанието тази вечер. По-безопасно е да приемем, че ще бъде в добра форма.

— Прав си — признах аз. — Не бива да разчитам на това. Добре. Другата възможност, за която съм мислил, но не ми се искаше да използвам, ако не е крайно наложително, е да го застрелям от разстояние. Ще взема арбалет или някоя от пушките и просто ще го застрелям наред Лабиринта. Безпокои ме само въздействието на нашата кръв върху него. Може би само първичния Лабиринт се поврежда от нея, но знае ли човек.

— Точно така. Нищо не се знае — рече Ганелон. — Освен това не ти препоръчвам да разчиташ на обикновените оръжия там, горе. Мястото е особено. Ти сам каза, че е като някакво странно парче от Сенките, което се носи в небето. Макар че намери начин да използваш огнестрелни оръжия в Амбър, там може да не важат същите закони.

— Има риск — съгласих се.

— А колкото до арбалета... я си представи, че всеки път, като понечиш да стреляш, внезапен порив на вятъра отклонява стрелата.

— Опасявам се, че не те разбрах.

— Рубина. Той е минал с него донякъде през първичния Лабиринт, а и оттогава е имал време да си направи някой и друг

експеримент. Смяташ ли, че е възможно вече да е частично настроен към него?

— Не знам. Не съм чак толкова наясно какъв е целият процес.

— Искях само да ти изтъкна, че ако действа по този начин, Бранд може да е в състояние да го използва в своя защита. Рубина може да има и още някакви свойства, за които ти да не знаеш. Затова ти предлагам да не разчиташ, че ще успееш да го убиеш от разстояние. А ми се иска да не разчиташ и на стария номер ти да използваш Рубина... в случай, че той е придобил някакъв контрол над него.

— Ти действително караш всичко да изглежда по-мрачно, отколкото си го представях.

— Но определено по-реалистично.

— Да допуснем. Продължавай. Каза, че имаш план.

— Точно така. Аз смятам, че Бранд изобщо не бива да припарва до Лабиринта, защото стъпи ли върху него, опасността от катастрофа нараства неимоверно.

— И не мислиш, че бих могъл да стигна навреме там, за да му попреча?

— Да, ако той наистина може да се прехвърля от място на място почти мигновено, а ти трябва дълго да вървиш дотам. Обзалагам се, че само чака луната да изгрее и веднага щом градът придобие форма, той ще се озове вътре, направо пред Лабиринта.

— Разбирам доводите ти, но не виждам разрешението.

— Разрешението е тази вечер да не стъпваш в Тир-на Ногт.

— Чакай, чакай!

— Няма да чакам! Като си си довел висш стратег, по-добре го изслушай какво има да ти каже.

— Добре, слушам те.

— Ти се съгласи, че по всяка вероятност няма да успееш да стигнеш там преди него. Но някой друг би могъл.

— Кой и как?

— Ами, вече се свързах с Бенедикт. Той е тук. В този момент се намира в двореца, в залата на Лабиринта. Досега би трябвало да е минал през него и да чака в центъра. Ти иди до подножието на Стълбата към небесния град. Застани там и започни да следиш за изгрева на луната. В мига, в който Тир-на Ногт придобие форма, влез във връзка с Бенедикт посредством Фигурата му. Кажи му, че всичко е

готово и да използва силата на нашия Лабиринт, за да се прехвърли при Лабиринта в Тир-на Ногт. Колкото и бързо да се придвижва Бранд, няма да успее да го изпревари.

— Да, предимствата са ясни — одобрих аз. — Това е най-бързият начин да се качи там човек, а Бенедикт със сигурност е най-подходящият. Той би могъл без проблеми да се справи с Бранд.

— Наистина ли мислиш, че Бранд няма да вземе никакви предпазни мерки? — поинтересува се Ганелон. — От всичко, което съм чувал за него, съдя, че е умен, макар и мръднал. Той може да е предвидил подобен ход.

— Прав си. Някакви предложения какво да правим?

Ганелон силно замахна, плясна се по врата и се усмихна.

— Комар! — поясни. — Извинявай. Отвратителни гадинки.

— Все още ли мислиш...

— Мисля, че е най-добре да останеш във връзка с Бенедикт през цялото време, докато е горе. Ако Бранд вземе надмощие, нищо чудно да се наложи светкавично да дръпнеш Бенедикт, за да му спасиш живота.

— Разбира се. Но тогава...

— Тогава ще сме загубили рунда. Признавам. Ала не и играта. Дори да успее докрай да се настрои към Рубина, Бранд ще трябва да се добере до първичния Лабиринт, за да нанесе истинската вреда с него. А ти си поставил там надеждна стража.

— Така е — казах аз. — Изглежда всичко си обмислил. Изненада ме, с тези бързи действия.

— Напоследък разполагам с много време, което щеше да е лошо, ако не го използвах за мислене. Така че, използвах го. А сега си мисля, че е най-добре да побързаш. Денят няма да стане по-дълъг.

— Съгласен съм. Благодаря ти за добрите съвети.

— Спести си благодарностите, докато видим какво ще излезе от тях — поръча ми той и прекъсна връзката.

— Май разговорът беше важен — изкоментира Рандъм. — Какво се готви?

— Уместен въпрос — отвърнах, — но точно сега нямам никакво време. Ще трябва да почакаш до утре за цялата история.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Всъщност, можеш, ако двамата се върнете в Амбър на един кон или използвате Фигура. Необходим ми е Звездин.

— Разбира се — рече Рандъм. — Лесна работа. Това ли е всичко?

— Да. Бързината е всичко.

Тръгнахме към конете.

Потупах Звездин по врата, след което го яхнах.

— Ще се видим в Амбър — заяви Рандъм. — Успех.

— В Амбър — повторих аз. — Благодаря.

Обърнах се и поех към Стълбата, като прегазих удължаващата се на изток сянка на моята гробница.

XIII

Върху най-високия хребет на Колвир има образуване, което наподобява три стъпала. Седнах на най-ниското от тях и зачаках над мен да се появят още. Затова са необходими нощ и лунна светлина, така че половината от изискванията бяха изпълнени.

На запад и североизток имаше облаци. Изгледах ги злобно. Ако успееш да се струпат така, че да закрийт луната, Тир-на Ногт щеше да се стопи в нищото. Поради тази причина препоръчително бе винаги да се осигурява втори човек на земята, за да те пренесе с Фигурата на безопасно място, ако градът изчезне около теб.

Небето над главата ми беше чисто, обаче, осеяно с познати звезди. Когато луната изгрееше и светлината ѝ паднеше върху камъка, на който седях, стълбата в небето щеше да се появи, да се издигне на огромна височина, устремена към Тир-на Ногт — образът на Амбър, който плуваше в нощния въздух.

Бях уморен. Твърде много неща се бяха случили за прекалено кратко време. Тази неочаквана почивка, когато можех да си сваля ботушите и да разтрия краката си, да се облегна назад и да отпусна глава, макар и върху камък, беше лукс, чисто животинско удоволствие. Загърнах се по-плътено с плаща си, за да прогоня усилващия се студ. Една гореща вана, обилна вечеря и постеля биха ми дошли чудесно. Но засега можех само да си мечтая за тях. Най-добре беше просто да се отпусна и да оставя мислите си да забавят ход, да се реят като призраци над събитията от деня.

Твърде много неща се бяха случили... но поне научих отговорите на някои въпроси. Не на всичките, естествено. Ала знаех достатъчно, за да утоля жаждата на разума си за момента... Вече имах известна представа какво бе ставало по време на отсъствието ми и по-добре разбирах какво се случваше сега, осъзнавах, че трябва да се направят някои неща, че трябва аз да ги направя... И някак си усещах, че знам повече, отколкото си давах сметка съзнателно, че вече разполагам с парчета, които ще паснат в оформящата се пред мен мозайка, стига

само да ги позная, да ги отделим и да ги обърна по правилния начин. Ходът на събитията напоследък, особено днес, не ми бе позволил и миг за размишления. Ала сега някои от парчетата се завъртаха в странни посоки...

Вниманието ми бе привлечено от някаква промяна наоколо, едва доловим ефект от просветляването на най-високите въздушни слоеве. Като се обърнах, а после и се изправих, аз се вгледах в хоризонта. Над морето, на мястото, където трябваше да изгрее луната, се бе появило слабо сияние. Докато наблюдавах, се показва съвсем мъничка дъга от светлина. Облаците леко се бяха придвижили натам, но не достатъчно, за да бъдат безпокойство. Отместих поглед нагоре, ала феноменът над мен още не бе започнал. Все пак извадих картите си и отделих Фигурата на Бенедикт.

Забравил за умората, напрегнато се вирах в небето, докато луната бавно се издигаше над водата и хвърляше пътека от светлина върху вълните. Изведнъж на границата на видимостта високо над главата ми трепна неясно формирование. С усилването на светлината, тук и там проблясваше по някоя искра. Започнаха да се появят първите нежни като паяжина очертания. Вгледах се в картата на Бенедикт, потърсих контакт...

Студеното му изображение оживя. Видях, че се намира в залата на Лабиринта, застанал в центъра на рисунката. До левия му крак имаше запален фенер. Бенедикт долови присъствието ми.

— Коруин, време ли е?

— Не още. Луната изгрява. Градът едва започва да приема форма. Необходимо му е малко време. Исках просто да съм сигурен, че си готов.

— Готов съм — заяви той.

— Хубаво е, че се върна навреме. Научи ли нещо интересно?

— Ганелон ме повика веднага, щом разбрал какво е станало. Планът му изглеждаше добър, затова и съм тук. А колкото до Царството на хаоса, да. Струва ми се, че узнах някои работи...

— Един момент — прекъснах го аз.

Нишките лунна светлина бяха добили по-осезаем вид. Градът над главата ми вече имаше ясни очертания. Стълбата се виждаше вече в цялата си дължина, макар че на места изглеждаше по-неясна,

отколкото другаде. Протегнах напред ръка, над второто стъпало, над третото...

Допрях четвъртото, хладно, нежно. Но като че ли леко поддаваше под натиска на пръстите ми.

— Стълбата е почти готова — казах на Бенедикт. — Смятам да я изпробвам. Стой нащрек.

Той кимна.

Тръгнах по каменните стъпала. Едно, две, три. После вдигнах крак и го положих върху четвъртото, призрачното. То леко се огъна под тежестта ми. Страхувах се да отделя и другия си крак, затова зачаках, като гледах луната. Вдишвах хладния въздух и светлината се усилваше, пътеката върху вълните ставаше по-широка. Щом вдигнах поглед, забелязах, че Тир-на Ногт е позагубил прозрачността си. Звездите зад него бяха станали по-бледи. Докато траеха тези промени, стъпалото под крака ми също се втвърди. Пластичността му изчезна. Почувствах, че би могло да издържи пълната ми тежест. Като плъзнах поглед по дължината на Стълбата, видях, че е съвсем цяла, някъде искряща, другаде прозрачна, ала непрекъсната чак до безмълвния град, увиснал над морето. Вдигнах и другия си крак и го поставих върху четвъртото стъпало. Ако пожелаех, още няколко стъпки щяха да ме отведат по този небесен ескалатор до мястото, където мечтите, страховете и неясните пророчества се сбъдваха, до осветения от лунна светлина град, където амбициозните желания се изпълняваха, времето се изкривяваше и царстваше бледа красота. Върнах се обратно и пак погледнах към луната, сега пазеща равновесие върху мокрия ръб на света. На сребрилата ѝ светлина се взрях във Фигурата на Бенедикт.

— Стълбата е устойчива, луната изгря.

— Добре. Отивам.

Наблюдавах го. Той вдигна фенера с лявата си ръка и за миг остана неподвижен. След още миг беше изчезнал, както и Лабиринта. Нова секунда, и Бенедикт стоеше наред подобна зала, този път извън Лабиринта, близо до мястото, където той започваше. Вдигна фенера и огледа цялото помещение. Беше сам.

Обърна се, приближи се към стената и остави фенера до нея. Сянката му се проточи към Лабиринта и промени формата си, когато Бенедикт се завъртя на пети и тръгна пак към първоначалната си позиция.

Този Лабиринт, както забелязах, грееше с по-бледа светлина от онзи в Амбър — сребристая, без синкавите оттенъци, които познавах. Формата му беше същата, ала призрачният град правеше причудливи неща с перспективата. Виждаха се различни деформации — стеснения, уширения, — които се местеха по повърхността на Лабиринта без някаква видима причина, сякаш ги гледах през развален бинокъл, а не през Фигурата на Бенедикт.

Слязох докрай от Стълбата и се настаних пак върху най-ниското стъпало. Продължих да наблюдавам.

Бенедикт разхлаби мечата си в ножницата му.

— Нали знаеш какъв може да е ефектът от проляна върху Лабиринта кръв? — попитах го аз.

— Да. Ганелон ми каза.

— Подозирал ли си някога... дори част от всичко това?

— Никога не съм се доверявал на Бранд — отвърна ми той.

— Разкажи ми за пътуването ти до Царството на хаоса. Какво научи там?

— После, Коруин. Сега той може да дойде всеки момент.

— Дано не се появят никакви отвличащи вниманието видения — рекох, като си припомних собственото си пътуване до Тир-на Ногт и неговото участие в последното ми приключение там.

Бенедикт вдигна рамене.

— Те имат значение, когато човек им обръща внимание. Тази вечер цялото ми внимание е съсредоточено върху една-единствена цел.

Той се завъртя и направи пълен кръг, за да огледа всяко кътче от залата. Когато свърши, остана неподвижен на мястото си.

— Чудя се дали знае, че си тук?

— Възможно е. Но това няма значение.

Кимнах. Ако Бранд не се появеше, щяхме да сме спечелили един ден. Стражите щяха да пазят другите Лабиринти, а Файона — да получи възможност да демонстрира собствените си умения в тези тайни материи, като ни намери Бранд. Тогава щеше да започне преследването. Тя и Блийс веднъж вече бяха успели да го спрат. Дали Файона би могла да го направи сега сама? Или ще трябва да открием Блийс и да го молим да помогне? Дали Бранд не бе намерил Блийс? И за какво, всъщност, му бе притрябвала толкова тази сила на Бранд, дяволите да го вземат? Мога да разбера стремежа към трона, но това...

И все пак... той беше луд, очевидно. Жалко, ала случаят бе точно такъв. Наследственост или обкръжение? Всеки от нас беше луд като него до известна степен. Честно казано, какво друго, ако не лудост, бе да имаш толкова много и така отчаяно да драскаш за още съвсем мъничко, за някое дребничко преимущество пред останалите. Той просто бе стигнал до крайности, нищо повече. Бранд като карикатура олицетворяваше тази наша всеобща мания. Така погледнато, имаше ли някакво значение кой от нас бе предателя?

Да, имаше. Той беше единственият, който бе действал. Луд или не, твърде далече беше отишъл. Бе направил неща, които Ерик, Джулиан или аз не бихме допуснали. Накрая дори Блийс и Файона се бяха отдръпнали от този задълбочаващ се заговор. Жерар и Бенедикт стояха над всички ни — и в морално и във всякакво отношение, — тъй като не участваха във водещата доникъде борба за власт. Рандъм също доста се бе променил през последните години. Дали пък на децата на еднорога не им трябваша векове, за да пораснат и поумнеят, и докато това бавно ставаше с нас, то по някакъв начин бе пропуснало Бранд? Или със своите действия Бранд го беше предизвикал сред нас, останалите? Както при повечето подобни въпроси, ползата от тези беше човек да си ги зададе, а не да им отговори. Ние достатъчно приличахме на Бранд, за да познавам особените нюанси на страха, които нищо друго не би могло така да предизвика. Но да, имаше значение. Каквито и да бяха причините, той беше човекът, предприел действията.

Луната вече беше по-високо и светлината ѝ се наслаждаваше върху вътрешния ми образ на залата с Лабиринта. Облаците продължаваха да се кълбят все по-близо до луната. Помислих си да предупредя Бенедикт, но само щях да го разсея. Над мен Тир-на Ногт плаваше като някакъв свръхестествен ноев ковчег по морето на нощта.

... И изведнъж Бранд се оказа там.

По рефлекс, ръката ми посегна към Грейсуондир, макар част от мен още в първия миг да осъзна, че той се намира от другата страна на Лабиринта, срещу Бенедикт, в тъмната зала горе в небето.

Отпуснах отново ръка. Бенедикт веднага долови натрапеното присъствие и се обърна към Бранд. Дори не посегна към оръжието си, а само се вторачи през Лабиринта в нашия общ брат.

Първоначално се опасявах, че Бранд може да се появи точно зад Бенедикт и да го прободне в гърба. Аз, обаче, не бих опитал да направя подобно нещо, защото можеше да се окаже, че дори докато умира рефлексите на Бенедикт са достатъчно бързи, за да унищожи нападателя си. Явно Бранд също не беше чак толкова луд.

Той се усмихна.

— Бенедикт... Невероятно... Ти... тук.

Рубина на справедливостта висеше пламтящ на гърдите му.

— Бранд — каза Бенедикт, — хич не се и опитвай.

Като продължаваше да се усмихва, Бранд откопча портупея си и го остави да се свлече на земята. Щом ехото замря, заговори:

— Аз не съм чак толкова глупав, Бенедикт. Още не се е родил човек, който да излезе насреща ти с меч.

— Нямам нужда от меч, Бранд.

Бранд започна бавно да напредва покрай Лабиринта.

— И все пак го носиш като слуга на трона, когато можеш да си крал.

— Никога не съм се стремил към това.

— Така е. — Бранд спря, заобиколил само донякъде Лабиринта.

— Лоялен, обезличаващ се. Изобщо не си се променил. Жалко, че татко те обучи толкова добре. Можеше да стигнеш много по-далече.

— Имам всичко, което искам — заяви Бенедикт.

— ... За да бъдеш задушен и отстранен така рано.

— И с приказки не ще успееш да минеш покрай мен, Бранд. Не ме карай да те наранявам.

Все още с усмивка на лицето, Бранд отново започна бавно да се придвижва напред. Какво ли се опитваше да направи? Не съумявах да разбера стратегията му.

— Знаеш, че мога някои работи, които за другите са непосилни — продължи Бранд. — Ако има нещо, което желаяш, но смяташ, че не можеш да имаш, сега е моментът да го назовеш и да видиш колко си грешил. Научил съм похвати, в които направо не би повярвал.

Върху лицето на Бенедикт се появи една от редките му усмивки.

— Избрал си грешна тактика — рече той. — Аз мога да имам всичко, което поискам.

— Сред Сенките! — изсумтя презрително Бранд и пак спря. — Всеки от нас може да си играе с призраци! Аз ти говоря за реалността!

Амбър! Власт! Хаос! Не някакви си материализирани фантазии! Не второкачествен боклук!

— Ако исках повече от онова, което имам, знам какво да направя. Но не го правя.

Бранд се разсмя и пак тръгна. Бе изминал една четвърт от пътя по периферията на Лабиринта. Рубина светеше по-ярко. Гласът му зазвъня:

— Ти си глупак, доброволно да си носиш веригите! Но ако вещите не те зоват да ги притежаваш, а властта изобщо не те привлича, какво ще кажеш тогава за знанията? Аз до края усвоявах мъдростта на Дуоркин. След което продължих да напредвам, като плащах висока цена за всяко ново проникване в тайните на вселената. Ти можеш да имаш всичко това безплатно.

— Знам твоята цена — възрази Бенедикт — и няма да я платя.

Бранд тръсна глава и отметна коса. В този момент малко облече мина пред луната и образът на Лабиринта леко се разлюля. Тир-на Ногт поизбледня, после пак се върна на фокус.

— НепокOLEбим си, наистина си непоколебим — въздъхна Бранд, който очевидно не бе забелязал моментното избледняване. — В такъв случай няма да те изпитвам повече. Налага се да опитам. — Отново спря. — Ти си прекалено добър човек, за да се похабяваш с тези каши в Амбър, да защитаваш нещо, което явно се разпада. Победата ще бъде моя, Бенедикт. Аз ще залича Амбър и ще го построя отново. Ще изтрия стария Лабиринт и ще създам свой собствен. Ти можеш да застанеш до мен. Искам да си на моя страна. Възнамерявам да сътворя един съвършен свят, с повече преки подстъпи от и към Сенките. Смятам да слея Амбър с Царството на хаоса. Владенията ни да минават през всички Сенки. Ти ще командваш нашите легиони, най-силната събирана някога армия. Ти...

— Ако твоят нов свят бъде така съвършен, както казваш, Бранд, няма да има нужда от легиони. Но ако той отразява съзнанието на своя създател, аз съвсем не го виждам като подобрение на сегашното положение. Благодаря ти за предложението, ала ще се придържам към този Амбър, който вече съществува.

— Глупак си ти, Бенедикт. Добронамерен, но все пак глупак.

Бранд отново започна предпазливо да се придвижва напред. Намираше се на петнайсет метра от Бенедикт. Десет... Продължаваше

да върви. Накрая спря на около седем метра от него, пъхна палци в колана си и просто го зяпна. Бенедикт срещна погледа му. Проверих пак облаците. Дълга ивица от тях се носеше към луната. Но можех да издърпам Бенедикт, когато пожелаех. Едва ли си струваше да го разсейвам точно в този момент.

— Защо не дойдеш тогава направо да ме посечеш? — обади се накрая Бранд. — Както не съм въоръжен, няма да е трудно. Фактът, че във вените ни тече една и съща кръв не променя нещата, нали? Какво чакаш?

— Вече ти казах, че не желая да те нараня — отговори Бенедикт.

— Но си готов да го направиш, ако се опитам да мина покрай теб.

Бенедикт просто кимна.

— Признай, че се страхуваш от мен, Бенедикт. Всички ви е страх от мен. Дори като се приближавам така невъоръжен към теб, стомахът ти се преобръща, нали? Виждаш колко съм самоуверен и не можеш да разбереш защо. Трябва да те е страх.

Бенедикт не отговори.

— ... И те е страх да не изцапаш ръцете си с моята кръв — продължи Бранд, — страх те е от предсмъртното ми проклетие.

— Ти страхуваше ли се да изцапаш ръцете си с кръвта на Мартин? — попита Бенедикт.

— Това незаконородено пале? — възкликна Бранд. — Той не беше един от нас. Беше само оръдие.

— Бранд, не желая да убивам свой брат. Дай ми медальона, който ти виси на врата и се върни заедно с мен в Амбър. Все още не е късно да оправим нещата.

Бранд отметна назад глава и се разсмя.

— О, колко великодушно! Нашият благороден Бенедикт! Като истински владетел на кралството! Ще ме засрамиш с тази твоя изключителна добродетелност! И каква е всъщност целта? — Той докосна Рубина на справедливостта. — Това ли? — Пак се разсмя и тръгна напред. — Тази играчка? Ще успее ли тя да ни осигури мир, разбирателство и ред? Ще откупи ли моя живот?

Той отново спря, вече на десет крачки от Бенедикт. Повдигна леко Рубина и погледна надолу към него.

— Известни ли са ти пълните възможности на това чудо? — попита Бранд.

— Стига тол... — започна Бенедикт и гласът му заседна в гърлото.

Бранд бързо направи нова крачка напред. Рубина светеше ярко пред него. Ръката на Бенедикт се бе устремила към меча му, но не успя да стигне до него. Сега той целият стоеше вцепенен, сякаш изведнъж се бе превърнал в статуя. Тогава започнах да разбирам, но вече беше твърде късно.

Всичко казано от Бранд не бе имало никакво значение. Той просто се бе постарал да отвлече вниманието на Бенедикт, докато внимателно се бе приближавал на нужното му разстояние. Действително беше отчасти настроен към Рубина и ограниченият контрол, който му осигуряваше това, бе достатъчен, за да върши някои неща с него, неща, на които не подозирах, че е способен, ала Бранд е знаел за тях през цялото време. Той с голяма предпазливост бе намалявал разстоянието между себе си и Бенедикт, изпробвал бе Рубина, пак бе тръгвал напред, опитвал бе отново, продължавал бе така, докато не бе открил точното място, откъдето да въздейства на нервната система на Бенедикт.

— Бенедикт — обадох се аз, — най-добре сега се върни при мен.

И напрегнах волята си, но той нито трепна, нито отговори. Фигурата му все още функционираше. Усещах присъствието му и виждах какво става там благодарение на него, ала не можех да вляза в контакт. Очевидно Рубина влияеше не само на двигателната му дейност.

Погледнах отново нагоре към облаците. Те продължаваха да се трупат и да настъпват към луната. Изглежда скоро щяха да я достигнат. Ако не успеях дотогава да издърпам Бенедикт, той щеше да падне в морето, веднага щом светлината изчезнеше и градът се разпаднеше. Бранд! Ако той осъзнаеше какво става, вероятно щеше да е способен да разпръсне облаците с Рубина. Но за да го направи, сигурно щеше да му се наложи да пусне Бенедикт. Не вярвах, че би си го позволил. И все пак... Облаците като че ли забавяха хода си. Може би всичките ми разсъждения щяха да се окажат ненужни. Намерих Фигурата на Бранд и я отделих.

— Бенедикт, Бенедикт — усмихна се Бранд, — каква полза да си най-добрият с меч в света, като не можеш да помръднеш, за да го измъкнеш? Казах ти, че си глупак. Мислиш ли, че доброволно бих дошъл на заколение? Трябваше да се довериш на страха, който сигурно си изпитвал. Трябваше да ти е ясно, че не бих влязъл в тази зала безпомощен. Не говорех празни приказки, като ти казах, че победата ще бъде моя. Все пак ти беше подходящ избор, защото си най-добрият. Действително ми се искаше да приемеш предложението ми. Но това вече няма значение. Никой не може да ме спре. Останалите са безпомощни, а теб като те няма, всичко ще бъде по-лесно.

Той бръкна под плаща си и измъкна кинжал.

— Пренеси ме при теб, Бенедикт! — изкрещях аз, но без полза. Липсваше реакция, както и сила, която да ме прехвърли там.

Грабнах Фигурата на Бранд. Спомних си схватката на волите ни с Ерик. Ако нанесе удар на Бранд чрез Фигурата му, възможно бе да го разсея достатъчно, за да успее Бенедикт да се освободи. Насочих всичките си сили към картата и се приготвих за масиран умствен щурм.

Ала не се случи нищо. Пътят беше замръзнал и тъмен.

Вероятно Бранд се бе съсредоточил толкова силно над задачата си в момента и умствената му ангажираност с Рубина бе така пълна, че просто не можех да стигна до него. Всеки мой опит беше блокиран.

Изведнъж Стълбата стана по-бледа и аз хвърлих бърз поглед към луната. Част от нея беше закрыта от проточилите се облаци. Проклятие!

Върнах вниманието си към Фигурата на Бенедикт. Макар и бавно, връзката се възстанови, което показваше, че някъде под всичко това Бенедикт все още беше в съзнание. Бранд се бе приближил с още една крачка и продължаваше да му се присмива. Рубина на дебелината си верижка гореше в знак, че е използван. Двамата сега се намираха на три крачки разстояние. Бранд си играеше с кинжала.

— ... Да, Бенедикт — говореше той, — сигурно би предпочел да загинеш в битка. От друга страна можеш да гледаш на това като на един вид почест. В известен смисъл твоята смърт ще спомогне за раждането на нов ред...

За миг, Лабиринта под тях стана по-блед. Не можех, обаче, да откъсна поглед от тях, за да изучавам луната. Там, сред сенките и

трепкащите светлини, с гръб към Лабиринта, Бранд изглежда не забеляза. Той направи още една крачка напред.

— Но стига толкова — рече. — Чака ме работа, а времето тече.

Бранд пристъпи още напред и замахна с кинжала.

— Лека нощ, скъпи принце! — каза той и понечи да завърши удара.

В този момент странната, механична дясна ръка на Бенедикт, изтръгната от това място на сенки и сребриста лунна светлина, се стрелна със скоростта на нападаща змия. Творение от блестящи метални плоскости като стените на шлифован скъпоценен камък, с китка, изплетена от сребърни кабели, запоени с капчици огън, стилизирана, скелетоподобна швейцарска играчка, механично насекомо, функционираща, смъртоносна, красива по свой начин, ръката посегна със скорост, която не можех да проследя, докато тялото остана замръзнало като статуя.

Механичните пръсти сграбчиха верижката на Рубина около врата на Бранд. Ръката веднага се вдигна високо нагоре и отлепи Бранд от пода. Той изпусна кинжала и с две ръце се хвана за гърлото.

Зад него Лабиринта отново избледня. После пак се появи, но с много по-слаб блясък. На светлината от фенера лицето на Бранд изглеждаше призрачно, с изкривени черти. Бенедикт не помръдваше, вдигнал го високо, приличаше на човек-бесилка.

Лабиринта стана неясен. Стъпалата над мен взеха да чезнат. Луната беше закрыта наполовина.

Като се извиваше, Бранд вдигна ръце над главата си и хвана верижката от двете страни на механичната ръка, която я държеше. Той беше силен, като всички нас. Видях как мускулите му се напругат и втвърдяват. Лицето му вече бе потъмняло, а вратът му представляваше плетеница от опънати жили. Бранд прехапа устни и кръвта рукна в брадата му, когато дръпна с всички сили верижката.

С рязък звук, последван от издрънчаване, верижката се скъса и Бранд падна задъхан на пода. Той се преобърна веднъж, обхванал с две ръце гърлото си.

Бавно, много бавно, Бенедикт отпусна странната си ръка. Тя още стискаше верижката и Рубина. Бенедикт размърда и другата си ръка. После дълбоко въздъхна.

Лабиринта бе станал още по-неясен. Над мен, Тир-на Ногт започваше да прозира. Луната почти не се виждаше.

— Бенедикт! — изкрещях. — Чуваш ли ме?

— Да — отвърна той, много тихо и започна да потъва в пода.

— Градът избледнява! Трябва веднага да дойдеш при мен!

Протегнах ръка.

— Бранд... — обърна се към него той.

Но Бранд също потъваше и видях, че Бенедикт не би могъл да го достигне. Сграбчих лявата ръка на Бенедикт и дръпнах. И двамата паднахме на земята край високото скално образувание.

Помогнах му да се изправи на крака. После седнахме върху камъните. Дълго не проговорихме. Погледнах пак нагоре, но Тир-на Ногт го нямаше.

Замислих се над всичко, което се бе случило — толкова бързо, така неочаквано — през този ден. Вече ме налягаше чудовищна умора и чувствах, че силите ми са към края си и скоро просто ще заспя. Едва успях да събера мислите си. Животът ми напоследък бе прекалено наситен. Облегнах пак глава назад върху камъка и загледах облаците и звездите. Парченцата от мозайката... парченцата, които ми се струваше, че трябва да съвпадат, стига да ги обърнех както трябва... Те сякаш сами се въртяха на разни страни...

— Дали е мъртъв, как мислиш? — попита Бенедикт, като ме измъкна от началото на оформящия се сън.

— Сигурно — отвърнах аз. — Беше в лоша форма, когато всичко се разпадна.

— Пътят надолу е дълъг. Може да е имал време за някакъв вид спасение, като се вземе предвид как пристигна.

— Точно сега това няма особено значение — отбелязах. — Ти му извади отровните зъби.

Бенедикт изсумтя. Той още стискаше Рубина, сега излъчващ доста по-слаба светлина.

— Така е — съгласи се накрая. — Сега Лабиринта е в безопасност. Иска ми се... иска ми се едно време, много отдавна, да не бяха казвани неща, които бяха казани или да бяха направени неща, които не бяха направени. Може би, ако знаехме, бихме могли да му помогнем да израсте по-друг начин, да стане друг човек, а не злобното, осакатено същество, което току-що видях там горе.

Не му отговорих. Може и да беше прав, може и да не беше. Нямаше значение. Бранд може да бе на границата на лудостта, може и да не бе. Винаги има причини. На този свят, когато ни сполети нещо лошо, когато се случи непоправимото, винаги има причини. Но пред човека пак остават фактите и обясняването им с нищо не допринася за подобряване на положението. Ако някой върши нещо действително гадно, за това обикновено има причина. Но дори да я научиш, единственото, което ще знаеш, е защо човекът е такъв кучи син. Фактът е това, което остава. Бранд бе действал. Посмъртната психоанализа нищо нямаше да промени. Хората се съдят по действията и последствията от тях. Всичко останало е само евтино чувство за морално превъзходство, при мисълта колко по-хубаво би постъпил ти в същия случай. Затова всички подобни преценки ги оставям на небесата. Аз не съм квалифициран.

— Най-добре да се връщаме в Амбър — предложи Бенедикт. — Трябва да се свършат безброй неща.

— Почакай — спрях го аз.

— Защо?

— Мислех си...

Когато не продължих, той все пак ме подкани:

— Какво?

Извадих картите си и прибрах обратно неговата Фигура и тази на Бранд.

— Не си ли задаваш някои въпроси за новата ти ръка? — попитах го аз.

— Естествено. Ти я донесе от Тир-на Ногт при необичайни обстоятелства. Тя ми пасна. И действа. Тази вечер показва способностите си.

— Точно така. Не ти ли се струва, че последното вече е прекалено, за да го приемем като чиста случайност? Единственото оръжие, което можеше да се справи с Рубина горе. И то просто се случи да е част от теб... и просто по една случайност ти се оказа човекът, който бе там, за да го използва? Проследи събитията от единия им край до другия и обратно. Не мислиш ли, че има необикновена... не, абсурдна поредица от съвпадения?

— Ако излагаш нещата по този начин...

— Излагам ги. И ти сигурно също като мен осъзнаваш, че тук е замесено нещо повече.

— Добре. Да речем. Но как? Как е било направено?

— Нямам представа — вдигнах рамене аз, издърпах картата, която не бях поглеждал от много, много отдавна и усетих студенината ѝ под върховете на пръстите си, — но начинът не е важен. Ти зададе неправилно въпроса.

— Какво трябваше да попитам?

— Не „как“, а „кой“.

— Смяташ, че цялата тази поредица от събития, включително отнемането на Рубина, е човешко деяние?

— Не знам. Какво означава човешко? Просто смятам, че някой, който и двамата с теб познаваме, се е завърнал и стои зад всичко това.

— Добре. Кой?

Показах му Фигурата, която държах.

— Татко? Та това е нелепо! Той сигурно е мъртъв. Мина толкова време.

— Знаеш, че е способен да нареди така нещата. Знаеш колко е потаен. А и никога не сме познавали изцяло неговите възможности.

Бенедикт се изправи. Протегна се. Поклати глава.

— Мисля, че прекалено дълго стоя на студа, Коруин. Хайде да се прибираме.

— Без да проверим предположението ми? Е, недей така. Къде е спортния ти дух? Седни и ми дай една минута. Да изпробваме Фигурата му.

— Досега щеше да е влязъл във връзка с някого.

— Не съм на това мнение. Всъщност... Хайде, направи ми удоволствие. Какво ще загубим?

— Добре. Защо пък не?

Бенедикт седна до мен. Вдигнах Фигурата така, че и двамата да я виждаме хубаво. Зяпнахме я. Аз освободих съзнанието си, опитах да осъществя контакт. Получи се почти незабавно.

Той ни се усмихна и ни огледа.

— Добър вечер. Свършихте чудесна работа — каза Ганелон. — Радвам се, че успяхте да ми върнете медальона. Той скоро ще ми потрябва.

Издание:

Роджър Зелазни. Знакът на единорога. Ръката на Оберон

ИК „Бард“, София, 1994

Серия Хрониките на Амбър, №3 и №4. Фантастични романи.

Превод: Вихра Манова

Редактор: Александър Жеков

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ — ООД — Линче Шопова

Формат: 84/108/32. Печатни коли: 23

Страници: 368. Цена: 70.00 лв.

Roger Zelazny. Sign of the Unicorn

© 1985 by Roger Zelazny

Roger Zelazny. Hand of Oberon

© 1985 by Roger Zelazny

© Вихра Манова, превод, 1994

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1994

© ИК „Бард“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.